

638 /

Αριθ. ερω. 775

LECTORI

JOANNES CORNELIUS

DE PAUW.

HOrapollo, quem tibi damus, is est, de
quo legimus apud Suidam ab Editore
Nupero emendatum, Ωραπόλ-

λων, Φαινυθύθως, κώμης τῆ Πανοπολίτου νο-
μοῦ, γραμματικὸς, διδάξας ἐν Αλεξανδρείᾳ,

* 2

τῆ

P R Æ F A T I O.

τῆ ἐν Αἰγύπτῳ· εἶτα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Θεο-
δοσίῃ. ἔγραψε Τεμενικά. Υπόμνημα Σοφοκλέ-
ως, Αλκαίῃ, εἰς Ὀμηρον. λαμπρὸς μὲν ἐπὶ τῆ τέ-
χῃ ἀνθρώπος, ἢ τῶν πάλαι λογιμωτάτων γραμ-
ματικῶν εἰδέν τι μείον κλέος ἀπενεγκάμενθ.

Qui in Lexico Panopolitanus dicitur a Nomo, in
Libris Nostris Ægyptius dicitur a Fluvio celeberrimo:
Nam ita accipiendum est illud Νειλῶος vel
Νειλιακὸς, quod ad urbem Nilopolin in Nomo He-
racleopolitano perperam referunt Quidam: Raro
enim vel nunquam forte ita dictus est Urbis istius
civis. Grammaticus ille Ægyptius, ut vides, in-
ter alia scripsisse memoratur τὰ Τεμενικά: Cujus
Operis partem extitisse credidit Hæschelius hos du-
os Hieroglyphicôn Libellos. Male & nullo hercule
judicio: Nam ea Græce fuerunt scripta, & non

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 12:39:12 UTC from Psifiko Apothetio Dimosias Istorikis Vivliothiki
Reservations apply.

potuerunt cum Ægyptiacis conjungi, ut ab Aliis

P R Æ F A T I O.

recte jam animadversum est: Sed cum inde colligunt porro, utrumque Opus non potuisse ab eodem Horapolline proficisci, ipsi non vulgariter certe errant. Quid enim? Si Anglus, si Gallus, si Bata-vus hac tempestate multa Latine scripserit, & unum aliquod Opusculum Lingua vernacula sibi que domestica ediderit; rectene Posteritas judicaverit aliquando, ab eodem Autore non potuisse conscribi Libellum Vernaculum, a quo plures conscripti fuerunt Libri Latini? Id nemo dixerit profecto. Quare lepide errant, qui ita sentiunt, & quidem eo genere erroris, quo vulgo errare solent illi, qui res antiquas ita curant, ut hodiernas plane negligant; Homines, qui cachinnos sæpe incutiunt Cor-datoribus, quos sana ratio ita pellexit, ut omnem Antiquitatis laudem præ ea despiciant. Hos au-tem duos Hieroglyphicôn Libellos ex Lingua Æ-gyptiaca in Linguam Græcam transtulit Philippus:

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 12:20:12 UTC from Psihako Apothetrio Dimosias Istorikis Vivliothik
 Restrictions apply.

P R Æ F A T I O

De quo præter unum nomen cum omnibus Viris Eruditis nihil aliud ego teneo. Sed hic de ipsa Ver- sione ejus quaeritur, libera sit & Periphraistica, an adstricta & verbo tenus adumbrata: Quæ mira cer- te & nova est quaestio: Nam ubi *πρωτότυπον* inter- cidit cum tota Ægyptiorum supellestile libraria, quid, quaeso, nobis reliquum est, ex quo ea de re constare poterit? Nihil sane, nihil: Quare hoc non est de lana caprina disputare, sed de rebus plane igno- tis ineptire suaviter. Dicam, quod scio, omiſſis illis, quæ sciri non possunt: Libro 1. Capite 17. legimus, ἡλιϞ δὲ ὁ ΩεϞ ἀπὸ τῆ τῶν ὠρῶν κρατεῖν. Ista non potuerunt ab erudito Ægyptio proficisci, & dubio procul a Philippo adjecta sunt. Libro 2. Cap. 100. scribitur de κάμηλω, ἐκείνη γὰρ μόνη τῶν ἄλ- λων ζῶων τὸν μηρὸν κάμπτει, διὸ ἢ κάμηλω λέ- νεται.

P R Æ F A T I O

dum est: Nam nec Etymon istud placere potuit Horapollini Nilotico. Similiter Libro 2. Cap. 108. illud, ἢ καλεῖται πιννοφύλαξ ἀκολέθως τῷ ὀνόματι, nullus ego dubito, quin Philippum habuerit autorem: Ita enim Interpretis Græci indolem sapit, ut nihil in eo sit, quod ad ipsum πρωτότυπον pertineat. Adhæc Symbola sunt plura in principio Libri Secundi, quæ ex Aliorum Scriptis collegit Philippus & Horapollineis attexuit, ut testis est ipse: Vide, quæ diximus in Observationibus Nostreis. Atque hæc certa sunt, alia incerta. Nam quod de σημαίνεσι & tertia, quam vocant, persona scribit Hoeschelius, ut probet Philippum non fuisse Interpretem, sed Periphraстам, ambiguum prorsus est & anceps, tum quia ipse Horapollo ea scribendi Methodo potuit uti, tum quia Philippus mutatis tantum personis reliqua omnia

P R Æ F A T I O.

ſtrictè ac religioſe potuit transferre: Hoc ſentiunt
 omnes, & certius eſt certo. Cum autem Vir E-
 ruditus ad Verſum Homeri provocet, qui Cap.
 101. Libri 2. adducitur, & eo Periphrasim adſtruc-
 re conetur, miſere profecto errat & pueriliter plane.
 Quid enim? Nonne Horapollo, qui in Homerum
 ſcripſit Hypomnema, ut ipſe Hœſchelius ex Suida
 notat, Verſum Homericum adducere potuit, quem
 ejus Interpres poſtea non neglexit? Faceſſant, faceſ-
 ſant nugæ: Quod in Aliorum ore ineptum ſit, in
 ore Hœſchelii longe ineptiſſimum eſt: Nam de eo-
 dem Horapolline nobiſcum ſentit. Nihil evidentius
 aut àpertius. Aliis, qui Horapollinem ſibi confinge-
 rent alium, ſi eodem argumento uterentur, ſtatim
 unius Æliani auctoritatem opponerem Lib. 5. Cap.
 39. de *Animalib.* ut ne alia nunc adducam, quæ
 Homerum in Ægypto celeberrimum & magnæ exi-
 ſtimationis fuiſſe probant: Eruditi ſciunt, nec ea
 nt

P R Æ F A T I O.

sunt hujus loci. Illa autem Philippi Versio, sive libera sive adstricta, a nobis nunc denuo Typis mandata est ad fidem Editionis Hœschelianæ, quæ Librum Augustanum habuerat præeuntem. Antea ab Aldo semel, a Mercero bis edita fuit: Aldi nam in prima Editione sua, quæ Anno MDXLVIII Parisiis prodiit, expresserat Mercerus, exceptis pauculis, quæ pro Typothetarum erratis haberi possunt, & una Libri 2. Cap. 88. γεαφñ. Dein a Guilielmo Morellio Exemplar Antiquum nactus, in quo pars maxima Libri Primi manu descripta erat, Anno MDLI Parisiis etiam in publicum emisit alteram Editionem suam, & lectiones discrepantes ex Codice Antiquo depromptas partim in Contextum recepit, partim ad Marginem adscripsit: Vix autem ego dubito, quin Codex Morellianus prima quinquaginta quinque Capita exhibuerit tantum: Nam usque ad Caput 56. lectionum discrepantia

**

pro-

P R Æ F A T I O.

protenditur, & postremæ ad Caput 55. pertinent. Quas cum in Editione sua omnes repræsentare debuisset Hœschelius, eas contra neglexit omnes, & Aldinas ad Marginem repræsentavit solas: Cujus omissionis alia non est ratio, quam quod alteram Editionem Merceri non viderit Hœschelius, nisi Horapollinis Contextu jam absoluto. Quanquam melius certe sibi & Lectori suo consulisset, si ut potuisset facile, eas ad calcem Libri subjunxisset: In plerisque enim cum Codicis Augustani scriptura conspirant & ejus auctoritatem egregie stabiliunt. Quare nunc eas omnes non modo diligenter collegi, sed Aldinam etiam Editionem denuo cum Hœscheliana contuli, & lectiones discrepantes, quotquot in tribus illis Editionibus extant, accurate mihi notavi & post Horapollinis Contextum tibi exhibui Lector: Id enim scias, velim, in isto Variarum Lectionum Catalogo nullam primæ Editionis

Mer-

P R Æ F A T I O.

Mercurianæ a me habitam esse rationem; quia, ut jam monui, ad Aldinam efformata est & eam sequitur *κατὰ πόδα*. Tres autem illas Editiones Hæscheliana priores tribus Viris Clarissimis debeo: Aldinam enim Drakenburgius, Merceri primam Clericus, alteram Dukerus amice mihi subministrarunt. Græce etiam prodiisse dicitur Philippi Versio Parisiis Anno MDXXI: quam Editionem ego diligenter quæsi, sed reperire non potui. Fallor, aut hæc ipsissima illa est, cujus in Observationibus meminit Mercerus; qui cum in duabus suis Editionibus Libro 2. Cap. 88. pro *τεροφῆς* exhibuerit *ταφῆς*, & de ista mutatione Lectorem ne verbo monuerit, perquam probabile est mihi, eum scripturam istam ex ipso illo Exemplari desumpsisse, nec ejus autorem fuisse primum. Versioni Græcæ adjuncta est Versio Latina, quæ Mercero debetur absque ullo dubio: Nam ut alia non commemorem, primæ statim

** 2

tim

P R Æ F A T I O.

tim paginæ utriusque Editionis Mercerianæ id luce meridiana clarius probant. Quare summo opere miror extitisse Quosdam, qui eam Trebatio adscripserint: Sed illi neque Versionem Trebatii neque Editiones Merceri unquam oculis usurparunt, & ipsa Trebatiana, quæ a Viris Eruditis adducuntur, cum Mercerianis ne quidem leviter contulerunt: Nam cæteroquin ita ineptire non potuissent ullo modo. Illud observandum est, Hæschelium, quem secuti sumus, ex prima Editione Versionem Merceri adumbrasse; quam cum ope Libri Morelliani aliquot locis postea correxerit Vir Eruditus, operæ pretium erit ea breviter hic commemorare: Libro Primo Cap. 4. Aldinum, ἐπειδὴ φασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχουσι, πρὸς &c, verterat, quod in ortu quidem, ut inquirunt, quindecim ei partes supersint, ut &c. dein Morellianum, ἐπειδὴ φασιν ἐν τῇ ἀνα-

P R Æ F A T I O.

ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσαν, πρὸς
 &c, vertit, quod in ortu quidem dicant eam,
 cum quindecim est partium, sursum — ap-
 parere: at in occasu — inflexa gerere. Ca-
 pite 7. Aldinum, ὡς σημαίνει τὴν συνήθειαν
 τῆ ὀνόματⓄ, reddiderat Latine, Itaque ex
 consueta significatione nomen hoc: dein Morel-
 lianum, ὡς σημαίνει τὴν σύνθεσιν τῆ ὀνόματⓄ,
 Latine reddidit, Itaque nominis compositio. Hæ-
 schelius ad Marginem Editionis suæ adscripserat,
 compositum nomen hoc. Capite 11. Aldinum ἑκατὸν
 exposuerat nude: dein Morellianum ἑκατὸν εἴκοσι
 exposuit digne. Capite 12. Aldinum, δοκεῖ γὰρ
 αὐτοῖς ὁ κόσμⓄ συνεσθάναι ἔτε ἀρσενικοῖς ----,
 transtulerat, solis enim his, non etiam masculis,
 mundus videtur consistere: dein Morellianum, δο-
 κεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμⓄ συνεσθάναι ἔκ τε ἀρσε-
 νικῆ ἢ θηλυκῆ ὑπάρχοντⓄ, transtulit, ipsis enim
 ** 3 vide-

P R Æ F A T I O

videtur mundus ex mare ac femina constare. Hœschelius ad Oram ibi, ex masculino enim & feminino ipsis mundus &c. Capite 28. Aldinum, σημειῖται ὡς παρεπίπελο διαμένον τῇ γλώσση, explicuerat, indicatur eum, etsi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam defecisse: dein Morellianum, σημειῖται ὡς παραπεποδισμένον τῇ γλώσση, explicuit, indicatur eum lingua præpeditum. Hœschelius ibi ad Marginem iterum, indicatur eum linguæ impeditæ esse. Tandem Capite 53. Aldinum, τοῖς Αἰγυπτίοις ἔδοξε συμβάλλειν τὸ ζῶον, Latine expresserat, Ægyptiis placuit in hujus rei significationem hoc assumere animal: dein Morellianum, τοῖς Αἰγυπτίοις ἔδοξε σεβάσσειν τὸ ζῶον, Latine expressit, Ægyptiis placuit hoc animal in honore habere. Hœschelius ad Marginem, hoc animal colere. Atque hæc postremo excepto necessaria sunt & bona: quibus nunc unum subjungam

ma-

P R Æ F A T I O

malum: Capite scilicet 49. Aldinum ὄβρυα feram quadrupedem cum Morelliano ὄβρυα coturnicem pessime commutavit in Secunda Editione sua. Ita cum Vulgata Versione Merceri sese res habet: Alias Trebatii & Phasianini duas videre non licuit adhibita quavis indagine. Neque id ægre fero: Ineptissimæ enim sunt & nulla in re prodesse potuissent mihi; ut facile evincunt ea, quæ Viri Eruditi ex illis adducunt. Nam quod de Phasianino, cui Libri obtigissent integriores, Hæschelius notat, somnium est ex nimia ejus facilitate ortum: Non Libros Antiquos, sed ingeniolum suum secutus est homo Italus: Id oculato Critico apparebit statim. Post Horapollinis Contextum & Varias Lectiones sequuntur Joannis Merceri & Davidis Hæschelii Observationes & Notæ in Horapollinem integræ: Quibus adjunximus alias Caussini selectas, quæ ad rem aliquanto propius pertinebant:

bant: Iisque subjecimus tandem Observationes etiam Nostras. Quæ omnia erudito tuo examini submittimus Lector, ut statuas; quo pretio habenda sint singula. Vale, & fac, quod æquum bonumque sit: Plura enim præfari nolo. Trajecti ad Rhenum Non. Januar. A. MDCCXXVII.

Ω P A-

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ν Ε Ι Λ Ω Ο Υ

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ν Ε Ι · Λ Ω ' Ο Υ

ΙΕΡΟΓΑΥΦΙΚΑ, Α ΕΞΗΝΕΓΚΕ ΜΕΝ ΑΥΤΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΙ
ΦΩΝΗΙ, ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΔΕ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΑΔΕΚΤΟΝ.

α. πῶς αἰῶνα σημαίνεσι;

 Ἰῶνα σημαίνουτες, ἥλιον ἢ σελήνην γράφε-
σι, διὰ τὸ αἰῶνια εἶναι σοιχεῖα. αἰῶνα δ'
ἐτέρως γράψαι βεβλόμενοι, ὅφιν ζωγρά-
φῆσιν, ἔχουσα τὴν ἔραν ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπτο-
μένην, ὃν καλεῶσιν Αἰγύπτιοι, ἔραϊον, ὃ ἔστιν Ἑλληνιστὶ
βασιλίσκον· ὃν περ χερσεῖν ποιῶντες, θεοῖς περιιθέα-
σιν. αἰῶνα δὲ λέγουσιν Αἰγύπτιοι διὰ τῆδε τῆ ζωῆ δη-
λαῆσθαι· ἐπεὶ δὲ τριῶν γενῶν ὀφείων καθεσώτων, τὰ
μὲν λοιπὰ θνητὰ ὑπάρχει, τῆτο δὲ μόνον ἀθάνατον·
ὃ ἢ προσφυσῆσαν ἐτέρῳ παντὶ ζωῆ δίχα ἢ τῆ δακεῖν,
ἀναιρεῖ. ὅθεν ἐπεὶ δὲ δοκεῖ ζωῆς ἢ θανάτου κυριεύειν,
διὰ τῆτο αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν ἐπιιθέασιν.

β'. πῶς

HORAPOLLINIS NILIACI

SACRÆ SCULPTURÆ, QUAS IPSE QUIDEM
ÆGYPTIO SERMONE PRODIDIT,
PHILIPPUS VERO LINGUA
GRÆCA DONAVIT.

I. *Quo pacto ævum significant?*

ÆVum innuentes, Solem ac Lunam pingunt, quod hæc æterna sint, ævique fluxum producentia elementa. Quin & aliter ævum pictura exprimere volentes, serpentem pingunt, cujus cauda reliquo involvatur ac tegatur corpore. Hunc Ægyptii quidem lingua sua Uræum, Græci vero Basiliscum appellant. Eundem ex auro conflatum diis circumponunt. Cæterum hoc animali ævum significari propterea Ægyptii dicunt, quod cum tria sint serpentium genera, solum hoc ex omnibus immortale est, cætera mortalia: utpote cum quodvis aliud animal solo afflatu absque ullo morfu serpens hic interimat. Unde & quoniam vitæ necisque potestatem habere videtur, merito sane deorum capitibus inseritur.

A 2

2. *Quo*

β'. πῶς κόσμον;

Κόσμον βεβλόμενοι γράψαι, ὄφιν ζωγραφεῖσι τὴν
 ἑαυτῶ ἐσθίοντα ἔραν, ἐσιγμένον φολίσι ποικί-
 λαις. διὰ μὲν τῶν φολίδων αἰνιττόμενοι τὰς ἐν τῷ κόσ-
 μῳ ἀσέρας. βαρύτερον δὲ τὸ ζῶον, καθάπερ ἡ γῆ.
 λειότερον δὲ, ὥσπερ ὕδωρ. καθ' ἕκαστον δὲ ἐνιαυτὸν τὸ
 γῆρας ἀφείει, ἀποδύεται. καθ' ὃ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνι-
 αύσι⊕ χρόν⊕ ἐναλλαγὴν ποιούμεν⊕, νεάζει. τὸ δὲ
 ὡς τροφῇ χρῆσθαι τῷ ἑαυτῶ σώματι, σημαίνει, τὸ
 πάντα ὅσα ἐκ τῆς θείας προνοίας ἐν τῷ κόσμῳ γεν-
 νᾶται, ταῦτα πάλιν καὶ τὴν μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμ-
 βάνειν.

γ'. πῶς ἐνιαυτόν;

Ενιαυτὸν δὲ βεβλόμενοι δηλώσαι, ἴσιν, τελέσει γυ-
 ναῖκα ζωγραφεῖσιν. τῷ δὲ αὐτῷ, καὶ τὴν θεὸν
 σημαίνουσιν. Ἴσις δὲ παρ' αὐτοῖς ἐστὶν Ἀσηρ, Αἰγυπτισὶ
 καλέμεν⊕ Σῶθις, Ἑλληνισὶ δὲ Ἀσροκύων, ὅς καὶ δοκεῖ
 βασιλεύειν τῶν λοιπῶν ἀσέρων. ὅτε μὲν μείζων, ὅτε
 δὲ ἥσων ἀνατέλλων καὶ ὅτε μὲν λαμπρότερον⊕, ὅτε
 δὲ,

2. *Quo pacto mundum?*

MUNDUM exprimere volentes, serpentem pingunt, qui suam ipsius caudam rodat, variis interstinctum squamis: per squamas quidem stellas, quibus cœlum mundusve distinctus est, obscure inuenientes. Cæterum hoc animans non secus ac terra gravissimum est, lævissimum autem ac maxime lubricum, in aquæ morem. Insuper ut serpens quotannis pelle simulque senio exuitur, sic & annus vertens, qui mundi circumactu produci- tur, immutatione facta renovatur, ac velut reju- venescit. Quod vero velut cibo, suo utatur cor- pore, significat id, quæcunque Dei providentia in mundo gignuntur, ea rursus in eundem resolvi, & tanquam imminutionem sumere.

3. *Quo modo annum?*

PORRO annum demonstrare volentes, Isin, hoc est mulierem pingunt: quo etiam signo deam significant. Est autem apud eos Isis fidus, quod Ægyptio quidem nomine Sothis, Græco vero Astrocyon dicitur, qui & inter reliqua sive principatum obtinere videtur: ut quidam ori- tur, nunc major sit, nunc minor, interim splendi-
A 3
dior,

δὲ, ἔχ ἔτως. ἔτι δὲ ἢ διότι κατὰ τὴν τέταρτὴν ἀσπρὰ ἀνατολὴν, σημειώμεθα περὶ πάντων τῶν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ μελλόντων τελείσθαι. διόπερ ἐκ ἀλόγως τὸν ἐνιαυτὸν, ἴσιν λέγουσιν. ἢ ἐτέρως δὲ ἐνιαυτὸν γράφοντες, φοίνικα ζωγραφῶσι, διὰ τὸ δένδρον τέτο μόνον τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης, μίαν βαίην γενῶν, ὡς ἐν ταῖς δώδεκα βάεσιν ἐνιαυτὸν ἀπαρτίζονται.

δ'. πῶς μῆνα;

Μῆνα δὲ γράφοντες, βαίην ζωγραφῶσι, ἢ σελήνην ἐπεσραμμένην εἰς τὸ κάτω. βαίην μὲν, τῆς προειρημένης ἐπὶ τῷ φοίνικι αἰτίας χάριν· σελήνην δὲ ἐπεσραμμένην εἰς τὸ κάτω, ἐπειδὴ φασιν, ἐν τῇ ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχειν, πρὸς τὸ ἄνω τοῖς κέρασιν ἐσχηματίζονται. ἐν δὲ τῇ ἀποκρέσει, τὸν ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν πληρώσασαν, εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασιν νεύειν.

ε'. πῶς τὸ ἐνισάμενον ἔτθ;

Ετθ τὸ ἐνισάμενον γράφοντες, τέταρτον ἀρέρας γράφουσιν. ἔσι δὲ μέτρον γῆς ἢ ἀέρεα, πηχῶν ἑκα-

dior, interim vero secus. Insuper & quoniam in hujusce sideris exortu, ea signis quibusdam observamus, quæ toto anno peragenda sunt: propterea non ab re annum Isin appellant. Aliter quoque annum indicantes, palmam pingunt, quod arbor hæc sola ex omnibus ad singulos Lunæ ortus, singulos etiam ramos procreet, ita ut duodecim ramorum productione annus expleatur.

4. *Quo modo mensem?*

MENSEM autem notantes, ramum pingunt, aut Lunam deorsum conversam. Ramum quidem, ob causam jam in palma dictam: Lunam vero deorsum vergentem, quod in ortu quidem, ut inquiunt, quindecim ei partes supersint, ut sursum erectis cornibus appareat: At in occasu, triginta diebus completis, cornua deorsum inflexa gerat.

5. *Quomodo instantem annum?*

INSTANTEM annum significantes, quartam arvi partem pingunt. Est autem ἀρῆρα, unde Latinis arvom dicitur, terræ mensura centum comple-

ἐκατόν. βεβλόμενοί τε ἔτϠ εἰπεῖν, τέταρτον λέγουσιν. ἐπειδὴ φασὶ κατὰ τὴν ἀναβολὴν τῆ ἀστρῆ τῆς Σώθειας, μέχρι τῆς ἄλλης ἀναβολῆς, τέταρτον ἡμέρας προσίθεσθαι, ὡς εἶναι τὸ ἔτϠ τοῦ θεῶ, τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν. ὅθεν καὶ διὰ τετραετηρίδϠ περισσὴν ἡμέραν ἀριθμοῦσιν Αἰγύπτιοι· τὰ δὲ τέσσαρα τέταρτα ἡμέραν ἀπαρίξει.

ς'. Τί δηλοῦσιν ἱερακα γράφοις

⊖ Εὐὸν βεβλόμενοι σημεῖναι, ἢ ὕψϠ, ἢ ταπείνωσιν, ἢ ὑπεροχὴν, ἢ αἷμα, ἢ νίκην, ἢ Ἀρεα, ἢ Ἀφροδίτην, ἱερακα ζωγραφοῦσι. θεὸν μὲν, διὰ τὸ πολύγωνον εἶναι τὸ ζῶον, καὶ πολυχρόνιον ἔτι γέμην, ἐπεὶ καὶ δοκεῖ εἶδωλον ἠλίου ὑπάρχειν, παρὰ πάντα τὰ πείναια πρὸς τὰς αὐτῆ ἀκτῖνας ὄξυωπῆν· ἀφ' ἧ καὶ οἱ ἰατροὶ πρὸς ἴασιν ὀφθαλμῶν τῆ ἱερακία βοτάνῃ χρῶνται· ὅθεν καὶ τὸν ἥλιον ὡς κύριον ὄντα ὀράσεως, εἶσθ' ὅτε ἱερακόμορφον ζωγραφοῦσιν. ὕψϠ δὲ, ἐπεὶ τὰ μὲν ἕτερα ζῶα εἰς ὕψϠ πέτεσθαι προαιρέμενα, πλαγίως περιφέρεται, ἀδυνατῆντα κατευθῦ χωρεῖν·
μόνϠ

plectens cubitos. Itaque annum volentes dicere, quartum dicunt, propterea quod ab uno, ut tradunt, sideris cui Sothis nomen fecimus, ortu, ad alterum quarta fit interjecta diei pars. Enimvero dei Solis inquam annus trecentis sexaginta quinque diebus absolvitur: unde & quarto quoque anno supervacuum diem computant atque intercalant Ægyptii. Quatuor siquidem diei quadrantes diem perficiunt.

6. *Quid accipitrem pingentes, innunt?*

DEum cum volunt significare, aut sublimitatem, aut humilitatem, aut præstantiam, aut sanguinem, aut victoriam, accipitrem pingunt. Deum quidem, tum quod fœcundum sit ac diurnæ vitæ hoc animal, tum etiam quod Solis præter cæteras volucres simulachrum esse videatur, utpote peculiari quadam atque occulta naturæ vi, intentissimis in ejus radios oculis prospiciens. Atque hinc est, quod medici ad sananda oculorum vitia, hieraceo herba utuntur. Inde etiam fit, ut Solem interdum tanquam visus tutorem ac dominum, accipitris forma pingant. Sublimitatem vero, quoniam cum cætera quidem animantia, quoties in sublime tolli volunt, oblique ferantur, nec

B

recta

μόν⊕ δὲ ἰέραξ εἰς ὕψ⊕ καλευθὺ πέτεται. ταπεινώ-
 σιν δὲ, ἐπεὶ τὰ ἕτερα ζῶα, ἔ κατὰ κάθετον πρὸς τῆ-
 το χωρεῖ, πλαγίως δὲ καλαφέρειται. ἰέραξ δὲ καλευ-
 θὺ, ἐπὶ τὸ ταπεινὸν τρέπεται. ὑπεροχὴν δὲ, ἐπειδὴ
 δοκεῖ πάντων τῶν πελειῶν διαφέρειν. αἷμα δὲ, ἐπει-
 δὴ φασι τῆτο τὸ ζῶον, ὕδωρ μὴ πίνειν, ἀλλὰ αἷμα.
 νίκην δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ τῆτο τὸ ζῶον, πᾶν νικᾶν πελει-
 νόν. ἐπειδὴ γὰρ ὑπὸ ἰσχυροτέρῃ ζῷῳ καταδυνασεύ-
 ηται, τὸ τηνικαῦτα ἐαυτὸν ὑπιάσας ἐν τῷ ἀέρι, ὡς
 τῆς μὲν ὀνυχας αὐτῆ ἐν τῷ ἀνω ἐσχημαλίσθαι, τὰ
 δὲ πέρα, ἢ τὰ ὀπίσθια εἰς τὰ κάτω, τὴν μάχην ποι-
 εῖται ἔτω γὰρ τὸ ἀνιμαχόμενον αὐτῷ ζῶον, τὸ αὐτὸ
 ποιῆσαι ἀδυνατῆν, εἰς ἧταν ἔρχεται.

ζ. πῶς δηλοῦσι ψυχίν;

ΕΤι γε μὴν ἢ ἀντι ψυχῆς ὁ ἰέραξ τάσσειται, ἐκ τῆς
 τῆ ὀνόματι ἐρμηνείας. καλεῖται γὰρ παρ' Αἰ-
 γυπτίοις ὁ ἰέραξ, βαϊήθ. τῆτο δὲ τὸ ὄνομα διαιρεθὲν,
 ψυχὴν σημαίνει καὶ καρδίαν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν βαϊ,
 ψυχὴ τὸ δὲ ἦθ, καρδία. ἡ δὲ καρδία κατ' Αἰγυπτίους,
 ψυχῆς περιβολ⊕ ὡς τε σημαίνει τὴν σύνθεσιν τῆ

ὀνό-

recta fursum evehi possint; solus accipiter recta in altum volat. Humilitatem porro seu dejectionem, quod eadem ratione cæteræ animantes non perpendiculi modo, sed velut ex transverso & flexuose deorsum ferantur, solus accipiter directo ad inferiora viam carpat. Præstantiam, quod cæteris præstare videatur avibus. Sanguinem, quia animal hoc inquirunt, non aquam, sed sanguinem bibere. Victoriæ demum, quod cætera volatilia vincere videatur. Cum enim robustioris animantis potentia se videt opprimi, tum sese in aëre ita resupinans, ut ungues quidem fursum, pennas vero ac posteriores partes deorsum versas habeat, cum idem avis quæ cum eo concreditur efficere nequeat, ita facile eam in fugam vertit, ac sibi victoriæ parat.

7. *Quo modo animam indicant?*

Quin & pro anima ponitur accipiter, juxta nominis interpretationem. Siquidem Ægyptiis accipiter baieth dicitur, quod nomen si diviseris, animam & cor sonat: BAI enim anima est, & ETH cor. Cor autem ex Ægyptiorum sententia, animæ ambitus est. Itaque ex consueta significatione no-

B 2

men

ονόμα¹⊙, ψυχὴν ἐγκαρδίαν. ἀφ' ἧς ἢ ὁ ἰέραξ δια τὸ
ἢ πρὸς τὴν ψυχὴν συμπαθεῖν, ὕδωρ ἔπινει τὸ καθό-
λως, ἀλλ' αἷμα, ὧ ἢ ἡ ψυχὴ τρέφεται.

ή. πῶς Ἀρεα ἢ Ἀφροδίτην;

Αρεα δὲ γράφοντες ἢ Ἀφροδίτην, δύο ἰέρακας ζω-
γραφεῖσιν ὧν τὸν ἄρσενα, εἰκάζουσιν Ἀρεῖ, τὴν
δὲ θήλειαν, Ἀφροδίτην. ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλλα θηλυκὰ
ζῶα πρὸς πᾶσαν μίξιν τῷ ἀνδρὶ οὐχ ὑπακίει, καθά-
περ ἰέραξ. τριακοῦτάκις γὰρ τῆς ἡμέρας βασανιζομέ-
νη, ἐπειδὴ ἀναχωρήσῃ, φωνηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἄρσεν²,
πάλιν ὑπακίει. διὸ ἢ πᾶσαν θήλειαν τῷ ἀνδρὶ πειθο-
μένην, Αἰγύπτιοι Ἀφροδίτην καλεῖσιν τὴν δὲ μὴ πειθο-
μένην, ἔχ' ἔτιω προσαγορεύουσι. διὰ τῆτο ἢ ἡλίω τὸν
ἰέρακα ἀνέθεσαν. παραπλησίως γὰρ τῷ ἡλίω τὸν τρι-
άκοντα ἀριθμὸν ἐν τῷ πλησιασμῷ τῆς θηλείας ἀπο-
δίδωσιν.

Ετέρως δὲ τὸν Ἀρεα ἢ τὴν Ἀφροδίτην γράφοντες,
δύο κορώνας ζωγραφεῖσιν, ὡς ἄνδρα ἢ γυναῖκα. ἐπεὶ
τῆτο τὸ ζῶον, δύο ὡὰ γεννᾷ, ἀφ' ὧν ἄρρην ἢ θήλυ
γεννᾷσθαι δεῖ. ἐπειδὴ δὲ γεννήσῃ, ὅπερ σπανίως

γν

men hoc, animam cordatam notat. Unde & accipiter ob eum quem cum anima habet naturæ confensum, aquam omnino non bibit, sed sanguinem, quo & ipsa nutritur anima.

8. *Quo modo Martem ac Venerem ?*

MArtem vero & Venerem notantes, duos pingunt accipitres, eorum marem Marti, foeminam Veneri comparantes: idque propterea, quod ex cæteris animantibus foemina mari non ad omnem congressum obtemperat, ut in accipitrum genere, in quo etsi tricies in die foemina a mare comprimatur, ab eo digressa si inclamata fuerit, paret iterum. Ideoque & foeminam omnem quæ viro morem gerit, Ægyptii Venerem vocant: Quæ vero non est dicto audiens, non ita appellant. Atque hæc sane causa fuit, cur Soli accipitrem consecrarint: non secus enim ac Sol, ter denarium explet numerum in congressu foeminæ.

Aliter quoque Martem & Venerem scribentes, duas pingunt Cornices, ut marem ac foeminam: quoniam animal hoc gemina solet ova parere, ex quibus mas & foemina gignantur. Ubi vero, quod raro tamen accidit, vel duo mascula vel duo foeminea

γίνεται, δύο ἀρσενικά, ἢ δύο θηλυκά, τὰ ἀρσενικά
 τὰς θηλείας γαμήσαντα, ἔμισγεται ἑτέρα κορώνη,
 οὐδὲ μὴν ἡ θήλεια ἑτέρα κορώνη μέχρι θανάτου,
 ἀλλὰ μόνα τὰ ἀποζυγένηα διαλελεῖ. διὸ καὶ μιᾷ κο-
 ρώνῃ συνανήσαντες, οἰωνίζονται οἱ ἀνθρώποι, ὡς χη-
 ρεύοντι συνήλικότες ζῶν. τῆς δὲ τοιαύτης αὐτῶν ὁμο-
 νοίας χάριν, μέχρι νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις, ἐκ-
 κορί, κορί, κορώνην λέγουσι ἀγνοεῖτες.

θ' πῶς γάμον;

Γάμον δὲ δηλοῦντες, δύο κορώνας πάλιν ζωγραφῶσι,
 τοῦ λεχθέντος χάριν.

ι'. πῶς μονογενές;

Μονογενές δὲ δηλοῦντες, ἢ γένεσιν, ἢ πατέρα, ἢ
 κόσμον, ἢ ἄνδρα, κανθαρόν ζωγραφῶσι. μονογε-
 νές μὲν, ὅτι αὐτογενές ἐστὶ τὸ ζῶον, ὑπὸ θηλείας μὴ
 κυοφορέμενον. μόνη γὰρ γένεσις αὐτῆ, τοιαύτη ἐστίν.
 ἐπειδὴν ὁ ἄρσεν βεβλήται παιδοποιήσασθαι, βοὸς ἀ-
 φόδευμα λαβὼν, πλάσσει σφαιροειδὲς παραπλήσιον
 τῷ κόσμῳ σχῆμα· ὃ ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν κυλίσσας
 ἀπὸ

minea ova peperit, mares foeminis connubio juncti nunquam ad alteram divertunt cornicem, ac ne ipsa quidem foemina, quoad vivit, ad alterum marem: sed disjuncti, soli deinceps semper degunt. Unde & cum uni cornici occurrerint homines, augurantur praesagium sibi hoc esse viduae vitae, quod scilicet animali viduam agenti vitam obvii facti fuerint. Proinde in hunc usque diem, Graeci ob tantam harum avium concordiam, in nuptiis ignorantes verbum illud usurpare solent ἐκκορῖ, nimirum κορῖ cornicem appellantes.

9. *Quo modo nuptias?*

ATque eandem ob causam nuptias innuentes, duas rursus appingunt Cornices.

10. *Quo modo unigenitum?*

UNigenitum autem significantes, aut ortum, aut patrem, aut mundum, aut virum, Scabæum pingunt. Ac unigenitum quidem, quod per se gignatur hoc animal, utpote in utero foeminae non prius efformatum ac gestatum: ejus enim solius hujuscemodi ortus est. Cum mas sobolem procreare vult, bovis fimum nactus, globulum ex eo ejus-

ἀπὸ ἀναβολῆς εἰς δύσιν, αὐτὸς πρὸς ἀναβολὴν βλέπει,
 ἵνα ἀποδῶ τὸ τῆ κόσμῳ σχῆμα. αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ
 ἀπηλιώτε εἰς λίβα φέρεται· ὁ δὲ τῶν ἀσέρων δρόμος,
 ἀπὸ λίβος εἰς ἀπηλιώτην ταύτην ἐν τὴν σφαῖραν κα-
 τορεύσας, εἰς γῆν κατὰλίθεται ἐπὶ ἡμέρας εἰκοσιοκτὼ,
 ἐν ὅσαις ἢ ἡ σελήνη ἡμέραις τὰ δώδεκα ζῶδια κυ-
 κλεύει. ὑφ' ἣν ἀπομένον, ζωογονεῖται τὸ τῶν κανθά-
 ρων γένος. τῇ ἐνάτῃ δὲ ἢ οὐχότῃ ἡμέρᾳ ἀνοίξας τὴν
 σφαῖραν, εἰς ὕδωρ βάλλει. ταύτην γὰρ τὴν ἡμέραν
 νομίζει σύνοδον εἶναι σελήνης ἢ ἡλίου, ἔτι τὴν ἢ γένεσιν
 κόσμῳ. ἢ ἀνοιγομένης ἐν τῷ ὕδατι, ζωὰ ἐξέρχε-
 ται, τῆσιν οἱ κανθάροι. γένεσιν δὲ, διὰ τὴν προειρη-
 μένην αἴλιαν. πατέρα δὲ, ὅτι ἐκ μόνου πατρὸς τὴν γένε-
 σιν ἔχει ὁ κανθάρος. κόσμον δὲ, ἐπειδὴ κοσμοειδῆ
 τὴν γένεσιν ποιεῖται. ἀνδρα δὲ, ἐπειδὴ θηλυκὸν γέ-
 νος αὐτοῖς ἔσθ' εἶναι. εἰσὶ δὲ ἢ κανθάρων ἰδέαι τρεῖς·
 πρώτη μὲν, αἰλκρόμορφος, ἢ ἀκλινωτὴ, ἢ ἡπερ ἢ ἡ-
 λίῳ ἀνέθεσαν διὰ τὸ σύμβολον. φασὶ γὰρ τὸν ἄρρενα
 αἰλκρον, συμμεταβάλλειν τὰς κόρας τοῖς τῆ ἡλίου
 δρόμοις. ὑπεκλείνουσαι μὲν γὰρ κατὰ πρῶτὴν πρὸς τὴν τῆ
 θεῆ ἀναβολὴν· τρογγυλοειδεῖς δὲ γίνουσαι κατὰ τὸ
 μέ-

ejusdem cum mundo figuræ fingit: quem ubi ab ortu in occasum averfis pedibus volutarit, ipse rursus, ut orbi persimilem figuram edat atque exprimat, in ortum convertitur. Ipse siquidem orbis a Subsolano circumagitur in Africum: At siderum contrarius est cursus, ab Africo ad Subsolanum. Hanc itaque pilam in terra defossam reponit in dies octo & viginti: nam & totidem diebus Luna duodecim Zodiaci signa perlustrat, sub qua toto illo tempore permanens animatur ac semen vitale suscipit scarabæorum genus. Nono autem & vicesimo die apertam pilam, in aquam conjicit (eum enim diem esse putat, quo & Luna cum Sole congregiatur, & mundi insuper fiat generatio) quæ dum in aqua aperitur, prodeunt animalia, hoc est scarabæi. Ortum autem, propter jam dictam causam. Patrem, quod ex solo patre ortum habeat scarabæus. Mundum, quod ad mundi figuram ejus generatio ac fœtus accedat. Virum denique, quod non sit in eorum genere fœmina. Sunt porro Scarabæorum formæ tres: Prima felium specie, ac velut radiis insignita, quam & Soli ob significationem quandam dicarunt. Ajunt enim selem marem juxta varium Solis habitum & cursum pupillas commutare, ad ortum quidem Solis mane nonnihil extendi,

C

tendi,

μέσον τῆς ἡμέρας, ἀμαυρότεροι δὲ φαίνονται, δύνει
 μέλλονιⓄ τῆ ἡλίου. ὅθεν καὶ τὸ ἐν Ἡλίε πόλει ξόανον
 τῆ θεῆ ἀιλχερόμορφον ὑπάρχει. ἔχει δὲ πᾶς κύνθαρος
 καὶ δακτύλος τριάκοντα, διὰ τὴν τριακονταήμερον τοῦ
 μηνός, ἐν αἷς ὁ ἡλιⓄ ἀνάτελλων, τὸν ἐαυτῆ ποιεῖται
 δρόμον. δευτέρα δὲ γενεά, ἡ δίκερως καὶ ταυροειδῆς,
 ἥτις καὶ τῆ Σελήνη καθιερώθη, ἀφ' ἧ καὶ τὸν ἐν ἔρανῳ
 ταῦρον, ὕψωμα τῆς θεῆ ταύτης λέγασιν εἶναι παῖδες
 Αἰγυπτίων. τρίτη δὲ, ἡ μονόκερως καὶ ἰδιόμορφⓄ, ἣν
 Ἑρμῆ διαφέρει ἐνόμισαν κατὰ καὶ ἰδίως τὸ ὄρεον.

ια'. τί γυπα γράφοντες δηλοῦσι;

ΜἩτέρα δὲ γράφοντες, ἡ βλέψιν, ἡ ὄρειον, ἡ πρό-
 γνωσιν, ἡ ἐνιαυτὸν, ἡ οὐρανόαν, ἡ ἐλεήμονα, ἡ Α-
 θηναῖν, ἡ Ἡραν, ἡ δραχμὰς δύο, γυπα ζωγραφῶσι.
 μήτερα μὲν, ἐπειδὴ ἄρρην ἐν τέτρω τῶ γενεῖ τῶν ζώων
 ἔχ ὑπάρχει. ἡ δὲ γένεσις αὐτῶν, γίνεσθαι τρέπω τοιῶ-
 δε. ὅταν ὀργῶσι πρὸς σύλληψιν ἡ γυψ, τὴν φύσιν ἐ-
 αὐτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορρῆαν ἀνεμον, ὑπὸ τέτρε ὀχεύ-
 ελαι ἐπὶ ἡμέραις πέντε· ἐν αἷς, ἔτε βρωτῆ ἔτε πολὺ με-
 τα-

tendi, sub meridiem velut rotundas fieri, Sole ad occasum vergente obtusiores obscurioresque apparere. Unde & quæ apud Heliopolim est DEI Solis inquam statua, felis speciem præ se fert. Habet autem & Scarabæus omnis digitos triginta, idque in indicium 30. mensis dierum, quibus Sol oriens suum per singula Zodiaci signa cursum peragit. Alterum Scarabæorum genus bicornis est, & taurina specie: quod cum & Lunæ consecratum sit, inde etiam eum qui inter sidera relatus est taurum, hujusce deæ elevationem esse perhibent Ægyptiorum filii. Tertium unicomis est, & suæ peculiaris formæ, quod & Mercurio sacrum esse, ut etiam est Ibis avis, existimarunt.

II. *Quid, Vulturem delineantes, indicant?*

CÆterum matrem significantes, aut aspectum, aut limitem, aut futurorum cognitionem, aut annum, aut cœlum, aut misericordem, aut Minervam, aut Junonem, aut drachmas duas, vulturem pingunt. Matrem quidem, quod in hoc animantium genere mas non sit. Gignuntur autem hunc in modum: Cum amore concipiendi vultur exarserit, vulvam illæsam ad Boream aperiens, ab eo velut comprimatur per dies quinque, quibus

C 2

nec

λαμβάνει, ποθῆσα παιδοποιίαν. ἐσι δὲ ἢ ἀλλαγή-
 νη γυπῶν, ἃ ὑπὸ ἀνέμῃ συλλαμβάνει, ὧν τὰ ὠὰ πρὸς
 βρωσιν αὐτὸ μόνον, ἐκέτι δὲ πρὸς ζωογονίαν ἐσι χηρή-
 σιμα. γυπῶν δὲ ὑπνέμιον ποιημένων τὴν ὀχείαν, ἢ
 τῶν ὧν γένεσις ζωογονεῖται. βλέψω δὲ, ἐπειδὴ τῶν
 ἄλλων ζώων ἀπάντων, ὄξυπέσερον ὄρα ἢ γύψ. ἐν
 μὲν ἀναλοῆ τῆ ἡλίου ὀλίϑ, πρὸς δύσειν βλέπεσα, ἐν
 δύσει δὲ τῆ θεῆ ὑπάρχοιϑ, πρὸς ἀναλοῆν, ἐξ ἰκα-
 νῆ διασημάϑ προσιζομένη τὰ πρὸς χηρῶν αὐτῆ
 βρώσιμα. ὄριον δὲ, διότι πολέμῃ μέλλοιϑ τελειῶ-
 σθαι, τὸν τόπον ὄρίζει, ἐν ᾧ μέλλει ὁ πόλεμϑ γίνε-
 σθαι, πρὸ ἡμερῶν ἐπὶ ἄπ' αὐτὸν παραγινομένη. πρό-
 γνωσι δὲ, διὰ τε τὰ προειρημένα, ἢ ὅτι πρὸς τὰς πλεί-
 ονας σφαζομένους ἢ ἠτλωμένους βλέπει, ταμιευομένη
 τὴν ἐαυτῆς ἐκ τῶν πτωμάτων τροφήν. παρ' ὃ ἢ οἱ ἀρ-
 χαῖοι βασιλεῖς, κάλασκόπῃς ἐπεμπον σκεπτόμενοι
 κάλα ποῖον τῆ πολέμῃ αἱ γυπῆς βλέπεσι μέρϑ, ἐν-
 τεῦθεν σημειόμενοι τὰς ἠτλωμένους. ἐνιαυτὸν δὲ, διὰ
 τὸ ἐν τούτῳ τῷ ζῳῳ τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε ἡμέ-
 ρας τῆ ἔτης διαιρεῖσθαι, ἐν αἷς ὁ ἐνιαύσιϑ ἐκτελεί-
 ται χρόνϑ. ἑκατὸν γὰρ εἴκοσι ἡμέρας ἔγκυϑ μέ-

νει;

nec cibum, nec potum omnino capit, foetus procreationi intentus. Sunt porro & alia vulturum genera, quæ ex vento concipiunt quidem, sed quorum ova ad esum duntaxat, non item ad foetum suscipiendum ac formandum sunt accommodata. At eorum vulturum, quorum non est subventaneus duntaxat & inefficax coitus, ova ad gignendum, tollendamque sobolem sunt imprimis idonea. Aspectum autem, quod ex omnibus animalibus perspicacissimi visus sit vultur, ut qui oriente quidem Sole in occasum, occidente vero in ortum prospiciat, atque e satis longo intervallo quæ sibi usui sint, comparet edulia. Limitem, quod cum belli conficiendi tempus instat, locum ubi pugna committenda sit, septem ante diebus ad eum accedens præfinit & circumscribat. Præfagium vero, tum ob jam dictam causam, tum etiam quod ad eam exercitus partem sese convertere soleat, ubi major sit futura clades, sibi ex cadaveribus alimentum seponens, ac in futurum provide reservans. Unde & prisca reges, exploratores mittebant, per quos in utram aciei partem respexissent vultures, cognoscerent, indeque vincendos ac internecina strage delendos colligerent. Annum porro, quoniam animal hoc trecentos illos ac

νει, ἢ τὰς ἴσας τὰς νεοσσὰς ἐκτρέφει· ταῖς δὲ λειπτέ-
 σαις ἑκατὸν εἴκοσι, τὴν ἑαυτῆς ἐπιμέλειαν ποιεῖται,
 μήτε κυφορῶσα, μήτε τρέφουσα, παρασκευάζουσα
 δὲ ἑαυτὴν εἰς ἑτέραν σύλληψιν· τὰς δὲ λοιπὰς πέντε
 τοῦ ἔτους ἡμέρας, ὡς ἤδη προεῖπον, εἰς τὴν τῷ ἀνέμῳ
 ὀχείαν καταναλίσκει. ἐλεήμονα δὲ, ὅπερ δοκεῖ παρὰ
 τισιν ἐναντιώτατον ὑπάρχειν, ἐπεὶ τῷτο τὸ ζῶον πάντα
 ἀναιρεῖ· ἠναγκάσθησαν δὲ τῷτο γράψαι, ἐπειδὴ ἐν
 ταῖς ἑκατὸν εἴκοσι ἡμέραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτῆς ἐκτρέφει
 τέκνα, ἐπὶ πλείον ἐπέτεται, περὶ δὲ τὰς νεοσσὰς ἢ
 τὴν τέτων τροφήν ἀσχολεῖται· ἐν αἷς ἀπορήσασα τρο-
 φῆς, ἢν παρὰσχηται τοῖς νηπίοις, τὸν ἑαυτῆς μηρὸν
 ἀνατεμῶσα, παρέχει τοῖς τέκνοις τοῦ αἵματός
 μεταλαμβάνειν, ὡς μὴ ἀπορήσασα τροφῆς ἀναιρε-
 θῆναι. Αἰθιῶν δὲ καὶ Ἡραν, ἐπειδὴ δοκεῖ παρὰ Αἰ-
 γυπτίοις, Αἰθιῶν μὲν τὸ ἄνω τῷ ἔραν ἡμισφαίριον
 ἀπειληφέναι· τὸ δὲ κάτω, Ἡρα. ὅθεν καὶ ἀτο-
 πον ἡγῶνται ἀρσενικῶς δηλῶν τὸν οὐρανὸν, θηλυκῶς
 μὲν τοὶ τὴν οὐρανόν. διότι ἢ ἡ γένεσις ἡλίου καὶ σε-
 λήνης ἢ τῶν λοιπῶν ἀστέρων, ἐν αὐτῷ ἀποτελεῖται,
 ὅπερ ἐστὶ θηλείας ἔργον. καὶ τὸ τῶν γυπῶν δὲ, ὡς

προ-

sexaginta quinque dies, quibus completur annus, ita distribuit, ut centum quidem ac viginti diebus prægnans maneat, totidem pullos enutriat, reliquis vero centum ac viginti sui curam gerat, neque uterum ferens, neque alendis addicta liberis, sed seipsam duntaxat ad aliam parans conceptionem. Quinque autem illos qui supersunt anni dies in venti, ut jam dictum est, compressionem & coitum insumit. Misericordem autem, quod quibusdam alienissimum forsân videbitur, præsertim quum hoc animal infestissimo animo cætera persequatur, atque interimat. Sed ut hoc pictura vulturis innuerent, eo impulsî sunt; quod centum illis diebus, quibus suos educat, pene nunquam evolet, sed omnem curam ac sollicitudinem illis alendis adhibeat. Quod si eo tempore cibus non suppetat, quo eos sustentet, proprio execto femore sugendum eis exhibet & impertitur sanguinem, ut ne cibi penuria atque inedia conficiantur. Minervam ac Junonem, quoniam videtur apud Ægyptios Minerva quidem superius cœli hemisphærium occupasse, Juno vero inferius. Quæ & causa est, ut absurdum censeant cœlum masculino genere efferre: quippe cum & Solis & Lunæ cæterorumque siderum genitura in eo perfecta sit, qui
ni.

προεῖπον, γένϑ, θηλειῶν ἐσι γένϑ μόνον. δι' ἣν αἰτίαν ἢ παντὶ θηλυκῷ ζῳδίῳ οἱ Αἰγύπτιοι γῦπα ὡς βασιλείον ἐπιθέασιν, ἀφ' ἧ ἢ πᾶσαν θεῶν, ἵνα μὴ περὶ ἐκάστης γράφων, μηκύνω τὸν λόγον, --- Αἰγύπτιοι. μητέρα ἔν θέλοντες σημῆναι, γῦπα ζωγραφῶσι μήτηρ γάρ ἐσι θηλυκῷ ζῳδ. ἕρανίαν δὲ, ἧ γὰρ ἀρέσκει αὐτοῖς τὸν οὐρανὸν λέγειν, καθὼς προεῖπον. ἐπεὶ τούτων ἡ γένεσις ἐκείθεν ἐσι. δραχμὰς δὲ δύο, διότι παρ' Αἰγυπτίοις μονὰς ἐσιν αἱ δύο γραμμαί. μονὰς δὲ, παντὸς ἀριθμῶ γένεσις. εὐλόγως ἔν δύο δραχμὰς βεβλόμενοι δηλῶσαι, γῦπα γράφουσιν, ἐπεὶ μήτηρ δοκεῖ ἢ γένεσις εἶναι, καθάπερ ἢ ἡ μονὰς.

ιβ'. πῶς Ηφαισον γράφουσιν;

Ηφαισον δὲ γράφουσιν, κάνθαρον ἢ γῦπα ζωγραφῶσιν. Αθηναῖν δὲ, γῦπα ἢ κάνθαρον. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμος συνεσθάναι ἕκτε ἀρσενικῷ ἢ θηλυκῷ. ἐπὶ δὲ τῆς Αθηναῖς τὴν γῦπα γράφουσιν. οὗτοι γὰρ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς, ἀρσενοθήλεις ὑπάρχουσι.

Τί

nimirum fœminæ actus est. Quin & vulturum genus, ut jam exposui, fœminas tantum complectitur. Quam ob causam & cuius fœminei sexus animanti Ægyptii vulturem, ut in eo sexu principem ac primum apponunt: ex quo & deam omnem, ne sigillatim unamquamque percurrere, prolixior sim, significant Ægyptii. Insuper & matrem innuere volentes, vulturem pingunt: est enim mater fœminæ naturæ. *ἔρανία* autem hoc est cælum (neque enim placet ipsis, ut dixi, masculino genere *ἔρανὸν* dicere) quoniam horum omnium generatio inde est. Duas denique drachmas, quod apud Ægyptios duæ lineæ unitas est. Unitas vero cujuslibet numeri ortus est ac principium. Optima itaque ratione duas drachmas indicare volentes, vulturem pingunt, quod generationis ipse sibi autor materque ac principium, quemadmodum & unitas, esse videatur.

13. *Quo modo Vulcanum notant?*

AT Vulcanum indicantes, scarabæum & vulturem pingunt. Minervam vero, vulturem & scarabæum: solis enim his, non etiam masculis, mundus videtur consistere. Vulturem autem Minervæ appingunt, quod hi soli ex diis apud ipsos mares sint simul ac fœminæ.

D

Quid

ιγ'. Τί ἀστέρα γράφουτες δηλᾶσι;

Θεὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνουτες, ἢ εἰμαρμένην, ἢ τὸν πέντε ἀριθμὸν, ἀστέρα ζωγραφῶσι. Θεὸν μὲν, ἐπειδὴ πρόνοια θεῶ, τὴν νίκην προσάσσει, ἢ τῶν ἀστέρων ἢ τῆ παντὸς κόσμου κινήσις ἐκτελεῖται. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς δίχα θεῶ, μηδὲν ὅλως συνεσάναι. εἰμαρμένην δὲ, ἐπεὶ ἢ αὕτη ἐξ ἀστρονομίας οἰκονομίας συνίσταται. τὸν δὲ πέντε ἀριθμὸν, ἐπειδὴ πλήθους ὄντων ἐρανῶ, πέντε μόναι ἐξ αὐτῶν κινέμενοι, τὴν τῶ κόσμου οἰκονομίαν ἐκτελῶσι.

ιδ'. Τί κυνοκέφαλον γράφουτες δηλᾶσι;

Σελήνην δὲ γράφουτες, ἢ οἰκισμένην, ἢ γράμματα, ἢ ἱερέα, ἢ ὄργην, ἢ κόλυμβον, κυνοκέφαλον ζωγραφῶσι. σελήνην μὲν, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τῆτο, συμπάθειαν τινὰ πρὸς τὴν τῆ θεῶ σύνοδον ἐκτίσατο; ὅταν γὰρ ἐν τῷ μέρει τῆς ὥρας ἢ σελήνη συνοδεύουσα ἡλίῳ ἀφώτισθαι γένηται, τότε ὁ μὲν ἄρσην κυνοκέφαλον ἔβλεπει, ἐδὲ ἐσθίει ἄχθεται δὲ εἰς τὴν γῆν πνευκῶς, καθάπερ πενθῶν τὴν τῆς σελήνης ἀεπαγνῆν.
ἢ δὲ

13. *Quid sidus pingentes, innuunt?*

Deum pulchre ornatum significantes, aut fatum, aut quinarium numerum, sidus pingunt. Deum quidem: quod DEI providentia victoriam decernit atque imperat, qua & siderum orbisque universi motus peragitur. Existimant enim sine DEO nihil prorsus consistere. Fatum autem: quod ex siderum cursu ac dispensatione constituatur. Quinarium vero numerum: quoniam cum quamplurima atque adeo innumera sint in cœlo sidera, sola ex his quinque, motu suo orbis pulcherrimam efficiunt distributionem ac moderamen.

14. *Quid Cynocephalum pingentes demonstrant.*

Lunam demonstrantes, aut terrarum orbem, aut literas, aut sacrificum, aut iram, aut nationem, Cynocephalum pingunt. Lunam quidem: propterea quod animal hoc consensum quendam cum Deæ congressu, ex quo & affici solet, habet. Ubi enim aliquanto tempore Luna cum Sole congregiendiens, expers luminis opacaque permanet, tum mas quidem cynocephalus, nec quoquam intuetur, nec vescitur, sed demisso in terram vultu indignabundus, velut Lunæ raptum deplorans, tristatur. Fœmina vero, præterquam quod nusquam

ἡ δὲ θήλεια μετὰ τῷ μὴ ὄραν, καὶ ταυτὰ τῷ ἀρρενι
 πάσχειν, ἔτι δὲ ἢ ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως αἰμάσσειται.
 διὸ ἢ μέχρι τῷ νῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς τρέφονται κυνοκέφα-
 λοι, ὅπως ἐξ αὐτῶν γινώσκῃται τὸ ἡλίξ ἢ σελήνης
 μέρῳ τῆς συνόδου. οἰκισμένην δὲ, ἐπειδὴ ἐβδομή-
 κοντα δύο χώρας τὰς ἀρχαίας φασὶ τῆς οἰκισμένης
 εἶναι. τέτταρς δὲ τρεφομένους ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ ἐπιμε-
 λείας τυγχάνουσι, ἢ, καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν
 ἡμέρα μιᾷ τελευτᾷ, ἔτω ἢ τέτταρς· ἀλλὰ μέρῳ
 αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεκρέμενον, ὑπὸ τῶν ἱερέων
 θάπτεσθαι, τῷ λοιπῷ σώματι ἐν τῷ κατὰ φύσιν ὄν-
 τῳ. ἕως δ' ἂν αἱ ἐβδομήκοντα ἢ δύο πληρωθῶσιν ἡ-
 μέραι, τότε ὄλῳ ἀποθνήσκει. γράμματα δὲ, ἐπει-
 δὴ ἐστὶ συγγένεια κυνοκεφάλων Αἰγύπτια ἐπισαμένων
 γράμματα, παρ' ὃ εἰς ἱερὸν ἐπειδὰν πρῶτα κομισθῆ
 κυνοκέφαλῳ, δέλιον αὐτῷ παραλίθησιν ὁ ἱερεὺς, ἢ
 σχοινίον, ἢ μέλαν· πειράζων εἰ ἐκ τῆς ἐπισαμένης ἐστὶ
 συγγενείας γράμματα, ἢ εἰ γράφει. ἔτι δὲ ἢ τὸ
 ζῶον ἐπὶ Ερμῆ ἐνεμήθη τῷ πάντων μελέχοντι γραμ-
 μάτων. ἱερέα δὲ, ὅτι φύσει ὁ κυνοκέφαλῳ ἰχθυὺν
 ἐκ ἐσθίει, ἀλλ' ἐδὲ ἰχθυώμενον ἀργον, καθάπερ
 ἢ

quam oculos contorquet, eademque cum mare patitur, insuper & e genitali vase sanguinem mittit. Ideoque ad hæc usque tempora in sacris Cynocephali nutriuntur, ut ex ipsis, conjunctionis Solis & Lunæ tempus cognosci possit. Terrarum autem orbem: quoniam septuaginta duas inquirunt jam olim orbis habitati regiones fuisse: hos porro, si diligenter in sacris nutriantur & curentur, non sicut cætera animalia uno die emoriuntur, sic & ipsos emori; sed ipsorum partem quandam singulis diebus emorientem ac tabescentem a sacerdotibus humari, reliquo interim corpore in sua natura persistente, idque per septuaginta duos dies; quibus expletis, tunc prorsus interit. Literas, quia est apud Ægyptios cognatio quædam & genus cynocephalorum, qui literas norunt. Quapropter ubi primum in sacram ædem ductus fuerit cynocephalus, tabellam ei sacerdos apponit, una cum scirpeo stilo ac atramento: nimirum ut periculum faciat, sitne ex eo cynocephalorum genere, qui literarum gnari suat: pingit itaque in ea tabella literas. Præterea hoc animal Mercurio dicatum est, qui literarum omnium particeps est. Sacrificum vero: quod natura cynocephalus ab esu piscis abhorret, quem tamen si piscibus interim vesci contingat, segne tamen

D 3

&

ἢ οἱ ἱερεῖς ἐκτός. γεννᾶται τε περιέλιμμένῳ, ἢν
 ἢ οἱ ἱερεῖς ἐπιτηδεύουσι περιέλιμν. ὀργὴν δὲ, ἐπέι-
 περ τὸ ζῶον τοῦτο παρὰ τὰ ἄλλα θυμικώτατόν τε ἢ
 ὀργίλον ὑπάρχει. κόλυμβον δὲ, διότι τὰ μὲν ἄλλα
 ζῶα κολύμβῳ χρώμενα, ῥυπαρὰ φαίνεται, μόνον
 δὲ τοῦτο, εἰς ὃν τόπον προήρηται πορευθῆναι, κολυμ-
 βῶ, κατὰ μηδὲν τῷ ῥύπῳ παραφερόμενον.

ιε'. πῶς γράφουσι σελήνης ἀναβολήν;

Σελήνης δὲ ἀναβολήν γράφειν βεβλόμενοι, πάλιν
 κυνοκέφαλον ζωγραφῶσι, σχήματι τοιῷδε ἐ-
 σωῶτα ἢ τὰς χεῖρας εἰς ἔρανὸν ἐπαίροντα, βασιλείον
 τε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα. τοῦτο γράφουσι τὸ σχῆ-
 μα ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς, ὃ κυνοκέφαλῳ ποιεῖται ὡς εἶ-
 πεῖν, προσευχόμενῳ τῇ θεῷ· ἐπειδὴ ἀμφοτέρω φω-
 τὸς μετελήφασιν.

ισ'. πῶς ἰσημερίας δύο;

Ισημερίας δύο πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον
 καθήμενον ζωγραφῶσι ζῶον. ἐν ταῖς δυοῖς γὰρ
 ἰσημερίαις τῷ ἐνιαυτῷ, δωδεκάκις τῆς ἡμέρας καθ' ἑ-

& torpori deditum animal non est, sicut & externi sacerdotes. Adde quod circumciscus gignitur, quam quidem circumcisionem summo curant ac peragunt studio sacerdotes. Iram: quia hoc præter cætera animantia maxime iracundum est, & ad indignationem proclive. Natationem porro: quoniam cætera quidem animantia frequenti natatione sordes ac squalorem contrahunt; solum hoc ad eum quem instituit locum nando pervenit, nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut inquinatur sordibus.

15. *Quo modo Lunæ exortum indicant?*

LUnam autem orientem indicare volentes, rursum Cynocephalum hoc habitu pingunt: stantem, manusque in cælum tollentem, ac regium insigne capite gestantem. Hac autem figura, ad Lunæ ortum demonstrandum, depingunt cynocephalum, quod hoc habitu videatur cynocephalus deæ congratulari; quod ambo, Sol inquam ac Luna, luminis participes sint.

16. *Quo modo æquinoctia duo?*

Rursum æquinoctia significantes, idem animal, Cynocephalum sedentem pingunt. Duobus enim anni æquinoctiis, duodecies in die per singulas
nini.

ἐκάστην ὥραν ἔρεϊ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ταῖς δυσὶ νυξὶ ποιεῖ.
 διόπερ ἐκ ἀλόγως ἐν τοῖς ὑδρολογίοις αὐτῶν Αἰγύπ-
 τιοὶ κυνοκέφαλον καθήμενον γλύφουσιν. ἐκ δὲ τῆ μο-
 ρίς αὐτῶ ὕδωρ ἐπιρρέον ποιῶσιν· ἐπεὶ ὡσπερ προσῆ-
 πον, τὰς τῆς ἰσημερίας δώδεκα σημαίνει ὥρας. ἵνα
 δὲ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ - - - καλασκευάσμα-
 τα ὑπάρχη. δι' ἧ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ὠρολόγιον ἀποκρί-
 νεται, μὴ δὲ πάλιν στενότερον, ἀμφότερων γὰρ χρεῖα.
 τὸ μὲν γὰρ εὐρύτερον, ταχέως ἐκφέρει τὸ ὕδωρ, ἔχ
 ὑγιῶς τὴν ἀναμέτρησιν τῆς ὥρας ἀποτελεῖ· τὸ δὲ στε-
 νότερον, καὶ ὀλίγον καὶ βραδέως ἀπολύον τὸν κενόν,
 ἕως τῆς ἔρεᾶς τρίχα διεύραϊτες, πρὸς τὸ ταύτης πά-
 χ[⊙], σίδηρον καλασκευάζουσι πρὸς τὴν προκειμένην
 χρεῖαν. τῆτο δὲ αὐτοῖς ἀρέσκει ποιεῖν ἐκ ἀνευ λόγου
 τινός, ὡς καὶ εἰδὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων· καὶ ὅτι ἐν ταῖς ἰσημε-
 ρίαις, μόν[⊙] τῶν ἄλλων ζῶων δωδεκάκις τῆς ἡμέρας
 κρᾶζει καθ' ἐκάστην ὥραν.

ιζ. πῶς θυμὸν δηλώσει;

⊖ Θυμὸν δὲ βεβλόμενοι δηλώσαι, λέοντα ζωγραφῶ-
 σι. κεφαλὴν γὰρ ἔχει μεγάλην τὸ ζῶον· καὶ
 τὰς

nimirum horas urinam reddit, idemque & noctu facit. Unde non immerito suis hydrologiis Ægyptii cynocephalum sedentem insculpunt, e cujus membro aqua defluat: idque propterea, quod duodecim, ut jam dixi, in quas æquinoctii tempore dies ac noctes ex æquo dividuntur, horas significat. Cæterum ne foramen illud acute artificioseque constructum, per quod in horologium aqua profluit & excernitur, aut latius sit, aut rursus arctius (utriusque enim magni refert: siquidem latius, quum magna celeritate aquam profundat, non recte horæ modum ac dimensionem perficit; angustius autem paulatim ac lentius quam par sit, aquæ ductum laxat) remedium hoc excogitarunt, ut quicquid pilorum est, ad caudam usque abradentes, pro hujus crassitudine ferream quandam fistulam in usum jam dictum fabricentur. Hoc autem ipsis visum est non absque ratione quadam, sicut nec in cæteris, facere: & quod etiam solus ex omnibus animantibus, æquinoctio duodecies in die per singulas horas adlatrat.

17. *Quomodo animum animive præstantiam innuunt?*

ANimum autem volentes signare, Leonem pingunt. Caput enim magnum habet hoc animal,

τὰς μὲν κόρας πυρώδεις, τὸ δὲ πρόσωπον, στρογγύ-
λον, ἢ περὶ αὐτὸ ἀκλινοειδῆς τρίχας, κατὰ μίμησιν
ἡλίου. ὅθεν ἢ ὑπὸ τὸν θρόνον τῷ Ωρε, λέοντας ὑποβι-
θάσσι, δεικνῦντες τὸ πρὸς τὸν θεὸν τῷ ζῶε σύμβο-
λον. ἡλιϞ δὲ ὁ ΩρεϞ ἀπὸ τῶν ὡρῶν κρατεῖν.

ιη'. πῶς ἀλκὴν γράφουσιν;

Αλκὴν δὲ γράφουσι, λέοντϞ τὰ ἔμπροσθεν ζώ-
γραφοῦσι, διὰ τὸ εὐσθενέστερα αὐτῷ ὑπάρχειν
ταῦτα τὰ μέλη τῷ σώματιϞ.

ιβ'. πῶς ἐγρηγορότα γράφουσιν;

Εγρηγορότα δὲ γράφουσι, ἢ ἢ φύλακα, λέοντιϞ
γράφουσι κεφαλὴν. ἐπειδὴ ὁ λέων ἐν τῷ ἐγρηγο-
ρεῖναι μέμυκε τὰς ὀφθαλμὰς, κοιμώμενϞ δὲ, ἀνεω-
γότας τῆς ἔχει. ὅπερ ἐστὶ τῷ φυλάσσειν σημεῖον·
διόπερ ἢ συμβολικῶς τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν, λέον-
τας ὡς φύλακας παρειλήφασιν.

κ'. πῶς φοβερόν;

Φοβερόν δὲ σημαίνοισι, τῷ αὐτῷ χρωταῖ σημεῖον,
ἐπει-

mal, & pupillas quidem ignitas, faciem vero rotundam, & circumquaque radiorum more sparsos pilos ad Solis similitudinem: unde & sub folio Horii, hoc est Solis, Leones supponunt, hujus animalis cum DEO utpote Sole similitudinem maximam monstrantes. Dicitur autem apud eos Sol Horus, ex eo quod horis præsit.

18. *Quomodo robur notant?*

Robur notantes, Leonis anteriora membra pingunt, quod hæc ei ex toto corpore robustissima sint.

19. *Quomodo vigilantem commonstrant?*

Vigilantem autem sedulumque hominem, aut etiam custodem ostendentes, Leonis caput pingunt: quoniam Leo vigilans oculos claudit, eosdem cum dormit apertos habet, quod quidem custodiæ atque excubiarum signum est. Unde & non absque significatione, sacrorum claustris, leones qui custodum loco sint, appinxerunt.

20. *Quomodo terribilem & formidandum?*

Eodem quoque, ut formidabilem notent, signo

E 2

utun-

ἐπειδὴ ἀλκιμώτατον ὑπάρχον τῆτο τὸ ζῶον, πάν-
τας εἰς φόβον τὰς ὀρώντας φέρει.

καὶ. πῶς Νεῖλος ἀνάβασιν;

Νεῖλος δὲ ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὃν καλεῖσιν Αἰ-
γυπτιῶν νῆν, ἐρμηνευθὲν δὲ σημαίνει νέον, ποτὲ
μὲν λέοντα γράφουσι, ποτὲ δὲ τρεῖς ὑδρίας μεγάλας,
ποτὲ δὲ ἔρανον ἢ γῆν ὑδωρ ἀναβλύζουσαν. λέοντα
μὲν, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἰς λέοντα γενόμενος, πλείονα
τὴν ἀνάβασιν τῆ Νεῖλος ποιεῖται· ὡς τε ἐμμένοντος
τῆ ἡλίου τῷ ζῳδίῳ τῆτω, τὸ δῆμοιον τῆ νέου ὕδατος
πλημμυρεῖ πολλάκις. ὅθεν ἢ τὰς χολέδρας, ἢ τὰς
εἰσαγωγεῖς τῶν ἱερῶν κρηνῶν, λεοντομόρφως κατεσ-
κεύασαν οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἱεραλικῶν ἔργων ἐπιστάται.
ἀφ' ἧς ἢ μέχρι νῦν κατ' εὐχὴν πλεονασμῶ ὑγρότη-
τος . . . τρεῖς δὲ ὑδρεῖα, ἢ ἔρανον ἢ γῆν ὑδωρ
βλύζουσαν, τὸ μὲν ὑδρεῖον ὁμοῖοντες καρδία γλώσ-
σαν ἐχούση· καρδία μὲν, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ἡγε-
μονικόν ἐστὶ τῆ σώματος αὐτῆ, καθάπερ ὁ Νεῖλος
τῆς Αἰγύπτου ἡγεμῶν καθέστηκε γλώσση δὲ, ὅτι δια-
παντὸς ἐν ὑγρῷ ὑπάρχουσαν ταύτην, ἢ γενέτερον τῆ
εἶναι

utuntur quia quum viribus maxime polleat animal hoc, omnibus qui eum inspexerint metum injicit.

21. *Quo modo Nili ascensum & exundationem?*

Nili insuper inundationem significantes, quem Ægyptio nomine Nun, quod si interpreteris, novum sonat, appellant, interim Leonem pingunt, interim tres magnas hydrias, interim vero cœlum ac terram aquæ copiam scaturientem. Leonem quidem: quod cum Sol Leonem subit, ampliorem Nili facit inundationem. Quamdiu enim Sol in hoc signo persistit, sæpenumero in duplum ipsius Nili aqua excrefcit. Unde & tubos canalesque sacrorum fontium solent ii qui sacris præfunt operibus, Leonis figura fabricari. Quapropter in hodiernum usque diem, dum pro immodica inundatione preces effundunt, Leonis signo uti solent. Tres autem hydrias, aut cœlum & terram, quæ aquæ copiam scaturiat, Nilum persimilem facientes cordi lingua prædito: Cordi quidem, quoniam princeps hæc & potissima apud ipsos habetur totius corporis pars, sicut & Nilus totius Ægypti dux est ac princeps; Linguae autem, quod cum hæc perpetuo in humido esse gaudeat, insuper & ipsam genitricem cau-

E 3

lam-

εἶναι καλεῖσι. τρεῖς δὲ ὑδρεῖα, ἢ ἕτε πλείονα ἕτε ἤπλο-
 να, ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀναβάσεως ἐργασία κατ' αὐτὰς τρι-
 μερῆς ὑπάσχει. ἐν μὲν ὑπὲρ τῆς Αἰγυπτίας γῆς τά-
 ξαντες· ἐπειδὴ ἐστὶ καθ' αὐτὴν ὕδαλⓄ γενηλική. ἕτερον
 δὲ, ὑπὲρ τῆ ὠκεανῆ· ἢ γὰρ ἀπὸ τέττε ὕδωρ παρα-
 γίνεται εἰς Αἴγυπτον ἐν τῷ τῆς ἀναβάσεως καιρῷ.
 τρίτον δὲ ὑπὲρ τῶν ὄμβρων, οἱ γίνονται κατὰ τὰ νότια
 τῆς Αἰθιοπίας μέση, κατὰ τὸν τῆς ἀναβάσεως τῆ
 ΝεῖλⓄ καιρὸν. ὅτι δὲ γενναῖ ἡ ΑἴγυπτιⓄ τὸ ὕδωρ, δυ-
 νατόν ἐστιν ἐντεῦθεν μαθεῖν. ἐν γὰρ τῷ λοιπῷ κλίμα-
 τι τῆ κόσμος, αἱ τῶν πόσαμῶν πλημμῦραι ἐν τῷ χει-
 μῶνι ἀπολεθῆναι, ὑπὸ τῶν συνεχῶν ὄμβρων τῆ τοιῶ-
 τε συμβαίνοσιⓄ. μόνη δὲ ἡ Αἰγυπτίων γῆ, ἐπεὶ μέ-
 ση τῆς οἰκωμένης ὑπάσχει, καθάπερ ἐν τῷ ὀφθαλ-
 μῷ ἡ λεγομένη κόρη, φέρεται ἀγει τὴν τῆ ΝεῖλⓄ ἐαυ-
 τῇ ἀνάβασιν.

κβ'. πῶς Αἴγυπτον γράφουσιν;

Αἰγυπτιον δὲ γράφουσιν, θυμιάλιον καιόμενον ζω-
 γραφεῖσι, ἢ ἐπάνω καρδίαν. δηλοῦντες ὅτι ὡς ἡ
 τῆ ζηλοῦπε καρδία, διὰ παντὸς πυρεῖται, ἕτως ἡ
 Αἴ-

samque rerum status appellant. Tres porro hydrias, & nec plures nec pauciores pingunt: quod triplex juxta eorum sententiam sit inundationis causa effectrix. Unam quidem Ægyptiæ terræ adscribunt, quæ ex sese aquam producit: Alteram Oceano, ex quo inundationis tempore aqua in Ægyptum exæstuat: Tertiam imbris, qui per id tempus quo intumescit Nilus, ad austrinas Æthiopiæ partes contingunt. Quod autem Ægyptus ex sese aquam gignat, inde facile est deprehendere, quod cum in cæteris orbis tractibus hyeme soleant exundare flumina, idque propter imbres copiosos & assiduos; sola Ægyptiorum regio, quoniam totius orbis velut umbilicus est ac media, non secus ac in oculo pupilla, æstate sibi inundationes Nili procreat.

22. *Quomodo Ægyptum designant?*

ÆGyptum autem designantes, conflagrantem acerram pingunt, & superne Cor: illud inuentes, quod quemadmodum Zelotypi cor in perpetuo æstu ac flamma est; sic Ægyptus, quia im-
mo-

Αἴγυπτιϑ, ἐκ τῆς θερμότηϑ, δια παλὸς ζωογονεῖ
τὰ ἐν αὐτῇ ἢ παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντα.

κγ'. πῶς ἀνθρώπον μὴ ἀποδημήσαντα;

ΑΝθρώπον τῆς πατρίδϑ μὴ ἀποδημήσαντα ση-
μαίνουτες, ὀνοκέφαλον ζωγραφεῖσιν· ἐπειδὴ ἔ-
τε ἀκχεί τινὸς ἰσορίας, ἔτε τῶν ἐπὶ ξένης γινομένων
αἰσθάνεται.

κδ'. πῶς φυλακῆριον;

Φυλακῆριον δὲ γράφειν βεβλόμενοι, δύο κεφα-
λάς ἀνθρώπων ζωγραφεῖσι, τὴν μὲν τῷ ἄρσε-
νϑ ἔσω βλέπασαν, τὴν δὲ θηλυκὴν ἔξω. ἔτω γάρ
φασιν ἔδέν τῶν δαιμονίων ἐφάψεται· ἐπειδὴ καὶ χωρεῖς
γραμμάτων, ταῖς δυσὶ κεφαλαῖς εἰαυτοὺς φυλακτη-
ριάζουσι.

κέ'. πῶς ἀνθρώπον ἀπλασον γράφουσιν;

Απλασον δὲ ἀνθρώπον γράφοντες, βάρταρον ζω-
γραφεῖσιν· ἐπειδὴ ἡ τοῦτε γένεσις ἐκ τῆς τοῦ
πόταμου ἰλύϑ ἀπόλεϊται. ὅθεν καὶ ἔσθ' ὅτε ὀρεῖται
τῷ

modice calet, continenter quæ in se sunt animat ac procreat.

23. *Quomodo hominem, qui e patria peregre nunquam profectus sit?*

HOminem qui nunquam solo natali relicto peregrinatus fuerit, significantes, Onocephalum pingunt: quia nec ullam audit historiam, nec quæ apud exteras gentes fiunt, cognoscit.

24. *Quomodo tutelam ac præsidium?*

PRæsidium autem ac remedium innuere volentes, duo pingunt hominum capita, unum maris intro aspiciens, alterum fœminæ foras. Ita enim nullum dæmonem invadere posse asserunt. Sic enim & sine literis, duobus inquam capitibus sese ab omni discrimine & insidiis tuentur.

25. *Quo modo imperfectum adhuc hominem, rudemque ac informem fœtum demonstrant?*

HOminem necdum omnibus in utero membris efformatum notantes, ranam pingunt: quod hæc cum ex limo fluminis procreetur, interdum

F

altera

τῷ μὲν ἑτέρῳ μέρει αὐτῆ, βατράχῳ· τῷ δὲ λοιπῷ,
γεώδει τινὶ ἐμφερῆς· ὡς ἢ ἐκλιπόνη τῷ ποταμῷ,
συνεκλείπειν.

κς'. πῶς ἀνοιξίν;

Ανοιξίν δὲ θείοντες δηλῶσαι, λαγῶν ζωγρα-
φῆσι· διὰ τὸ πάντοτε τὰς ὀφθαλμοὺς ἀνεωγό-
τας ἔχειν τῆτο τὸ ζῶον.

κζ' πῶς τὸ λέγειν;

Τὸ λέγειν δὲ γράφοντες, γλῶσσαν ζωγραφῆσι,
ἢ ὕφαιμον ὀφθαλμόν· τὰ μὲν πρῶτα τῆς λα-
λιάς, τῇ γλώσση μερίζοντες, τὰ δευτερεῖα δὲ ταύ-
της, τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἔτω γὰρ οἷτε λόγοι τελείως
τῆς ψυχῆς καθεσῆκασιν πρὸς τὰ κινήματα αὐτῆς συμ-
μεταβάλλοντες· εἶπερ ἢ ἑτέρα λαλία παρ' Αἰγυπτίους
ὀνομάζεται. ἑτέρως δὲ τὸ λέγειν σημαίνοντες, γλῶσ-
σαν ἢ χεῖρα ὑποκάτω γράφουσι· τῇ μὲν γλώσση τὰ
πρῶτα τῆ λόγου φέρειν δεδωκότες, τῇ δὲ χειρὶ, ὡς
τὰ τῆς γλώσσης βεβλήματα ἀνύσσει, τὰ δευτερεῖα.

κη

altera quidem sui parte rana, altera terrestre quippiam videatur: adeo ut deficiente flumine, ipsa quoque deficiat.

26. *Quo modo apertum ac patens quippiam?*

PAtulum autem quippiam significare volentes, leporem pingunt; quod semper apertos habeat oculos hoc animalis genus.

27. *Quomodo sermonem?*

Sermonem porro designantes, linguam pingunt, subtusque cruentum oculum: primas quidem sermonis partes linguæ, secundas vero oculis tribuentes. Sic etenim perfecte consistunt ipsius animi sermones, cum ad ejus motus sensaque accommodantur ac variantur: præsertim quum apud Ægyptios animus, alter sermo nominetur. Quin & aliter sermonem innuentes, linguam subtusque manum pingunt: linguæ quidem primas in loquendo adscribentes, manui vero, ut quæ linguæ placita exequatur, secundas partes.

κή. πῶς ἀφωνίαν;

Αφωνίαν δὲ γράφουτες, ἀριθμὸν ἀμέ. γράφουσιν, ὃς τρεῖς ἐς χρόνος ἀριθμὸς, ἐκ τριακοσίων ἐξηκονταπέντε ἡμερῶν τῷ ἔτους ὑπάρχοντι. ἐφ' ὃν χρόνον μὴ λαλήσαν τὸ παιδίον σημειῖται ὡς παραπεποδισμένον τῇ γλώσσει.

κθ'. πῶς φωνὴν μακρόθεν;

Φωνὴν δὲ μακρόθεν βεβλόμενοι δηλώσαι, ὃ καλεῖται παρ' Αἰγυπτίοις εἰσιέ, ἀέρι φωνὴν γράφουσι, τῆσι βροσίην, ἧς εἰδὲν καταφθέγγει μείζον, ἢ δυναμικώτερον.

λ'. πῶς ἀρχαιογονίαν;

Αρχαιογονίαν δὲ γράφουτες, παπύρες ζωγραφῶσι δέσμην. διὰ τῆς δηλῶντες τὰς πρώτας τροφάς. τροφῶν γὰρ ἐκ ἂν τις εὔροι, ἢ γονῆς, ἀρχήν.

λα'. πῶς γεῦσιν;

Γεῦσιν δὲ δηλῶντες, ἀρχὴν σόματι ζωγραφῶ-

σιν.

28. *Quomodo silentium?*

AT silentium significantes, numerum 1095. pingunt, qui triennii numerus est, si ex trecentis sexaginta quinque diebus annus constituatur: intra quod tempus cum non loquatur puellus, indicatur eum, etsi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam defecisse.

29. *Quomodo vocem remotam?*

VOcem remotam volentes significare, quod Ægyptiis væe dicitur, sonitum pingunt aeris, hoc est tonitru, quo nihil quicquam majus aut vehementius refonat.

30. *Quomodo antiquam originem?*

ANtiquam originem notantes, papyri fasciculum pingunt, hoc primam indicantes educationem; cujus, sicut & genituræ, non facile quis initium invenerit.

31. *Quomodo gustum?*

GUstum innuentes, oris initium pingunt. Omnis

F 3

σιν ἐπειδὴ πᾶσα γεῦσις μέχρι ταύτης σώζεται. γεῦ-
σιν δὲ λέγω τελείαν. γεῦσιν δὲ μὴ τελείαν δηλέντες,
γλωσσαν ἐπὶ ὀδόντων ζωγραφῶσιν, ἐπειδὴ πᾶσα
γεῦσις τέτοις τελεῖται.

λβ'. πῶς ἡδονήν;

Ηδονὴν δὲ δηλῶσαι βεβλόμενοι δεκαεξ ἄριθμὸν
γράφουσιν. ἀπὸ γὰρ τέτων τῶν ἐτῶν, ἀρχὴν
τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἢ πρὸς τέκνα γενέσεως,
οἱ ἄνδρες ἔχουσι.

λγ'. πῶς συνουσίαν;

Συνουσίαν δὲ δηλέντες, δύο δεκαεξ ἄριθμὸς γρά-
φουσιν. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν εἶπο-
μεν εἶναι· ἡ δὲ συνουσία, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέστηκεν, ἐκ
τε τῆς ἀνδρὸς, ἢ τῆς γυναικὸς· διὰ τῆτο τὰ ἄλλα δε-
καεξ προσγράφουσι.

λδ'. πῶς ψυχὴν ἐνλαῦθα πολὺν χρό-
νον διατρέβουσαν;

Ψυχὴν δὲ ἐνλαῦθα πολὺν χρόνον διατρέβουσαν βε-
λό-

nis enim gustus eo usque retinetur. Gustum autem perfectum intelligo. Nam ad innuendum gustum imperfectum, linguam admotam dentibus pingunt: his enim omnis absolvitur gustus.

32. *Quomodo voluptatem?*

Voluptatem demonstrare volentes, sedecim numerum pingunt: ab eo siquidem annorum numero, incipiunt viri consuetudine capi mulierum, ac procreandæ sobolis desiderio.

33. *Quomodo concubitum?*

Eundum numerum 16. geminum pingunt, ubi viri foeminaeque congressum significare volunt. Cum enim liberi, ut diximus, voluptate procreentur, congressus autem duplici constat, maris inquam ac foeminae, voluptate, propterea non immerito alia sedecim adscribunt.

34. *Quomodo animam longo hic tempore agentem?*

ANimam quæ diutissime in hac vita moram traxerit,

λόμενοι γράψαι, ἢ πλημμύραν, φοίνικα τὸ ὄρεον ζωγραφῶσι. ψυχὴν μὲν, ἐπειδὴ πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον ὑπάρχει τῆτο τὸ ζῶον. πλημμύραν δὲ, ἐπειδὴ ἡλίξ ἐστὶν ὁ φοίνιξ σύμβολον, ἔμμηδέν ἐσι πλείον κατὰ τὸν κόσμον. πάντων γὰρ ἐπιβαίνει, ἢ πάντας ἐξερευνᾷ ὁ ἥλιος. εἶθ' ἔτω πολὺς - - - ὀνομασθήσεται.

λε. πῶς τὸν χρονώως ἀπὸ ξένης ἐπιδημῶντα;

ΚΑὶ τὸν χρονώως δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημῶντα δηλῶντες, πάλιν φοίνικα τὸ ὄρεον ζωγραφῶσι. ἔτω γὰρ εἰς Αἴγυπτον, ἐπὰν ὁ χρόνος τοῦ μοιριδίξ αὐτὸν καταλαμβάνει μέλλη, διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνεται ἢ ἀποδῆς ἐὰν φθάσῃ ἐντὸς τῆς Αἰγύπτου τὸ χρεῶν, κηδεύεται μουσικῶς ἢ ὅσα ἐπὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν ζῶων Αἰγύπτιοι τελῶσι, ταῦτα ἢ τῷ φοίνικι ὑπάρχειν ὀφείλει. λέγεται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν ὑπ' Αἰγυπτίων, διὸ ἢ τὸν Νεῖλον αὐτοῖς πλημμυρεῖν, ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς θεῆς περὶ ἔμμερον ἔμπροσθεν ὁ λόγος ἀποδοθήσεται σοι παρ' ἡμῶν.

λε'.

xerit, aut etiam inundationem, commonstrare volentes, Phœnicem avem pingunt. Animam quidem, quod omnium quæ toto orbe sunt animantium, hoc maxime diuturnæ vitæ est. Inundationem vero, quod velut signum Solis fit Phœnix, quo nihil in orbe majus, cum omnia subeat, omnes scrutetur & disquirat. Atque adeo, πολλὸς, hoc est, multus vocitari solet.

35. *Quomodo eum qui sero tandem e regione peregrina ad suos redeat?*

Quin & eum innuentes, qui longo tempore peregrinatus tandem in solum natale remeet, rursus Phœnicem avem pingunt. Hæc enim in Ægyptum, cum tempus mortis instat, quingentesimo demum anno regreditur: ubi si naturæ debitum persolverit, magna solennitate ac ritu funeratur. Quæcunque enim in cæteris sacris animantibus religiose observant Ægyptii, ea & Phœnici tribui debent. fertur siquidem Sole magis apud Ægyptios gaudere, quam apud cæteras gentes: ideoque Nilum ipsis ex hujus DEI calore inundare, cujus rei paulo ante a nobis ratio reddita est.

λς'. πῶς καρδίαν γράφουσι;

Καρδίαν βεβλόμενοι γράφειν, ἴβιν ζωγραφῶσι. τὸ γὰρ ζῶον, Ερμῆ ὠκείωται, πάσης καρδίας κὺ λογισμῶ δεσπότη, ἐπεὶ κὺ ἡ ἴβις αὐτὸ καθ' αὐτὸ τῆ καρδία ἐσὶν ἐμφερής· περὶ ἧ λόγῳ ἐσὶ πλείῳ παρ' Αἰγυπτίους φερόμενον.

κζ'. πῶς παιδείαν;

Παιδείαν δὲ γράφουσι, ἔρανὸν δρόσον βάλλοντα ζωγραφῶσι· δηλῶντες, ὅτι ὡσπερ δρόσῳ πῶπισσα, εἰς πάντα τὰ φυλὰ χωρεῖ, κὺ τὰ μὲν φύσιν ἔχοντα ἀπαλύνεσθαι, ἀπαλύνει, τὰ δὲ σκληρὰ μένοντα ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως, ἀδυνατεῖ τὸ αὐτὸ τοῖς ἑτέροις ἐκτελεῖν· ἔτω κὺ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ μὲν παιδεία κοινὴ καθέστηκεν, ἢ περὶ ὁ μὲν εὐφυῆς, ὡς δρόσον ἀρπάζει, ὁ δὲ ἀφυῆς, ἀδυνατεῖ τῆτο δρᾶσαι.

λη'. πῶς Αἰγύπτια γράμματα;

Αιγύπτια δὲ γράμματα δηλῶντες, ἢ ἱερογραμματέα, ἢ πέρας, μέλαν, κὺ κόσκινον, κὺ σχοινίον
ζω-

36. *Quo modo Cor pingunt?*

COr volentes indicare, Ibin pingunt, quod quidem animal Mercurio attributum ac dictum est, cordis omnisque rationis præfidi & moderatori. Nam & Ibis per se ipsa magna ex parte cordi adsimilis est, de qua re plurimi apud Ægyptios agitantur sermones.

37. *Quomodo eruditionem ac doctrinam?*

Doctrinam autem indicantes, cælum pingunt rorem fundens, innuentes, quod quemadmodum ros decidens, in omnes quidem plantas diffunditur, at eas duntaxat mollit, quæ ejus naturæ sunt ut molliri possint, cæteras vero quæ suapte natura duræ sunt, non item: sic & doctrina communiter ad omnes pertingit homines, quam quisquis felici natus est ingenio, ut rorem arripit; qui vero ingenii facultate destituitur, idem efficere non valet.

38. *Quomodo Ægyptias literas?*

Cæterum Ægyptias literas, aut sacrum scribam, aut finem innuentes, atramentum, cribrum &

G 2

juncum

ζωγραφῶσιν. Αἰγυπία μὲν γράμματα, διὰ τὸ τέ-
 τοις πάντα παρ' Αἰγυπίοις τὰ γραφόμενα ἐκτελεῖ-
 σθαι. σχοίνῳ γὰρ γράφουσι, ἢ ἐκ ἄλλῳ τινί.
 κόσκινον δὲ, ἐπειδὴ τὸ κόσκινον πρῶτον ὑπέχον
 σκευῶ ἀεροποιίας, ἐκ σχοίνου γίνεται. δηλῶσιν ἔν
 ὅτι πᾶς ὁ ἔχων τὴν τροφήν, μαθήσεται τὰ γράμ-
 ματα. ὁ δὲ μὴ ἔχων, ἐτέρᾳ τέχνῃ χρῆσεται. ἀφ' ἧ
 ἢ παιδεία παρ' αὐτοῖς σβῶ καλεῖται. ὅπερ ἐστὶν ἐρ-
 μινευθὲν, πλήρης τροφή. ἱερογραμματέα δὲ, ἐπει-
 δὴ ζῶν ἢ θάνατον ἔτῳ διακρίνει. ἐστὶ δὲ παρὰ τοῖς
 ἱερογραμματεῦσι ἢ βίβλῳ, ἱερὰ καλεσμένη ἀμβροσία,
 δι' ἧς κρίνουσι τὸν κατακλιθέντα ἀρρώσον. πότερον ζώ-
 σιμός ἐστιν, ἢ ἔ, τῆτο ἐκ τῆς κατακλίσεως τῆ ἀρρώ-
 σης σημειώμενοι. πέρασ δὲ, ἐπειδὴ μαθὼν γράμμα-
 τα, εἰς ὄρεμον ζωῆς εὐδίων ἐλήλυθεν, ἐκέτι πλανώμε-
 νῶ τοῖς τῆ βίβ κακοῖς.

λθ'. πῶς ἱερογραμματέα;

Ιερογραμματέα δὲ πάλιν, ἢ προφήτην, ἢ ἐνταφια-
 σὴν, ἢ σπλήνα, ἢ ὄσφρησιν, ἢ γέλωτα, ἢ πλαγ-
 μόν, ἢ ἀρχὴν, ἢ δικασὴν βεβλόμενοι γράφειν, κύνα
 ζω.

juncum pingunt. Ægyptias quidem literas, quod his omnis apud eos scriptura compleatur: junco enim & non alio quoquam scribunt. Cribrum vero appingunt, quoniam hoc cum primum sit panis conficiendi instrumentum, ex junco fit. Innuunt itaque, cuicumque victus suppetit, eum literarum studiis animum adjuncturum: cui vero non suppetit, aliis vacaturum artibus. Unde & apud eos eruditio Sbo vocatur, quod nomen si interpreteris, plenum alimentum sonat. Sacrum autem scribam, quoniam hic vitam mortemque dignoscit. Nam est apud sacros scribas liber, sacram ambrem appellant, cujus ope judicium de ægroto decumbente ferunt, sit vitalis, nec ne, id ex ægri decubitu signis quibusdam perspicientes. Finem denique, quoniam qui literas didicit, ad tranquillum vitæ portum pervenit, non jam vitæ incommodis oberrans aut fluctuans.

39. *Quomodo sacrum
scribam?*

Rursum sacrum scribam, aut vatem, aut vespilonem, aut splenem, aut odoratum, aut risum, aut sternutationem, aut magistratum, aut judicem

ζωγραφεῖσιν. ἱερογραμματεῖα μὲν, ἐπειδήπερ τὸν
 βεβλόμενον ἱερογραμματεῖα τέλειον γίνεσθαι, χρὴ
 πολλὰ μελετᾶν, ὑλακτεῖν τε συνεχῶς ἢ ἀπηγεῖω-
 σθαι, μηδενὶ προσχαριζόμενον, ὥσπερ οἱ κύνες. προ-
 φήτην δὲ, ἐπειδὴ ὁ κύων ἀτενίζει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν
 ζώων εἰς τὰ ἄλλα θεῶν εἰδῶλα, καθάπερ προφήτης.
 ἐλαφιασὴν δὲ τῶν ἱερώων, ἐπειδὴ ἢ ἔτ' ἢ γυμνά ἢ
 ἀνατείμημένα θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῆ κηδεύόμενα εἰδῶ-
 λα. σπληνὰ δὲ, ἐπειδὴ τῆτο τὸ ζῶον μόνον παρὰ τὰ
 ἕτερα, ἐλαφρότερον ἔχει, εἴτε θάνατον αὐτῶ, εἴτε
 μανία περιπέσοι, ἀπὸ τῆ σπληνός γίνεσθαι. ἢ οἱ θε-
 ραπεύοντες δὲ τὸ ζῶον τῆτο ἐν ταῖς κηδεύμασι, ἐπειδὴ
 μέλλωσι τελευτᾶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον σπληνικοὶ γί-
 νοῦνται. ὅσφραϊνόμενοι γὰρ τῆς τῆ ἀναλεμνομένης κυ-
 νός ἀποφορᾶς, πάσχεσιν ὑπὸ τῆτος. ὅσφρησιν δὲ
 γέλωτα ἢ πλάσμον, ἐπειδὴ οἱ τέλειοι σπληνικοὶ, ἔτε
 ὅσφραίνεσθαι, ἔτε γελᾶν, ἔτε μὴν πλάσσεσθαι δύ-
 νανται.

μ'. Τίνι τρόπῳ δηλοῦσιν ἀρχὴν, ἢ δικαστήν;

Αρχὴν δὲ, ἢ δικαστήν ἐπ' αὐτὴν γράφωσι, προσθέασιν
 τῶ

volentes signare , canem pingunt. Sacrum quidem scribam : quoniam quicumque voluerit , ut par est , & absolutissime hoc fungi munere , eum oportet multa meditari , assidueque omnibus canum more allatrare , & ferum esse , nullique gratificari. Vatem autem , quod canis præter cætera animantia fixis in deorum simulacra , non secus ac vates consuevere , intentisque prospiciat oculis. Sacrorum vero pollinctorem , quod & hic nuda & relecta , quibus iusta facit , simulcra contempletur. Splenem , quoniam hunc inter cætera animalia canis levissimum habet : & sive ei mors sive rabies acciderit , ex splene id contingit. Enimvero & qui ejus funus procurant , ubi morituri sunt , magna ex parte splenetici fiunt. Siquidem gravi illo halitu & vapore qui ex inciso dissectoque cane provenit , inficiuntur. Odoratum porro , risum ac sternutamentum : quoniam qui absolute splenetici sunt , nec odorari possunt , nec ridere , neque etiam sternutare.

40. *Quonam modo magistratum in-
quunt aut judicem?*

MAgistratum vero aut judicem cum designant ,
ap.

τῷ κυνὶ ἢ βασιλικὴν σολήν παρακειμένην, σχῆμα
 γυμνόν· διότι ὡσπερ ὁ κύων, καθάπερ προεῖπον, εἰς
 τὰ τῶν θεῶν εἶδωλα ὀξυωπεῖ, ἔτῳ ἢ ὁ ἀρχῶν δι-
 καστῆς ὢν ἐν τοῖς παλαιότεροις χρόνοις, γυμνὸν ἐθεώ-
 ρει τὸν βασιλέα· διὸ ἢ ἐπὶ τέττε προσπεριποιῶσι τὴν
 βασιλικὴν σολήν.

μά. πῶς σημαίνεσι πασοφόρον;

ΠΑσοφόρον δὲ σημαίνουτες, φύλακα οἰκίας ζω-
 γραφεῖσι, διὰ τὸ ὑπὸ τέττε φυλάττεσθαι τὸ
 ἱερόν.

μβ. πῶς ἐμφαίνεσιν ὠροσκόπον;

Ωροσκόπον δὲ δηλοῦτες, ἀνθρώπον τὰς ὥρας ἐσθί-
 οῦλα ζωγραφεῖσιν· ἔχ' ὅτι τὰς ὥρας ἐσθίει ὁ
 ἄνθρωπος, ἔ' γὰρ δυνατὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφί-
 μοις ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν ὥρῶν πορίζονται.

μγ. πῶς δηλοῦσιν ἀγνείαν;

Αγνείαν δὲ γράφουτες, πῦρ ἢ ὕδωρ ζωγραφεῖ-
 σιν· ἐπεὶ διὰ τέτων τῶν στοιχείων, πᾶς καθαρι-
 σμὸς

appingunt cani & regiam vestem, nudæ figuræ appositam; propterea quod ut canis, quemadmodum supra dixi, in deorum simulacra acutissimis intuetur oculis: sic & magistratus, qui & iudex erat, vetustioribus temporibus nudum regem spectabat. Ac propterea regiam cani prætextam adjiciunt.

41. *Quomodo significant eum qui sacrum pallium gestat?*

Significantes eum qui sacrum gestat pallium, domus custodem pingunt, quod ab eo sacrum custodiatur.

42. *Quomodo eum qui horarum rationem observat, exprimunt?*

Horarum inspectorem demonstrantes, hominem pingunt horis vescentem; non quod horas homo comedat (id enim haud quaquam fieri potest) sed quod hominibus cibi statis horis parentur & apponantur.

43. *Quomodo puritatem innuunt?*

Puritatem notantes, ignem & aquam pingunt, quod his elementis omnis lustratio fiat, atque

H

que

μὸς ἐκλελείται.

μδ'. πῶς αἰνίττονται ἀθέμιλον, ἢ καὶ
μῦσθ;

Αθέμιλον δὲ δηλεῖτες, ἢ καὶ μῦσθ, ἰχθὺν ζωγρα-
φῶσι, διὰ τὸ τὴν τέτων βρωῶσιν μισεῖσθαι καὶ
μεμιασθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς. κenoποιὸν γὰρ ἰχθύς πᾶς,
καὶ ἀλληλοφάγον.

μέ'. πῶς γράφουσι σόμα;

Στόμα δὲ γράφοντες, ὄφιν ζωγραφεῶσιν· ἐπειδὴ
ὁ ὄφιν ἐδενὶ ἐτέρω τῶν μελῶν ἰσχύει, εἰ μὴ τῷ
σόματι μόνον.

μς'. πῶς ἀνδρεῖον μετὰ σωφροσύνης;

Ανδρεῖον δὲ μετὰ σωφροσύνης δηλεῖτες, ταῦτον
ὕγια φύσιν ἔχοντα ζωγραφεῶσι. θερμαντικώ-
τατον γὰρ ὑπάρχει τὸ ζῶον κατὰ μόριον· ὥστε ἀπαξ
εἰς τὴν θήλειαν φύσιν καθεῖς τὸ ἑαυτῆ, καὶ δίχα πάσης
κινήσεως, σπερμολοεῖ. εἰ δὲ πότε διαμάρτη τῆς
φύσεως, καὶ εἰς ἕτερον τόπον τῆ σῶματι τῆς βοῆς ἐ-
ρείση

que expiatio.

44. *Quemadmodum latenter rem nefandam atque abominandam indicant?*

Nefarium autem innuentes, aut etiam abominationem, piscem pingunt, quod horum esum, qui in sacris versantur, abhorreant atque execrentur. Est enim ejus naturæ piscis omnis, ut quæ offenderit exhauriat, inque suum ipse genus sæviat.

45. *Quomodo os pingunt?*

Os significantes, serpentem pingunt, quoniam serpens nullo alio membro valet, nisi ore.

46. *Quomodo fortem simul & temperantem?*

Fortitudinem cum temperantia conjunctam innuentes, taurum integra corporis constitutione præditum pingunt. Calidissimum enim est huic animali membrum, ita ut semel eo in fœminæ vulvam immisso, vel absque ullo motu semen effu-
 tiat. Quod si quando a vulva vaccæ aberrans, in aliam corporis partem membrum intenderit,

H 2

tum

ρείση τὸ αἰδοῖον, τὸ ἰηνικαῦτα τῆ ὑπερβαλλέσῃ ἐνλο-
νία τίρωσκει τὴν θήλειαν. ἀλλὰ καὶ σώφρων ἐστὶ, διὰ
τὸ μηδέποτε τῷ θήλειῳ ἐπιβαίνειν μετὰ τὴν σύλ-
ληψιν.

μζ'. πῶς ἀκοὴν;

Ακοὴν δὲ γράφουτες, ταύρου ὡτίον ζωγραφῶσιν.
ἐπειδὴν γὰρ ἡ θήλεια ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν
ἦ, ὀργῆ δὲ οὐ πλείον ἢ ἐφ' ὥρας τρεῖς, τότε μυκᾶται
μέγιστον. ἐν αἷς μὴ παραγνομένῃς τῷ ταύρῳ, συμ-
μύει τὴν φύσιν, μέχρι τῆς ἐτέρας συνόδου. ὃ δὴ σπα-
νίως γίνεσθαι. ἀρκεί γὰρ ὁ ταῦρος ἀπὸ πολλῆ διασῆ-
μαίῃ. συνίει τὸ ὄργαν, διὰ δρόμου παραγίνεσθαι
ἐν τῇ συνουσίᾳ, τοῦτο μόνον παρὰ τὰ ἕτερα τῶν ζώ-
ων ποιῶν.

μη'. πῶς αἰδοῖον ἀνδρὸς πολυγόνου;

Αιδοῖον δὲ ἀνδρὸς πολυγόνου δηλαῖνες, τράγον ζω-
γραφῶσιν, ἐκέτι δὲ ταῦρον. ἐπειδὴ ἔτι μὲν
μέχρις ἑνιαύσιου γένεσθαι, ἔβιδάζει τράγου δὲ
ἐβδομαίῃ μετὰ τὴν γένεσιν γενόμενῃ, ὀχεύει, ἀ-

γο-

tum ejus immodica intentione vaccam vulnerat. Quin & temperans est : quippe cum nunquam post conceptum vaccam ineat.

47. *Quomodo auditum ?*

Auditum autem demonstrantes, tauri auriculam pingunt. Ubi enim concipiendi desiderio exardet ac stimulatur vacca (exardet autem non amplius quam per tres horas) tunc vehementer mugit: quo tempore nisi taurus accesserit, ad alium usque congressum vas genitale claudit: quod sane raro accidit. Audit enim protinus vel ex longissimo intervallo taurus, cumque eam intelligat venere excitari, mox accurrit: id quod soli huic ex omnibus animantibus, in congressu peculiare est.

48. *Quomodo penem fœcundi & semine abundantis hominis ?*

AT vero penem fœcundi hominis monstrantes, non jam taurum, sed hircum pingunt. Ille enim antequam annum attigerit, coire non solet: hic septem statim post ortum diebus congregitur,

H 3

in-

γονον μὲν ἢ ἄσπορον ἀποκρινόμενον σπέρμα, βιβάζει δὲ ὅμως πρῶτον τῶν ἄλλων ζῶων.

μθ. πῶς δηλῶσιν ἀκαθαρσίαν;

Α Καθαρσίαν δὲ γράφουτες, ὄρουγα ζωγραφῶσιν. ἐπειδὴ ἐπ' ἀναβολὴν ἐρχομένης τῆς σελήνης, ἀτενίζων εἰς τὴν θεὸν, κραυγὴν ποιεῖται, ἐκ εὐλογῶν αὐτὴν, ἐδὲ εὐφημῶν· σημεῖον δὲ τῶν ἐναεργέσιον. τοῖς γὰρ ἐμπροσθίοις αὐτῆ σκέλεσιν ἀνορύσσων τὴν γῆν, ζωγραφεῖ ἑαυτῆ τὰς κόρας, ὡς περὶ ἀθανακτῶν ἢ μὴ βεβλόμενον ἰδεῖν τὴν τῆς θεᾶ ἀναβολὴν. τὰ δ' αὐτὰ ποιεῖ ἢ ἐπὶ τῆ ἡλίου θεῖς ἄστρα ἀναβολῆς. διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, τῆ ὄροσκόπε σημαίνοντες αὐτοῖς τὴν ἀναβολὴν, ἐπικαθίσαντες τῶ τῷ ζῶῳ, διὰ μέσσω αὐτῆ, ὡς τινων γνωμόνων, τὴν τῆς ἀναβολῆς ἀκρίβειαν ἐγνώριζον. διὸ ἢ οἱ ἱερεῖς τῶτο μόνον τῶν πῆνῶν, ἀσφραγίσον ἐσθίσιον. ἐπειδὴ ἀνιδικίαν τινὰ πρὸς τὴν θεὸν ἔχον φαίνεται. ἢ γὰρ κατὰ τὴν ἐρημίαν, ἢ εἰάν λάβηται ὑδραγωγῆ τόπος, πῖον τοῖς χεῖλεσιν ἀναλαεράσσει, ἢ μιγνύει τῷ ὕδαλι τὴν ὕλην,

τοῖς

infœcundum quidem & genituræ minime accom-
modum semen excernens. Prius tamen ac celerius
cæteris animantibus coit.

49. *Quomodo inuunt immunditiam?*

Porro impurum scelestumque notantes animum,
Orygem pingunt, quoniam ad ortum acceden-
te Luna, intentis in deam oculis prospiciens, vo-
ciferatur, non ei bene dicens, nec fausta accla-
matione gratulationeue prosequens. Cujus rei
argumentum est apertissimum, quod anterioribus
cruribus terram effodiens, suas ipsius pupillas hu-
mi velut pingens defigit, quasi indignabunda, in-
vitaque deæ ortum aspiciens. Idem quoque in ex-
ortu dei Solis inquam efficit. Quapropter anti-
qui reges, cum sibi ortum nunciaret horarum ob-
servator, huic insidentes animali, per medium ip-
sum velut Gnomones quosdam, ortus rationem ac
tempus accurate certoque cognoscebant: unde &
sacerdotes solam hanc inter volucres non signatam
comedunt, quod similitatem quandam cum dea
exercere videatur. Etenim quemcunque in deser-
to locum aquis scatentem nactus fuerit, postea-
quam biberit, labris turbat, lutumque aquæ com-
mis-

τοῖς δὲ ποσὶν εἰς αὐτὸ ἐπιπέμπει κόνιν, πρὸς τὸ μηδενὶ ἑτέρῳ ζῳῷ, τῷτο πότιμον ὑπάρξαι. ἔτω πονηρὰ ἢ ἀπεχθὴς ἢ τῷ ὄρου γῶ ἐνομίσθη φύσις. εἰδὲ γὰρ εἰδὲ τῷτο καθῆκον ἐργάζεται, τῆς θεῶ αὐτῆς πάντα γεννώσης ἢ ἀυξανέσης ὅσα κατὰ τὸν κόσμον εἰς χρίσιμα.

ν'. πῶς ἀφανισμόν;

Αφανισμόν δὲ δηλῶντες, μῦν ζωγραφεῖσιν, ἐπειδὴ πάντα ἐσθίων, μαιίνει ἢ ἀχρηστοῖ. τῷ αὐτῷ δὲ σημείῳ χρωῖται ἢ κρίσιν θελοντες γράψαι. πολλῶν γὰρ ἢ διαφόρων ἀρίων κειμένων, ὁ μῦς τὸν καθαρώτατον αὐτῶν ἐκλεξάμενθ' ἐσθίει. διὸ ἢ τῶν ἀετοκόπων κρίσις ἐν τοῖς μυσὶ γίνεται.

να'. πῶς ἰταμότηλα;

Ιταμότηλα δὲ δηλῶντες, μῦαν ζωγραφεῖσιν, ἥτις συνεχῶς ἐκβαλλομένη, εἰδὲν ἥτιον παραγίνεται.

ιβ'. πῶς γνῶσιν ζωγραφεῖσι;

Γνῶσιν δὲ γράφοντες, μῦρηκα ζωγραφεῖσιν. ὁ γὰρ ἀν' ἀσφαλῶς κρύψῃ ἀνθρωπῶ, ἔτθ' γινώ-

miscet, ac pedibus in eam pulverem conjicit: idque, ut nulli alii animanti aqua sit ad potum idonea. Adeo prava ac infesta putatur Orygis natura. Nam ne hoc quidem officium deæ præstat, quum ipsa omnia, quæ toto orbe sunt utilia, gignat, augeat, ac vegetet.

50. *Quomodo subversionem ac interitum?*

INteritum significantes, murem pingunt. Hic enim omnia corrodens inquinat, & inutilia facit. Eodem vero & signo utuntur, ut judicium designent. Multis siquidem variisque apposis panibus, mus purissimum atque optimum delectu habito rodit. Propterea & pistorum judicium ex muribus fumitur.

51. *Quomodo impudentiam?*

IMpudentiam notantes, muscam pingunt: quod hæc etsi crebrius abacta, nihilominus accedat.

52. *Quomodo cognitionem pingunt?*

Cognitionem pingentes, formicam pingunt. Si quid enim homo tuto occultarit, hæc cog-
I
no-

νώσκει ἔ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ὅτι, παρὰ τὰ ἕτερα
τῶν ζῶων, εἰς χειμῶνα ποριζόμενῳ ἐαυτῷ τροφᾶς,
ἔ διαμαρτάνει τῆ τόπῃ, ἀλλ' ἀπλῆιςῳ εἰς αὐτὸν
παραγίνεσθαι.

νγ. πῶς ὑὸν ζωγραφεῖσιν;

Υἱὸν δὲ βεβλόμενοι γράψαι, χιναλώπεκα ζωγρα-
φεῖσιν. τῆτο γὰρ τὸ ζῶον φιλολεκνώτατον ὑπάρχει.
καὶν γὰρ διώκεται πόλε εἰς τὸ συλληφθῆναι σὺν τοῖς
τέκνοις, ὅτε πατῆρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆ ἀνθαιρέτως δι-
δάσιν ἐαυτὰς τοῖς κνηγοῖς, ὅπως τὰ τέκνα διασωθῆ-
δι ἢνπερ αἰτίαν τοῖς Αἰγυπτίοις ἔδοξε σεβάξεν τὸ
ζῶον.

νδ. πῶς ἀνευ;

Πελεκᾶνα δὲ γεράφονες, ἀνευ τὲ ἤδη καὶ ἀφρονε
σημαίνουσιν. ἐπειδὴ δυνάμενῳ ἐν τοῖς ὑψηλο-
τέροις τόποις καλαίθεσθαι τὰ ἐαυτῆ ὡς, ὡσπερ καὶ
τὰ λοιπὰ τῶν πελειῶν, τῆτο ἔ ποιεῖ ἀλλὰ γὰρ καὶ
ἀνορεύσας γῆν, ἐκεῖ κατατίθεσθαι τὰ γεννώμενα. ὅπερ
ἐπιγνόντες ἀνθρώποι, τῷ τόπῳ βοὸς ἀφόδευμα ξηρὸν

πε-

noscit. Nec hoc solum nomine, sed & quod præter cætera animantia sibi in hyemem cibos congregens, non aberrat a loco ubi condidit, sed absque ullo errore ad ipsum pervenit.

53. *Quomodo filium pingunt?*

Filium volentes significare, vulpanferem pingunt. Hoc enim animal maxime amans est liberorum. Si quando enim ipsum venator simul cum parvulis persequatur, eo usque ut capiatur, & pater & mater ultro se venatoribus dedunt, ut serventur parvuli. Quam ob causam Ægyptiis placuit in hujus rei significationem hoc assumere animal.

54. *Quomodo amentem?*

Pelicanum autem pingentes, amentem simul ac imprudentem significant. Cum enim cæterarum volucrum more possit in locis editioribus ova reponere, id non facit: quin potius defossa terra, illic pullos collocat. Quod ubi deprehenderint homines, locum illum arido bovis stercore circumlinunt,

I 2

cui

περιθίεασιν, ὧ καὶ πῦρ ὑποβάλλουσιν θεασάμενοι δὲ ὁ
 πελεκάν τὸν καπνὸν, τοῖς ἰδίοις πτεροῖς βεβλόμενοι ἀ-
 ποσβέσαι τὸ πῦρ, ἐκ τῶν ἐναλίγων κατὰ τὴν κίνησιν ἐξ-
 ἀπλεῖ αὐτοῦ· ὅφ' ἔ κατακαίόμενοι τὰ ἑαυτῶν πτερά,
 εὐσυλληπτότεροι τοῖς κυνηγοῖς γίνεται. δι' ἣν αἰτίαν
 ἐκ ἐνομίσθη ἐσθίειν τοὺς ἱερέας αὐτὸν, ἐπεὶ δὴ ἀπαξα-
 πλῶς ὑπὲρ τέκνων ποιεῖται τὸν ἀγῶνα· Αἰγυπτίων
 δὲ οἱ λοιποὶ ἐσθίεσι, λέγοντες, ὅτι μὴ κατὰ νῆν τὴν
 μάχην, ὥσπερ οἱ χηναλώπεκες, ἀλλὰ κατὰ εὐνοίαν
 ὁ πελεκάν ποιεῖται.

νέ. πῶς εὐχαρισίαν δηλοῦσι;

Εὐχαρισίαν γράφοιτες, κεκέφαν ζωγραφεῖσι·
 διότι τῆτο μόνον τῶν ἀλόγων ζῶων ἐπειδὴν ὑπὸ
 τῶν γονέων ἐκτραφεῖ, γηράσασιν αὐτοῖς τὴν αὐτῆς
 ἀνταποδίδωσι χάριν. ἐν ᾧ γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἐξελεῖται
 τόπων, νεοσσιὰν αὐλοῖς ποιήσας, τίλλει αὐτῶν τὰ πτε-
 ρά, τροφὰς τε χορηγεῖ, μέχρις ἔ πτεροφυήσασιν οἱ
 γονεῖς, βοηθεῖν ἑαυτοῖς δυναθῶσιν. ὅθεν καὶ τῶν θεῶν
 σκήπτρων κεκέφα προδίκησις ἐστίν.

cui & ignem subjiciunt. Pelicanus autem conspecto fumo, dum pennis suis ignem vult extinguere, e contrario earum agitatione accendit. Quo cum conflagrent ejus alæ, facile ab aucupibus capitur. Quam ob causam non consentaneum existimarunt eo vesci sacerdotes, cum omnino pro liberis in discrimen sese conjiciat. Multi tamen ex Ægyptiis, eo vescuntur, ut qui eum dicant non judicio ac prudentia quadam, ut vulpanseris, sed benevolentia duntaxat & mira in sobolem pietate certamen hoc suscipere.

55. *Quomodo gratum indicant
animum?*

GRatum indicantes animum, Cucupham pingunt, propterea quod solum hoc ex mutis animantibus, posteaquam ab ipsis educatum fuerit, iisdem senio confectis parem refert gratiam. Quo enim loco ab ipsis enutrita est, eodem nidum ipsis extruit, pennis eorum evulsis, cibumque subministrat, donec renatis plumis parentes sibi ipsi opem ferre queant. Unde & divinorum sceptrorum Cucupha insigne atque ornamentum apud eos esse solet.

νς'. πῶς ἄδικον, ἢ ἀχάρισον;

Α Δικον δὲ ἢ ἀχάρισον, ἰπποπολάμῃ ὄνυχας δύο, κάτω βλέποντας, γραφῶσιν. ἔτθ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γενόμενθ, πειράζει τὸν πατέρα, πότερόν ποτε ἰσχύει μαχόμενθ πρὸς αὐτόν. ἢ εἰ μὲν ὁ πατὴρ ἐκχωρήσῃ, τόπον αὐτῷ μερίσας, ἔτθ πρὸς τὴν ἐαυτῆ μητέρα ἐπίγαμον ἤκει, ἢ εἰ τῆτον ζῆν. εἰ δὲ μὴ ἐπιτρέψῃεν αὐτῷ ποιήσασθαι πρὸς τὴν μητέρα γάμον, ἀναιρεῖ αὐτὸν, ἀνδρειότερθ ἢ ἀκμαιότερθ ὑπάρχων. εἰς δὲ τὸ κατώτατον μέρθ ὄνυχας δύο ἰπποπολάμῃ, ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῆτο ὀρεῶντες, ἢ τὸν περὶ αὐτῆ λόγον ἐπιγινώσκοντες, προθυμότεροι εἰς εὐεργεσίαν ὑπάρχουσι.

νζ'. πῶς ἀχάρισον πρὸς τῆς ἐαυτῆ
εὐεργέτας;

Α Χάρισον ἢ μάχιμον τοῖς ἐαυτῆ εὐεργέταις σημαίνοντες, περισερὰν ζωγραφῶσιν. ὁ γὰρ ἄρσιν ἰσχυρότερθ γενόμενθ, διώκει τὸν ἐαυτῆ πατέρα ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἢ ἔτως αὐτῆ πρὸς γάμον μίσγε-

ται.

56. *Quomodo injustum & ingratum?*

INjustum vero atque ingratum, geminos equi fluviatilis ungues deorsum vergentes pingunt. Hic enim cum ad ætatis florem pervenerit, cum patre pugnans periculum facit, an præpolleat. Et si quidem pater cesserit, locum ei assignans, ipse cum sua ipsius matre connubium contrahit, & eum finit vivere. Quod si non permittat pater eum matri jungi, ipsum, cum fortior sit ac robustior, interimit. Cæterum ideo geminos ejus ungues deorsum maxime inflexos pingunt, ut qui hoc vident homines, hujusque causam intelligunt, ad beneficentiam procliviores sint.

57. *Quomodo ingratum in bene de se meritos?*

Ingratum ac infestum iis a quibus beneficio affectus est significantes, columbam pingunt. Mas enim ubi robustior evaserit, ex consortio matris patrem expellit, itaque ei connubio jungitur.

ται . καθαρόν δὲ τὸ τὸ ζῶον ὑπάρχειν δοκεῖ . ἐπειδὴ
 ἕσσης λοιμώδους καλασάσεως , ἢ παντὸς ἐμφύχου τε
 ἢ ἀψύχου νοσηδῶς διαλιθεμένου , τὰς ἐσθίουσας τοῦ-
 το μόνον , ἔμεταλαμβάνει τῆς τοιαύτης κακίας . διό-
 περ καὶ ἐκείνον τὸν καιρὸν , ἔδεν ἕτερον τῷ βασιλεῖ ἐν
 τροφῆς μέρει παραλίθεται , εἰ μὴ μόνον περισερᾶ . τὸ
 δὲ αὐτὸ ἢ τοῖς ἐν ἀγνεύαις ἕσσι , διὰ τὸ ὑπερλείσθαι
 τοῖς θεοῖς . ἰσορεῖται δὲ , ὅτι ἔχολήν ἔχει τῆτο τὸ
 ζῶον .

νῆ . πῶς τὸ ἀδύνατον γενέσθαι ;

Α Δύνατον δὲ γενέσθαι σημαίνουσες , πόδας ἀνθρώ-
 που ἐν ὕδατι περιπαλεῖντας ζωγραφῶσιν . ἢ ἢ
 ἄλλως βελομένοι τὸ αὐτὸ σημαίνειν , ἀκέφαλον ἀν-
 θρώπου περιπατεῖντα ζωγραφῶσιν . ἀδύνατα δὲ ἀμ-
 φότερα ὑπάρχοντα , εὐλόγως εἰς τοῦτο παρελ-
 φασιν .

νθ' . πῶς βασιλέα κάκισον ;

Β Ασιλέα δὲ κάκισον δηλεῖντες , ὄφιν ζωγραφῶ-
 σιν κοσμοειδῶς ἐσχηματισμένον , ἔτην ἐρᾶν ἐν
 τῷ

tur. Purum autem hoc animal esse videtur. Si-
quidem cum aëris constitutio pestilens est, omnia-
que tam animata, quam inanimata, ea afficiuntur,
quotquot hoc vescuntur animali, soli ab hac lue
immunes servantur. Ideoque eo tempore regi in
cibo sumendo nihil aliud præter columbas apponi-
tur, idemque iis, qui quod Diis ministrent puri
castique permanent. Traditur & hoc animal felle
carere.

58. *Quomodo id quod fieri non
potest?*

Quod fieri nequeat, pedes hominis in aqua ob-
ambulantes pingunt. Atque aliter idem sig-
nificare volentes, hominem absque capite gradien-
tem pingunt: quorum utrumque cum ex eorum
numero sit, quæ fieri non possint, merito ad hoc
insinuendum sumta sunt.

59. *Quomodo regem pessimum?*

Regem autem pessimum significantes, anguem
pingunt in orbis figuram, cujus caudam ori
K admo-

τῷ σόματι ποιῶσι τὸ δὲ ὄνομα τῆ βασιλέως ἐν μέσῳ
 τῷ εἰλίγματι γράφουσιν, ἀντιπρόμενοι γράφειν, τὸν
 βασιλέα τῆ κόσμου κρατεῖν. τὸ δὲ ὄνομα τῆ ὄφως
 παρ' Αἰγυπτίοις ἐστὶ μισί.

ξ'. πῶς βασιλέα φύλακα;

Ετέρως δὲ βασιλέα φύλακα δηλῶντες, τὸν μὲν
 ὄφιν ἐγρηγορότα ζωγραφῶσιν· ἀντὶ δὲ τῆ ὀνό-
 ματι τῆ βασιλέως, φύλακα ζωγραφῶσιν. ἔτι
 γὰρ φύλαξ ἐστὶ τῆ παντὸς κόσμου. ἢ ἐκάστοτε τὸν
 βασιλέα, ἐπεγρηγόρον εἶναι.

ξά. πῶς μνηύουσι κοσμοκράτορα;

Πάλιν δὲ τὸν βασιλέα κοσμοκράτορα νομιζον-
 τες ἢ μνηύοντες, αὐτὸν μὲν ὄφιν ζωγραφῶ-
 σιν· ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆ, οἶκον μέγαν δεικνύουσιν εὐ-
 λόγως. ὁ γὰρ βασιλεὺς οἶκος, παρ' αὐτῆ
 ἐν τῷ κόσμῳ.

ξβ'. πῶς λαὸν πειθήνιον βασιλεῖ;

Λαὸν πρὸς βασιλέα πειθήνιον δηλῶντες, μέλισ-
 σαν ζωγραφῶσι. ἢ γὰρ μόνον τῶν ἄλλων
 ζώων,

admovent, nomen vero regis in media revolutione scribunt, obscure innuentes se regem pingere orbi imperitantem. Porro angui apud Ægyptios nomen est Meisi.

60. *Quomodo regem custodem?*

ALiter quoque regem custodem signantes, anguem quidem vigilantem pingunt, sed pro regis nomine custodem adnectunt. Hic enim totius orbis custos est. Itaque regem assidue vigilantem esse oportere.

61. *Quomodo mundi notant dominum?*

Rursus regem orbis moderatorem existimantes, & indicantes, ipsum quidem anguem pingunt, sed in ejus medio magnam domum effingunt ac repræsentant: nec sane absque ratione. Regia enim domus quæ ab eo regitur in mundo est.

62. *Quomodo populum regi morigerum?*

Populum principalibus jussis obsequentem innuentes, apem pingunt. Solæ enim hæ ex omni ani-

K 2

man-

ζῶν, βασιλέα ἔχει, ᾧ τὸ λοιπὸν τῶν μελισσῶν
 ἔπεται πλῆθος, καθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι πείθονται βα-
 σιλεῖ. αἰνίττονται δὲ ἐκ τῆς τῆ μέλιτος - - -
 ἐκ τῆς τῆ κέντρως τῆ ζωῆς δυνάμεως - - -
 χρῆσόν ἅμα καὶ εὐτονον εἶναι πρὸς - καὶ διοίκησιν.

ξγ'. πῶς βασιλέα μέγας κόσμος κρατῆντα;

Βασιλέα δὲ ἐκ τῆ παντὸς κόσμος κρατῆντα, μέ-
 γας δὲ, βεβλόμενοι σημεῖναι, ἡμίτομον ὄφιν ζω-
 γραφεῖσι δηλῶντες τὸν μὲν βασιλέα διὰ τῆ ζωῆς
 ἡμίτομον δὲ, ὅτι ἐκ τῆ παντὸς κόσμος.

ξδ'. πῶς παντοκράτορα;

Παντοκράτορα δὲ ἐκ τῆς τῆ ζωῆς τελειώσεως ση-
 μαίνεσι, πάλιν τὸν ὀλόκληρον ὄφιν ζωγρα-
 φοῦντες. οὕτω παρ' αὐτοῖς τοῦ παντὸς κόσμος τῆ
 διῆκον ἐσὶ πνεῦμα.

ξε'. πῶς γναφέα;

Γναφέα δὲ δηλοῦντες, δύο πόδας ἀνθρώπου ἐν
 ὕδατι ζωγραφοῦσι. τοῦτο δὲ, ἀπὸ τῆς τῆ ἐρμού
 ὁμοί-

mantium genere regem habent, quem reliqua apum multitudo sequatur, cuique, non secus ac vulgus regi, obtemperet. Innuunt autem obscure, tum ex mellis insigni utilitate, tum ex vi quam in aculeo habet hoc animal, utilem simul ac potentem esse ad res gerendas regem.

63. *Quomodo regem parti orbis imperantem?*

Regem autem non toti orbi, sed parti duntaxat imperantem volentes significare, anguem dimidiatum pingunt: regem quidem per ipsum animal; non toti vero orbi imperantem, ex eo quod dimidiatus sit, designantes.

64. *Quomodo late rerum potentem?*

Omnia autem moderatorem ex ejusdem animalis perfectione significant, rursus interrum pingentes anguem. Sic & apud eos spiritus est, qui per universum orbem permeat.

65. *Quomodo fullonem?*

Fullonem indicantes, geminos hominis pedes in aqua pingunt: id quod ex Mercurii simili-

K 3

tu.

ὁμοιότητῃ⊕ δηλοῦσι.

ξς'. πῶς μῆνα;

ΜΗνα δὲ γράφουτες, σελήνης σχῆμα, καθ' ἣ πρόκειται, ἔχον εἴκοσι ἢ ὀκτῶ ἡμέρας ἰσημερινὰς μόνας, ἐξ εἰκοσίεσσάρων ὡρῶν τῆς ἡμέρας ὑπαρχούσης ζωγραφούσι, καθ' αὖς ἢ ἀνατέλλει ταῖς δὲ λοιπαῖς δύο, ἐν δύοσι ἐσί.

ξζ'. πῶς ἀρπαγα, ἢ πολύγονον,
ἢ μαινόμενον;

ΑΡπαγα δὲ, ἢ πολύγονον, ἢ μαινόμενον βεβλόμενοι σημεῖναι, κροκόδειλον ζωγραφῆσι, διὰ τὸ, πολύγονον ἢ πολύτεκνον ὑπάσχειν ἢ μαινόμενον. ἐπὶ γὰρ ἀρπάσαι τὶ βεβλόμεν⊕ ἀπόλυχη, θυρωθεῖς, καθ' αὐτῆ μαίνεται.

ξη'. πῶς ἀνατολὴν;

Ανατολὴν δὲ λέγουτες, δύο ὀφθαλμοὺς κροκοδείλου ζωγραφῆσιν. ἐπειδήπερ παντὸς σώματ⊕
ζώε

tudine indicant.

66. *Quomodo mensem?*

Mensem autem exprimentes, Lunæ figuram eodem qui supra expositus est habitu, pingunt: complectentem octo & viginti dies æquinoctiales duntaxat, die ex viginti quatuor horis constituto, quibus & exoritur in nostro apparens hemisphærio: reliquis vero duobus in occasu est.

67. *Quomodo rapacem, fœcundum, aut furentem?*

Cæterum, rapacem, fœcundum, aut insanum volentes innuere, Crocodilum pingunt: quod fœcundum maxime sit hoc animal, multosque liberos procreet, insuper & crebro in furorem agatur. Ubi enim ab expetita præda exciderit, indignabundus in se ipse furit.

68. *Quomodo ortum?*

Ortum ostendentes, geminos Crocodili oculos pingunt: quoniam oculi huic animali veluti

ex

ζῷα οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τῆ βυβλῆ ἀναφαίνονται.

ξϛ. πῶς δύσιν;

ΔΥσιν δὲ λέγουσιν, κροκόδειλον κεκυφῶτα ζω-
γραφεῖσι. αὐτότοκον γὰρ καὶ κατωφερέει τὰ
ζῶον.

ὁ. πῶς σκιάζει σκότῳ;

ΣΚότῳ δὲ λέγοντες, κροκοδείλιον ἐρὰν ζωγρα-
φεῖσιν· ἐπειδὴ ἐκ ἄλλως εἰς ἀφανισμόν ἢ
ἀπώλειαν φέρεται ὁ κροκόδειλος ἢ ἐὰν λάβηται ζῷα,
εἰ μὴ τῆ ἐρᾶ τῆ ἑαυτῆ διαπληκτίσας ἀτοπον πα-
ρασκευάσει. ἐν τῷ γὰρ τῷ μέρει ἢ τῆ κροκοδεί-
λιου ἰσχύος ἢ ἀνδρείας ὑπάρχει. ἰκανῶν δὲ ἢ ἄλλων
ὑπαρχόντων σημείων, ἐν τῇ τῶν κροκοδείλων φύ-
σει, αὐτάρχη τὰ δόξαίλα ἐν τῷ πρώτῳ συγγράμ-
ματι εἰπεῖν.

τέλῳ ἢ πρώτῃ βιβλίῳ.

ΩΡΑ-

ex imo corpore emergunt.

69. *Quomodo occasum?*

AT occasum signantes, Crocodilum inflexum ac cernuum pingunt. Ad partum enim facile, & ad Venerem maxime proclive est hoc animal.

70. *Quomodo tenebras adumbrant?*

Porro tenebras significantes, Crocodili caudam pingunt. Neque enim aliter ad exitium & interneconem perducit Crocodilus quodcunque apprehenderit animal, nisi cauda prius cæsum, invalidum reddiderit. Namque in hac corporis parte præcipua est Crocodili vis ac robur. Cæterum cum quamplurima alia in Crocodilorum natura signa comperiantur, hæc quæ in primum librum conferre visum est, nunc satis erunt.

Finis prioris libri.

L

HO.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ν Ε Ι Λ Ω Ο Υ

ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΑΙΓΥΠΤΙΟΙΣ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ, ΒΙΒΑΙΟΝ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΔΙΑ δὲ τῆς δευτέρας πραγματείας, περὶ τῶν
λοιπῶν τὸν λόγον ὑγιῆ σοι παραστήσομαι· ἃ
δὲ καὶ ἐξ ἄλλων ἀνιγνέσθων, ἐκ ἔχοντα τινὰ ἐξή-
γησιν, ἀναγκαίως ὑπέταξα.

α'. Τί ἀστέρα γράφοντες δηλοῦσιν;

ΑΣΤῆς παρ' Αἰγυπτίοις γραφόμενης, ποτὲ μὲν
θεὸν σημαίνει, ποτὲ δὲ δείλην, ποτὲ δὲ νύκ-
τα, ποτὲ δὲ χρόνον, ποτὲ δὲ ψυχὴν ἀνθρώπου
ἄρρην.

β'. Τί ἀετῶ νεοσσὸν;

ΚΑΙ ἀετῶ νεοσσὸν, ἄρρηνογόνον καὶ κυκλωθὸν ση-
μαίνει, ἢ σπέρμα ἀνθρώπου.

γ'. Τί

HORAPOLLINIS NILIACI,

DE SACRARUM APUD ÆGYPTIOS IN-
SCULPTARUM LITERARUM
INTERPRETATIONE,
LIBER SECUNDUS.

Secundo autem volumine reliquorum tibi veram
Sidoneamque in medium afferam rationem: quæ
& cum ab aliis autoribus nequaquam sint exposita,
necessario subjungenda censui.

1. *Quid stellam pingentes, innuunt?*

Depicta Ægyptiis stella nunc deum significat,
nunc crepusculum, nunc noctem, nunc ve-
ro tempus, interdum etiam hominis masculi ani-
mam.

2. *Quid aquilæ pullum?*

ET aquilæ pullus masculum, & orbiculatum
quippiam vel semen hominis connotat.

L 2

3. *Quid*

γ'. Τί δύο πόδας συνηγμένοι ἢ βεβηκότας ;

ΔΥο πόδες συνηγμένοι ἢ βεβηκότες, δρόμον ἡλί-
λις τὸν ἐν ταῖς χειμερίαις τροπαῖς σημαίνουσι.

δ'. Τί ἀνθρώπου καρδίαν φάρυγγ[Ⓞ]
ἠρτημένην ;

ΑΝθρώπου καρδία φάρυγγ[Ⓞ] ἠρτημένη, ἀγα-
θὸ ἀνθρώπου σῶμα σημαίνει.

ε'. πῶς πολέμου σῶμα ;

ΠΟλέμου σῶμα δηλοῦσιν ἀνθρώπου χεῖρες ζωγρα-
φόμεναι, ἢ μὲν ὄπλον κρατῶσα, ἢ δὲ τόξον.

ς'. Τί δάκτυλον ;

ΑΝθρώπου σῶμαχον δηλοῖ δάκτυλ[Ⓞ].

ζ'. Τί αἰδοῖον χεῖρὶ κρατούμενον ;

Αἰδοῖον χεῖρὶ κρατούμενον, σφροσύνην δηλοῖ ἀν-
θρώπου.

ἢ. πῶς

3. *Quid geminos pedes junctos ac stantes?*

Gemini pedes simul compacti ac firmati, Solis cursum cum in solstitio est hyberno, significant.

4. *Quid hominis cor faucibus appensum?*

Hominis cor faucibus appensum, boni viri os designat.

5. *Quomodo belli aciem, ac frontem exercitus ad prælium instructi?*

Belli aciem indicant hominis depictæ manus, hæc quidem scutum, illa vero arcum tenens.

6. *Quid digitum?*

Hominis stomachum demonstrat digitus.

7. *Quid pudendum manu compressum?*

Penis manu cohibitus ac tectus, continentiam hominis innuit.

L 3

8. Quo-

ή. πῶς νόσον δηλῶσιν;

ΑΝΘΗ δὲ ἀνεμώνης, νόσον ἀνθρώπου σημαίνει.

θ'. πῶς ὄσφυν ἀνθρώπου;

ΟΣΦΥΝ, ἢ εἰσὶν ἀνθρώπου βεβλόμενοι ζωγραφεῖν, τὸ νωτιαῖον ὄσου γράφομεν. τινὲς γὰρ λέγουσι τὸ σπέρμα ἐκείθεν φέρεσθαι.

ι. πῶς διαμονὴν ἢ ἀσφάλειαν σημαίνουσιν;

ΟΡΤΥΓΘ ὄσέον ζωγραφόμενον, διαμονὴν καὶ ἀσφάλειαν σημαίνει διότι δυσπαθὲς ἐστὶ τὸ τῷ ζῷ ὄσέον.

ια'. πῶς ὁμόνοιαν;

ΑΝΘΡΩΠΟΙ δύο δεξιόμενοι, ὁμόνοιαν δηλῶσι.

ιβ'. πῶς ὄχλον;

ΑΝΘΡΩΠΘ καθωπλισμένΘ, ἢ τοξέων, ὄχλον σημαίνει.

ιγ'.

8. *Quomodo morbum significant?*

Flores autem Anemones, morbum hominis significant.

9. *Quomodo lumbum hominis?*

Lumbum, aut statum constitutionemque hominis volentes notare, os spinæ dorsi pingimus. Sunt enim qui dicant, hinc semen defluere.

10. *Quomodo permanens aliquid & tutum significant?*

Coturnicis os pictum, stabile ac tutum quippiam indicat, quod difficile hujus animalis os afficiatur ac patiatur quicquam.

11. *Quomodo concordiam?*

Duo homines, magistratus ornati insignibus, concordiam innuunt.

12. *Quomodo turbam ac tumultum?*

Armatus homo sagittasque jaculans, tumultum significat.

13.

ιγ'. πῶς ἀναμέτρησιν;

ΑΝθρώπος δάκτυλος, ἀναμέτρησιν σημαίνει.

ιδ'. πῶς γυναῖκα ἔγγυον;

ΓΥναῖκα ἔγγυον βεβλόμενοι δηλώσαι, ἡλίς κύκλον σὺν ἀσέρι μετὰ ἡλίς δίσκου, δίχα τετρημένε, σημαίνουσιν.

ιε'. πῶς ἄνεμον;

ΤΗν ἀνατολὴν ἰεραξ ἐπὶ μετεώρῃ θέων, ἀνεμος σημαίνει. ἔτι καὶ ἄλλως, ἰεραξ διατεταμένον τὰς πτέρυγας ἐν αἰέρι, οἷον πτέρυγας ἔχων, ἄνεμον σημαίνει.

ισ'. πῶς πῦρ;

ΚΑπνὸς εἰς ἔρανὸν ἀναβαίνων, πῦρ δηλοῖ.

ιζ'. πῶς ἔργον;

ΒΟὸς ἄρρην κέρας γραφόμενον, ἔργον σημαίνει.

ιη'.

13. *Quomodo dimensionem?*

Hominis digitus dimensionem notat.

14. *Quomodo desponsatam mulierem?*

Desponsatam mulierem volentes ostendere, solis circulum, simul cum stella & ipso disco solis bipartito pingunt.

15. *Quomodo ventum?*

Accipiter ortum versus in sublimē tendens, ventos ostendit. Item & aliter: Accipiter expansas in aëre alas habens, ventum, qui alas quasdam habere videtur, significat.

16. *Quomodo ignem?*

Fumus in cœlum ascendens, ignem indicat.

17. *Quomodo opus?*

Masculi bovis animantis cornu pictum, opus notat.

M

18.

ιή. πῶς ποιήν;

Βοὸς δὲ θηλείας κέρας γραφόμενον, ποιήν σημαίνει.

ιβ. πῶς ανοσιότης;

Πρόσημῃ σὺν μαχαίρᾳ γραφομένη ανοσιότης δηλοῖ.

κί. πῶς ὤραν;

Ιπποπόδαμι γραφόμενον ὤραν δηλοῖ.

κα. πῶς πολυχρόνιον;

Ελαφοῦ κατ' ἐνικυτὸν βλασάνει τὰ κέρατα ζωγραφισμένη δὲ, πολυχρόνιον σημαίνει.

κβ. πῶς ἀποσεροφήν;

Λυκοῦ, ἢ κύων ἀπεσεραμμένον, ἀποσεροφήν δηλοῖ.

κγ. πῶς μέλλον ἔργον;

Ακοῦ ζωγραφισμένη, μέλλον ἔργον σημαίνει.

κδ.

18. *Quomodo penam?*

AT foeminae cornu depictum, ultionem ostendit.

19. *Quomodo impietatem?*

IMago umbilico tenus cum gladio depicta, impietatem innuit.

20. *Quomodo horam?*

Hippopotamus depictus horam significat.

21. *Quomodo longævum ac diuturnum?*

Cervis quotannis cornua renascuntur. Hic depictus longissimam vitam significat.

22. *Quomodo aversionem?*

Lupus aut canis averfus, aversionem monstrat.

23. *Quomodo futurum opus?*

Auris picta, futurum opus significat.

M 2

24.

κδ'. πῶς Φονέα, ἢ αἷμα κροκοδείλου;

ΣΦήξ ἀεροπέλης, ἦτοι αἷμα κροκοδείλου βλαπτικόν, ἢ φόνον σημαίνει.

κε'. πῶς θάνατον;

ΝΥκλικόραξ θάνατον σημαίνει. ἀφνω γὰρ ἐπέρχεται τοῖς νεοσσοῖς τῶν κορωνῶν κατὰ τὰς νύκτας, ὡς ὁ θάνατος ἀφνω ἐπέρχεται.

κς'. πῶς ἔρωτα;

ΠΑγίς ἔρωτα ὡς θήσαν θανατ --- τερόν, ἀερα σημαίνει. --- ὄν, ὑόν.

κζ'. πῶς παλαιότατον;

ΛΟγοὶ καὶ φύλλα, ἢ βιβλίον ἐσφραγισμένον, παλαιότατον δηλοῖ.

κη'. πῶς πολιορκίαν;

ΚΛιμαξ, πολιορκίαν, διὰ τὸ ἀνώμαλον.

κθ'.

24. *Quomodo percussorem aut sanguinem Crocodili?*

Vespa per aërem volans, aut Crocodili noxium sanguinem, aut cædem designat.

25. *Quomodo mortem?*

Nuicticorax mortem significat: quemadmodum enim hic derepente pullos cornicum noctu, sic & mors homines nec opinato invadit atque opprimit.

26. *Quomodo amorem?*

Laqueus amorem, ut feram quandam, ala aërem significat.

27. *Quomodo vetustissimum?*

Sermones & folia, aut signatus liber, vetustissimum indicant.

28. *Quomodo obsidionem?*

Scala obsidionem, quod inæqualis sit atque acclivis.

κθ'. πῶς ἀπειρον, ἢ Μῆσαν, ἢ μοῖραν;

Γράμμαλα ἑπτὰ, ἐν δυσὶ δακτύλοις περιεχόμενα
Μῆσαν, ἢ ἀπειρον, ἢ μοῖραν σημαίνει.

λ'. Τί σημαίνει γραμμῆ, ἐπικεκαμ-
μένη ἑτέρα;

Γραμμῆ ὀρθὴ μία, ἅμα γραμμῆ ἐπικεκαμμέ-
νη ἢ δέκα, γραμμὰς ἐπιπέδους σημαίνουσι.

λα'. Τί δηλοῦσι χελιδόνα γραφούλας;

Τὴν ὀλοσχερῆ σημαίνειν βεβλόμενοι κλῆσιν γονι-
κὴν καταλειφθεῖσαν τοῖς ἕσσι, χελιδόνα ζω-
γραφεῖσιν. ἐκείνη γὰρ κυλίζει ἑαυτὴν εἰς πηλὸν, ἣ
κλίζει τοῖς νεοττοῖς φωλεὸν μέλλουσα τεθῆναι.

λβ'. Τί μέλαιναν περισερᾶν;

Γυναῖκα χήραν ἐπιμείνασαν ἄχει θανάτου θέλον-
τες σημεῖναι, περισερᾶν μέλαιναν ζωγραφεῖσιν. αὐ-
τὴ γὰρ ἔσ' συμμίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἕως ἔσ' χηρεῦσθαι.
λγ'.

29. *Quomodo inexpertum, Musam,
aut fatum?*

LIteræ septem, duobus inclusæ digitis, Musam, inexpertum aut fatum significant.

30. *Quid linea significat super alteram inflexa?*

Recta linea simul cum altera superne inflexa, decem planas lineas indicat.

31. *Quid innuunt, hirundinem pingentes?*

Omnes parentum opes filiis relictas volentes innuere, hirundinem pingunt. Illa enim jam morti proxima, luto seipsam volutat, & pullis latebras comparat.

32. *Quid nigram columbam?*

Mulierem viduam, quæ ad mortem usque in eo permanerit vitæ statu, volentes significare, nigram pingunt columbam. Hæc enim quamdiu vidua est, alteri viro non miscetur.

λγ'. Τί ἰχνεύμονα;

ΑΝθρώπον ἀσθενῆ, ἢ μὴ δυναθέντα ἐαυτῷ βοηθῆσαι δι' ἐαυτῆ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἄλλων ἐπιμερίας, θέλοντες δηλῶσαι, ἰχνεύμονα ζωγραφῶσιν. ἐκείνη γὰρ ὅταν ἴδῃ ὄφιν, ἔ πρότερον ἐπιλήθειαι αὐτῷ, ἀλλὰ βοῆ τὰς ἄλλας ἐπικαλεσμένη, τότε ἐναντιοῦται τῷ ὄφει.

λδ'. Τί δηλῶσιν ὀρίγανον ἱερογλυφῶντες;

Λεῖψον μερμηκῶν βεβλόμενοι σημήναι, ὀρίγανον ἱερογλυφῶσιν. αὕτη γὰρ ποιεῖ λείπειν τοὺς μερμηκας, ἀποτιθεμένη ἐν τόπῳ, ὅποθεν ἐξέρχονται.

λε'. Τί σκορπίον, ἢ κροκόδειλον;

ΑΝθρώπον ἐχθρὸν, ἐτέρῳ ἴσῳ ἐναντιούμενον σημήναι θέλοντες, σκορπίον ἢ κροκόδειλον ζωγραφῶσιν. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ. εἰ δὲ ἐναντίον ἢ ἀναιρετικὸν τῶ ἐτέρῳ σημαίνουσι, κροκόδειλον ζωγραφῶσιν, ἢ σκορπίον. ἀλλ' εἰ μὲν ὀξέως ἀναιρεῖντα, κροκό-

33. *Quid Ichneumonem?*

Hominem invalidum, & qui sibi per se ipse opem ferre nequeat, sed aliorum se tueatur auxilio, volentes monstrare, ichneumonem pingunt. Hic enim conspecto serpente non protinus in eum irruit, sed vocatis prius clamore aliis, tum demum ei resistit.

34. *Quid notant, origanum in sacris insculptentes?*

Formicarum absentiam ac discessum volentes significare, origanum inter sacras sculpturas pingunt. Hæc siquidem eo in loco condita, unde formicæ prodeunt, eas fugat.

35. *Quid Scorpionum & Crocodilum?*

Inimicum cum pari congregentem inimico, indicare volentes, Scorpionum & Crocodilum pingunt: uterque enim alteri mutuam affert exitium. Sin vero victorem alterum, quique inimicum sustulerit innuant, aut Crocodilum pingunt, aut Scorpionum: si celeriter quidem sustulerit, Croco-
N di-

κόδειλον ζωγραφῆσιν· εἰ δὲ βραδέως ἀναιρέσῃα,
σκορπίον, διὰ τὸ δυσκίνητον.

λς'. Τί γαλῆν;

Γυναῖκα ἀνδρὸς ἔργα πράττεσαν βελόμενοι ση-
μῆναι, γαλῆν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ἀρρεν-
αἰδοῖον ἔχει, ὡς ὀσάριον.

λζ'. Τί χοῖρον;

ΟΤε βέλομαι ἀνθρωπον ἐξώλη σημῆναι, χοῖρον
ζωγραφῆσι, διὰ τὸ τὴν φύσιν τῆ χοίρου τοι-
αύτην εἶναι.

λη'. πῶς θυμὸν ἀμέλεον;

ΕΙ δὲ θυμὸν ἀμέλεον, ὡς τε ἢ ἐκ τέττε πυρέτλειν
τὸν θυμέμενον, λέοντα γράφωσι, ἐκσοίζοντα
τὰς ἰδίαις σκύμνας. ἢ λέοντα μὲν, διὰ τὸν θυμόν-
τὰς σκύμνας δὲ ἐκσοιζομέναις, ἐπειδὴ τὰ ὀσά τῶν
σκύμων κοπιόμενα, πῦρ ἐκβάλλει.

λθ'.

dilum: si lente, Scorpion, ob ejus difficilem tardumque motum,

36. *Quid mustelam?*

Vbi mulierem quæ viri præstat opera, volunt exprimere, mustelam pingunt: quod hæc maris pudendum habeat velut officulum.

37. *Quid porcum?*

Volentes perniciosum & pestiferum hominem monstrare, porcum pingunt: quod ejusmodi sit porci natura.

38. *Quomodo immodicam iram?*

Quod si immoderatam iracundiam, ex qua qui ea est commotus, febrim contraxerit, Leonem pingunt proprios catulos cauda flagellantem. Leonem quidem, ob iracundiam; catulos vero cauda cæsos, quod catulorum ossa, si inter se collidantur, ignem emittunt.

λθ'. πῶς γέροντα μεσικόν;

Γέροντα μεσικόν βελόμενοι σημήναι, κύκνον ζω-
γραφεῖσιν. ἔτθ γὰρ ἡδύτατον μέλθ ἀδει
γηράσκων.

μί. πῶς ἀνδρα δηλῶσι συγγινόμενον τῆ
ἑαυτῆ γυναικί;

Ανδρα συγγινόμενον τῆ γυναικί αὐτῆ κατὰ
μίξιν βελόμενοι σημήναι, δύο κορώνας γρα-
φεισιν. αὐται γὰρ συμμίγνυνται ἀλλήλαις, ὡς
μίγνυνται ἀνθρώποθ κατὰ φύσιν.

μά. τί δηλῶσι κάνθαρον τυφλὸν γραφόντες;

Ανδρα δὲ ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτίνθ πυρέξαῖνα ἢ
ἐντεῦθεν ἀποθανόντα βελόμενοι σημήναι,
κάνθαρον τυφλὸν γραφεισιν. ἔτθ γὰρ ὑπὸ τῆ
ἡλίου τυφλέμενθ ἀποθνήσκει.

μβ'. τί δηλῶσιν ἡμίονον γραφόντες;

Γυναῖκα δὲ σεῖραν βελόμενοι σημήναι, ἡμίονον
γρα-

39. *Quomodo senem Musicum?*

SENEM musicum volentes commonstrare, Cynnum pingunt: quod hic senescens suavissimum edat concentum.

40. *Quomodo virum innuunt cum sua ipsius uxore conredientem?*

VIRUM qui cum uxore sua consuetudinem veneream habeat, innuere si velint, geminas cornices pingunt: quod hæ eodem secum invicem modo naturaliter coëant, quo homines.

41. *Quid significant cæcum scarabæum pingentes?*

HOMINEM qui ex solaribus radiis contracta febrī perierit, notantes; cæcum pingunt Scarabæum, ut qui splendore Solis excœcatus intereat.

42. *Quid mulam?*

STERILEM volentes indicare mulierem, mulam
N 3 pin-

γράφουσιν. αὐτὴ γὰρ διὰ τῆτο σείρα ἐσι, διὰ τὸ
μὴ ἔχειν τὴν μήτραν ἐπ' εὐθείας.

μγ. πῶς δηλῶσι γυναῖκα γεννήσασαν
θήλεα βρέφη;

Γυναῖκα γεννήσασαν θήλεα βρέφη πρώτως,
βελόμενοι σημῆναι, ταῦρον ἐπὶ τὰ ἀρισε-
ρὰ νεύοντα ζωγραφῶσιν· εἰ δὲ ἄρρενα, πάλιν ταῦ-
ρον ἐπὶ τὰ δεξιά νεύοντα ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνθ
γὰρ ἀπο τῆς ὀχείας καταβαίνων, εἰ μὲν ἐπὶ τὰ
ἀρισερὰ κατέλθοι, θῆλυ γεννᾶται· εἰ δὲ ἐπὶ τὰ
δεξιά κατέλθοι ἀπὸ τῆς ὀχείας, ἄρρεν τίκεται.

μδ. πῶς δηλῶσι σφῆκας;

Σφῆκας βελόμενοι σημῆναι, νεκρὸν ἵππον ζω-
γραφῶσιν. ἐκ γὰρ τέττε ἀποθανόντθ, πολ-
λοὶ γίνονται σφῆκες.

μέ. πῶς δηλῶσι γυναῖκα ἐκτιτρώσκασαν;

Γυναῖκα ἐκτιτρώσκασαν βελόμενοι σημῆναι,
ἵππον πατῶσαν λύκον ζωγραφῶσιν. εἰ μόνον
γὰρ

pingunt. Hæc namque eo sterilis est, quod matricem rectam non habet.

43. *Quomodo mulierem, quæ pueros fœmineos pepererit?*

Mulierem fœminas primum infantes enixam significantes, taurum sinistrorsum spectantem pingunt: Mares vero, rursus taurum dextrorsum. Is enim ex congressu discedens, si ad lævam conversus fuerit, genitam esse fœminam indicat, si ad dexteram, marem.

44. *Quomodo vespas?*

Vespas designantes, cadaver equi pingunt. Ex eo enim multæ procreantur vespæ.

45. *Quomodo mulierem abortientem?*

Abertientem mulierem significantes, equam quæ lupum conculcet, pingunt. Non solum enim

γὰρ πατοῦσα τὸν λύκον ἐκτιρώσκει ἢ ἵππῳ,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἴχνῳ εἰάν πατήσῃ τῷ λύκῳ, παρα-
χεῖμα ἐκτίρώσκει.

μς'. πῶς ἀνθρώπον ἰατρούοντα ἑαυτὸν
ἀπὸ χησμῶ;

ΑΝθρώπον ἀπὸ χησμῶ ἰατρούοντα ἑαυτὸν βε-
λόμενοι σημῆναι, φάσαν κρατῆσαν φύλ-
λον δάφνης ζωγραφεῖσιν. ἐκείνη γὰρ ὅτε ἀρρώσει,
φύλλον ἐπιθήσει δάφνης εἰς τὴν νοσσιὰν ἑαυτῆς καὶ
ὕγιαίνει.

μζ'. πῶς κώνωπας πολλὰς;

Κώνωπας πολλὰς ἐπιφοιτῶντας βελόμενοι ζω-
γραφεῖσιν, σκώληκας γράφεσιν. ἐκ τῶν
γὰρ γεννῶνται οἱ κώνωπες.

μη'. πῶς ἀνδρα μὴ ἔχοντα χολήν, ἀλλ'
ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον;

Ανδρα μὴ ἔχοντα χολήν αὐτοφυῶς, ἀλλ'
ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον γράφοντες, περισερᾶν
ζω-

enim si lupum calcarit, abortum facit equa, sed
& si lupi calcarit vestigium, abortit protinus.

46. *Quomodo hominem, qui sese re-
sponso ab oraculo accepto
sanarit?*

Hominem, qui se ipse ex oraculo, pristinae sa-
nitati restituerit, volentes innuere, palumbum
pingunt lauri folium tenentem. Hic enim ubi mor-
bo laborat, lauri folium in nidum suum inferens,
convalescit.

47. *Quomodo culicum copiam?*

Ex crescentem & adventantem culicum copiam
exprimere cupientes, vermes pingunt. Siqui-
dem ex his gignuntur culices.

48. *Quomodo hominem, qui cum ex se biliosus
non sit, ab altero tamen bile com-
moveatur?*

Hominem qui suapte natura bile careat, sed
eam ab altero suscipiat, notantes; columbam
O pin-

ζωγραφῶσιν, ἔχουσιν τὰ ὀπίσθια ὄρθα. ἐν ἐκεί-
νοῖς γὰρ τὴν χολὴν ἔχει.

μβ'. πῶς ἀνθρώπον ἀσφαλῶς οἰκῆντα
πόλιν;

ΑΝθρώπον ἀσφαλῶς οἰκῆντα πόλιν σημεῖναι βε-
λόμενοι, ἀεὶ ὄν λίθον βασιάζοντα ζωγραφῶ-
σιν. ἐκεῖν^θ γὰρ ἀπὸ θαλάσσης, ἢ ἀπὸ τῆς γῆς λί-
θον ἐπαίρει, καὶ τίθησιν εἰς τὴν ἰδίαν νοσσιάν, διὰ τὰ
ἀσφαλῶς μένειν.

ν'. πῶς ἀνθρώπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ ὑφ'
ἐτέρας καταδιωκόμενον;

ΑΝθρώπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ καταδιωκόμενον
ὑπὸ ἰσχυροτέρου βελόμενοι σημεῖναι, ὡτίδα καὶ
ἵππον ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ ἵππαι, ὅταν ἴδῃ
ἵππον.

να'. πῶς ἀνθρώπον δηλῶσι προσφεύγοντα τῷ
ιδίῳ πατρωνὶ καὶ μὴ βοηθέμενον;

ΑΝθρώπον προσφεύγοντα τῷ ιδίῳ πατρωνὶ, καὶ μὴ
βο-

pingunt dorso erecto: illic enim bilem habet.

49. *Quomodo hominem, qui tuto urbem incolat?*

UT hominem significant, qui tuto urbem habitat, aquilam pingunt, quæ lapidem gestet. Hæc enim e mari vel terra sublatum lapidem in suum infert nidum, quo tutior sit ac firmior.

50. *Quomodo inferiorem debilioremque hominem, quem alius persequatur?*

Debiliorem hominem, quem validior ac potentior insectetur, volentes designare, otidem & equum pingunt. Hæc enim equo conspecto protinus avolat.

51. *Quomodo eum, qui ad proprium patronum confugiens, nullum tamen ab eo sentit auxilium?*

Hominem qui ad proprium patronum confugiat,
O 2 nec

βοηθέμενον, θέλοντες δηλῶσαι, ερθεὶν ἢ γλαῦκα
ζωγραφῆσιν. εἶθ' γὰρ θηρευόμενοι, πρὸς τὴν
γλαῦκα τρέχει, ἢ πρὸς αὐτῇ ὦν πιέζειται.

ιβ'. πῶς ἀνθρώπον δηλῶσιν ἀσθενῆ ἢ
προπετευόμενον;

ΑΝθρώπον ἀσθενῆ ἢ προπετευόμενον βελόμενοι
σημῆναι, νυκτερίδα ζωγραφῆσιν. ἐκείνη γὰρ μὴ
ἔχουσα πτερὰ ἴπιαται.

ιγ'. πῶς γυναῖκα θηλάζουσαν, ἢ καλῶς
ἀνατρέφουσαν;

ΓΥναῖκα θηλάζουσαν, ἢ καλῶς ἀνατρέφουσαν
βελόμενοι ζωγραφῆσαι, νυκτερίδα πάλιν ἔχου-
σαν ὀδύνας ἢ μαστὸς ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ μόνη
τῶν ἄλλων πτηνῶν, ὀδύνας καὶ μαστοὺς ἔχει.

ιδ'. πῶς ἀνθρώπον κηλέμενον ὀρχήσει;

ΑΝθρώπον δι' ὀρχήσεως ἢ αὐλητικῆς κηλέμενον
βελόμενοι σημῆναι, τευγόνα ζωγραφῆσιν.
αὕτη γὰρ ὑπὸ αὐλῆ ἢ ὀρχήσεως ἀλίσκειται.

νε'

nec ejus sublevetur auxilio, monstrare cupientes, passerem & noctuam pingunt. Hic enim dum aucupum venatione petitur, ad noctuam accurrit, a qua mox opprimitur.

52. *Quomodo hominem, qui cum viribus non valeat, temere tamen aliquid suscipit, ac audacius gerit?*

IMbecillum hominem, lascivientem tamen, & audacius aliquid molientem, cum monstrare voverint, vespertilionem pingunt. Hæc enim et si alas non habeat, volare tamen conatur.

53. *Quomodo lactantem mulierem, optimeque nutrientem?*

Mulierem lactantem ac bene nutrientem ubi pictura exprimere volebant, vespertilionem rursus pingebant. Sola enim inter omnes volucres, hæc dentes ac mammas habet.

54. *Quomodo hominem, qui tripudio capiatur ac demulceatur?*

Hominem saltatione tibiærumque cantu gaudentem notantes, turturem pingunt. Hæc siquidem tibia ac saltatione capitur.

○ 3

55.

νέ. πῶς ἀνθρώπον μουσικόν;

Ανθρώπον δὲ μουσικόν, καὶ τελεσὴν βεβλόμενοι ση-
μῆναι, τέτιγα ζωγραφῶσιν. ἔτθ γὰρ δια-
τῆ σόμαθ εἰ λαλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῆς ῥάχεως
φθεγγόμενθ, καλὸν μέλθ αἰεῖδει.

νς'. πῶς βασιλέα ἰδιάζοντα, καὶ μὴ ἐλεῶν-
τα ἐν τοῖς πλάισμασι;

Βασιλέα ἰδιάζοντα, καὶ μὴ ἐλεῶντα ἐν τοῖς πλάισμα-
σι βεβλόμενοι σημῆναι, ἀετὸν ζωγραφῶσιν. ἔ-
τθ γὰρ ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις ἔχει τὴν νεοσσιάν,
καὶ ὑψηλότερθ πάντων τῶν πέλειων ἰπλάται.

νζ'. πῶς ἀποκαλάσασιν πολυχρόνιον;

Αποκαλάσασιν δὲ πολυχρόνιον βεβλόμενοι σημῆ-
ναι, φοῖνικα τὸ ὄρεον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνθ
γὰρ ὅτε γενᾶται, ἀποκαλάσασις γίνεσθαι πραγμά-
των. γενᾶται δὲ τοῖστω τρόπῳ· ὅταν μέλλῃ τελευ-
τᾶν ὁ φοῖνιξ, ῥήσσει ἐαυτὸν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ὀπὴν ἐκ
τῆ ῥήματθ λαμβάνει, καὶ ἐκ τῆ ἰχώρθ τῆ κα-
τάρ-

55. *Quomodo sacris initiatum
hominem?*

Rebus sacris ceremoniisque additum significantes, cicadam pingunt. Hæc enim non ore, sed dorso resonans, pulcherrimum edit dulcissimumque concentum.

56. *Quomodo seorsum agentem regem,
nec subditorum lapsibus ve-
niam dantem?*

Regem qui solitudine gaudeat, quique errata non condonet, si velint significare, aquilam pingunt. Hæc enim desertis in locis nidum sibi construit, sublimiusque cæteris volatilibus volat.

57. *Quomodo diuturnam rerum
instaurationem?*

Instaurationem autem diuturnam, & quæ post multa fiat secula, volentes indicare, Phœnicem avem pingunt. Hic enim dum nascitur, rerum vicissitudo fit & innovatio. Gignitur autem hunc in modum: jamjam moriturus Phœnix in terram sese summo impetu projicit, unde & vulnus accipit. Ex
sanie

ταρρέοντι δια τῆς ὀπῆς ἄλλοι γεννᾶται· ἔτός τε ἅμα τῷ πλεροφυῆσαι, σὺν τῷ πατρὶ πορεύεται εἰς τὴν Ἡλίε Πόλιν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ παραγενόμενοι ἐκεῖ, ἅμα τῇ ἡλίε ἀναβολῇ, ἐκεῖσε τελευτᾷ· καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆ πατρὸς, ὁ νεοσσὸς πάλιν ἐπὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα ἀπεισιν· οἱ δὲ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου τῆτον τὸν ἀποθανόντα φοίνικα θάπτισι.

νῆ. πῶς φιλοπάτορα;

Φιλοπάτορα βελλόμενοι σημήναι ἀνθρώπων, πελαργὸν ζωγραφῆσιν· ὑπὸ γὰρ τῶν γεννησάντων ἐκτραφεῖς, ἔχωνται τῶν ἰδίων πατέρων, ἀλλὰ παραμένει αὐτοῖς ἄχρις ἐσχάτου γήρωσ, θεραπείαν αὐτοῖς ἀπονέμων.

νθ'. πῶς γυναῖκα μισῶσαν τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα;

Γυναῖκα μισῶσαν τὸν ἴδιον ἄνδρα, καὶ ἐπιβλεῦσαν αὐτῷ εἰς θάνατον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύσαν αὐτὸν, βελλόμενοι σημήναι· ἔχιν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ὅταν συγγίνῃαι τῷ ἄρρηνι, σῶμα

sanie vero vulneris defluente, alius gignitur, qui simul ac pennæ ei natæ sunt, cum patre Helio-
polim, quæ in Aegypto est, proficiscitur: quo
cum pervenerit, pater illic, simul ac Sol ortus est,
moritur: post cujus mortem pullus in propriam
redit patriam. At Phœnicem hunc defunctum
Ægyptii sacerdotes sepulturæ mandant.

58. *Quomodo patris amantem?*

Patris studiosum hominem innuentes, ciconiam
pingunt. Hæc enim a parentibus enutrita,
nunquam ab ipsis sejungitur, sed ad extremum us-
que senium una permanet, pietatem ipsis obser-
vantiamque rependens.

59. *Quomodo uxorem, quæ virum suum
odio habeat?*

Mulierem quæ virum odio prosequens, ejus
vitæ insidietur, solumque ei in coitu blan-
diatur, designare volentes, viperam pingunt.
Hæc enim cum mare congregiens, os ori inserit,

P

&

σώματι ἐμβαλῆσα, ἢ μὲν τὸ ἀποζευχθῆναι, ἀποδακοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀρρῆνθ' ἀναιρεῖ.

ξ'. πῶς τέκνα δηλῆσιν ἐπιβλεύοντα
ταῖς μητέρασιν;

Τέκνα ἐπιβλεύοντα ταῖς μητέρασιν σημεῖναι βεβλόμενοι, ἐχιδνὰν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ἐν τῇ - - - εἰ τίκεται, ἀλλ' ἐκβιβρώσκεισα τὴν γαστέρα τῆς μητρὸς ἐκπορεύεται.

ξά. πῶς ἄνθρωπον δηλῆσιν ὑπὸ κατηγορίας
λοιδορηθέντα ἢ ἀσθενήσαντα;

Ανθρωπον δὲ ὑπὸ κατηγορίας λοιδορηθέντα ἢ νοσήσαντα ἐνλεῦθεν βεβλόμενοι σημεῖναι, βασιλίσκον ζωγραφῆσιν. ἐκεῖνθ' γὰρ τὰς πλησιάζοντας τῷ ἑαυτῷ φουσήματι φονεύει.

ξβ'. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ πυρὸς καιόμενον;

Ανθρωπον ὑπὸ πυρὸς καιόμενον βεβλόμενοι σημεῖναι, σαλαμάνδραν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ἐκάλειρα τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ.

ξγ'.

& a coitu discedens, marem morso capite interimit.

60. *Quomodo liberos matribus insidiantes?*

Liberos matri insidiantes ut demonstrent, viperam pingunt. Nam hæc non juxta cæterorum animantium naturam in lucem editur, sed exeso diruptoque matris prodit utero.

61. *Quomodo hominem, qui ab accusatore convitiis affectus, morbum inde contraxerit.*

Hominem, qui ex accusatione convitiis affectus, in ægritudinem inciderit, significare cupientes, basiliscum pingunt. Hic enim propius accedentes afflatu suo perimit.

62. *Quomodo hominem, qui igne uratur?*

Hominem qui igne comburatur dum significant, Salamandram pingunt. Hæc enim utroque capite interimit.

ξγ'. πῶς ἄνθρωπον τυφλόν;

ΑΝθρωπον τυφλόν βελλόμενοι σημήναι, ἀσπά-
λακα ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνθ γὰρ ὀφθαλμὸς
ἐκ ἔχει, ἔτε ὄρα.

ξδ'. πῶς ἄνθρωπον ἀπρόϊτον;

ΑΝθρωπον ἀπρόϊτον βελλόμενοι σημήναι, μύρμη-
καὶ πλερὰ νυκτερίδθ ζωγραφῶσιν· διότι τι-
θεμένων τῶν πλερῶν εἰς τὴν νεοσσιν τῶν μορμύκων, ἔ-
προέρχεται αὐτῶν τίς.

ξε'. πῶς ἄνθρωπον διὰ τῆς οἰκείας ἐξωλείας
βλαπτόμενον;

ΑΝθρωπον διὰ τῆς ἰδίας ἐξωλείας βλαπτόμενον
σημήναι βελλόμενοι, κάσσοι ζωγραφῶσιν.
ἐκεῖνθ γὰρ κάλαδιωκόμενθ, εἰς τὴν ἄγρην τῆς
ἰδίας διδύμας ἀποσπῶν ρίπτει.

ξς'. πῶς ἄνθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ με-
μισημένῃ τέχνῃ;

ΑΝθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ μεμισημένῃ τέχ-
νου

63. *Quomodo cæcum hominem?*

COecum significantes, talpam pingunt, qui neque oculos habet, neque omnino videt.

64. *Quomodo hominem, qui domi sese continet?*

Hominem qui domo non exeat significantes, formicam simulque pennas vespertilionis pingunt. Huius enim pennis ad formicarum nidos admotis, nulla ex ipsis egreditur.

65. *Quomodo hominem, qui sibi ipsi damni ac pernicipi autor sit.*

Eum qui proprio & a se illato damno lædatur, volentes signare, castorem pingunt. Hic enim cum se venatione peti videt, proprios testes evulsos in prædam objicit.

66. *Quomodo hominem, qui sibi invisio filio hereditatem reliquerit?*

Hominem, cujus bonis invisus filius successerit,

νου βουλόμενοι σημῆναι, πίθηκον ἔχοντα ὀπίσω ἕτερον μικρὸν πίθηκον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖν^Θ γὰρ γεννᾷ δύο πιθήκας· ἢ τὸν μὲν ἕνα αὐτῶν φιλεῖ λίαν, τὸν δὲ ἕτερον μισεῖ. ὃν δὲ φιλεῖ, ἔμπροσθεν βασιάζων, φονεύει· ὃν δὲ μισεῖ, ὀπισθεν ἔχει, ἢ ἐκεῖνον ἐκτρέφει.

Ξζ'. πῶς ἀνθρώπον τὰ ἴδια ἐλατλώματα κρύπτουσα;

ΑΝθρώπον τὰ ἴδια ἐλατλώματα κρύπτουσα βεβλόμενοι σημῆναι, πίθηκον ἐξῆλα ζωγραφῶσιν. ἐτ^Θ γὰρ ἐξῶν, κρύπτει τὸν ἴδιον ἔρον.

Ξη'. πῶς τινὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκρόντα;

Τινὰ δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκρόντα φέροντες σημῆναι, αἶγα ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ ἀναπνεῖ διὰ τῶν ῥωθῶνων, ἢ τῶν ὠτων.

Ξθ'. πῶς ἀσαλον;

Τινὰ δὲ ἀσαλον ἢ μὴ μενόνα ἐν ταύτῳ, ἀλλ' ὅτε μὲν

innuentes, simium pingunt, retroque parvum alterum. Is enim cum geminos pariat, ex his alterum supra modum diligit, alterum odit. Quem autem diligit, ante se assidue gestans, suffocat. At quem odit, retro habet, ac deinceps educat.

67. *Quomodo hominem lapsus suos tegentem?*

QUum notare eum volunt, qui delicta aut errata sua occultet, simium mejentem pingunt. Hic enim mejens urinam occulit.

68. *Quomodo eum, qui auditu magis valeat?*

EUm qui acutius audiat volentes innuere, capram pingunt, quæ & naribus, & auribus respirat atque audit.

69. *Quomodo instabilem?*

INstabilem quempiam, neque in eodem persisten-

μὲν ἰσχυρὸν, ὅτε δὲ ἀσθενῆ, βουλόμενοι σημήναι,
 ὑαῖναν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ ὅτε μὲν ἄρρην γίνε-
 ται, ὅτε δὲ θήλεια.

θ. πῶς ἀνθρώπον ὑπὸ ἐλαττόνων ἡτ-
 τώμενον;

ΑΝθρώπον δὲ ἡττώμενον ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων βελο-
 μένοι σημήναι, δύο δέμαλα ζωγραφῶσιν, ὧν
 τὸ μὲν, ὑαίνης ἐστί, τὸ δὲ ἄλλο, παρδαλέως. εἰάν
 γὰρ ὁμῶς τεθῆ ταῦτα δύο ταῦτα δέμαλα, τὸ μὲν τῆς
 παρδαλέως ἀποβάλλει τὰς τρίχας, τὸ δὲ ἄλλο, ἔ-

σαί. πῶς ἀνθρώπον τῷ ἰδίῳ ἐχθρῷ πε-
 ριγενόμενον;

ΑΝθρώπον τῷ ἰδίῳ ἐχθρῷ περιγενόμενον δηλῶν-
 τες, ὑαῖναν ἐπὶ τὰ δεξιὰ σρεφόμενῃ ζωγρα-
 φῶσιν. εἰάν δὲ νικώμενον, ἀνάπαλιν ἐπὶ τὰ ἀριστερά
 σρεφόμενῃ ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ διωκομένη, εἰάν
 ἐπὶ τὰ δεξιὰ σραφῆ, ἀναιρεῖ τὸν δῶκον. εἰάν δὲ
 ἐπὶ τὰ ἀριστερά, ἀναιρεῖται ὑπὸ τῷ δῶκῳ.

αβ.

αβ.

stantem statu, sed interim robustum & audacem, interim vero imbecillum ac timidum volentes designare, hyænam pingunt. Hæc enim nonnunquam mas est, nonnunquam fœmina.

70. *Quomodo eum, qui ab inferioribus victus sit?*

EUM qui inferiori & invalidiori cesserit, cum innuere volunt, geminas pelles pingunt, hyæ-næ unam, alteram pardi. Hæc enim si simul jungantur, pardi quidem pellis pilos abjicit, altera non item.

71. *Quomodo hominem inimico superiorem?*

EUM qui inimico superior evaserit, monstrantes, hyænam ad dextram versam pingunt: rursus eandem sinistrorsum, victum docentes. Hæc enim cum ab adversario invaditur, si ad dextram deflexerit, persequentem interimit: si ad sinistram, ab eodem perimitur.

Q

72.

οβ'. πῶς ἄνθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπενεχθεί-
σας αὐτῷ συμφορὰς ἀφόβως;

ΑΝθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπενεχθείσας αὐτῷ
συμφορὰς ἀφόβως ἄχει θανάτου, βεβλόμενοι
δηλῶσαι, δέρμα υἰαίνης ζωγραφῆσιν. εἰάν γάρ τις
τὸ δέσμα τῆτο περιβάλληται, ἢ παρέλθῃ διά τι-
νων ἐχθρῶν, ἔ μὴ ἀδικηθήσεται ὑπό τινος, ἀλλὰ
παρέσχηται ἀφόβως.

ογ'. πῶς ἄνθρωπον διανθέντα τοῖς ἰδίοις
ἐχθροῖς;

ΑΝθρωπον διανθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, ἢ
μετὰ ζημίας μικρᾶς ἀπαλλαγέντα, βεβλόμε-
νοι σημῆναι, λύκον ζωγραφῆσιν, ἀπολέσαντα τὸ
ἄκρον τῆς ἔξῃς. ἔτι γὰρ μέλλων θηρεῦσθαι, ἀ-
ποβάλλει τὰς τρίχας, ἢ τὸ ἄκρον τῆς ἔξῃς.

οδ'. πῶς ἄνθρωπον φοβέμενον τὰ ἐπισυμ-
βαίνοντα αὐτῷ ἐκ τῆς ἀφανῆς;

ΑΝθρωπον φοβέμενον τὰ ἐπισυμβαίνοντα ἑαυτῷ
ἐκ

72. *Quomodo eum, qui intrepide oblatas
sibi pertulerit calamitates?*

EUM qui ad extremum usque vitæ spiritum omnes, in quas incidit calamitates, æquo & constanti superarit ac passus sit animo, si velint monstrare, pellem pingunt hyænx. Hac enim succinctus quis, etsi per medios hostes feratur, intrepidus indemnisque præteribit.

73. *Quomodo hominem ab hostibus
oppressum?*

Circumventum oppressumque ab hostibus, & qui minimo sese a discrimine & damno emerit, indicare volentes, lupum pingunt amissa extrema cauda. Hic enim a venatoribus indagandus, pilos extremamque caudam resecat.

74. *Quomodo, hominem ea timentem, quæ
sibi ex improvise, occultaque quada-
dam ratione contingunt?*

EUM qui discrimina timeat sibi ex insperato

Q 2

OC-

ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, βουλόμενοι σημεῖναι, λύκον καὶ
λίθον ζωγραφῶσιν. ἔτι γὰρ, ἔτε σίδηρον, ἔτε
ράβδον φοβεῖται, ἀλλὰ μόνον λίθον ἀμέλει εἰάν τις
προσερίψῃ τέτῳ λίθον, εὐρίσκει αὐτὸν πλοῦμενον.
ἢ ὅπερ ἂν πληγῇ τῷ λίθῳ ὁ λύκος, σκώληκας ἐκ
τῆς πληγῆς ἀναφέρει.

οέ. πῶς ἀνθρώπον ἐπὶ θυμῷ σωφρονισθέν-
τα ὑπὸ πυρός;

ΑΝθρώπον ὑπὸ πυρός σωφρονισθέντα, ἢ ἐπὶ θυ-
μῷ, θέλοντες δηλώσαι, λέοντα καὶ δᾶδας ζω-
γραφῶσιν. ἔδεν γὰρ ἄλλο φοβεῖται ὁ λέων, ὡς
τὰς ἀνημμένας δᾶδας, ἢ ὑπ' ἐδενὸς δαμάζειναι,
ὡς ὑπὸ τέτων.

οσ'. πῶς ἀνθρώπον πυρέτλον καὶ ὑφ' ἐαυ-
τῆ θεραπευθέντα;

ΑΝθρώπον πυρέτλον καὶ ὑφ' ἐαυτῆ θεραπευθέντα
βελόμενοι δηλώσαι, λέοντα ζωγραφῶσι πί-
θηκον τρώγοντα. ἐκείνῳ γὰρ εἰάν πυρέξῃ, φαγῶν
πίθηκον ὑγιαίνει.

οζ.

ocultoque objecta, dum monstrare voluerint, lupum ac lapidem pingunt. Hic enim neque sibi a ferro neque a virga, sed a lapide duntaxat timet. Nimirum si quis in eum lapidem conjecerit, repente consternatum deprehendet: & ubicunque lapis ei vulnus infixerit, ibi succrescere solent pullulareque vermes.

75. *Quomodo hominem ob iracundiam igne castigatum?*

Hominem igne castigatum, idque ob furorem, volentes monstrare, Leones & faces pingunt. Nihil enim æque timet Leo, atque accensas faces, nullaque magis re dornatur, quam his.

76. *Quomodo febricitantem hominem, qui sibi ipse medeatur?*

Eum qui feбри laborans se ipse curet, monstrantes, Leonem pingunt, qui simiam vorat. Hic enim febre correptus, si simiam vorarit, protinus convalescit.

Q 3

77.

οζ. πῶς ἄνθρωπον ὕσερον σωφρονισθέντα
ἀπὸ τῆς πρῶν ἐξωλείας;

ΑΝθρωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῆς πρῶν ὕσερον σω-
φρονισθέντα βελλόμενοι δηλώσαι, ταῦρον ζω-
γραφεῖσιν περιδεδεμένον ἀγριοσυκέα. ἔτθ γὰρ ὅ-
ταν ὄργα, δεσμεῖται ἀγριοσυκῆ ἢ ἡμερεῖται.

οή. πῶς ἄνθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα
εὐμετάβλητον;

ΑΝθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα εὐμετάβλητον, ἢ
μὴ σαθρὰν, βελλόμενοι σημεῖναι, ταῦρον ζω-
γραφοῦσι, περιδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ. ταῦτον
γὰρ εἰάν δήσης τῷ δεξιῷ γόνυι, καρποδέσμιον πα-
ρακολληθέντα εὐρήσεις. αἰεὶ δὲ ὁ ταῦρθ εἰς σωφροσύ-
νην παραλαμβάνεται, διότι ἐδέποτε τοῦ θήλεθ
ἐπιδαίνει μετὰ τὴν σύλληψιν.

οθ. πῶς ἄνθρωπον προβάτων ἢ αἰγῶν
φθοροῖον;

ΑΝθρωπον προβάτων ἢ αἰγῶν φθοροῖον βελλό-
με-

77. *Quomodo hominem prioribus damnis & calamitatibus admonitum ac emendatum?*

EUm qui ex iis, in quas paulo ante incidit, calamitatibus postea modestior evaserit, si innuere velint, taurum pingunt caprifico revinctum. Hic enim si ferociat, caprifico ligatus mansuescit.

78. *Quomodo hominem necdum certa stabilique temperantia præditum?*

DUbiæ parumque stabilis temperantiæ hominem volentes ostendere, taurum pingunt, dextro genu alligatum. Hunc enim si dextro genu vinxeris, juncturam pedis consequi deprehendes. Porro taurus semper in temperantiæ exemplum & indicium assumitur, propterea quod nunquam post conceptum foeminam init.

79. *Quomodo domesticum ovium & caprarum mactatorem?*

EUm qui mactandis ovibus & capris domum ex-
hau-

μενοι σημήναι, αὐτὰ τὰ ζῶα γράφουσι τρώγοντα
κόνουζαν. ταῦτα γὰρ φαγόντα κόνουζαν, ἀποθνήσκει,
δίψη καλασχεθέντα.

π'. πῶς ἄνθρωπον τρώγοντα δηλαῖσιν;

ΑΝθρώπον τρώγοντα βεβλόμενοι σημήναι, κροκό-
δειλον ζωγραφῶσιν, ἔχοντα τὸ σῶμα ἀνεωγμέ-
νον. ἔτθ γὰρ ---

πα'. πῶς ἄρπαγα ἄνθρωπον ἢ ἀνευρέγητον
σημαίνουσιν;

ΑΡπαγα ἄνθρωπον ἢ ἀνευρέγητον βεβλόμενοι ση-
μήναι, κροκόδειλον ἔχοντα ἰβέως πλερὸν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς ζωγραφῶσιν. τέττα γὰρ εἰάν ἰβέως πλερῶ
θιγῆς, ἀκίνητον αὐτὸν εὐρήσεις.

πβ'. πῶς γυναῖκα γεννήσασαν ἄπαξ;

ΓΥναῖκα γεννήσασαν ἄπαξ βουλόμενοι σημή-
ναι, λέαιναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ δὲς οὐ
κνίσκει.

πγ'.

haurit & perdit, volentes significare, ipsa pingunt animantia conyza vescentia. Hanc enim herbam ubi pasta fuerint, siti detenta pereunt.

80. *Quomodo hominem edentem
innuunt?*

Vescentem hominem significantes, pingunt Crocodilum ore aperto. Hic enim ----

81. *Quomodo rapacem &
inertem?*

Rapacem simul & pigrum inertemque hominem significant, Crocodilum pingentes, qui Ibis pennam in capite habeat. Hunc enim si Ibis penna tangas, immotum deprehendes.

82. *Quomodo mulierem semel enixam?*

Semel enixam mulierem significant, leenam pingentes. Hæc enim bis uterum non fert.

R

83.

πγ'. πῶς ἄνθρωπον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀμορφον;

ΑΝθρωπον ἀμορφον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν, ὕστερον δὲ μορφωθέντα βεβλόμενοι σημεῖται, ἀρχὴν ἐγκυμονῆσαν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ αἷμα συνεσραμμένον ἢ πεπηγὸς τίκτει, ὕστερον δὲ τοῦτο θαλπόμενον ἐν τοῖς ἰδίοις μηροῖς διάλυπεται, καὶ τῇ γλώσση λειχόμενον τελειῖται.

πδ'. πῶς ἄνθρωπον ἰσχυρὸν, ἢ τῶν συμφερόντων ὀσφραϊνικόν;

ΑΝθρωπον ἰσχυρὸν, ἢ τῶν συμφερόντων ὀσφραϊνικὸν βεβλόμενοι σημεῖται, ἐλέφαντα ζωγραφῆσιν, ἔχοντα τὴν προβοσκίδα. ἐκεῖνθ' γὰρ ταύτῃ ὀσφραίνεται, ἢ κρατεῖ τῶν προσπιπτόντων.

πέ'. πῶς ἄνθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν ἢ ἀφροσύνην;

ΑΝθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν ἢ ἀφροσύνην

83. *Quomodo hominem primum rudem,
informemque editum?*

Hominem, qui initio quidem informis natus sit, sed postea formam acceperit, innuunt depicta urfa prægnante. Hæc namque sanguinem primum condensatum & concretum parit: hunc postea propriis fovens femoribus, efformat, linguaque lambens perficit.

84. *Quomodo robustum hominem, quæque
e re sua sint subolfacientem?*

Eum qui simul & viribus & ingenio valeat, ad ea dignoscenda quæ utilia sint, volentes significare, Elephantum pingunt cum sua proboscide. Hac enim odoratur, & incidentia consequitur.

85. *Quomodo regem a stultitia imprudentiaque abhorrentem?*

Regem qui omni studio stultitiam fugiat ac im-
R 2 pru-

σύνην βεβλόμενοι σημήναι, ἐλέφαντα ἢ κρείον ζω-
γραφεῖσιν. ἐκεῖν^ϑ γὰρ θεωρῶν τὸν κρείον φεύγει.

πς'. πῶς βασιλέα φεύγοντα φλύαρον
ἄνθρωπον;

Βασιλέα φεύγοντα φλύαρον ἄνθρωπον βεβλόμενοι
σημήναι, ἐλέφαντα ζωγραφεῖσιν μετὰ χοίρα. ἐκεῖ-
ν^ϑ γὰρ ἀκείων φωνῆς χοίρα, φεύγει.

πζ'. πῶς ἄνθρωπον ὄξυν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν,
ἀσκέπῳ δὲ ἢ ἀνοήτῳ κινέμενον;

Ανθρωπον ὄξυν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν, ἀσκέπῳ
δὲ ἢ ἀνοήτῳ κινέμενον βεβλόμενοι σημήναι,
ἐλαφον ἢ ἔχιδναν ζωγραφεῖσιν. ἐκείνη γὰρ ὄξῳσα
τὴν ἔχιδναν, φεύγει.

πή'. πῶς ἄνθρωπον προνοόμενον τῆς ἰδίας
τροφῆς;

Ανθρωπον προνοόμενον τῆς ἰδίας τροφῆς βεβλό-
μενοι σημήναι, ἐλέφαντα ζωγραφεῖσιν κατο-
εὔτ-

prudentiam significant, elephantum & arietem simul pingentes. Ille enim viso ariete fugit.

86. *Quomodo regem, qui nugatorem aversetur?*

Regem qui nugacem vitet hominem, elephantum cum porco pingentes. Is enim voce porci audita, aufugit.

87. *Quomodo hominem, qui celeriter quidem, sed inconsulto inconsiderateque moveatur?*

Eum significantes, qui agilis sit & velox, sed qui tamen absque judicio ac ratione feratur, cervum depingunt, & viperam. Hac siquidem conspecta, temere in fugam vertitur cervus.

88. *Quomodo hominem, qui sua prospiciat sepultura?*

VT denotent eum, qui de sua sollicitus est sepultura, elephantem pingunt, proprios dentes

R 3

εὔπλοτα τὰς ἰδίαις ὀδόντας. ἐκεῖν⊕ γὰρ ὅταν ἴδῃ
τὰς ἰδίαις ὀδόντας πίπλοντας, καταδράττεται τέτων,
ἢ τέτρε ὀεὔτλει.

πθ'. πῶς ἄνθρωπον ζήσαντα τέλειον βίον;

ΑΝθρωπον ζήσαντα τέλειον βίον θέλοντες δηλῶ-
σαι, κορώνην ἀποθανῶσαν ζωγραφῶσιν. αὐ-
τη γὰρ ζῆ ἑκατὸν ἔτη κατ' Αἴγυπτίαις. τὸ δὲ ἔτ⊕
καὶ Αἰγυπτίαις τεσσάρων ἐνιαυτῶν.

ς'. πῶς ἄνθρωπον ἐν ἑαυτῷ κρύπλοντα κακίαν;

ΑΝθρωπον ἐμφωλεύοντα ἑαυτῷ κακίαν, ἢ ἀπο-
κρύπτοντα ἑαυτὸν, ὥσε μὴ γνωσθῆναι τοῖς ἰ-
δίαις, θέλοντες σημῆναι, πάρεδαιιν ζωγραφῶσιν.
αὕτη γὰρ κρύφα τὰ ζῶα θηρεύει, μὴ συγχωρῶ-
σα τὴν ἰδίαν ὀσμὴν ἀφιέναι, καλαδιωκτικὴν εἶσαι
τῶν ἄλλων ζῶων.

σα'. πῶς ἄνθρωπον ἐξαπατῶμενον διὰ
κολακείας;

ΑΝθρωπον ἐξαπατῶμενον διὰ κολακείας βου-
λό-

tes defodientem. Hos enim ubi exciderint acceptos, in terram condit.

89. *Quomodo hominem, qui plenam justamque aetatem vixerit?*

Eum qui justam hominis ac legitimam vixerit aetatem, volentes monstrare, cornicem mortuam pingunt. Hæc enim centum juxta Ægyptiorum morem computatis annis vivit. Constat autem Ægyptiacus annus quatuor usitatis & communibus annis.

90. *Quomodo hominem, qui suum ipsius scelus ac maleficium tegat?*

Designantes hominem, qui scelestum suum ac malignum occultet animum, ne a suis noscatur, pardum pingunt. Hic siquidem clanculum alia persequitur animantia, nec finit impetum ac pernicitatem innotescere, qua in illis persequendis utitur.

91. *Quomodo hominem adulatione deceptum?*

Eum qui assentatione captetur, innuentes, cer-
vum

λόμενοι σημήναι, ἔλαφον μὲλὰ ἀυλητῆ ἀνθρώπου ζω-
 γραφῆσιν. αὕτη γὰρ φησέεται ἀκέραια ἰδέα συρί-
 σμαλα ἀδόντων, ὡς κατακλειῖσθαι ὑπὸ τῆς ἰδουῆς.

εβ'. πῶς πρόγνωσιν εὐκαρπίας οἶνε;

Πρόγνωσιν εὐκαρπίας οἶνε βελόμενοι σημήναι,
 ἔποπα ζωγραφῆσιν. ἐκεῖνθ γὰρ εἰάν προτῆ
 καιρῆ τῶν ἀμπέλων κρᾶζῃ, εὐοινίαν σημαίνει.

εγ'. πῶς ἀνθρώπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβείλα;

Ανθρώπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβείλα, ἢ ἑαυτὸν θε-
 ραπεύουσα, βελόμενοι σημήναι, ἔποπα ζωγρα-
 φῆσι, ἢ ἀδιάντον τὴν βοτάνην. ἔτθ γὰρ βλα-
 βείσ ὑπὸ σαφυλῆς, ἀδιάντον ἀποτιθέμενθ εἰς τὸ
 ἑαυτῆ σῶμα, περιοδεύεται.

εδ'. πῶς ἀνθρώπον ἑαυτὸν φυλάττοντα ἀπὸ
 ἐπιβελῆς ἐχθρῶν;

Ανθρώπον ἀπὸ ἐπιβελῆς ἐχθρῶν ἑαυτὸν φυλάτ-
 τοντα βελόμενοι σημήναι, γέρανον γρηγο-
 ρῆ-

vum cum tibicine pingunt. Hic enim dum suavissimum audiens canentium modulatum, ingenti velut demulcetur voluptate, sic facile in venatorum manus incidit.

92. *Quomodo præsagium copiosæ vindemiæ?*

PRælagium copix vini significantes, upupam pingunt: Quæ si ante vitium tempus cecinerit, insignem vini bonitatem simul ac copiam prænunciat.

93. *Quomodo hominem, cui uvæ usus nocuerit?*

UVæ esu offensum & sese curantem notantes, upupam pingunt, & Adiantum herbam. Hæc enim si uva comesta læsa fuerit, Adiantum ori inferens, certo decurso spacio pristinam recipit valetudinem.

94. *Quomodo hominem sibi ab hostium inimicorumve insidiis caventem?*

Sibi ab adversariorum insidiis caventem cum volunt significare, gruem vigilantem pingunt.

S

Hæ

εἶσαν ζωγραφῆσιν. αὐταὶ γὰρ εἰσὶν ἀστυλαὶ φυλάσσουσαι
 γρηγορεῖσαι κατ' ὄρεθρον ἐν πάσῃ τῇ νυκτί.

54. πῶς παιδερασίαν;

Παιδερασίαν βεβλόμενοι σημεῖναι, δύο πέρδικας
 ζωγραφῆσιν. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπὶ ἀνὴρ χηρεύσασιν,
 εἰσὶν ἀποκέχρηται.

55. πῶς γέροντα ὑπὸ λιμῆ ἀποθανόντα;

Γέροντα ὑπὸ λιμῆ ἀποθανόντα θέλοντες δηλώσαι
 αἰὲν ἀποκεκαμμένον ἔχοντα τὸ ράμφος ζω-
 γραφῆσιν. ἐκεῖν γὰρ γηράσκων, ἀποκάμπεται
 τὸ ράμφος αὐτῶν, καὶ λιμῶ ἀποθνήσκει.

56. πῶς ἀνθρώπον αἰεὶ ἐν κινήσει καὶ θυμῶ
 διάγοντα;

Ανθρώπον αἰεὶ ἐν κινήσει καὶ θυμῶ διάγοντα,
 καὶ μήτε ἐν τῷ τρέφεσθαι ἡσυχάζοντα βεβλό-
 μενοι σημεῖναι, κορώνης νεοσσῆς ζωγραφῆσιν. αὐ-
 τὴ γὰρ ἰπταμένη τρέφει τὰς νεοσσῆς.

57.

Hæ enim hoc se ipsas præsidio custodiunt, tota nocte per vices excubias agentes.

95. *Quomodo obscœnum puerorum amorem?*

Pædicationem designantes, geminas perdices pingunt: Quæ cum viduæ sunt, se invicem abutuntur.

96. *Quomodo senem fame enectum?*

Senem qui fame perierit, volentes monstrare, aquilam pingunt aduncum rostro. Huic enim senescenti aduncum fit rostrum, itaque inedia perit.

97. *Quomodo hominem in perpetuo motu atque animi agitatione degentem?*

Eum qui in continuo motu & animi intentione usque adeo versetur, ut ne vescens quidem quiescat, significantes, cornicis pullos pingunt. Hæc enim etiam volans pullos pascit.

ση'. πῶς ἄνθρωπον εἰδῶτα τὰ μελέωρα;

ΑΝθρωπον εἰδῶτα τὰ μελέωρα φέροντες σημή-
ναι, γέρανον ἰπλάμενον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖν^θ
γὰρ ὑψηλῶς πάνυ ἵπταται, ἵνα θεάσῃται τὰ νέ-
φη, μὴ ἄρα χειμάζῃ, ἵνα ἐν ἡσυχίᾳ διαμένῃ.

σθ'. πῶς ἄνθρωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἴδια
τέκνα δι' ἀπορίαν;

ΑΝθρωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἴδια τέκνα δι' ἀ-
πορίαν βεβλόμενοι σημεῖναι, ἱέρακα ἐγκύμονα
ζωγραφῶσιν. ἐκεῖν^θ γὰρ τίκων τρεῖς ὠὰ, τὸ ἐν
μόνον ἐπιλέγειαι ἢ τρέφει, τὰ δὲ ἄλλα δύο κλά-
τῃτο δὲ ποιεῖ, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς
ὄνυχας ἀπολλύειν, ἢ ἐνλεῦθεν μὴ δύνασθαι τὰ τρεῖς
βρέφη τρέφειν.

ς'. πῶς ἄνθρωπον ὀκνεῖλα τὴν διὰ τῶν πο-
δῶν κίνησιν ποιεῖσθαι;

ΑΝθρωπον ὀκνεῖλα τὴν διὰ τῶν ποδῶν κίνησιν ποι-
εῖσθαι βεβλόμενοι σημεῖναι, κάμηλον γραφῶ-
σιν. ἐκείνη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων ζώων τὸν μηρὸν
κάμπτεῖ

98. *Quomodo hominem sublimium rerum peritum?*

Sideralis scientiæ gnarum cum significant, gruem volantem pingunt. Illa enim alte admodum volat, ut nubes e proximo conspiciat, neque tempestate agitetur, atque ita altam agat quietem.

99. *Quomodo hominem proprios a se dimittentem liberos ob paupertatem?*

Hominem qui inopia pressus, liberos valere iussit, notantes, accipitrem prægnantem pingunt. Is enim cum tria ova pariat, unicum quod nutriat seligit, reliquis duobus fractis: Hoc autem facit, quod per id tempus ungues amittat, ideoque tres pullos simul educare non possit.

100. *Quomodo hominem movendis pedibus cunctabundum ac lentum?*

Hominem pedum motu tardum & segnem volentes monstrare, camelum pingunt. Hic enim solus ex omnibus animantibus crus inter eundem inflectit, unde & appellationem nactus est:

S 3

cum

κάμπει, διὸ καὶ κάμηλος λέγεται.

εα'. πῶς ἄνθρωπον ἀναιδῆ καὶ κατὰ τὴν
ὄρασιν ὄξυν;

ΑΝθρωπον ἀναιδῆ, καὶ κατὰ τὴν ὄρασιν ὄξυν θέ-
λοντες δηλώσαι, βάτραχον γράφουσιν. ἔτι
γὰρ αἷμα ἐκ ἔχει, εἰ μὴ ἐν μόνοις τοῖς ὀφθαλμοῖς.
τὰς δὲ ἐκεῖ αἷμα ἔχουσας, ἀναιδεῖς καλεῖσιν, διὸ
καὶ ὁ Ποιητής· Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κρα-
δίην δ' ἐλάφιοι.

εβ'. πῶς ἄνθρωπον μὴ δυναθέντα κινεῖσθαι;

ΑΝθρωπον πολὺν χρόνον μὴ δυναθέντα κινεῖσθαι
ὑπερον δὲ κινηθέντα τοῖς ποσὶ, βεβλόμενοι ση-
μῆναι, βάτραχον ἔχοντα τὰς ὀπισθίους πόδας ζω-
γραφεῖσιν. ἐκεῖνός γὰρ γεννᾶται ἄπικς, ὑπερον δὲ
αὐξανόμενος, προσλαμβάνει τὰς ὀπισθίους πρότερον.

εγ'. πῶς ἄνθρωπον πάντων ἐχθρὸν;

ΑΝθρωπον πάντων ἐχθρὸν καὶ ἀπεσχοινομένον θέ-
λόν-

cum Græce κάμηλ^Ϟ quasi κάμη^Ϟ a crurum inflexione dictus videatur.

101. *Quomodo impudentem hominem, acutique ac celeris visus?*

Hominem inverecundum & visu celerem designantes, ranam pingunt. Hæc enim non alibi sanguinem habet quam in oculis. Porro, qui illos sanguine resperfos habent, impudentes dicunt. Vnde & Poeta: Ebrie, luminibus canis, effrons, pectore cervi.

102. *Quomodo hominem, qui sese movere nequeat?*

Hominem qui cum diu sese movere non potuerit, postea tandem pedibus moveatur, demonstrantes, ranam pingunt, posteriores pedes habentem. Hæc enim primum sine pedibus nascitur, sed postea dum augetur, pedes assumit posteriores.

103. *Quomodo omnibus inimicum atque invisum hominem?*

Omnibus infestum, & qui cæterorum consortium

λοῖτες σημῆναι, ἔγχελυν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ
ἐδενὶ τῶν ἰχθύων συνευρίσκειται.

εἰδ'. πῶς ἀνθρώπον σώζοντα πολλὰς ἐν
θάλασση;

Ανθρώπον σώζοντα πολλὰς ἐν θαλάσση φέλον-
τες σημῆναι, νάρκην τὸν ἰχθύν ζωγραφῆσιν.
αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς πολλὰς τῶν ἰχθύων μὴ δυ-
ναμένους κολυμβᾶν, συλλαμβάνει πρὸς ἑαυτὴν καὶ
σώζει.

εἰε'. πῶς ἀνθρώπον, τὰ χεῖσιμα καὶ τὰ ἄχρησα
κακῶς ἀνηλωκότα;

Ανθρώπον τὰ χεῖσιμα καὶ τὰ ἄχρησα κακῶς
ἀνηλωκότα βελόμενοι σημῆναι, πολύποδα ζω-
γραφῆσιν. ἐκεῖν' ὅ γὰρ πολλὰ καὶ ἀσώτως ἐσθίων,
παρατίθει τὴν τροφὴν εἰς τὰς θαλάμας, καὶ ὅταν
ἀναλώσῃ τὰ χεῖσιμα, τότε καὶ ἄχρησα ἐκβάλλει.

εἰς'. πῶς ἀνθρώπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσαντα;

Ανθρώπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσαντα βελόμενος
ση-

tium fugiat, ostendere volentes, anguillam pingunt. Hæc enim cum nullo alio pisce commercium habere deprehenditur.

104. *Quomodo hominem multos in mari servantem?*

Hominem multos in mari servantem, signare volentes, torpedinem piscem pingunt. Hæc enim ubi pisces multos viderit, qui natate non possint, ad se trahit, ac eos servat.

105. *Quomodo hominem, qui utilia simul & inutilia male consumserit?*

Hominem qui utilia simul & inutilia male consumserit, indicantes, polypum pingunt. Ille enim cum multa eaque intemperanter voret, cibum in cavernas reponens congerit, & cum utilia consumserit, tum & quæ sunt inutilia abjicit.

106. *Quomodo eum, qui suæ gentis hominibus imperitat?*

Suæ nationis & generis hominibus imperantem
T
cum

σημῆναι, κάραβον ἢ πολύποδα ζωγραφῆσιν. ἔτθ
 γὰρ τὰς πολύποδας κρατεῖ, ἢ τὰ πρωτεῖα φέρει.

εζ. πῶς ἄνδρα συζευχθέντα γυναικί;

ΑΝδρα συζευχθέντα γυναικί ἀπὸ πρώτης ἡλικίας,
 ἐν ἣ ἐτέχθη, βεβλόμενοι σημῆναι, πίννας ἐγκύ-
 ρα ζωγραφῆσιν. αὐταὶ γὰρ γεννώμεναι ἐν τῷ κογ-
 χῷ, μετὰ καιρὸν ὀλίγον συζεύγνυνται ἀλλήλαις
 ἔνδον τῆς κόγχης.

εη. πῶς ἄνθρωπον μὴ προνοούμενον ἑαυτῷ;

ΠΑτέρα, ἢ ἄνθρωπον μὴ προνοούμενον ἑαυτῷ, ἀλλ'
 ὑπὸ τῶν οἰκείων προνοούμενον θέλοντες σημῆναι,
 πίνναν ἢ καρκίνον ζωγραφῆσιν. ἔτθ γὰρ ὁ καρ-
 κῖνθ μένει κεκολλημένθ τῇ σαρκὶ τῆς πίννης, ἢ
 καλεῖται πιννοφύλαξ, ἀκολουθῶν τῷ ὀνόματι. ἢ ἐν
 πίννα διόλου κέχηνεν ἐν τῷ κόγχῳ πεινώσα. ὅταν
 ἐν αὐτῆς κέχηνίαις παρυσέλθη ἰχθυόδιόν τι, ὁ πιν-
 νοφύλαξ δακνει τῇ χηλῇ τὴν πίνναν, ἢ δὲ αἰσθο-
 μένη καταμύει τὸν κόγχον, ἢ ἔτως κυνηγείει τὸ ἰχ-
 θυόδιον.

εθ.

cum denotare volunt, carabum & polypum pingunt. Ille enim polypis imperat, interque eos primas tenet.

107. *Quomodo hominem junctam mulieri?*

Hominem mulieri ab ineunte ætate, adeoque primis unguiculis junctum innuentes, ostrea prægnantia pingunt. Hæc enim cum in concha gignantur, paulo post intra eandem concham sibi invicem junguntur.

108. *Quomodo hominem, qui sui curam rationemque non habeat?*

Patrem aut hominem qui se ipse non curet, sed a domesticis & propinquis curetur, volentes significare, ostreum & cancrum pingunt. Hic enim carni ostrei velut agglutinatus manet: Vnde & ex consecutione nominis, *πιννοφύλαξ*, quasi ostrei custos vocatur. Ostreum igitur plane hiat in concha esuriens. Si itaque dum hiat, pisciculus aliquis irreperit, mordet cancer ungula ostreum: quod sentiens, concham claudit, atque ita pisciculum venatur.

ρθ'. πῶς ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα;

ΑΝθρωπον λάμειαν ἔχοντα βελόμενοι σημήναι, σκάρον ζωγραφῆσιν. ἔτθ γὰρ μόνθ τῶν ἰχθύων μαρυκάται, καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει.

ρι'. πῶς ἄνθρωπον τὴν ἑαυτῆ τροφὴν ἐμῆλια;

ΑΝθρωπον ἐμῆλια τὴν ἰδίαν τροφὴν, ἢ πάλιν ἀπλῆσως ἐσθίουσα, βελόμενοι σημήναι, ἐνάλιον γαλεὸν ζωγραφῆσιν. ἔτθ γὰρ κύει μὲν διὰ τῆ σωμαίθ, νηχόμενθ δὲ κάλαπίνει τὸν γόνον.

ριά'. πῶς ἄνθρωπον ἀνθρώπων ἀλλοφύλων χρώμενον μίξει;

ΑΝθρωπον ἀνθρώπων χρώμενον μίξει ἀλλοφύλων βελόμενοι σημήναι, μύρμαιαν ἰχθὺν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ἐκ θαλάσσης ἀναβαίνουσα, τοῖς ἔχεσι μίγνυται, ἢ εὐθέως εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιτρέχει.

ριβ'.

109. *Quomodo hominem in gluvie laborantem?*

Hominem gulæ deditum designare volentes, scararum pingunt. Hic enim solus ex piscibus ruminat, & omnes occurrentes pisciculos devorat.

110. *Quomodo hominem cibos vomentem?*

Eum qui ubi sumtos cibos evomuerit, avide rursum vorat, & ita ut satiari non possit, significantes, selem aquaticum pingunt. Hic enim ore parit, & natans fœtum absorbet.

111. *Quomodo hominem, qui cum alienigenis commercium habeat?*

Hominem alienigenarum commercio gaudentem innuentes, murænam piscem pingunt. Hæc enim e mari flumina ascendens, viperis miscetur, ac protinus in mare recurrit.

ββ'. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα;

ΑΝθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα, ἢ μεταμεληθέντα βεβλόμενοι σημήναι, τρυγὸνα περιπεπλεγμένην ἀγκίστρῳ ζωγραφεῖσιν. αὕτη γὰρ καλασχεθεῖσα, ρίπτει τὴν ἐν τῇ ἕρᾳ ἀκάνθαν.

βγ'. πῶς ἄνθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίουῖα τὰ ἀλλότρια;

ΑΝθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίουῖα τὰ ἀλλότρια, ἢ ὕστερον κατανηλωκότα τὰ ἴδια, βεβλόμενοι σημήναι, πολύποδα ζωγραφεῖσιν. ἐκεῖνθ' γὰρ εἰάν ἀπορῆσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει.

βδ'. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ καλῷ ὀρμήσαντα;

ΑΝθρωπον ἐπὶ καλῷ ὀρμήσαντα, ἢ ἀντὶ τέτε κακῷ περιπεσόνη, βεβλόμενοι σημήναι, σπρίαν ζωγραφεῖσιν. αὕτη γὰρ εἰάν ἴδη τινα βεβλόμενον αὐτὴν θηράσαι, προίεται εἰς τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς κοιλίας τὸ μέλαν, ὥσε ἐκ τούτου μηκέτι αὐτὴν
βλέπε-

112. *Quomodo hominem ob eadem factam supplicio affectum?*

Hominem qui cædis admiffæ pœnas dederit, quemque pœnituerit, designare volentes, turturem laqueo implicitam pingunt. Hæc enim capta, spinam quam in cauda habet, abjicit.

113. *Quomodo eum, qui profusus alienis vescatur?*

Eum qui & aliena intemperanter decoquat, & demum sua consumserit, designantes, poly-pum pingunt. Is enim si victu aliunde quæsitò indiguerit, propria edit flagella.

114. *Quomodo eum, qui rerum honestarum amore flagret?*

Eum qui toto pectore in res pulcherrimas incumbit, ac ideo sese periculis objicit, volentes innuere, sepiam pingunt. Hæc enim si viderit a quopiam sibi insidias strui, in aquam ex alvo nigerrimum effundit sanguinem; ex quo fit, ut jam con-

spi-

βλέπεσθαι, ἢ ἔτω διαφεύγει.

εἰ. πῶς ἄνθρωπον γόνιμον;

ΑΝθρωπον γόνιμον βελόμενοι σημήναι, σραθίον
 πυρίτην ζωγραφῶσιν. ἔτθ γὰρ ὑπὸ ὀργῆς
 ἀμέτερος, ἢ πολυσπερμίας ὀχλόμενθ, ἐπλάκισ μί-
 γνυται τῇ θηλείᾳ, ἐν μιᾷ ὥρᾳ, ἀθρόως σπερμαί-
 νων.

εἰς. πῶς ἄνθρωπον συνοχέα ἢ ἐνωτικόν;

ΑΝθρωπον συνοχέα ἢ ἐνωτικόν βελόμενοι σημή-
 ναι, λύραν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ συνέχει-
 αν φυλάττει τῶν ἰδίων κερμάτων.

εἰς. πῶς ἄνθρωπον πάλαι μὲν ἀποσάντα
 τῶν ἰδίων νοημάτων, ὕσερον δὲ γεγονότα
 τῆς ἑαυτῆ φρονήσεως;

ΑΝθρωπον πάλαι μὲν ἀποσάντα τῶν ἰδίων νοη-
 μάτων, ὕσερον δὲ τῆς ἑαυτῆ γεγονότα φρονή-
 σεως, ἢ τάξιν ἐπαγαγόντα τῇ ἑαυτῆ ζωῇ βελό-
 μενοι

spicua non sit, atque ita evadat.

115. *Quomodo fecundum & veneri ad-
dictum hominem?*

Semine abundantem hominem volentes designare, passerulum pyrgiten pingunt. Hic enim & immodica ira & copia seminis ductus, septies in hora foeminam init, copiosum confertimque semen effutens.

116. *Quomodo hominem, qui vim quan-
dam habeat sibi alios conciliandi
ac devinciendi?*

Cum hominem significant, qui alios sibi continenter devinciat & demereatur, lyram pingunt. Hæc enim continenter suum retinet concentum.

117. *Quomodo enim, qui antea mente alie-
natus fuerit, sed postea
resipuerit?*

Eum volentes ostendere, qui cum quondam mente alienatus esset, ad se demum redierit, certumque vitæ suæ ordinem ac rationem institue-
rit,

V

μενοι σημῆναι, σύριγλα Γράφειν. αὐτὴ γὰρ ἐπισρεπλική ἐστὶ, ἢ ἀναμνησικὴ τῶν καλαθυμῶς πεπραγμένων αὐτῷ, ἢ μάλιτα τεταγμένον ἐκτελεῖσα φθόγγον.

ρη'. πῶς ἄνθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα;

Ανθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα βεβλόμενοι σημῆναι, σεβθοκαμήλα πλερὸν γράφει. τῆτο γὰρ τὸ ζῶον πανταχόθεν ἴσα ἔχει τὰ πλερυγώματα παρὰ τῶν ἄλλων.

ριθ'. πῶς ἄνθρωπον φιλοκλίσην;

Ανθρωπον φιλοκλίσην βεβλόμενοι σημῆναι, χεῖρα ἀνθρώπου γράφει. αὐτὴ γὰρ ποιεῖ πάντα τὰ κτίσματα.

Ἐραπόλλων Ὁ Νειλῶς ἱερογλυφικῶν τέλει.

rit, fistulam pingunt. Hæc siquidem animum demulcet, & ea in memoriam reducit, quæ ex animi sententia & cum voluptate quis gesserit. Insuper & maxime compositum edit sonum.

118. *Quomodo eum, qui jus ex æquo omnibus tribuat?*

EUM qui jus æqualiter omnibus impertiatur, significare volentes, struthiocameli pennam pingunt. Hoc enim animal præter cætera pennas alarum undiquaque æquales habet.

119. *Quomodo hominem ædificandi studiosum?*

ÆDificandi cupidum hominem volentes innuere, hominis manum pingunt. Hæc enim omnia absolvit opera.

Horapollinis Niliaci sacrarum sculpturarum finis.

VARIÆ LECTIONES

Prior numerus Paginam, posterior Versum denotat.

2. 2. ΝΕΙΔΩΟΥ. Codex Morellii
ΝΕΙΔΙΑΚΟΥ.
6. σημαίνουσι. Ald. σημαίνει.
11. ούραϊόν. Mercerus ex Cod.
Morell. ούραϊόν.
12. χρυσόν. Ald. χρυσόν. Mercerus,
ut hic.
16. δίχα κ̄. ita etiam Mercer.
Ald. κ̄ omittit.
4. 14. Ενιαυτὸν ᾗ. a Cod. Morell.
aberat ᾗ.
17. Ασροκύνων. Ald. & Mercer.
Ασρομύων.
19. λαμπρότερ^ο, ὅτε ᾗ. Cod.
Morell. ἐστ' ὅτε.
6. 7. βάεσιν. sic etiam Cod. Mo-
rell. Ald. & Mercer. βαί-
σιν.
14. πεντεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχουσι.
Ita etiam Ald. Cod. Au-
gustanus, & Mercer. ex
Cod. Morell. πεντεκαίδεκα
μοιρῶν ὑπάρχουσαν.
8. 3. προσίθεαδ̄. Ald. πραλίθεαδ̄.
Mercer. ut hic.
6. τὰ ᾗ. Ald. & Mercer. τὰ
γάρ.
19. περιφέρεια. Ald. & Mercer.
Φέρεια. Cod. Morell. περι-
γράφεται.
10. 1. ταπείνωσιν. Ald. ταπείνωσι-
ς.
2. πρὸς τῆτο χωρεῖ. Ald. &
Mercer. χωρεῖ πρὸς τῆτο.
6. φασι. Cod. Morell. δοκεῖ.
11. εἰς τὰ κάτω. Ald. & Mer-
cer. εἰς τὸ κάτω.
12. τὸ ἀνιμαχόμενον. Ald. &
Mercer. articulum non
habent.
20. σύνθεσιν. Ald. συνήθειαν.
Mercer. ut hic.
12. 1. & 2. δὲ τὸ κ̄ πρὸς ἢ ψυχὴν
συμπαθεῖν. Mercer. ex Cod.
Morell. δὲ τὸ πρὸς ἢ ψυ-
χὴν συμπαθεῖν. Ald. τὸ πρὸς
ἢ ψυχὴν συμπαθεῖς.
3. ᾧ κ̄. Ald. ὡς κ̄. & sic
etiam Cod. Morell.
14. 3. ἑτέρα κορώνη. similiter Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
κορώνη ἑτέρα.
7. οἱ Ἕλληνες. Cod. Morell.
absque articulo.
8. κορώνην. Cod. Morell. κορώνη-
16. μόνη.

16. μόνη. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. μό-
 vs. Ibid. τοιαύτη. Cod. Mo-
 rell. τοιαύτηδ'.
16. 9. ταύτην. Ald. ταύτη.
12. γένεσιν. Ald. γενέσεις.
21. στρογγυλοειδείς ἢ γίνονται.
 Ald. σρογγυλοειδῆς ἢ γίνεθ'.
 Mercer. ex Cod. Morell.
 ut hic.
18. 4. ἥ τριακονταήμερον. ita etiam
 Cod. Morell. Ald. & Mer-
 cer. ἥ τριάνοντα ἡμερῶν.
6. δίκερως. Ald. δίκερα. Mer-
 cer. ut hic.
7. ἐν ἔρανῳ. Cod. Aug. &
 Morell. ἔράνιον.
17. ὀργώση. Sic etiam Cod.
 Morell. Ald. & Mercer.
 ὀργύση.
18. ἄνεμον. Ald. ἀνελκον. Mer-
 cer. ex Cod. Morell. ut
 hic.
19. Ἰπὶ ἡμέραις. Cod. Aug. Ἰπὶ
 ἡμέρας.
20. 1. ποθῆσα. ita Cod. etiam
 Morell. Ald. & Mercer.
 ποιῆσα.
2. γυπῶν. Cod. Aug. & Mo-
 rell. ὄρνέων. Ibid. συλλαμ-
 βάνει: sic etiam Cod. Mo-
 rell. Ald. & Mercer. συλ-
 λαμβάνονθ'.
3. αὐτὸ μόνον. non aliter Cod.
 Morell. Ald. & Mercer.
 αὐτῶν μόνον.
7. ἀνατολῆ. Cod. Morell. τῆ
 ἀνατολῆ.
14. σφαιρομήνης ἢ ἡπλωμήνης. pro
 his duobus habebat tan-
 tum Cod. Morell. σφα-
 ρομήνη.
21. ἔλυθ'. Ald. ἔγγειθ'. Mer-
 cer. ex Cod. Morell. eti-
 am ἔλυθ'.
22. 2. & 9. ἑκατὸν εἴκοσι. Ald. ἑκα-
 τὸν utroque loco. Mercer.
 ex Cod. Morell. ut hic.
18. θηλυκῶς μὲν τοι τὴν ἔρανόν.
 non habet Ald. Mercer.
 θηλυκῶς ἢ τὴν ἔρανόν.
24. 8. δραχμῶς. Ald. δραχμαί.
17. ἔτε ἀρσενικῆ ἢ θηλυκῆ. Mer-
 cer. ex Cod. Morell. ἔτε
 ἄρσενικῆ ἢ θηλυκῆ ὑπαρχον-
 τῶ. Ald. ἔτε ἀρσενικοῖς reli-
 cta mox lacuna.
26. 6. εἰμαρμηλῆν. Ald. εἰμαρμηλῆν.
7. ἔπει ἢ ἀπὸ. ita etiam Cod.
 Morell. Ald. & Mercer.
 ἢ omittunt.
8. πέντε. Cod. Morell. πέμπτον.
16. ἐν

16. ἐν τῷ μέρῳ. in Cod. Morell.
non erat τῷ.
28. 1. ἢ ταυλά. Cod. Morell. ἀλ-
λά ταυλά.
2. ἐν ᾧ. ita etiam. Cod. Mo-
rell. Ald. & Mercer. ᾧ
omittunt.
3. μέχει ἔ νῦν. Cod. Morell.
absque ἔ.
8. τυγχάνοντας. Ald. τυγχά-
νοντας.
9. ἢ τέτρως. Ald. ἢ τέτοις.
10. νεκρέμενον. sic etiam Mer-
cer. ex Morell. Cod. Ald.
νεκρέμενον appicta stellula.
14. αἰγύπτια. non aliter Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
αἰγυπθίαις.
18. ἢ εἰ γράφῃ. Ald. & Mer-
cer. ἢ ἐγγράφῃ.
20. φύσῃ. Cod. Morell. φη-
σιν.
21. ἰχθυώμενον. ita Cod. etiam
Morell. Ald. & Mercer.
ἰχθυώμενον. Ibid. ἄερον.
Cod. Aug. ἄρτον.
30. 1. ἡνᾶται τε. sic etiam Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
ἡνᾶ) ᾧ.
- ἦ. φαίνε). Non aliter Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
- φαίνονται.
10. ἀήμαλι. Similiter Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
τρόπω.
17. δύο. ita Cod. etiam Mo-
rell. Ald. & Mercer. ᾧ.
32. 1. ὦσαν. a Cod. Morell. abe-
rat vox.
6. ὕδωρ — Cod. Morell. ὕ-
δωρ μομαῖ.
7. ὑπάρχη. Cod. Morell. ὕ-
παρχη. Ald. & Mercer.
ὑπάρχη.
12. διείραντες. Ald. & Mercer.
διαφράντες, ut tamen stel-
lulam appingat Ald. Cod.
Morell. ut hic.
15. ὡς ἢ. Ald. & Mercer. ὡς
non habent.
34. 5. ἀπὸ ἔ. Sic etiam Cod. Mo-
rell. Ald. & Mercer. ο-
mittunt articulum.
11. Εγρηγορότα. Cod. Morell.
γρηγορότηα.
36. 8. εἰς λέοντα. Cod. Aug. &
Morell. λέονη.
9. ἔ Νεῖλος ποιῆται. Cod. Mo-
rell. ποιῆται. ἔ θεῖ. Ibid.
ἐμμένον. Cod. Morell.
ἐμμένον.
13. οἱ ἀρχαῖος. ita etiam Cod.
Morell.

- Morell. Ald. & Mercer. omittunt ὄρχαῖοι. Ibid. ἐπιβάται. Ald. & Mercer. πρὸς ἄλ).
15. post ὑγρότητ[⊙] habebat Morell. Cod. ἢ ἐν χωρίων γέμοντες † οἶνον ζῶον λείοντα.
16. τὸ μὲν ὑδρεῖον. ita etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. μὲν ὑδρεῖον non habet. Ibid. καρδίᾳ γλώσσαν. Cod. Morell. καρδίαν γλώσση.
19. Αἰγύπτια. Ald. & Mercer. Αἰγυπτίας.
38. 3. Αἰγυπτίας. Cod. Morell. Αἰγύπτια.
40. 17. ἢ τέττα. Ald. & Mercer. τέττα ἢ.
42. 2. ἐμφερής. Ald. ἐμφερές. Mercer. ut hic. Ibid. ἐκλειπόνη. Cod. Morell. ἐκλείπονη.
3. συνεκλείπειν. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. συνεκλιπῆν.
12. οἶτε. Cod. Morell. οἶγε.
18. ἀνύσση. Cod. Morell. ἀναλύσσης.
44. 5. παρῳπεποδισημίον. sic etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. παρείπετο διαμένον.
46. 6. ἀειθμόν. Cod. Morell. ἀειθμός.
11. ἀειθμός. Ald. & Mercer. ἀειθμόν.
12. τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν. Mercer. ex Cod. Morell. δεκαεξ ἡδονήν.
18. ψυχὴν ᾗ. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ᾗ omittunt.
48. 6. ἐπιβαίνη. Ald. ἐπιβαίνεν. Ibid. πάνας. Cod. Morell. πάντα.
13. Αἰγύπτις. Similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. Αἰγυπτίας.
20. σοι. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. non habent.
50. 4. ἐπεὶ ἢ ἢ. Cod. Morell. ἐπεὶ δὲ ἢ.
5. ἐμφερής. Cod. Morell. ἀμερής.
52. 2. παρ' Αἰγυπτίοις τὰ. Mercer. τὰ παρ' Αἰγυπτίοις. Ibid. ἐκτελεῖσθαι. Ald. ἐκθληῖσθαι. Mercer. ut hic.
14. μαθῶν. Cod. Morell. ὁ μαθῶν.
54. 4. προχαλεζόμενον. Ald. χαλεζόμενον[⊙]. Mercer. χαριζόμενον.

6. τὰ ἄλλα θεῶν. Ald. & Merc-
cer. τὰ ἧ θεῶν.
8. θεωρεῖ. Cod. Morell. θεω-
ρεῖται.
10. εἴτε μανία. Ald. & Mercer.
ἢ μανία.
56. 2. καθάπερ. Cod. Aug. καθά.
16. & 17. ἀγνοίαν. Ald. bis
ἀγνοίαν. Mercer. ut hic.
58. 4. ἰχθύον. Sic etiam Mercer.
ex Cod. Morell. Ald. ἰχθυ-
νόν.
5. τέτων. Cod. Morell. τέτυ.
6. μεμιᾶσθαι. Cod. Aug. &
Morell. μεμιάνθαι.
14. ὕγιᾶ. Cod. Morell. ὕγιῃ.
15. ἢ μόνον. Cod. Morell.
ἢ τὸ μόνον.
16. εἰς τὴν θήλειαν. ita etiam
Cod. Morell. Ald. &
Mercer. absque τῆν.
60. 12. συνιείς τὸ. Ald. & Mer-
cer. συνιείς τε.
62. 4. ὄρυγα. Mercer. ex Cod.
Morell. ὄρυγα & hic &
postea.
11. θεῖς ἀπὸ ἀνατολῆς, Ald. &
Mercer. θεῖς ἀπὸ ἀνατολῆς.
sed ut stellulam appin-
gat Ald.
15. ἐγνωρίζον. Ald. ἀγνωρίζον.
- Mercer. ut hic.
16. ἀντιδικίαν. ita Mercer. eti-
am ex Cod. Morell. Ald.
voce caret.
18. ἐρημίαν. Cod. Morell. ἐρη-
μον. Ibid. & ἐάν. sic etiam
Cod. Morell. Ald. &
Mercer. & ἄν.
64. 14. ἦτις. Ald. & Mercer. ὅτι.
17. γέφυρες. Ald. & Mercer.
ζυγροφῆτες.
66. 11. σεβάξεν. ita Mercer. etiam
ex Cod. Morell. Ald. συμ-
βάξεν.
68. 1. ὑποβάλλουσι. Cod. Morell.
ἐπεμβάλλουσι.
2. πελεκᾶν. Ald. & Mercer.
πελεκᾶς hic.
4. κατακαυόμενος. Ald. & Mer-
cer. κατακαυόμενα.
6. ἐδίεν τὸς ἱερέας αὐτὸν. Ald.
& Mercer. τὸς ἱερέας ἐδίεν
αὐτὸν.
8. οἱ λοιποί. sic etiam Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
οἱ πολλοί.
9. δύνουαν. Cod. Morell. ἀ-
νοιαν.
12. Εὐχαριστίαν γέφυρες. Cod.
Morell. interponbat δὲ.
16. τίλλει. Cod. Morell. τέλλει.

MERCERI
ADLECTOREM

la secunda Editione sua.

JOANNIS MERCERI
OBSERVATIONES
I N
HORAPOLLINEM!

M E R C E R U S
A D L E C T O R E M

In Secunda Editione Sua.

*A*dmonitum te velim, Lector, in hac Ori Editione ple-
raque secus habere, quam in prioribus: idque propter
oblatum nobis a Doctissimo & Diligentissimo Homine,
Guil. Morelio, vetustum hujus Autoris Exemplar manu scri-
ptum. Ex quo in Primo Libro (qui in eo tantum, nec tamen
totus descriptus erat) multa restituimus. Hoc tamen scito,
ubi alia illic lectio occurrebat, judicio adhibito nos eam se-
cutos, quæ potior videretur, adjecta interim margini vetusti.
Codicis lectione, ubi nostra non displicebat. Illud insuper es
admonendus, in vetusto Exemplari Capitibus Titulos non præpo-
ni, sed ad marginem adscribi: Quod cum parvi referrret,
morem jam hic receptum, temere immutare noluimus. Quod
ergo jam castigatorem Orum habeas. Benevole Lector, vene-
randæ Vetustati tribuito, & nostrum hac in re, atque Alio-
rum, quorum opera castigatior nunc prodit Orus Apollo, la-
borem boni consulito.

JOANNIS MERCERI
OBSERVATIONES
IN
HORAPOLLINEM.

ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ) Sol Ægyptiis Ωρ@ dicitur; idque ut infra apud hunc Autorem videre est, ἀπὸ τῆς ὥρῶν κρατεῖν, quod ejus motu (ut qui non temporum modo, quemadmodum scribit Plinius *Libri 2. Cap. 6.* terrarumque, sed siderum etiam ipsorum cœlique rector fit) horarum ac temporum distinguantur intervalla. Vide igitur, num forte rectius hujus Autoris nomen denso spiritu scribendum sit. Quanquam non est magni momenti hæc res.

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ) Hoc nomine ænigmaticæ quædam in rebus sacris sculpturæ, & sacra quædam apud Ægyptios monumenta seu characteres ac notæ intelliguntur. Illi enim, prius quam usitatissima esset literarum ac scripturæ ratio, vel ne facile vulgo sacra profanarentur mysteria; non literis hæc, sed sculptis rerum animaliumque figuris designabant. Inter eorum characteres ille vel maxime nobis memoratu dignus videtur, a nostro tamen Autore prætermisus, quod crucis insigni vitam futuram significabant, id figuræ Serapidis pectori insculpentes. Atque haud scio an morem illum Ægyptii (ut sunt eorum linguæ vicinæ) ab Hebræis sumserint; apud quos, ut testis

rectis est Hieronymus in *Nonum Ezechielis Caput*, anti-
quis literis, cujusmodi & eo tempore erant Samaritano-
rum, talis litera crucis habet similitudinem. Sed hæc for-
sitam πάρεργα.

Pag. 1. πῶς αἰῶνα σημαίνῃ) In Venetiano quoque Ex-
emplari σημαίνῃ legitur. Vide autem, num rectius ση-
μαίνεσι legatur; nisi mavis σημαίνῃ referre ad ἱερογλυφικά.
At in sequentibus semper verbum plurale reperies, ση-
μαίνουσιν, δηλῶσιν, ἐμφαίνουσιν: ut plane ad Ægyptios referri
debeat. [Atque id eo sane libentius legerim, quod hi Ti-
tuli, qui Capitibus superscribuntur, non ipsius sint Au-
toris, ut ex Manuscripto Codice perspicuum est, in quo
hæc ad marginem notantur, sed a diligenti postea Lecto-
re adjecti, sicut & in aliis plerisque accidit.]

Ἐξ τῶν αἰῶνα) αἰὼν & ævum, hoc est, πλὴ τοῦ κόσμου
σύστασιν ἢ χροῶν ἑκτάσιν, mundi constitutionem temporis-
que, quoad orbis constiterit, productionem notat, &
æternitatem, ac plane idem, quod ὁλεῖν HOLEM apud
Hebræos. Ideo αἰώνια verto æterna, ævique seu temporis
continuum fluxum producentia. Porro æternam esse cælesti-
bus naturam, stulta credebat Antiquitas.

αἰώνιον) Etsi nomen hoc & Græcum sit, & ἄπο τῆς
ἐξουσίας deducatur, hic tamen ut nomen Ægyptium sumi de-
bet, idem valens quod Græce βασιλείου. Porro quod
hic de basilisco traditur, firmat Plinius *Lib. 29. Cap. 4.*
& *Lib. 8. Cap. 21.* addens & alios serpentes olfactu necare,
& hominem vel si aspiciat tantum interimere, & non conta-
ctus modo, verum & afflatus frutices necare. De variis
autem serpentum generibus vide Eundem *Cap. 23. Li-
bri 8.* [Antea ἐχέλιον legebatur: sed nos ἐλαῖον ex M. S.
Cod.

70. 8. *ἑπιτρέψεν*. Ald. & Mercer. *ἑπιτρέψι*.
72. 7. *αὐτὸ ἢ τοῖς*. Ald. & Mercer. *αὐτὸ τοῖς*.
76. 5. *πῶς* — *ἢ διοίκησιν*. Ald. *πῶς* — *πῶς διοίκησιν*.
82. 12. *ποτὲ ἢ δέλην*. ex Cod. Aug. Ald. & Mercer. *ea non habent*.
84. 1. & 2. *συνηγημένοις*. *συνηγημένοι*. Ald. & Mercer. *συνηγομένοις*. *συνηγομένοι*.
3. *χειμερίαις*. Cod. Aug. *χειμεριναῖς*.
86. 7. *σημαίνουσιν*. Ald. & Mercer. *σημαίνῃ*.
12. *δεξιόμυθοι*. Ald. & Mercer. *ἀξιόμυθοι*.
15. *σημαίνῃ*. Cod. Aug. *δηλοῖ*.
88. 3. & 4. *ἔγκυον*. Cod. Aug. *ἔγκυον*.
9. *ἔη ἢ ἀλλως*. Cod. Aug. *πῶς τὸ αὐτὸ*.
15. *βοὸς ἀρρέν* ⊕. Ald. & Mercer. *τὸ ἀρρέν* ⊕ *absque βοὸς*.
90. 2. *βοὸς ἢ θηλείας*. Ald. & Mercer. *iterum τὸ ἢ θηλείας absque βοὸς*. Ibid. *γεωφόμῃον*. Ald. & Mercer. *ζωγεωφόμῃον*.
10. *τὰ κέρατα*. Ald. & Mercer. *articulum non habent*.
16. *ἀκοῇ*. Ald. & Mercer. *ἀκροῇ*.
92. 1. *πῶς φονέα, ἢ αἷμα κροκοδείλου*; Ald. & Mercer. *κροκοδείλου jungunt cum verbis Philippi*.
6. *τῶν κορωνῶν*. ex Cod. Aug. Ald. & Mercer. *non habent ea*.
9. & 10. Ald. & Mercer. *Παγλις ἔρωτα ὡς θήρον* — *τὸ ἀείρει σημαίνῃ*.
14. *πῶς πολιορκίαν*; Ald. & Mercer. *interponunt ποιῆ*.
94. 2. *Γράμματα*. Ald. & Mercer. *Προτάγματα*.
7. *ἢ δέκα*, — *ἑπιπέδας*. Ald. & Mercer. *δέκα* — *ἑπιπέδας*.
16. *χηρεύσῃ*. Ald. & Mercer. *χηρεύει*.
96. 9. *ἀεΐνον*. Ald. & Mercer. *λεΐψιν*.
16. *ἐκότερον γὰρ ἀναίρει*. Ald. & Mercer. *ἐκότερον* ⊕ *ἢ ἐκότερον ἀναίρει*.
100. 7. *γυναικὶ αὐτῆ*. Ald. & Mercer. *ἑαυτῆ γυναικὶ*.
12. *ἀνδρα ἢ*. Ald. & Mercer. *non habent ἢ*.
17. *Γυναῖκα ἢ*. & hic ἢ *omitunt Illi*.
102. 9. *καταβαίνων*. Ald. & Mercer. X

cer,

- cer. καταβάλλον.
10. γρονᾶ). Ald. & Mercer. γρονᾶθς σημαίνφ.
14. τέτς. Ald. & Mercer. αὐ-
του.
106. 7. ς γῆς. Ald. & Mercer.
non habent ς.
108. 12. νυκτερίδα. Ald. & Mer-
cer. pro eo τρυγόνα. Se-
quentia πάλιν ἔχουσιν ὁδόν-
τας ἢ μετὰς ignorant Illi.
110. 2. τελετήν. Ald. & Mercer.
τελετήν.
10. & 11. νοσσιάν ἢ ὑψηλότερος.
Ald. & Mercer. νοσσιάν ἢ
ὑψηλότερον.
112. 1. δξ ς ὀπῆς. Ald. & Mer-
cer. ista non habent.
2. τῶ πτεροφυῆσαι. Ald. & Mer-
cer. τῆ πτεροφυήσφ.
114. 1. ἐμβαλῆσα. Ald. & Mercer.
ἐμβάλλφ.
11. ἀνθρωπον ῆ. Ald. & Mer-
cer. omittunt δὲ.
12. νοσήσανια. Ald. & Mercer.
ἀσθενήσανια.
120. 1. ἰχυρόν, ὅτε δὲ ἀσθενῆ. Ald.
& Mercer. ἰχυρόν, θρα-
σύν, ὅτε δὲ ἀσθενῆ, δειλόν.
6. τῶν ἐλατίωναν. Ald. & Mer-
cer. non habent τῶν.
9. τεθῆ. Ald. & Mercer. ἰθῆ.
122. 12. μῆ ζημίας μικρᾶς. Ald. &
Mercer. ζῆ ζημίαν μικρᾶς.
14. εἶτϞ ς. Ald. & Mercer.
non habent ς.
18. ἐαυτῶ. Ald. & Mercer.
αὐτῶ.
124. 19. πίθηκον. Ald. & Mercer.
πίθηκα.
126. 1. ὕπερον. non est apud Ald.
& Mercer.
12. γόνυι. Ald. & Mercer. γῶ-
ναλι.
128. 13. αὐτὸν εὐεῆσεις. Ald. &
Mercer. αὐτὸν non ha-
bent.
132. 15. & 16. τροφῆς. ita etiam
Ald. Mercer. ταφῆς. Ibid.
ιδίως. scribitur etiam σι-
κείας.
134. 1. ἐκεῖνϞ &c. ita Cod. Aug.
Ald. & Mercer. pro illis
habent τέτς γὰρ πωσόνλιας
λαθῶν κατορύτιφ.
9. ἐν ἑαυτῶ. Ald. & Mercer.
ἐν omittunt.
14. ὄσμήν. Ald. & Mercer. ἑ-
μῆν.
136. 9. θεραπέουλια. scribitur et-
iam περιουδέοντα.
138. 5. χηρέσωσιν. Ald. & Mer-
cer. χηρεύωσιν.
9. ἀποκεκαμῆδον. Ald. & Mer-
cer.

- cer. ἑπικεκαμμένον. utrumque erat in Cod. Aug.
12. αἰ. non habent Ald. & Mercer.
140. 1. τὰ μετέωρα. Ald. & Mercer. absque τὰ.
13. ἀπολλύειν. Ald. & Mercer. ἀπολύειν.
142. 1. κάμηλⓄ. Ald. & Mercer. κάμηρⓄ.
15. πρότερον. Ald. & Mercer. πόδας.
144. 1. σημήναι. Ald. & Mercer. δηλώσαι.
8. πρὸς ἑαυτήν. Ald. πρὸς ἑαυτή. Mercer. πρὸς ἑαυτῆ.
146. 6. ζωγραφοῦσιν. Ald. & Mercer. γράφουσιν.
148. 2. λάμειαν. Cod. Aug. λάμειαν.
9. ἐνάλιον. Ald. & Mercer. ἐνυδρον.
15. μύραναιαν. Cod. Aug. σμύραναιαν.
152. 1. διαφεύγει. Ald. & Mercer. φεύγει.
4. πυρήτην. Ald. & Mercer. πυργίτην.
11. κρεμάτων. Ald. & Mercer. κρεσμμάτων.
17. ἐπαγαγόντα. Ald. & Mercer. ἀπαγόντα.
154. 5. ἴσως. Ald. & Mercer. ἴσον hic.

1. ...
 2. ...
 3. ...
 4. ...
 5. ...
 6. ...
 7. ...
 8. ...
 9. ...
 10. ...
 11. ...
 12. ...
 13. ...
 14. ...
 15. ...
 16. ...
 17. ...
 18. ...
 19. ...
 20. ...

Cod. restituimus, quæ vox est Ægyptia, ut ex nostro Autore licet discere, basiliscum significans. Haud scio an ab Hebræo OB, quod Pythonem solent vertere.]

Pag. 4. τὴν ἑαυτῆς ἐθίστατα ἐραὴν) Unde & à Latinis annus vertens dicitur, quod semper in se sua per vestigia volvitur annus.

Pag. 6. [ἐπειδὴ φασιν ἐν τῇ ἀναβολῇ ἰε. μοῖραι ὑπάρχουσι) Sic antea legebatur: sed lectio M. S. μοιρῶν ὑπάρχουσαν, multo rectior, ut quæ Lunæ cursum aperte doceat. Porro quindecim Lunæ partes, quindecim dies intellige: nam & post, ubi de ejus occasu loquitur, dicit τὸ ἄριστον τῶν λ. ἡμερῶν πληρώσασαν.]

[ὑπάρχουσαν) Id est, quod in ortu quidem dicant eam, quum est quindecim partium, sursum erectis cornibus apparere: at in occasu, triginta diebus completis, cornua deorsum inflexa gerere.]

Pag. 8. βεβλήμενοι τε ἐτὸ εἰπεῖν, τέταρτον λέγουν) Annum antea ita Pontificum vitio turbatum, quemadmodum est apud Suetonium, ut nec messium feriæ æstati, nec vindemiarum autumno quadrarent, in eum digessit ordinem Cæsar, Sosigenis opera; ut cum annus ex 365. diebus & quadrante, utpote sex horis constaret, quarto quoque anno Februario mensi unus intercalaretur dies, qui & ob id bissextus dici solet: cujus nominis rationem optime noster Celsus sub Titulo de *Verborum Significatione* exponit, eo *Legis Capite*, cujus initium est, *Cum bissextus.*

ἢ νικτω) In Aldino Exemplari interjiciuntur hæc; ἢ Ἀρεα, ἢ Ἀφροδίτω, aut *Martem aut Venerem*, quorum in sequentibus Capitibus ratio traditur. Ea & nos adnectenda curavimus. Porro ἰεραία malui *accipitrem* vertere; quam quod alii verterant *aquilam*: etsi pleraque ex iis, quæ

Y

quæ de natura τῶν ἱερῶν dicuntur, aquilis quoque conveniant. De variis autem accipitrum generibus vide Plin. *Cap. 8. Lib. 10.*

τῆ ἱερῶν βοτάνῃ) Lactuca caprina Plinio dicitur, Apulejo lactuca sylvatica; dicitur & Sonchites. Eandem hieraciam nonnullis vocari (vulgo hieraceum nominant) idem tradit Plinius, quoniam accipitres scalpendo eam, succoque oculos tingendo, obscuritatem, cum sensere, discutiant. De ejus facultatibus Plinium ipsum *Lib. 20. Cap. 7. & Medicos* consule.

Pag. 10. ταπείνωσις ᾗ) Ita in Exemplari Aldino legebatur, sed nos ταπείνωσιν emendavimus, ut præcedentibus ac subsequens respondeat. [Adde, quod nostræ lectioni subscribit Vetus Exemplar.]

Pag. 12. τὸ πρὸς τῷ ψυχῷ συμπαθεῖς) Ita in Veteri legebatur: sed vera est M. S. Codicis lectio, ἢ τὸ πρὸς τῷ ψυχῷ συμπαθεῖν, quam & nos reposuimus. Est autem συμπαθεῖα Philosophis & Medicis ille naturæ consensus, cum iisdem rebus affici moverique solemus.

ὡς ἢ ἡ ψυχὴ τρέφεται) Est enim sanguis ὄχημα τῆ ψυχῆς, *vehiculum animæ*. Cæterum in Exemplari etiam Aldino ὡς legitur, sed ᾧ legendum existimo. [Quamquam & hæc lectio rejicienda non est, quam & in M. S. invenimus.]

δύο κορῶνας) De cornicum natura vide Plinium *Lib. 10. Cap. 12.*

Pag. 14. αὐτῶν ὁμοιότης) Unde & cornicum concordia Proverbio celebratur: de qua est in Alciati Emblematis carmen elegantissimum:

*Cornicum mira inter se concordia vitæ est,
Inque vicem nunquam contaminata fides. &c.*

ἐν τοῖς γάμοις ἐκκορὶ κορὶ) Verba hæc ἐκκορὶ κορὶ ita transtulimus, ut ἐκκορὶ verbum illud sit, quod in nuptiis celebrandis acclamari solet a Græcis, κορὶ autem dicat Autor in eo nomine cornicem significare. Cæterum quid aliud hæc vox ἐκκορὶ significet, inquirendum non est: præsertim quum dicat, Græcos verbum illud ἀγνοῦντας usurpare. Jungunt nonnulli has duas dictiones ἐκκορὶ κορὶ, easque Latine verti posse *orna cornicem*, hoc est pudicitiam, dicunt. ἐκκορῶ Græcis interdum est *orno*, unde diceretur in imperativo ἐκκόρει. Ego simpliciter ἐκκορὶ verbum esse puto, quo Græci perpetuam concordiam in nuptiarum celebratione conjugibus optabant, ejus tamen nominis rationem ignorantes. [Porro in M. S. pro κορώνω legitur κορώνη: ut in nuptiis acclamata fuisse verba illa intelligat ἐκκορὶ κορὶ κορώνη.]

κάνθαρον ζωγραφῆσι) De Scarabæo Plinius. *Lib. II. Cap. 28.* Erasmus fusissime in Proverbio *Scarabæus aquilam querit.*

ἐπειδὴν ὁ ἄρσεν) Ita & in Venetiano Codice legitur. Sed legendum, ut restituimus ὁ ἄρσων, quis est, qui vel de limine tantum Musas Græcanicas salutarit, qui non videat?

Pag. 16. αὐτὸς γὰρ ἄπὸ τῆ ἀπηνλιώτε εἰς λίβα φέρεται) Locum hunc non satis fideliter vertit vetus Interpres, ut qui sententiam hanc de Sole intellexerit, cujus expressim nulla est facta mentio; cum & contextus ratio, & veritas ipsa ex Astrologorum petita fontibus, satis aperte commonstret relativum αὐτὸς ad τὸν κόσμον, *mundum* referri debere. Quis enim nescit inter Astrologos, cælum illud quod primum mobile appellant, singulis diebus ab ortu in occasum rapidis-

pidiffime circumagi, Solem vero ac cætera fidera adverso motu ferri ab occidente in orientem? quod eleganter Ovidius *Metamorph. Secundo*, versibus illis docuit:

*Adde, quod assidua rapitur vertigine cælum,
Sideraque alta trahit, celerique volumine torquet.
Nitor in adversum, nec me qui cætera vincit
Impetus, & rapido contrarius evebor orbi.*

Quod enim ab hoc Autore dictum est, $\delta\sigma\tau\acute{o}$ ἡ ἀπηνλιώτης εἰς λιβα, & $\delta\sigma\tau\acute{o}$ λιβὸς εἰς ἀπηνλιώτων, idem cum eo est, quod paulo ante dixerat, $\delta\sigma\tau\acute{o}$ ἀνατολῆς εἰς δύσειν, & similiter $\delta\sigma\tau\acute{o}$ δύσεως εἰς ἀνατολήν. ἀπηνλιώτης enim, qui Latinis Subsolanus dicitur, ut docet in *Meteorologicis* Aristoteles, & Gellius *Libri 2. Cap. 22.* ab ortu verno fiat: λιβ, qui Latinis Africus, ab occasu brumali. Adversatur enim Vulturno, qui ab ortu spirat hyberno. Vide & Plinium de ventorum ratione pulchre differentem *Libri 18. Cap. 33. & 34. & Lib. 2. Cap. 46. & 47.*

[τῇ ἐνάτῃ ἢ ἢ ὀγδόῃ.) Mendosam hanc lectionem esse, satis apparet ex præcedentibus, & pro ὀγδόῃ substituendum εἰκοσῆ.]

ταύτη γὰρ τῶν ἡμέραν) Sic & in Venetiano Exemplari legitur. Sed locum hunc ita potes emendare, si unicam adjicias literam, ταύτῃ γὰρ τῶν ἡμέραν, vel potius, quod & meo quidem judicio aptius cum sequentibus cohererebit, ταύτη γὰρ τῇ ἡμέρᾳ &c. ut σύνοδον nomen sit substantivum, & sensus sit: Eo enim die existimat coitum esse Lunæ & Solis, insuperque mundi generationem, hoc est rerum quæ in mundo gignuntur, ortum ac productionem.

ῥησεῖς

ἡέσσεις ᾗ) Lego ἡέσειν, etfi Venetianus quoque Codex refrageretur.

εἰσι ᾗ ἢ καθάρων ιδέαι τρεῖς) Vide Plinium, qui & alia quædam videtur horum statuere genera.

σρογυλοειδής ᾗ γίνεται) Legendum videtur σρογυλοειδής ᾗ γίνονται, nisi subitam numeri mutationem, Hebræo magis quam Græco sermoni familiarem, admittere libet. Sic & in Venetiano legitur. [Sed jam nihil dubium, quin ita sit immutanda hæc lectio ex fide M. S. Exemplaris.]

Pag. 18. ἐν Ἡλίς πόλει) Ἡλιόπολις, vel divisim Ἡλίς πόλις urbs est Ægypti, hoc (ut Diodorus Siculus testatur) nomine ab Ægyptiis appellata, a Græcis vero Θήλαι. Hæc centum portis clara fuit. Unde Juvenalis:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Et Homerus *Iliados I.*

οὐδ' ὄσα Θήλαι
 Αἰγυπίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κείτῃ.
 Αἰθ' ἑκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάσῃ
 Ανῆρες ἐξοιχνῶσι σὺν ἰπποισιν ἢ ὄχεσφι

Hesius ita reddidit:

*Aut etiam veteres Ægyptia mœnia Thebas,
 Urbem divitiis celebrem, quam limina centum
 Portarum claudunt, per quarum quamlibet unam
 Agmina sæpe viri bello pulcherrima ducunt,
 Curribus instructi rapidis, & equestribus armis.*

Ubi Homeri Interpres Θήλαι Αἰγυπίας exponens, τὰς in-
 quit

quit οὖν *καλυμαίας Διόσπολιν*. Hanc eam esse credunt, quæ in Scripturis Sacris modo $\gamma\aleph$ ON, modo $\gamma\aleph$ AVEN, dicitur, *Genes. 41. & 46.* Item *Ezechielis 30.* Nam quæ שׁוֹשׁ בֵּית BETH SCHEMES, Hebræis dicitur, etsi nomen Solis præferat, longe tamen alia est: utpote quæ teste Josepho Græcis dicitur Scythopolis. Hæc in tribu Judæ erat, ut *Josue 15.* scribitur: etsi ejusdem nominis urbs & in tribu Naphtali & Isachar fuerit, quemadmodum docet *Historia Josue Cap. 19.* [Quamquam & hujus nominis urbem in Ægypto memorat *Jeremias 43. Cap.* Et hanc eam esse credunt, quæ *Isaie 19.* HIR HAHERES nominatur.]

διδάσκει ἡ ῥηεὶά, ἡ δικερως) In quodam, inquit Plinius, genere eorum grandi, cornua prælonga, bisulcis dentata forcipibus, in cacumine cum libuit ad morsum coeuntibus, &c. Porro præter ea, quæ hoc loco noster Autor de mira Scarabæorum natura prodidit, ex Plinio adde & quæ sequuntur: Scarabæum ex asinorum corpore exanimato nasci, sicut equorum vespas atque crabrones, & juvencorum apes; mutante natura ex aliis quædam in alia: *Lib. 11. Cap. 20.* Eundem magnam Ægypti partem inter numina colere, quod Solis operum similitudo quædam, sicut & ex nostro Horo colligere est, huic animali fit: *Lib. 30. Cap. 11.* Scarabæum etiam visum exacuere: *Lib. 29. Cap. ultimo.* Sed hæc satis. Nam cætera diligens Lector assidua poterit lectione perscrutari.

καθὰ ἡ ἰβίς) Hanc & Ægyptii inter numina sua habuerunt. Testis est Plinius *Lib. 10. Cap. 28.*

ἡ ἔργιαν) Non ignoro Uraniam unam ex novem Musis esse; fuisse quoque hoc Veneris apud varias gentes Epitheton:

theton: Cæterum ego hoc loco ἔρανίαν nove interpretor, ut nihil amplius significet quam ἔρανον. Hoc enim & infra admonet, quod scilicet Ægyptii ἀτοπον ἡγῶνται ἀρεσινῶς δὴλῶν τὸν ἔρανον. Ideo ἔρανίαν hic genere fœmineo Ægyptiorum more potius, quam ἔρανον masculino extulit. Observabis tamen interim, non eodem ordine rei hujuscæ rationem postea esse redditam, quo proposita fuerat. Nam id penultimo loco facit. Vide igitur, num rectius ἢ ἔρανίαν subnecteretur post ἢ Ησαν.

ἢ ἢ ῥήσεις αὐτῶν) De hac Plinius *Lib. 10. Cap. 6.* hunc in modum scribit: *Nidos nemo attigit. Ideo etiam fuere, qui putarent illos ex adverso orbe advolare, falso. Nidificant enim in excelsissimis rupibus.*

πρὸς βορέαν ἀνέλκων) Dictionem hanc vetus Interpres omisit. Debet autem meo iudicio ad τὴν φύσιν referri, ut illæsum perftet indemneque ad Boream, vas genitale vulturis.

[ἀνέλκων) Ne te hæc dictio torqueat, quæ me alias torfit: est enim ex M. S. legendum ἀνεμον, sicut & nos reposuimus. Paulo post ποθῆσα, quod in Veteri Exemplari legitur, magis quadrat ad verbum præcedens ἀργύση seu ὀργύση.]

Pag. 20. ἀ ὑπὸ ἀνέμῳ συλαμβάνοντα) Locus hic corruptus est, & aliter a vetere Interprete lectus, quam a nobis legatur. Legebat ille cum negatione ἀ ἔχ ὑπὸ ἀνέμῳ συλαμβάνοντα. At nos nullam hoc loco negationem interjiciendam censemus, sed postea ubi dicitur, γυπῶν δὲ ἔχ ὑπὸ ἀνέμῳ &c. ut sit hujus loci hic sensus: quoddam esse vulturum genus, quod ex vento quidem concipiat, sed ova ad esum duntaxat, non etiam ad fœtum utilia, quæ
ἴπηνε

ὑπηνέμια Græcis, quasi Latine subventanea dicuntur: At eos vultures, qui non coitu tantum utuntur subventaneo, & in quo ex vento nihil omnino concipiatur, ova hujusmodi edere, quæ possint ζωογονεῖσθαι, hoc est vivificari ac foetum producere. Quod si veteris Interpretis lectionem sequi malis, liberum est: sed omnino diversus erit sensus, aliud inquam esse vulturum genus, quod nequaquam ex vento concipiat, horumque ova esui solum, non item genituræ accommodata esse: At omnes illos vultures, qui ex vento comprimuntur & concipiunt, ova parere ad foetum gignendum accommodatissima. Cæterum lectionem sententiamque nostram firmare videtur, quod ab Erasmo in Proverbio ὑπηνέμια ἕκτι, id est, *subventanea parit*, scribitur; usurpari id Adagii de levibus frivolisque inventis, translatumque esse ab avibus, quæ Veneris imaginatione concipiunt ova, sed inania, & unde foetus non gignatur, quæ Græci tum ὑπηνέμια, tum ζεφύρα dixerunt. Unde & apud Homerum *Iliad.* Δ'. ἀνεμώλια βάζεις, *vana ac frivola loqueris.* Ubi Homeri Interpres ἀνεμώλια exponit ἀνεμόφθορα ἢ ἀνέμοις ἰοικότα, ταῖσιν ἀφανῆ. Et in *Libris Epigrammatum*, in illo *Palladæ Carmine*:

Ω γῆρ' ἀνθρώπων ἀνεμώλιον αὐτοχόλωτον,
Μέχρ' ἔλθεις βίωτε μηδὲν ἐπισάμβρον.

Dicuntur etiam ἀνεμίδια & ἀνεμοφθόρητα. [Cæterum paulo alia lectio est in *M. S.* quæ sane haud scio an recipienda sit: Nam pro ἔστι δὲ ἢ ἄλλα γῆρ' γυπῶν, illic legitur ὄρνέων γῆρ': & tum sequenti sententiæ non erit adjicienda negatio. Erit enim sensus: alia quidem esse avium genera, quæ

quæ ex vento concipiant, sed quorum ova esui tantum, non genituræ sint accommoda: At vulturum ova, etsi ex vento concipiant, ad generandum valere.]

πρὸ ἡμερῶν ἐπιλά) Plinius scribit, vultures triduo ante aut biduo volare, ubi cadavera futura sunt. Unde Proverbia-
lis Sententia, *Si vultur es, cadaver expecta.* Vide Erasmi in
Proverbio, *Vulturis umbra.*

ἑκατὸν ἢ εἰκοσι ἡμέρας ἔγλειθ μίαι) Versionem no-
stram in hunc locum si cum vetere Interprete conferas,
cum, locum hunc aut aliter legisse, aut nequaquam in-
tellexisse comperies. Nam cum trecentos sexaginta quin-
que anni dies, in tres partes, hoc est, in ter centum vi-
ginti dies, ita Græcus Contextus dicat vulturem distri-
buere, ut centum quidem ac viginti diebus ἔγλειθ, vel
ut nos legimus ἔγκωθ maneat, totidem diebus pullos nu-
triat, totidem se ipse curet, reliquis quinque ex vento
conciat; Vetus Interpretes centum ac viginti dies duobus
primis membris ascribit, postremo ducentos & quadra-
ginta, quo & modo dierum anni numerus 360. completur,
verum non ut in Contextu Græco distributi sunt. Porro
pro ἔγλειθ lego ἔγκωθ, quod mihi magis vulturis natu-
ræ consonum videtur; [atque ita etiam in M. S. lege-
gebatur.] Enimvero illud animadversione dignum, ubi
in Contextu Græco legitur, ἢ ἢ λεπύσαις ἑκατὸν, mino-
rem desiderari numerum, ἢ εἰκοσι, qui & sæpe præter-
mitti solet, & infra omittitur, ubi dicit ἐν ἢ ἑκατὸν ἡμέ-
ραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτῆς ἐκτρέφει τέκνα. At hoc loco, ut die-
rum anni numerus omni ex parte absolutus sit, necessa-
rio adscribendum censuerim. [Cæterum in M. S. utro-
bique legitur πκ. quo modo & nos restituimus.]

Z

Pag.

Pag. 22. ἄπέρ ἐστι Θηλείας ἔργον) Hoc ad vocem ipsam ἄρσεις, quæ fœminea est, referri debet.

Pag. 24. μηκύνω τὸν λόγον — Αἰγύπτιοι) Desiderari in hac lacuna verbum δηλῶσι, aut aliud simile, vetus quoque sensit Interpres.

μήτηρ γάρ ἐστι Θηλυκῆ ζωῆς) Potest ut vertimus intelligi, matrem sexus esse fœminei: Potest & de vulture accipi, quod mater sit fœminei animalis. Nunquam enim nisi fœminam vultur, qui & ipse fœmineus est, ex se procreat.

δράχμαι ἢ δύο) propter συνέπειαν superiorum, lego δραχμὰς ἢ δύο.

ἔτε ἄρσενικοῖς) Hic aliquid deesse videtur. Potest tamen sensus elici, etsi nonnulli ita hunc locum suppleant, ἔτε ἄρσενικοὶ ἀναγκαῖοι. [Sed sequamur lectionem M. S. Exemplaris, ubi ita legitur, ἔτε ἄρσενικῶ ἢ Θηλυκῶ ὑπάρχοντες, id est, *Ipsis enim videtur mundus ex mare & fœmina constare.*]

ἄρσενενοθήλεις) Hoc ex Poëtarum Fabulis satis notum est, qui mollem effœminatamque deum Vulcanum, Palлада viripotentem & bellatricem deam statuunt.

Pag. 26. εἰμαρμένη ἢ) Lege εἰμαρμένην, ut præcedentibus & subsequentibus respondeat.

πέντε μόνοι ἐξ αὐτῶν κινέμενοι) Cur non potius septem omnes Planetæ? nisi forte ex hoc numero Saturnum & Martem, ut infesta graviæque sidera, eximi voluerunt.

κυνόκεφαλον ζωγραφεῖσι) De Cynocephalo Plin. *Lib. 8. Cap. 54.* Unde colligere licet, animal esse Cynocephalum homini haud absimile, monstisque annumerari, sicut & Satyros, Sphinges, similiaque apud Scriptores

celebrata portentorum genera.

Pag. 28. ἐβδμήκοντα δύο χάρας) Hæc Climata appellant, a Poli inclinatione & elevatione.

ἢ Ἠπιμελείας τυγχάνοντες) Locum hunc corruptum aliqui, quod ad illas duas dictiones attinet, τυγχάνοντες & τέτοις, ita emenda, ut quod & orationis ipsa monet structura, pro τυγχάνοντες legas τυγχάνοντας, & pro τέτοις, τέτους.

καθ' ἐκάστῃ ἡμέρῃν νεοθύμενον) Dubitabamus antea, quomodo locus esset restituendus, ac ἐθύμενον vel ἐθιόμενον substituebamus: Sed jam plane locus erit restitutus, si ex Veteri legas νεοθύμενον.

ἢ χροίνιον) Hoc nomine stilum appellat ex juncis concinnatum: χροῖνιον enim juncus est.

ἢ ἐγγράφῃ) Potest hoc referri vel ad Cynocephalum, vel nos vertimus, vel ad Sacerdotem, ut sit sensus: & ubi Sacerdos ex eo genere Cynocephalum esse perspexerit, quod literis addictum est, eum inter animalia sacra refert, & in ordinem sacrum cooptat. Id enim significatus sæpe habet verbum ἐγγράφειν.

ἐπὶ Ἑρμῇ ἐνεμήθη τῷ πάντων μετέχοντι γραμματέων) Est enim Mercurius Orationis ac Eloquentiæ Præses, quem & Plato Ἑρμῆν quasi εἰρέμιον, Deum scilicet qui dicendi rationem excogitaret, dictum vult. Unde olim apud Græcos in Foris, Ἑρμῆς Ἀγοραῖος.

ἀλλ' εἰδὲ ἰχθυόμενον λέγον) Ita emendo, ἀλλ' εἰδὲ ἰχθυόμενον λέγον, vel potius λέγός: sed neque si piscibus alatur, quod tamen ejus naturæ repugnat, propterea ignavus est, aut inertiae torporique deditus, quemadmodum Externi Sacerdotes. Ægyptios enim Sacerdotes sapientiæ studia &

& optimas quasque artes magna coluisse diligentia, eminentissimi prodiderunt Autores, inter quos & Aristoteles circa initium τῆ μὲ τὰ φυσικά. [In Veteri legitur ἰχθυώμενον ὄργον, ut sit ab ἰχθυάω.]

Pag. 30. ἀήματα) Hæc dictio in Venetiano quoque Exemplari ascribitur, sed longius a cæteris distans, quod ostendit aliquid hoc loco desiderari. [Verum in M. S. prorsus omittitur.

πῶς ἰσημερίας δύο) Græci dierum, Latini noctium rationem habuerunt. Unde factum est, ut quas Græci ἰσημερίας, Latini *æquinotia* vocarint, cum vox Græca *æquidia* sonet. Hæc contingunt Sole Æquatorem quem vocant Circulum perlustrante, sub Signis Ariete & Libra. Bis enim in anno noctes diebus æquantur, vere mense Martio, & autumno mense Septembri.

δωδεκάρις τῆ ἡμέρας καὶ ἐκάλω ὄργον ἕξει) Atque hinc duodecim horarum origo fuisse creditur. Quodam enim tempore Trismegistus, cum esset in Ægypto, sacrum quoddam animal Serapi dedicatum, quod in toto die duodecies urinam fecisset, pari semper interposito tempore, per duodecim horas diem dimensum esse conjecit, & exinde hic horarum numerus custoditur. Alii dicunt ex quadratura cæli, quæ secundum Musicam rationem in duodecim partes dicitur esse divisa, horas duodecim esse nominatas. Aquam enim per totum diem exceperunt tenuissima caverna defluentem, & hanc Majores nostri in duodecim partes diviserunt; ex his partibus horis nomen imposuerunt. Hæc insignis Rhetor Victorinus in luculentis illis *Commentariis*, quæ in *Rhetoricos Ciceronis* edidit. Quæ ideo huc ad verbum transferre visum est, quod ad sequentium intellectum faciant. Sacrum autem
ani-

animal, nostrum intelligit Cynocephalum.

Pag. 32. ἵνα ᾗ μὴ βρώτερον) Corruptus est locus hic, & ita meo iudicio restituendus, ut τὸ ὕδωρ, quod priori loco habes, expungatur, & pro καλασκώσματα, unitatis numero καλασκώσμα legatur, sic: ἵνα ᾗ μὴ βρώτερον καλασκώσμα ὑπάρχει, δι' ἃ τὸ ὕδωρ &c. [Cæterum quod hic legimus διαφράντες, in Veteri haud scio an rectius legitur διείραντες, quasi fibula trajicientes.

κεφαλῶν ἢ ἐξήλ μεγάλῳ) Caput habet Leo maximum, & fortissimum, si Plinio credimus *Lib. 8. Cap. 36.* Cæterum de Leonum natura ample apud Eundem, *eiusdem Lib. Cap. 16.*

Pag. 34. κοιμώμεθ' ᾗ ἀνεωγότας τέρας ἐχέ) Patentibus dormit oculis, quod uno verbo κορυβανλιᾶν Græci dicunt, ut & autor est Plinius *Lib. 11. Cap. 37.*

Pag. 36. Αἰγυπτίσι νέον, ἐρμιωδίδην ᾗ σημαίνῃ νέον) Et Νεῖλ^ο quoque Græcis, autore Servio, dicitur πρὸ τὸ νέον ἰλὺν ἔλκειν, quod novum secum limum fœcemque trahat.

τρῆς ὑδρίας) Nunc ὑδρίαν fœminino, nunc ὑδρῆον neutro dicit. Utrunque nomen vas denotat aquarium.

ὁ ἥλιος εἰς λέοντα φρόμεθ') Idem testatur Plinius *Lib. 18. Cap. 18.* his verbis: Nilus ibi coloni vice fungens, evagari incipit, ut diximus, a Solstitio aut nova Luna, ac primo lente, deinde vehementius, quandiu in Leone Sol est. Mox pigrescit in Virginem transgresso, atque in Libra residet, & reliqua.

τὰς χολέδρας) Ego libentius κλεψύδρας legerim, aut certe modica immutatione facta χολύδρας: quo nomine canales innuantur, πρὸ τὸ ἐν αὐτοῖς ὡσανεὶ χολᾶν τὸ ὕδωρ, quod in illis videatur aqua germinare ac pullulare.

κατ' ἄχλω πλεονασμῷ ὑγρότητι) Potest expleri locus hic, si adjicias τῷ ἀντὶ σημείῳ χρών) : idem signum, Leonem inquam, adhibent, cum ob immodicam Nili inundationem preces fundunt. Exundat autem præter modum Nilus, si sedecim cubitos exuperaverit. Ut enim Ibidem inquit Plinius, *si duodecim cubitos non excessit, fames certa est, nec minus si sedecim exuperavit.*

τὸ — ὁμοῖντες) Puto legendum τὸ Νέον ὁμοῖντες. Hoc enim ante dixit nomen esse Nilo apud Ægyptios; nisi mavis legere τὸ Νεῖλον. Quæ enim sequuntur, Nilo accommodantur. [At in Veteri legitur, τὸ μὲν ὕδρευτον.]

ἡμέτεραν ἔ εἶναι) Forte quod in hac gustus sit, sine quo nullum esse animal tradit Aristoteles: cum tamen lingua carere testudinem marinam scribat Plin. *Lib. 11. Cap. 37.*

Pag. 38. τεῖτον ἢ ὑπὲρ τῷ ὄμβρων) Vide de hac re Pomponium Melam.

Pag. 40. ὀνοκέφαλον) Quoddam animalis genus, cui ab afinino capite nomen est. Alii *asini caput* simpliciter exponunt.

πῶς φυλακτῆρον) Amuletum Latini appellant, omne id scilicet, quod efficax est ad arcendum venenum ac discrimen: vocant & Græci ἀλεξιφάρμακον.

ἢ χρωτὶς γραμμῶν) Hujusmodi fere sunt omnia hæc Ægyptiorum sacra Symbola & Cælaturæ.

ἀπλαστον ἢ ἀνθρώπων) ἔμβρυον aut ἐμβρύονα uno appellant nomine, foetum nimirum adhuc imperfectum, qui etiamnum in utero est: βρέφους ab Homero dici existimat ejusdem Interpres *Iliados* ψ.

Pag. 42. τῷ μὲν ἐτέρῳ μὲν αὐτῷ βατράχῳ) Hoc eleganter declarat Ovidius *Metamorph. 1.*

ἔ eodem

— — — — — *Et eodem corpore sæpe*
Altera pars vivit, rudis est pars altera tellus.

τὰ δδωτερεῖα ἢ ταύτης τοῖς ὀφθαλμοῖς) Nec immerito: cum nulla ex parte, ut scribit Plinius *Libri 11. Cap. 37.* majora sint animi indicia, homini maxime. Voces autem sunt ἢ ἐν τῇ ψυχῇ παθῶν σύμβολα, ut scribit Aristoteles in *Lib. πρὸ ἐπιμωίας.*

Pag. 44. ἐν τετρακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν ἔτος ὑπάρχοντ(ε)
 Ex trecentis (ut ante dictum est) sexaginta quinque diebus naturalibus, cum quadrante, id est, sex horis, conflatur annus, quæ quōtannis collectæ, quarto anno diem constituunt, ut venuste Ovidius *Lib. Fast. 3.* illo expressit *Disticho*:

Is decies senos ter centum Et quinque diebus
Jungit, Et e pleno tempora quarta die.

[σημεῖ) ὡς παρ᾽ πεποδισμῶν) *Indicatur enim lingua præ-*
peditum. Facilis lectio ex M. S. Nam quod antea legeba-
 tur, ὡς παρείπετο διαμῶν, difficile poterat intelligi. Faci-
 le vero fuit ex παρ᾽ πεποδισμῶν, ignaro præsertim aut
 oscitanti Scribæ, facere παρείπετο διαμῶν.]

[Pag. 46. τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν) M. S. τὰ δεκάξ ἡδονῆν, id
 est, quum enim voluptas, ut diximus, a sexto decimo
 anno sumat initium. Quæ Lectio est melior.]

Pag. 48. πάντων ἢ δὲ ἑπιβαίνειν) lego ἑπιβαίνε.
 πολὺς ὀνομασθήσε) Ita & in Venetiano legebatur, sed
 quis non videt ὀνομασθήσε) legendum? ubi Futurum pro
 Præterito Hebræorum forsitan more usurpatum, notabis,
 sicut & infra ὁ λόγ(ε) ἑπιδοθήσε): nisi utrobique mavis Ao-
 ristum

ristum substituere, ἀνομάσθη & ἀπεδόθη. [Cæterum hoc loco inter πολὺς & ἰσχυροτάτησιν] spatium quoddam interjicitur in M. S. quasi desit verbum.]

ἢ πεντακοσίων ἐτῶν) Plinius tradit annis sexcentis sexaginta vivere, *Libri 10. Cap. 2.* Ubi mirum sane ejus describit ortum: *Senescentem, inquit, casta thurisque surculis constituere nidum, replere odoribus & super emori; ex ossibus deinde & medullis ejus nasci primo ceu vermiculum; inde fieri pululum, principioque justa funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panthaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere.*

ἢ ἁλῶν χαίρειν ἰσὺ Αἰγυπτίων) Libentius legerim ἐπ' Αἰγυπτίων. Scribit & ibidem Plinius, sacrum in Arabia Soli esse.

Pag. 50. ἢ ἴσθις αὐτὸ καὶ αὐτὸ τῆ καρδία ἐστὶν ἐμφερής) Significat Ibi cor esse maximum, ut tota pene nihil aliud, quam cor esse videatur. [Pro ἐμφερής in M. S. legitur ἀμερής, quasi cor Ibis dividi non possit; quod non perinde placet.]

ἢ ἰσχυροτάτησιν) Nonnulli *lineam* vel *punctum* exponunt: sed malo *finem* vertere, cum huic sensui quadret optime ratio, quæ postea subjungitur.

Pag. 52. πᾶς ὁ ἔχων τὴ τροφήν, μαθήσεται τὰ γράμματα, ἢ τὰ λοιπά) Unde Juvenalis:

*Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat
Res angusta domi.*

Et illud Alciati Emblema:

*Dextra tenet lapidem, manus altera sustinet alas.
Ut me pluma levat, &c.*

ἀμερής

ἀμειβής) Nomen est Ægyptium, quantum conijcere licet.

μαθῶν γράμματα εἰς ὄρμον ζωῆς εὐδίου ἐλήλυθεν) Nam juxta Senarium Proverbialem,

Διπλῆν ὄρῳσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

Et,

Βακτηρία γὰρ ἐστὶ παιδεία βίη.

Et in Libro Epigrammatum,

Ἡ δ' ἀρετὴ σαθερὴν τι ἢ ἀτροπον, ἥς ὄππ' ἔμνης
κύματα θαρσαλέως ποντοπόρῳ βιότῃ.

Pag. 56. προσθήεσι τῷ κυνὶ ἢ βασιλικῷ σολῆν παρεκκειμένῳ χῆμα γυμνόν) Nec defuerunt, autore Plinio *Libri 6. Cap. 30.* qui canem pro rege haberent, motu ejus imperia augurantes. Cæterum ubi legitur σχῆμα γυμνόν, malim dandi casu legere, χῆμα γυμνῶ: nisi mavis dicere, pendere hunc accusandi casum a participio παρεκκειμένῳ ex vi præpositionis, ut sæpe fit: Aut certe distingue post παρεκκειμένην, ut χῆμα γυμνόν per se intelligatur.

πῶς δηλοῦσιν ἀγνοίαν) Miror non advertisse veterem Interpretem, ἀγνοίαν, hoc est, puritatem legendum esse, non, ut ipse vertit, ignorantiam, hoc est ἀγνοίαν, quod rationi, quæ subsequitur, non est consonum. Quæ & causa fortassis eum impulit, ut pro dictione καθαρμός, quæ purgationem lustrationemque significat, corruptionem verterit.

Pag. 58. ἰχθίων ζωγραφεῖσι) pro ἰχθίων etſi Venetiano Exemplari refragante, lego ἰχθύν. [Quam Lectiōnem firmat & Verus Codex.]

κενοποιῶν ἢ ἰχθὺς πᾶς) Non defunt ex piscibus, qui ha-

A a

mum

num devorent, aut mordeant, atque esca spolient. Et omnino de astu piscium variis Locis Plinius *Lib. 9.*

ἢ ἀλληλοφάγον) De similitate piscium inter sese, Idem *Lib. 9. Cap. ultimo.*

ἀπαξ εἰς θήλειαν φύσιν καθεῖς τὸ ἑαυτῆ) In tauris conceptionem uno initu peragi autor est idem Plin. *Lib. 8. Cap. 45.* quæ si forte pererrarit, vigesimo post die marem foemina repetit. Hos non sæpius quam bis die inire, Idem attestatur.

Pag. 62 ὄρυγα ζωγραφεῖσι) Orygem Plinius tradit animal esse unicomne ac bifulcum *Lib. 11. Cap. 46.* Hunc quidam dicunt contrario pilo & ad caput verso, vestiri, *Lib. 8. Cap. 53.* De eodem, Caniculæ vim exponens *Lib. 2. Cap. 40.* ita scribit: *Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus contra stare, & contueri tradit, ac velut adorare, cum sternuerit.* [Cæterum nos ex M. S. Codice pro ὄρυγα reposuimus ὄρυγα, coturnicem: propterea quod infra huic animanti alas tribuat. Negocium tamen videtur faceffere, quod anteriora crura nominat; nisi anteriorem crurum aut pedum partem in coturnice intelligas. Faceffit & illud, quod dicat huic animanti pificos Reges infedisse, quodque labia nominet.]

ζωγραφεῖ ἑαυτῆ τὰς κόρας) Papillas oculorum ita depingit, eoque colore inficit, ut indignantis tristantisque habitu conspiciatur; aut certe humi oculos defigens, velut eos pingere pulveri imprimens videtur.

ὡς ἕναν γινώμων) γινώμων norma a Valla verti solet: stylus, ex cujus umbra horarum sumitur indicium.

τῆτο μόνον τῶν πλωῶν) Mirum sane est, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine, quod sciam

sciam, est proditum. Itaque totum hunc locum corruptum existimarim. Nec qua ratione possit restitui succurrit, nisi forte pro τ $\pi\lambda\omega\acute{\omega}\nu$ legimus τ $\theta\eta\rho\acute{\omega}\nu$.

[$\tau\acute{\alpha}\tau\omicron$ $\mu\acute{\omicron}\nu\omicron$ τ $\pi\lambda\omega\acute{\omega}\nu$) Hoc Orygi accommodari non poterat: propterea commodum occurrit Vetus Exemplar, quod nobis totum hunc eximeret scrupulum. Cæterum antea post $\epsilon\pi\epsilon\iota\delta\eta$ dictio una desiderabatur, quam ex Veteri Codice contextui inseruimus, $\alpha\acute{\nu}\tau\iota\delta\iota\kappa\iota\alpha\nu$.]

Pag. 64. \omicron $\mu\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\omicron\nu$ $\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{\alpha}\tau\alpha\tau\omicron\nu$ $\alpha\acute{\upsilon}\tau\omega\nu$ $\epsilon\iota\lambda\epsilon\acute{\xi}\alpha\mu\epsilon\theta\iota$) Hoc idem Plin. *Lib. 8. Cap. 37.* de muribus Ponticis tradit, *quorum*, inquit, *palatum in gustu sagacissimum* Autores quonam modo intellexerint, miror.

$\mu\acute{\omicron}\rho\mu\eta\kappa\alpha$ $\zeta\omega\gamma\rho\alpha\phi\acute{\epsilon}\sigma\iota$) Miram formicarum industriam, & ingenium vide apud Plin. *Lib. 11. Cap. 36.*

Pag. 66. $\chi\eta\lambda\omega\lambda\acute{\omicron}\pi\epsilon\kappa\alpha$) Chenalopeces, quasi Latine vulpanseris dicas, in anserum genere connumerat Plin. *Lib. 10. Cap. 22.* [Quod hic legebatur $\sigma\upsilon\mu\beta\acute{\epsilon}\lambda\lambda\epsilon\nu$, recte ex Veteri Exemplari est immutatum in $\sigma\epsilon\beta\acute{\alpha}\zeta\epsilon\nu$.]

Pag. 68. $\epsilon\acute{\upsilon}\chi\omega\epsilon\iota\sigma\iota\alpha\nu$ $\gamma\epsilon\acute{\alpha}\phi\omicron\nu\eta\varsigma$, $\kappa\upsilon\kappa\epsilon\phi\acute{\alpha}\nu$ $\zeta\omega\gamma\rho\alpha\phi\acute{\epsilon}\sigma\iota$) Nomen hoc peregrinum esse ac barbarum satis apparet. Cæterum hanc esse eam avem existimo, quam Græci $\pi\epsilon\lambda\alpha\rho\gamma\acute{\omicron}\nu$, Latini Ciconiam appellant. *Ciconia*, inquit Plin. *Lib. 10. Cap. 23.* *nidos eosdem repetunt, genitricum senectam invicem educant.* Unde & factum est verbum $\alpha\acute{\nu}\eta\pi\epsilon\lambda\alpha\rho\gamma\acute{\epsilon}\iota\nu$, pro eo quod est promerentibus gratiam in tempore referre. Cuius rei rationem totam Suidas diligenter his verbis explicat: quæ ideo adscribere visum est, quod his & Ciconiæ & Hippopotami, de quo proximo Capite, naturæ aperte ac eleganter exprimuntur. $\alpha\acute{\nu}\eta\pi\epsilon\lambda\alpha\rho\gamma\acute{\epsilon}\iota\nu$, $\alpha\acute{\nu}\eta\lambda\iota\delta\iota\delta\acute{\omicron}\nu\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\chi\acute{\alpha}\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$. $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota$ $\rho\delta$, $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\pi\epsilon\lambda\alpha\rho\gamma\acute{\epsilon}\varsigma$ $\gamma\epsilon\eta\mu\alpha\iota\acute{\omicron}\tau\alpha\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\gamma\epsilon\mu\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\acute{\rho}\acute{\epsilon}\phi\epsilon\nu$. $\alpha\rho\iota$

σοτέλης δὲ Φησι ἢ πᾶσι ἢ πελαργῶν λόγον ἀληθῆ· ὁμοίως ἢ αὐτοῖς
 Φησι ποιεῖν ἢ τὰς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πε-
 λαργὸν τυπῶσι, κατωτέρω ἢ ἵπποπόταμον· δηλῶντες, ὡς ὑποτέ-
 τακται ἢ βία τῆ δικαιοπραγίας. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες,
 δὴ ἢ πτερύγων βασιλεύουσι τὰς γεγρακότας γοεῖς· οἱ ἢ ἵπποπό-
 ταμοι, ζῶν ἀδικώτατον. Est in hanc rem Alciati Emblemata:

Aërio insignis pietate Ciconia nido. &c.

Pag. 70. ἵπποπόταμος ὄνυχας) Hippopotamum describit Plinius *Lib. 8. Capite 25.*

πλεισερὰν (ζωγραφεῖσι) De Columbibus Plin. *Lib. 10. Cap. 34.*

Pag. 72. βασιλέα ἢ κάκισον) Antequam in Venetianum Exemplar incidissem, quoniam in Exemplari nostro legabatur κάκισον, legendum credebam κράτισον, *potentissimum*: cui sane lectioni quadrat optime id quod subnectitur, *αἰνιτιόμενοι γράφειν ἢ βασιλέα ἢ κόσμον κρατεῖν.*

Pag. 74. παρ' αὐτῆ -- ἐν τῷ κόσμῳ) Lacunam hanc replendam existimo interjecto verbo *κυβερνᾶται* aut *ὑπάρχει*, ut intelligatur, ab eo non secus regi mundum, ac domum regiam, quæ in orbis ambitu utique continetur.

Pag. 76. ἐν τῷ ἢ μέλιτι -- ἐν τῷ ἢ κέντρῳ) Lacunas hujus sententiæ ita replendas existimo, ut legas, ἐν τῷ ἢ μέλιτι *χρηστότητι* ἢ ἐν τῷ ἢ κέντρῳ ἢ ζωῆς δυνάμει, βασιλέα χρῆσθον ἅμα ἢ ἄστονον εἶναι πρὸς διοίκησιν.

Pag. 78. κροκόδειλον (ζωγραφεῖσι) De quo Plinius *Lib. 8. Cap. 25.*

Pag. 80. αὐτότοκον ἢ κατωφερῆς) αὐτότοκον, *per se ac facile pariens*. Nam & paulo ante πολυγόνον esse dixit. κατωφερῆς exposui, in *Venerem prorum*. Significat & hoc nomen in *humum deflexum ac despiciens*.

I N

IN HORAPOLLINEM. 189
IN LIBRUM SECUNDUM.

Pag. 82. Καὶ ἀετὶ νεοσσὸν) νεοσσὸς lego, & ubi in Venetiano paulo post κυκλοσδὸν legebatur, lego κυκλοειδές. Cæterum existimo Libri hujus initia mutila esse, ex eo potissimum, quod cum cæterorum rationem diligentissime attulerit, in his rationem subticuerit, idque ad illud usque Caput, cujus est Titulus, τί δηλοῖσι χειλιδόνα γραφόντες. Nisi forte horum omnium rationes prætermittendas Autor ipse censuit, quod vel omnino ignotæ essent, vel quod potius credendum sit, quod apud Ægyptios vulgo notissimæ essent.

Pag. 84. Δύο πόδες συνηγόμενοι) Lego vel συνηγέμενοι, vel συνημμέμενοι, aut si libet συναγόμενοι. Progressus siquidem Sol ad ultimum punctum Cancri vel Capricorni, jam ibi defixus subsistere videtur, quod non ultra, Austrum vel Aquilonem versus progrediatur, sed incipiat vel a nobis abscedere, vel ad nos rursus propius accedere. Græci conversionis Solis rationem habentes, τροπὰς χειμεριᾶς ἢ θερινᾶς dixere, quæ Latini *hyberna æstivaque solstitia*, nomine ex ejusdem statione desumpto, quod ibi stare videatur.

Αἰδοῖτον χειρὶ κρατάμενον) Unde & legimus quondam existisse Philosophum, qui in somno manum alteram ori, alteram pudendis admoveret; innuens nimirum hæc duo esse in homine membra, quæ moderamine egeant frenatuque difficillimâ sint.

Pag. 86. ἄνη ἢ ἀνεμώνης) De Anemone papaveris genere vide abunde Plin. *Lib. 21. Cap. 23.* & Erasmus in Proverbio ῥόδον ἀνεμώνη συγχέειν. Insuperque Medicos, præcipue Dioscoridem *Lib. 2. Cap. 207.*

Αα 3

Pag.

Pag. 88. Γυνᾶκα ἔγγυον) Vide nūm ἔγγυον legi possit, & quod post sequitur σημαίνε, structuræ sensusque ratio postulet, ut in ζωγραφεσι commutetur.

ἄον πτέρυγας ἔχον) ἔχοντα legendum existimo, quod & oratio satis indicat.

Pag. 90. ὄραν δηλοῖ) Potest & per horam, & per anni pulcherrimam partem verti. Sed cum ratio hujus ex Autore non appareat, fit ut non satis assequamur, utro hic modo sumi debeat.

Pag. 92. ὡς θήραν — ἢ ἄερα) Et hic locus mutilus est, nec restitutu facilis, nisi dictionem ἢ ἄερα, ut supervacuum, expungas.

Pag. 94. Πράγματα ἐπλά) Malim cum veteri Interprete legere γράμματα. Sed & hujus rationem rei ignoramus.

Pag. 96. ἰχνύμονα ζωγραφεσιν) De Ichneumone Plinius Lib. 8. Cap. 24.

ὄριγανον ἰερογλυφεσι) Herba est sic dicta, quod montibus gaudeat, vel, ut Aliis placet, quod visum acuat. De hac & variis ejus generibus Plin. Lib. 20. Cap. 17. Hæc & cunila dicitur: Autor Dioscorides, quem vide Lib. 3. Cap. 32.

Pag. 98. ἐκσοίζοντα) Verti cum vetere Interprete, cauda flagellantem: significat proprie hæc dictio idem, quod ἐκ τῆς σοῦς ἐκβάλλοντα, quasi a porticu & antro suo pellen-tem.

Pag. 102. διὰ τῆτο σεῖρά ἐσι) De hac re vide Plin. Lib. 8. Cap. 44.

ταύρον ὅτι τὰ δεῖσερά) Idem Plin. ejusdem Lib. Cap. 45.

Pag. 106. ἀετὸν λίθον βασιάζοντα) De aquilis Plin. Lib. 10. Cap. 3.

ὡτί-

ὠτίδα) Avem hanc dictam putat Plin. quod sit *auribus plumeis eminentibus*, quam describit *Lib. 10 Cap. 22. & 23.*

Pag. 110. ῥήσσει ἐαυτὸν ἐπὶ τῷ γλῶ, καὶ ὀπῶ &c.) Pro ῥήσσει legunt Nonnulli ῥίπτει, sic & pro ῥήγματῶ, ῥίμματῶ, & pro ὀπῶ, κοπῶ: quam lectionem non improbo.

Pag. 112 εἶμα εἶμαλι ἐμβάλλει) *Viperæ mas*, inquit Plin. *Lib. 10 Cap. 62. caput inserit in os, quod illa abrodit voluptatis dulcedine.*

Pag. 114. αὐτὴ γὰρ ἐν τῇ — εἰ ἕκλει) Videtur deesse ἐν τῇ φυσικῇ τάξει, *naturali ordine ac ratione*, aut simile quipiam.

σαλαμάνδραν ζωγραφεῖσιν) De hac Plin. *Lib. 10. Cap. 66.*

Pag. 116. ἀσπάλακα ζωγραφεῖσι) Talpis visum non esse, oculorum tamen inesse effigiem, si quis prætentam detrahat membranam, autor Plin. *Lib. 11. Cap. 37.*

Pag. 122. ἀνθρώπον διανθέντα) ὅτι εἰ διαθνήσκει, quod verbum interdum ἐξαπατᾶν, *decipere & circumvenire* notat.

Pag. 128. φαρόντα κόνυζαν) De qua Dioscorides *Lib. 3. Cap. 136.*

Pag. 130. ἀκτον ἐγκυμονῶσαν) Plin. *Lib. 8. Cap. 36.*

Pag. 132. ἐλέφαντα καὶ κελόν) Vetus Interpres pro ἐλέφαντα legebat ἐλαφον, sicut & paulo post, ubi de dentibus Elephanti fit mentio.

Pag. 136. ἀδύαντον τῷ βοτάνῳ) Ea est, quæ vulgo capillus Veneris dicitur, inde nomen nacta, quod folium ejus aqua perfusum εἰ διαίνεσθαι, *non madeat*, sicco semper simile. De hac Dioscorides *Lib. 4. Cap. 136.*

Pag. 142. διὸ καὶ κάμμητῶ λέγεσθαι) Quidam legunt κάμμητῶ, quod in idem recidit, ὅτι εἰ κάμπτειν ἢ μῆρον.

Οἰνοβαρῆς, κυνὸς ὀμματ' ἔχων, κερδίλλω δ' ἐλάφῳ) Home-
rus

rus *Iliados* α. Verba sunt Achillis Agamemnoni conviciantis. Hestius ita vertit :

*Ebrie, victo mero, vultu diforte canino,
Qui trepidum pavidi cor habes timidissime cervi.*

Pag. 148. λάμειαν έχοντα] Lego λάμειαν, αντί τ̄ λαμειαν-
γίαν.

Pag. 152. σερβίον πυργίτω] De hoc Passerum genere vide apud Paulum Æginetam *Lib. 1.*

Pag. 154. σερβοκαμήλης πτερόν] De Struthocamelo, quæ avium maxima est, Plinius *initio statim Libri 10.*

Atque hic nostrarum Observationum finis sit. Quas (et si non ipsis omnia, quæ in hoc Autore mutila erant, loca restituimus) eo tamen nomine, boni, Lector, consules; quod non totum Librum Primum Vetus Exemplar, a doctissimo & diligentissimo homine, Guil. Morelio, nobis oblatum, habuerit: & Venerianum Exemplar, unde hæc transcripta sunt, multis scatebat mendis; atque haud scio an paucioribus, quam jam a multis annis hic Typis mandatum fuerat. Tu interim bene vale, & his frue.

DA-

DAVIDIS HOESCHELII
AVGVSTANI
NOTÆ
AD
HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

DAVIDIS HORSCHLII

AVGVSTANI

NOTAE

AD

HORACII HIEROGLYPHICA

DAVIDIS HOESCHELII AVGVSTANI

N O T Æ

A D

HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Ita Liber Aug. calamo diligenter exaratus. Videtur is, cujus vita apud Suidam extat: isti enim Libelli ad *τεμνηκὰ* referri possunt. Alium puto fuisse Horapollinem Ægyptium sub Zenone Imp. cujus etiam Suidas meminit; quamvis locus est lacunofus. Chæremone[m] & Hermapionem quoque hoc argumentum attigisse, ex Eusebii *Libro 3. Præp. Evang.* e Suidæ *Collectedanis*, & Ammiani Marcellini *Lib. 17.* cognoscimus; Hermatelem, ex Tertulliano de *Speṭaculis*: quanquam id nomen Libri M. S. multis modis variant. Quod porro Quidam *Ωρῆς Απόλλωνος* scribunt, quo etiam modo in Apographo Indicis Libror. M. S. Bibliothecæ Vaticanæ legitur; id vel Etymologiæ ratione, vel quod sit *ἡ δριττογραφεμῶν*, fieri dicamus. *Horapulm*, elegans M. S. quem Justus Poghinus Gallus olim J. Scheckio J.C. amico nostro ostendit, in frontispicio & sine constanter nominat, sive id recentium Græcorum more, qui pro *Moscho* dicunt *Moschopulus*, seu corrupte, pro Horapolline.

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ] Scil. *γεῖμαλα*: quæ *Αιγυπτιακὰ* vocat Diod. Sicul. *Libro I.* *Αἰθιοπικὰ* ἔ' *ἰεραὶ* *Lib. 3.* opponitque τοῖς δημώδεσι, quæ *δημοικὰ* Herodoto *Euterpe*. De his Plinius

Bb 2

nius

nus *Lib. 36. Cap. 8.* Etenim sculptura illæ, effigiesque, quas videmus, *Ægyptiæ sunt literæ.* σημεῖα ἕνα ἢ χαρρακτῆρες, Lucian. *Hermotimo*: quam inde ἢ δὲ συμβόλων φιλοσοφίαν appellat Philo, Clem. Alex. *μυστικῶ*, & ἢ Αἰγυπτίων θεολογίαν Plut. Vide & C. Tacit. *Lib. 11.* Amm. Marcell. *Lib. 17.* De Symbolo autem Crucis Hieroglyphico, Socratem *Eccles. Hist. Lib. 5. Cap. 17.* & G. Cedreni *Annal.*

Cap. 1. πῶς αἰῶνα] Facile assentior conjecturæ Nobiliff. Viri, & προσφώνησιν hic deesse; quum Secundi Libri Proœmium eam Lectoribus suspicionem moveat: & Paraphrasin potius, quam nudam Interpretationem, Philippi illius videri posse; quum aliena fide, σημαίνουσι, non σημαίνουμι, omnia recitentur. Versus etiam Homeri, *Lib. 2. Cap. 101.* adferatur.

ὄφιν] Cyrillus *Lib. 9. contra Julianum* ait; Ægyptios fingere serpentem in figuram temporis.

τελών θρωῶν ὄφρων] Varia serpentum genera *Libro ad Pisonem de Theriaca*, commemorat Galenus; ac de Basilisco quidem hæc: ὁ μὲν γὰρ βασιλίσκος (ἐστὶ γὰρ τὸ θηρίον ὑπόξανθον, ἢ δὴ τῆ κεφαλῆ τρεῖς ὑπεροχὰς ἔχον) ὡς φασιν, ὅτι ἢ ὀφθαλμοὺς μόνον, ἢ στερῆτων ἀκροθεῖς, ἀνακρεῖ τὰς ἀκρόσταντας ἢ τὰς ἰδόντας αὐτὸν: ἢ ὅτι ἢ ἀπὸ ζώων, εἴ τι ἢ ἀψαίτο τὴ ζωὴ ἀνηρηθῆς, ἢ αὐτὰ τελευτᾷ εὐθὺς, ἢ δὲ τῆτο πᾶν αὐτὸ τὸ θῆρ ἢ ἀπὸ θηρίων ἐγγύς εἶναι φυλάττει). Ibidem (ut hoc obiter ostendam) ancillæ Cleopatrar̄ Νάειρα & Καρμιόνη (Χαρμιόνη Glycas) dicuntur, quæ Plutarcho *Εἰσαῖς* (γὰρ φ. ἢ Εἰσαῖς) ἢ Χάριμιον.

Cap. 2. ὄφιν ζωγραφῆσι] Cyrillus *L. eod.* Aspidem, in figuram cœli: quod in circulum feratur. Sunt, qui anni Symbolum faciant: vide Hier. Wolfium, in *Somnium Scipionis.*

τὸ γῆ-

τὸ γῆρας] τὸ σύφαρ, Lucian. *Hermot.* Sic Aristoph. γελῶ
 μάλλον, ἢ τὸ γῆρας ἀφεί: Suid. ἀνὴ & εἰσας· ἢ μεταφορᾷ δὲ
 ᾧ ὄφρα, ᾧ ἐκδυόμενον τὸ γῆρας. Vise Aristot. 8. *Hist. Ani-*
mal. 17. Theocriti *Aram.* Ælian. *Lib. 9. de Animal. Cap.*
 16. Nicandri *Theriaca.* Plin. *Lib. 8. Cap. 27. & Lib. 20. C.*
 23. Virg. 3. *Georg. 2. Aeneid.* Nonn. *Dionys. Lib. 41.* Ser-
 pentem inde Symbolum Medicinæ dixerunt. Ut enim
 ille fœniculi gustatu senectam exuit, oculorumque aciem
 fucco ejus reficit; ita ægroti, ope artis Medicæ, morbos
 depellunt; Theodor. *Lib. 1. Therapeut.*

ἢ μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν] Quod Simplicius, εἰς τὰς
 ἰδίας οὐλοτήτας reverti, dixit: Epicharmus, καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν
 ἦλθεν, πάλιν. γὰρ μὴ εἰς γᾶν, πινύμα δ' ἄνω. Similia apud Phi-
 lon. & Eurip.

ἐμαύσι & χερσίν] πεπεπλόμην, ἢ πεπεπλόμην ἐμαυτὸς,
 Hom: πρὸ τὸ ἵνα εἰς ἑαυτόν. *Annus vertens, est natura,*
dum Sol, percurrens duodecim Signa, eodem, unde profectus
est, redit: Censorinus. Herodot. *Lib. 1.*

Cap. 3. Ασροκύων] Hæc lectio M. S. Cod. Aug. vera est: is
 est ἀσρῶ & κύων: τὸ κατ' ἕρανὸν ἄστρον Cl. Alex: intelligitur Ca-
 nis, quæ & Canicula, Sirius. Plut. *Lib. de Iside:* λέγουσιν
 οἱ ἱερεῖς, καλεῖσθαι Κύνα μὴ ἢ Ἰσιδὸν ὑφ' Ἑλλήνων, ὑπ' Αἰγυπτίων
 ἢ Σῶθιν (pro quo alibi, apud Eundem, Σῶθιν legitur) &
 ᾧ ἄστρον ἢ Σείριον, Ἰσιδὸν νομίζουσιν. Homerus, ἄλι & ἀσῆρ Πι-
 ad. λ'. ὁ τ' ἡλεγονίης κύων, Lucian. de quo Didymus ad
Lib. Iliad. χ'. Nonn. *Dionys. Lib. 47.* Sirius aliquando pro
 Sole accipitur, Diod. Sicul. *Lib. 1.* Plut. *de Iside.*

Cap. 4. πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσιν] Sc. σελήνην: quindecim
 gradibus confectis; id est, quando D quindecim partibus a
 ☉ recessit, post ☽ tendens ad ♀: tum enim ὑπαναγῶ esse
 de-

definit, & fit orientalis a Sole, secundum Astrologos. Ptolem. *Lib. 4.* τετραβιβλος, *Cap. πει συναρμογῶν.* Theon in *Arati Phœnom.* Plin. *Lib. 2. Cap. 14.* Interpretatio illa, quæ ἐ. μόρας pro 15. diebus accipit, locum habere non potest: quia tum Luna Soli opponitur, & plenum lumen nobis obvertit: tantum abest, ut corniculata appareat. De hoc Horapollinis loco, quidam Vir Doctissimus, sic ad me: Proponit Autor distantiam 15. partium, id est, graduum, non quod in illo posito duntaxat ☽ cornua sursum tendat; nam revera quum primum illa unico gradu a ☉ is conjunctione discedit, statim respectu nostri cornua erigere incipit, etiamsi nondum appareat. Sed dum 30. diebus completis, ait, ☽ deorsum inflexa gerere cornua; cum vulgo loquitur, quod integro mensi 30. dies tribuere consuevit. (Vide infra *Cap. 66.*) Supponit autem Solem in eodem posito, quo supra, id est, in Occidente, & Lunam ejus conjunctionem appetentem: tunc enim ☽ antequam ☉ in eodem longitudinis puncto jungitur, cornua sua deorsum inflectit.

Cap. 5. τελακοσίων ξέ. ἡμερῶν] Plin. *L. 18. Cap. 25. & L. 34. C. 7.* Janum geminum a Numa rege dicatum scribit, qui pacis bellique argumento colatur, digitis ita figuratis, ut CCCLXV. dierum nota, per significationem anni, temporis & ævi se Deum indicaret. Jani simulachrum olim etiam ita effingebatur, ut dextra τ, sinistra vero ξέ, literas præferret: quo itidem numerus dierum anni exprimitur. Vide Suid. in *Diētionē γυνή*. Plut. in *Placitis Philosoph.* & Censorin. *de Die Natali, Cap. 6. 7.*

Cap. 6. ἐδαλον ἡλίου] Clem. Al. *Strom. 5. ὁ δ' ἱέραξ, σύμβολον ἡλίου. πυρώδης γὰρ καὶ ἀναιρετικός. ἀντίκειναι τὰς λοιμικὰς νόσους ἡλίου ἀνάλει-*

ναλθέασιν. Eustath. *ά. Iliad.* ἰέραξ δ' ἰέρωται ἠλίω Απόλλωνι, διά τε τὸ ὄξυ (Diod. *S. Lib. 3.*) τῆς κινήσεως, ἢ διὰ τὴν ἐξ ἔτυμολογίας συγγένειαν. ἢ ᾗ ἴεται ἴσον ὁ ἠλιος.

ὄξυωπῶν] *Ælian. Lib. 10. de Animal. Cap. 14.*

πολυχρόνιον] Ad annos usque 700. Idem: quod in dubium tamen vocat.

ὕπλιάσας] ὡς ἐξ ὑπλίας νέων, Ibid.

αἷμα] σαρκῶν ἣ ἤδεται βορᾶ, ἢ πίνῃ αἷμα, ἢ τὰ νεότερα ἐπὶ σρέφῃ τοῖς αὐτοῖς, *Ælian.*

Cap. 7. ψυχῆς κέντρον] Cor, mentis quædam sedes est; in eo enim creditur esse animi virtus principalis: Gr. Nysf. *Hom. 1. in Pascha.* Hippocr. *Lib. πρὸς καρδίας*, ubi & de animi nutrimento. at Philo πρὸς ὀνείρων, Cl. Al. *Str. 5.* & Galenus Libro, ὅτι τὰ τῆς ψυχῆς ἤθη τῆς σώματι κεντρῶσιν ἔπεται, cerebrum animi domicilium dicunt. vide Theodoretum *Serm. 5. ad Græc. Infid.*

Cap. 8. ἐκκορεῖ, κορεῖ] Scholiastes Pindari, locum adfert ex *Æscyli Danaïdibus*, quo idem innuitur;

Καῖπειλα δ' εἶσι λαμπρὸν ἠλὶς φάος.

Εὖς ἐγείρω πρηνεμενέεις νυμφίους,

Νόμοισι θέντων, σὺν κόροις τὲ ἢ κόραις

Καὶν τῆς βίῃ * ἀκορεῖ — * ἦ. ἐκκορεῖ.

ἐν τῇ κόρας κορώνας. παροτρύνοντες δ' ἐνιοὶ φασιν, ἐκκορεῖ κόρας κορώνας. Quibus verbis an mendum subfit, vide. velut Ibid. αἰσχύνω mendose legitur, pro αἰσχύνων, τὸ δὴ τελεῖζων. De eodem ritu, *Æliani verba Lib. 3. Cap. 9. de Animal.* sunt hæc: In nuptiis olim Veteres, audio, post *Hymenæum Cornicem invocare solitos fuisse; Hocque Concordiæ signum dare iis, qui liberum quærendorum gratia convenissent.* Eandem por-

10

ro continentiæ laudem cornicibus, quam Autor noster, tribuit Naz. *Parænesi ad Virg.* Plutarch. *Gryllo* & *Ælian.* κορώναι (inquit hic) ἀλλήλαις εἰσι πιστόταται. ἢ ὅταν εἰς κοινωνίαν συνέλθωσι, πάνυ σφόδρα ἀγαπῶσι σφᾶς ἢ ἐκ ἀν' ἰδοί τις μιγνύμεθα ταῦτα τὰ ζῶα ἀνέδλω, ἢ ὡς ἔτυχε. λέγασιν ὅ οἱ τὰ πρὸς τῶν ἀκρεβέντες, καὶ ὅτι σκοθάνοι τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν χρηρεύ. Idem de turture scribit Basil. *M. Homil. 8. in Hexaëm. Clem. Al. Strom. 2. Naz. Car. ad Virg. Parænetico.*

μῖα κορώνη] Non alienum ab hoc loco, quod Ibidem legitur: οἷτε ἔδρας ἢ πτήσεις ὀρνίθων παρεμφυλάτιονες, ἐκ δὲ σύμβολον εἰς μαντείαν ὀπτόμενοι εἶναί φασιν, εἰ ὑπακῆσοιτο κορώνη μῖα.

Cap. 10. αὐτογνῆς] ὁ κἀνθάρα, ἄθηνω ζῶν ἐσιν, &c. *Ælian. Lib. 10. Cap. 15.* Plut. *Lib. de Iside* duobus in Locis. Idem, Scarabæum viris bellicosis sculpturam annuli fuisse, inquit: quod maribus prorsus universis pro patria pugandum fit. *Ammian. Marcell. Lib. 17. per vulturem nature vocabulum pandunt: quia mares nullos posse inter has alites inveniri, rationes memorant Physicæ.*

Βοὸς] ὄνος, secundum Suidam; qui, idem vocabuli Ety- mo confirmat. Vide etiam locum Plinii, c. *Lib. 11. Cap. 20.*

σφαιροειδῆς] Præter Plut. & *Ælianum*, nisi quod locus apud illum mendosus, *Euseb. Lib. 3. Evang. Præparat.* idem adfert e Libro *Porphyrri* πρὸς τὸ ἐμφύχων σκοπῆς, ubi *Ægyptios*, etiam *Cantharum* sive *Scarabæum*, tanquam vivam Solis imaginem, coluisse scribit: αἰγυπῖοι ὅ ἐσέφθησαν, ὡς εἰκόνα ἡλίου ἐμφύχων.

αἰλῆρον] *Gell. Lib. 20. Cap. 8.* *Ælurorum* oculos ad *Luna* vices (inquit) aut ampliores fieri, aut minores. Illud, εν

ἐν πανσελεύῳ ; hoc, ἐν ἧ μείωσει ἴσ' ἄσσε, Plut. Similia de Cercope, *Annal. Lib. I.* apud M. Glycam. de Ibide, quæ interlunii tempore cæca ; & de mustela, cujus hepar cum Luna variatur, Plut. *Lib. 4. Sympos. Q. 5.*

ἡ δὲ ἢ τριακονταήμερον] Herodot. Cleio, Αἰγυπιοὶ ἢ τριακοντημέρας ἀγνοῦσι τὸς δώδεκα μῆνας, ἐπάγασιν ἀνά πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας, παρέξ τῶ ζήθιμῆ. Vide Diod. Sicul. *Lib. I.*

Ἦεις] ἢ τῷ Ἑρμῇ δέ φασι, τῷ πατρὶ τῶν λόγων, Φιλῆς : Aelianus *Lib. 10. de Animal. Cap. 29.*

Cap. 11. πρὸς βορέαν) Plutarch. *Rom. Quest. 93.* θῆλυ πᾶν τὸ γῦψ ἐστὶ, καὶ κυτίον δὲ δεξιόμοι ἢ ἀπηλιώτιω, ὡσπερ τὰ δένδρα ἢ ζεφυρον, *Aegyptii perhibent, totum vulturum genus esse femininum, & concipere Subsolani flatu excepto, sicut arbores Favonii admissio spiritu.* Aelian. *Lib. 2. Cap. 46.* Vulturem non nasci marem ajunt : quam rem non ignorantes ha bestiae, pullorumque solitudinem ac inopiam timentes, ad gignendos pullos talia machinantur : adverse Austro volant, qui si non spirat, ad Eurum ventum oris biatu se pandunt ; spiritus venti influens, ipsas implet. Vide Basil. M. *Homil. 8. in Hexaem. Mich. Glyc. Annal. Lib. I.*

ἢ γῦψ] ὁ γῦψ, masculino genere, utuntur alii Scriptores, *Levit. 11. Dent. 14. Job. 39.* Basil. M. *Homil. ead. Aristot. 6. Hist. Animal. 5.* Plut. Lucian. Xiph. &c.

αὐτὸ μόνον] duntaxat : ita loquitur Lucian. *Somnio. & Philo passim.*

ἔστι ἢ ἢ ἄλλα γῦψ ὀρνέων] Ita malim cum Aug. Cod. legere, quam cum Interpretibus γυπῶν : quamquam non sim nescius, Aristotelem duo vulturum genera facere, 8. *Hist. Animal. 3.* ἢ ἢ γυπῶν (inquit) δύο ἐστὶν εἶδη ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλυδαιότερος ὁ δὲ μείζων καὶ σποδοειδέσεσθ. Plin. *Lib.*

C C

10.

10. *Cap. 6. Vulturum prevalent nigri.* Cæterum aves cohortales quoque vento concipere, autor est Columella, *Lib. 6. Cap. 27.* Plinius *Lib. 10. Cap. 60.* *Quidam & vento putant ea (scil. ova hypenemia) generari: qua de causa etiam zephyria appellantur.* Aristot. *Lib. 6. Hist. Animal. Cap. 2.* ζεφύρια ἢ καλεῖται τὰ ὑπὲρ ἡμέρα ὑπὸ ἰσχυρῶν, ὅτι ὑπὸ τῆς ἐαρινῆς ἄρᾶν φαίνονται δεχόμενα τὰ πνεύματα αἰ ὀρνίθων. August. *Lib. 21. de Civ. Dei, Cap. 5.* In Cappadocia etiam equas vento concipere, eosdemque fœtus non amplius triennio vivere scribit. De quo & Varro *Lib. 2. Cap. 1.* & Plin: *Lib. 8. Cap. 42.* Ælianus oves non ignorare ait, Boream & Austrum non minus, quam qui eas incant arietes, earum fœcunditatem promovere; & illum quidem ad masculæ sobolis generationem, hunc fœmineæ efficacem esse; ideoque, pro sexus desiderio, ad alterutrum ventum in coitu sese obvertere, *Lib. 7. Cap. 27.*

γυπῶν ἢ ὑπὲρ ἡμέρα] Id est, ὑπὸ ἀνέμου ὀχλομήων: at vulturum, qui ex vento concipiunt, ova ad gignendum, absque negandi particula, cum M. S. rectius legeris. Phasianinus, *Vulturum autem, in aëre coitum facientium sub vento, ovorum generatio ad procreandum fit.*

ἄλλα γὰρ ὀρνέων] οἷον ἀλεκτορίδων, περδικῶν, πεισερῶν, ταῦτων, χλωδῶν, χλωδωπέκων, gallinæ, perdicis, columbæ, pavonis, anferis, chenalopecis. Aristot. Plin.

ἐκείνη ἢ πρὸς ζωογονίαν] γίνεσθαι ἢ τὰ ὑπὲρ ἡμέρα γόνιμα, εἰάν τις καλεῖται ὀχλομή ὑπὸ τῆς ἀρῆς, Aristotel. 3. *de Gener. Anim. 1.*

αἴφῃ καὶ] Phasianinus, atque etiam exinde in omni dea ἰδὲ observant, vulturem subscribendo.

Cap. 12. συνέσαναι] Phasianinus, Ipsis etenim Egyptiis

mundus ex hujusmodi consistere foeminis, non vero masculis, videtur.

ἄρσενόηλεις] Phasianinus, *hermaphroditi*: qui sunt Philoni ἀνδρόγυνοι & γύνανδροι. Plut. μήτερον ἢ Σελλώω ἕ κόσμος καλεῖται, ἢ φύσιν ἔχειν ἄρσενόθηλον ὄιον. Lunam mundi matrem appellant, & naturam ex utroque mixtam sexu ei assignant. Ammonius in *Lib. Aristot. de Interpret.* ἢ γὰρ εἰ ἄρσενικῶς διγύνηται ἢ σελλώω ὀνομάζειν εἰώθασιν· ἀπὸ ὡς πρὸς ἢ γυνῶ, οἶμαι, αὐτῶ παρβαλλόντες, ἔχ ὑπὸ ἡλίας μόνον, ἀλλὰ ἢ ὑπ' αὐτῆς Φωτισομένη. διὸ ἢ ὁ ἐν τῷ συμποσίῳ ἔ' Ἀριστοφάνους λόγῳ τὸ μὲν ἄρρην τῷ ἡλίῳ προσέκειν ἔφη, τὸ δ' ἔθ' ἡλὸν τῆ γῆ, τῆ δὲ σελλώω τὸ ἄρρηνόθηλον. Naz. εἰσήχθη τις ἡμῖν ἢ Μαρκίωνος θεὸς ἀρρηνόθηλος, *introducatus nobis est Marcionis etiam Deus, masculino-femineus.*

Cap. 13. ἐγκόσμιον] *Mundanum*, seu qui in mundo est, proprie significat. Phasianinus, *Deum totius orbis*. Bernardinus plane omisit.

Cap. 14. κόλυμβον] *Urinatorem, natatorem*; κολυμβητῶν ἢ ὕδρον, Aelian. τὸν τὰς ἀποδύσεις τὰς καταλάτω μετιόντα, Idem. κνβιστῶ, Naz. Phasianin. *stagnum.*

κυνόκεφαλον] *De Cynocephalo*, Arist. *Lib. 2. Hist. Animal. Cap. 8.* Aelian. *Lib. 4. Cap. 46. de Animal. ἔ' Lib. 6. Cap. 10.* Diod. Sicul. *Lib. 3.*

ἐπειδὴ ὀβ. χώρας] Totidem sunt Linguarum Idiomatica, Epiphanio autore, *Lib. I. contra Heres.*

ραάματα ὀπισμαθίων] Ptolemæis regnantibus. Aelian.

Ἐρημῆ] ὄρετῆ ἢ παιδείων ἢ ἢ τεχνῶν, Diod. Sicul. *Lib. 1. Sect. 2.* Γραμματικῆς ἢ Μουσικῆς, Plut. *de Iside.*

ἀργον] *Lib. M. S. ἀρτον*, quod probo, ut fit hic sensus; *Cynocephalum neque piscibus, neque pane vesci e piscibus*

confecto. Quo panis genere victitasse Oritas, Plin. docet *Lib. 7. Cap. 2.* qui idem *Lib. 18. Cap. 11.* & ostrearii panis meminit. Strabo *Lib. 15.* pisces ad Solem assatos, in mortariis, quæ e cetorum vertebris fiant, ab Oritis illis tundi; atque inde, frumento paululum admixto, panem confici scribit: οἱ σπόνδυλοι δ' αὐτοῖς εἰσὶν ἔλμοι, ἐν οἷς πῆσσαι (πῆσσαι) τῆς ἰχθύος ἐν ἡλίῳ καλοπῆσαντες· εἴτ' ἄλοποιεῖν, οἷα μικρὰ καταμίξαντες. Athenæus *Lib. 9.* ex Mnesimacho, inter piscis species, ἄρκτος quoque ponit. Phasianinus *Argum* piscem accepit, quem nullus reperio: ἀρκτὸν vero apud Aristotelem, aliud. Bernardinus totum hunc locum, ut alibi alia (vitio forsan Exemplaris) prætermisit.

καθάπερ ἢ οἱ ἱερεῖς] Piscem odii, ἢ μύσας, seu (ut Horapollonoster) rei abominandæ, ἢ μύσας, Symbolum fuisse apud Ægyptios; Clem. Al. *Str. 5.* Plut. *Lib. de Iside* ostendit. Unde piscium esu abstinuisse Sacerdotes, nihil mirum: idque cum alias ob fabulas, inquit Clemens *Str. 7.* tum potissimum, ὡς πλαδαρὰν ἢ σάρκα τῆ τοιαύδε κατασκάψεως βρώσεως. Sua etiam ætate piscibus Ægyptios Sacerdotes abstinuisse; scribit idem Plutarch. *Lib 8. Sympos. 2. 8.* (quod apud Interpretem desideratur) Ἐπὶ piscium nullum immolari, nullo rem sacram fieri. ἰχθύων θύσιμῳ εἰδὲς, εἰδὲ ἱερεύσιμῳ. Piscem coluerunt Syri tanquam Deum, Diod. Sicul. *Lib. 2.* Lucian. *de Syria Dea.*

ἡλιτομῶ] Philo πρὸς ἡλιτομῆς. Cl. Al. *Str. 1.*

Cap. 16. ἵνα ἢ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ] Lacuna in M. S. eadem, & lectio, forsan restituenda hoc modo; ἵνα ἢ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ πε καλαρῦνῃ, κατασκάψεματα ὑπάραχθι, δι' ὧν &c. Phasianinus, Ne vero latius aqua utique decurrat, neve rursus restrictius, præparaciones quædam ibi sunt, per quas aqua ipsa
ad

ad horologium desluit: ambobus etenim præparamenti opus est.

Cap. 17. θυρόν) *Furorem, Phalian. Animum, iram, furorem, Bernardinus, quum vox Græca sit πολύρημη. Elias Cret. Episc. Leo sic est a natura comparatus, ut & iracundia, & vitæ solivagæ studio, & abhorrente a societate sui generis animantium instituto delectetur. Quæ ad verbum leguntur Homil. 9. Bas. M. & Annalium M. Glycæ Lib. I. ubi lacunam p. 68. e Cod. Aug. sic exple, ἢ ὄθεν τοῖς παθαινομένοις ἡ ὑγεία προεργίνεται. Plura de Leone vide apud Aristot. & Aelian.*

κεφαλῶν ἧδ' ἔχει μεγάλλω] *Oppian. Lib. 3.*

— μεγάλλω δέ τε κόρην

Ορμαλα δ' αἰγλήνεια —

Fulgentes oculos, caput immensum.

ΩρϞ] *Plut. Lib. de Iside, Ωρῶνα ἢ Ωρον dicit: & Lib. 5. Sympof. Q. 4. τὰς ἐνιαυτὰς ἀρχαῖκῶς ὄρας λέγεσθαι: ut & Diod. Sicul. Lib. I. qui inde, τὰς κατ' ἔτϞ ἀναγραφὰς, ὄραγραφίας προσαγορεύεσθαι, inquit. τὸν ἢ Ωρον μεθερμηνεύοντων φασὶν Ἀπόλλωνα ὑπ' ἀρχῆν, Ibid.*

ὄρων κορτεῖν] ὄραι, quatuor anni tempora; Olympi janitricibus Homero: πυλωροῖσι ἧδ', *Lucian. Unde Janus apud Ovidium,*

Præfideo foribus cæli cum mitibus Horis,

Et redit officio Jupiter ipse meo.

Homerus Iliad. 9.

Ἀυτόματα ἢ πύλαι μύκον ἔρανῶ, ὧς ἔχον Ωραῖ.

Ταῖς ἑπιτέτραπλαι μέγας ἔρανὸς ἔλυμπός τε,

ἢ μὲν ἀνακλιναὶ πυκινὸν νέφϞ, ἢ ἑπιθεῖναι.

Cc 3

Cap.

Cap. 18. ἀλλὴν ἢ γροίφοντες] ἀλκῆς μὲν σύμβολον ἢ ῥώμης αὐτοῖς ὁ λέων, Clem. Al. *Str.* 5. *Proverb.* 30. σκύνῃ λέοντι ἰσχυρώτερον κτιλῶν, ὅς σὺν ἀποσρέφεϊ) ἔδὲ καταπήσῃ κτιλῶ. Quid vero sit ὁσμὴ λέοντι, Jobi 6. *Capite*, docet Scholion M.S. e Chrysof. δυσῶδες ᾧ τῆτο τὸ θεῖον μετ' ὑπεβολῆς · ἐπειδὴ ᾧ ἔχῃ ἄ σὸν τ' φύσεως πλεονεξίαν, ἐτέρως αὐτὸν ἢ ἄλλων φαν-λότερον ἐποίησεν ὁ θεός.

ἀνεωγῶτας] Plut. oculos Leonis dormientis suffulgere, dormire autem momento temporis, ait. 4. *Sympos.* 2. 5. vide Ælian. *Lib.* 5. *Cap.* 39. *de Animal.* & Etymolog.

Cap. 19. τοῖς κλείθροις τ' ἱερῶν] Plutar. ἢ τὸν λέοντα τιμῶσι, ἢ χάσμασι λεοντείοις τὰ τ' ἱερῶν θυρώματα κοσμήσιν, ὅτι πλημυρεῖ Νεῖλῳ,

Ἡελίς τὰ πρῶτα συνερχομένηιο λέοντι. id est, *Et Leonem venerantur, ritibusque Leoninis januas templorum ornant, quia Nilus exundat (ut Seq. etiam Cap. noster Autor asserit)*

Titanis primum curru tangente Leonem.

Cap. 20. φοβερὸν] *Amos* 3. λέων ἐρῶξεται ἢ ἴς ἔ φοβηθήσεται; *Leo rugiet, quis non timebit?*

Cap. 21. Νεῖλις] De hoc Strabo *L.* 17. Plin. *L.* 5. *C.* 9. Sic autem dictum volunt, siue παρόσον νεάν (ἤτοι ἐνιαυσιαίαν) ἰλὸν φέρῃ, quo alludit Plut. *Lib.* *de Iside.* Non. *Dionys.* *Lib.* 3. Heliodorus *Tricæ Episcopus Lib.* 9. *Æthiopicæ.* seu ἀπὸ Νεῖλεως, ut Diod. *Sicul. Lib.* 1. ὅς μὲ μάλλιν ἐκλεσευ Εὐκρελίην. seu ἀπὸ τ' νεῖν λαϊῶς, ὅ ἐσι ρεῖν καὶ συσροφῶν. seu de- nique ὅτι κατ' ἐτῷ πλημμυρῶν, ἀελομήδον χρόνον νεάζειν δακεῖ; Schol. *Theocr. Idyll.* 7. Diphthongo cur scribatur, Eustathius ad *V.* 224. *Dionys. Periegetæ* indicat: τὸ ᾧ Νεῖλῳ κατὰ τ' δύναμιν τ' ἐν αὐτῷ σοιχείων, ποσέμενον, τὸν τξέ. ἀελο- μόν

μόν συντελεῖ, ὅποσαι εἰσι καὶ αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραι καὶ ἔτω δεινύ-
ται, ὅτι ὁ Νεῖλος καὶ εἰρμόν ἵνα φέρεται.

χολέδρας] χολέδραι, ὑδάτων δοχεῖα, δεξαμεναί, Ammon.
ἀγωγοὶ ὑδάτων, Herodian. ὑδραγωγοί, Sirac. 24. ὑδραγωγεία,
Strabo Lib. 5. ὑδραγωγία, Harmenop. σαλιῶες & ὑδρορροαί,
Basil. αὐλοὶ σωληνοειδεῖς, Philo. In Glossario, *Canalis*, ρε-
σρευξ: quod emendo, εἶς, ῥύαξ. Est autem χολέδρα com-
positum ὡς τὸ κοιλόν, καὶ ἡ ἕδραν, in tubos cavatum, Si-
phon; vel ὡς τὴν χύσιν, unde χολάδες etiam dicuntur se-
cundum M. S. Lexicon Aug. τὰ ἔντερα. Phasianin. *sedes*
communes.

τὰς εἰσαγωγεῖς] κρενῆς, Basil. Hinc aquam per tubos sive
canales illos ductam, εἰσαγωγίμον ὕδωρ idem Strabo vocat.

ἀφ' ἧς] Phasianin. *qui nos in hodiernum usque diem etiam-
num apud eos firmus perdurat, qui vota pro humoris ἑ ἀqua
abundantia suscipiunt.*

μέση τ' οἰκημένης] Medium terræ sive ab aquilis, seu a
corvis, seu ab oloribus esse inventum, qui ab extremis
illius partibus eo convolarint, ubi templum fuerit Delphi-
cum; fabulantur Græci: quem inde ὀμφαλὸν γῆς, Pindarus
Pyth. Od. 8. ἔ 11. Nem. Od. 7. Euripides Medea, cosque se-
tus Plato *Lib. δ' Πολιτιῶν*, id est, *terræ umbilicum*, dixit.
Hinc μεσόμφαλος ἕδρα ἔ Ἀπόλλωνος, apud Clem. Al. ex
eod. Eurip. Sic μεσόμφαλον ἄστρον ὀλύμπου, est Aries Nonno
Dionys. Lib. 1.

Cap. 22. Θηριατήριον] Plut. *Lib. de Iside*, Ægyptios cœ-
lum hac figura significare scribit. Neque tamen quicquam
impedit, eadem Ægyptum notatam, quam cœli imagi-
nem interpretabantur, ut est apud Hermetis *Æsculapium*
Cap. 9. Videtur hac quoque zelotypus designatus: et si
Ho-

Horapollinis verba id non clare exprimunt.

Cap. 24. φυλακτήριον] ἀλεξιθέλιον, ἀντιφάρμακον, πεί-
απλον.

Cap. 25. απλασον] ἢ ἀδιατύπωλον, Philo. παιδίον μὴ ἐξεκο-
νισμύλον, Exod. 21.

Cap. 26. ἀνεωγότας ἔχειν] Plut. Lib. 4. Sympos. Q. 5.
Ælian. Lib. 13. de Animal. Cap. 13.

Cap. 27. γλώσσαν] σοφῆς ὀρχητηγὸν ἰωῆς, Non. Dionys. 26.
οἴτε λόγοι] ἐς ἀνθρώπων δ' ὁ μὲν ἐστὶν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ περφορι-
κός· ἢ ὁ μὲν οἶά τις πηγὴ, ὁ δὲ γεγωνὸς ἀπ' ἐκείνης ῥέων· ἢ ἢ μὴ
ἐστὶ χωρὶς τὸ ἡγεμονικόν· ἢ δὲ κατὰ περφορὸν, γλώττα καὶ στόμα ἢ
ἢ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιία, Philo Lib. 3. de Mose. Aristo-
teles illum τὸν ἐν τῇ ψυχῇ, hunc τὸν ἐξω λόγον vocat, 1. A-
nalyt. Post. 8. Vide Basil. M. Homil. in principium Joannis,
& Naz. Definit. jamb. Ælianum Libr. 10. Cap. 29. de A-
nimal. His quidam addunt λόγον ἐγχεάμματον, cujus hic
manum Horapollo Symbolum facit; quam ἐγγραφον αὐ-
δῶ ex Nonno dicere possumus: nam & scribendo, id-
que manus ministerio, sensa mentis exprimimus.

ὕφαιμον] Cruore suffusum. Huc pertinent illæ Græco-
rum phrasæ, φονικὸν βλέπειν, Basil. M. φοβερὸν, ὑποπτον, ἰτα-
μὸν, δριμύ, ὀρίγανον, Lucian. Aristoph. ταυρωπὸν σκοπέλεπεος,
Philo. ταυρηδὸν ὄρεν, & similes. Genes. 4. ἵνα ἢ συνέπεσε τὸ
πρόσωπόν σου; dicit Caino Jehova: & Jacobus Lea Ra-
chelique, ὄρω ἐγὼ τὸ πρόσωπον τῶ πατρὸς ἡμῶν, ὅτι ἐκ ἐστὶ πρὸς
ἐμὲ, ὡς ἐχθρὸς ἢ τρίτῳ ἡμέραν, Ibid. 33. & 1. Reg. 18. de
Saulo dicitur, ἢ ἦν Σαὺλ ὑποβλεπόμενος τὸν Δαβὶδ σκοπὸν τῶ ἡμέ-
ρας ἐκείνης, καὶ ἐπέκεινα. Quo sensu Latini etiam, torve aspe-
ctare, torva tueri, oculis torvis tueri dicunt.

ὀφθαλμὸν] Nam & oculi nimis arguti, quemadmodum a-
nimo

nimo affecti simus, loquuntur, Cic. 1. de Leg. Suntque animi tanquam fores, Polemoni: quos cor sequi, ὄμμασι καὶ καρδίῃ ἕσπε), dixit Theologus. Notum est illud Comici; Non innueram: & Apophthegma sive Isocratis seu Periclis (utrique enim Plutarchus tribuit) de oculorum continentia. Cui simile illud Xenocratis; qui negabat quicquam referre, pedes ne an oculos in alienam domum defigere-mus, apud Ælian. Lib. 14. Var. Hist. Cap. 42. qui, Cap. 22. ejusdem Libri, exemplum adfert eorum, qui oculorum nutu & manuum gestu, quum per tyrannum colloqui non liceret, animi cogitata, alii aliis, aperuerint.

Cap. 28. αἰέ] χίλια ἐνεήκοντα πέπε.

τριῖς χεῖρας] Hanc & humanæ staturæ mensuram dicunt, quæ annos tres nato media sit. Basil. Magn. Hist. mil. 10. Hexæm. τριετὲς τὸ παιδίον ἐμέτρησεν ὁ πατήρ, οἶδεν ὅτι τὸ διπλάσιον τῆς μέγεθός σου ἀπολήψεται ἐν τῇ ἡλικίᾳ σου.

Cap. 29. Φωνὴ ἢ μακρόθεν] Sonitus & tonitru ex eo sunt genere, quæ sane nullo modo pingi possunt. Sed quum in Obeliscis, qui Romæ supersunt, multæ conspiciantur imagines rerum nec naturalium nec artificialium; quæ quid sibi velint, hodie nemo facile dicat: fieri potest, ut eæ mutuo inter Ægyptios ac tacito consensu de hujusmodi rebus, quæ sub visum non cadunt, acciperentur.

Φωνὴ] ἢ Φωνὴ pro tonitru accipitur Exod. 9. Ac Physi-
ci dicunt, fulgur tonitru posterius erumpere, ut sanguis
vulnus sequatur: prius tamen videri; auditu sonum ex-
pectante, visu lumini occurrente: Plut. Lib. ad Princip.
Inerudit. Plin. Lib. 2. Cap. 54.

Βροντιὴ] τί μοι φιλοσοφῆσεις περὶ ἀστραπαῶν καὶ βροντῶν, ὦ βρον-
τῶν ἀπὸ γῆς σου, καὶ ἐδὲ μικροῖς σπινθήρεσι τῆ ἀληθείας λαμπρόμηνε;
Dd τίνας

τίνας ἀτμὲς ὑπὸ γῆς αἰθάσῃ, νέφες δημιουργίας; ἢ ἀέρας πύκνωσιν
 ἴνα, ἢ νεφῶν ᾗ μανιλάτων (γραφ. ἢ πυκνολάτων) θλίψιν ἢ σύρ-
 ρηξιν; ἴνα ἢ μὲν θλίψις σοι ᾗ ἀσεσπῶν, ἢ ᾗ ῥῆξις ᾗ βροντῶν ἀπερ-
 γασίῃ. ποῖον ᾗ πνεῦμα σενοχωρέμῃον, εἶτα ἐκ ἔχον διέξοδον; ἴνα
 ἀσεσπῆ θλιβόμενον, ἢ βροντήσῃ ῥηγνόμενον. Naz. de Theolog.

Cap. 33. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν] Foite legendum
 ἐπειδὴ γὰρ 15. σύμβολον ἡδονῆς εἶναι εἰπομένη: id enim antea di-
 ctum est. Phasianinus; Coitum vero indicare volentes, bis
 sextum decimum numerum pingunt; maris & fœminæ gemina-
 tam voluptatem significantes, quæ illa etate per coitum filios
 gignit, ut demonstratum est.

Cap. 34. φοίνικα τὸ ὄρνεον] ὁ φοῖνιξ ὁ ἀραβικὸς, ὄρνεον λέγεσθαι
 εἶναι μονογῆρες, ἀζυγον ἐν τῇ δημιουργίᾳ. ἢ ἔτη φ'. τῆτο πάσ-
 χος, ὃ ἢ φαειδρὰν παρῆσθαι ᾗ ἀνάσασιν. αὐτοὶ γὰρ ἢ οἱ ἐκλιπες παρῆ
 αὐτῆ διηγῆνται, ὅτι παρῆσθαι τὸ τέλθαι αὐτῆ, ἐρχεται παρῆ ᾗ ἀγ-
 γυπτον; ἢ ἀντιπρὸ ᾗ ἡλίας ἴσασται· εἶτα τεφρῆται, ἢ ὑπὸ ᾗ χροὸς
 αὐτῆ σκώληξ ἡγῆσθαι· ἢ αὐτὸς αὐτῆς εἰς πλῶν μεταβάλλεται ᾗ
 φοίνικα. τῆτο ᾗ, ὡς εἰπομένη, μὲν ἔτη φ'. εἴωθε γίνεσθαι. M. Glycas
 Lib. 1. Annal. Vide & Naz. Carm. Parenet. ad Virg. V.
 526. Epiphanii Physiologum Cap. 11. ejusdemque An-
 cyrotum P. 505. ubi mendose, θαυμαῖσαι δὲ μοι ἅπασιν (pro
 ἔπεισαι) παρῆ τῆς ᾗ ἀπίσαν ἐκλιπών, legitur. Phœnicem in
 Ægypto visum, Tiberio mortem denunciaffe, scribit
 Xiphilin.

πολυχρονώτατθαι] Inde natum Proverbium φοίνικθαι ἔτη
 εἰῶναι, Lucian. Hermotim.

πάντων γὰρ θεπείων] Hinc Sol Homero ὑπερείων dicitur,
 Iliad. τ. Odysf. α'. Virg. 4. Æneid.

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras.

πρ

πολὺς] Lacunæ forsan inferendum, τέτρεσι πάντα περιέχων, id est (ut Phasianin.) *omnia ambiens*: vel, ut Etymologistes, δι' ἑ τὰ ὅλα συνέχεται. Nisi pro πολὺς sit legendum παλούφθαλμοι: id enim Græca lingua esse Osirin, quo Solem intellexerint, affirmat Diod. Sicul. *Libr. 1.* quem consule.

Cap. 35. ἴσ' Αἰγυπτίων] Malim legere τὰς Αἰγυπτίους: vel λέγονται ἦ, &c. οἱ Αἰγύπτιοι, id est, *Dicuntur siquidem Ægyptii Sole magis gaudere, quam ceteræ gentes.* Phasianinus: *Sole namque supra reliquos mortales, omnes Ægyptii gaudere traduntur.*

Cap. 36. ἡ ἦελος] Plut. 9. *Sympos. 2. 3.* Mercurium primum Deorum in Ægypto literas invenisse inquit; itaque Ibin Ægyptios signum facere primæ literæ. Cur autem cordis Symbolum eadem fuerit; colligi potest e pictura illius avis apud Ælian. *Lib. 10. Cap. 29. de Animal.*

Cap. 37. ὁ ἦ ἀφύης) Philo *Lib. περὶ τῶν μέτερον. P. 66.* φύσεως δὲ μὴ προὔπαρχέσης, ἀνωφελῆ πάντα, &c. Xenocr. ἔτ' ἔμοι πάσι & κνάπτειαι.

Cap. 38. μαθὼν χεράματα] Menander, λιμὴ ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Cap. 39. ἱερογραμματεῖα] Sacri Scribæ apud Ægyptios etiam futura vere prædicere poterant; Suidas, e *Lib. 2. Originum Fl. Josephi Cap. 5.*

ὡσπερ οἱ κύνες] Plut. *Problem. Rom. Q. 51.*

ἀτενίζε] Recitat idem Plutarchus (& Ælian. *Lib. 7. Cap. 13. de Animal.*) exemplum canis, Cappari, qui sacrilegum Athenis in Æsculapii templo prodiderit.

ἐλαφρότερον] μακρὸν, Aristot. 3. *de Part. Animal. 12.*

Cap. 40. Ἀρχὴ δὲ ἡ δικαστῶ] Thebis simulacra fuerunt

Dd 2

dedi-

Cap. 46. ταῦρον] ὅς βασιλεύει τῶν ἡμέρων ζώων, Macar. *Homil. I.*

μηδέποτε ἔθλητο θηβαινεῖν μή τ' σύλληψιν] διδασκέω δ' ἀνῆς, inquit Philo, μὴ ἀτελεῖς γονάς, ἀκαίρια ἢ ἀμύσια χάριν ἡδονῆς, περιεστῆ. Φιλήδονοι μὲν γὰρ, οἱ μὴ σποσῶς ἕνεκα τέκνων, ἢ ἔδιδασκάντο τὸ γένος, συνέεχον] γυναιξίν· ἀλλὰ θηρώμενοι, συνῆ τρέφων τρόπον, τ' ἐξ ὀμιλίας Στόλουσιν. Zenobiæ certe, Palmyrenorum reginæ, eam fuisse castitatem, scribit Treb. Pollio, ut ne virum suum quidem sciret, nisi tentatis conceptionibus.

Cap. 48. τρέγων] ἡγάμενον αἰπολῖς, *Proverb. 30.* τ' ἢ τρέγων ἀπειθέωσαν, ἔφατ' τὸ γυνήϊκὸν μέλιον, *Diod. Sicul. Lib. I. hircum Mendesii coluerunt, Clem. Al. Protept.*

Cap. 49. ὄρυγα] Ita recte Cod. Aug. non, ut in G. Morelii M. S. (quod Pierius tamen probat *Lib. 25. Hieroglyph.*) ὄρυγα. Hæc fera olim in vivariis, ad quadrimum usque, alebatur; Columella *Lib. 9. Cap. 1.* Cornu etiam ejus animalis in militia mirificus erat usus, ἔφατ' τὸ μέγεθος ἢ τμηλικόν, *Diod. Sicul. Lib. 3.* (ubi ὄρυχων, mendose pro ὄρυγων, legitur) & Agatharchides. Oryx Aristoteli μονόκερος est, *Lib. 3. de Part. Animal. Cap. 2. ἔσθ' Lib. 2. Hist. Animal. Cap. 1. Oppian. Lib. 2. Cynaget.*

Εἰς δὲ τις δρυμοῖσι παρέσειτο ὄξύκερος θῆρ, Ἀρχιόθυμο ὄρυξ, κρυερὸς θήρεας μάλιστα.

εἰ,

Ρινόκερος δ' ὄρυγος μὲν ἔφου δέμας αἰθυκλήρητος
Οὐ πολλὸν μείζων —

Cæterum Plutarchus *Lib. de Solert. Animal.* Orygem ea die & hora vocem ait emittere, qua fidus oriatur, quod *Sirium*

Dd 3

rium & Caniculam Græci appellant, Ægyptii Sothin. Cujus sententiæ adstipulatur Aelian. *Lib. 7. Cap. 8. de Animal.* Plin. *Lib. 2. C. 40.*

ἄπι ἔ ἡλίας ἄσπρ] Ad Solis exortum converfus oryx, alvum dejecit, Aelian. *Lib. 10. Cap. 28. de Animal.*

πῖλων] κληνῶν legendum esse, vel e Deuteronomii *Cap. 14.* liquet: neque enim oryx volucre, sed quadrupes est. Phasianinus, *Itcirco sacerdotes quoque solum hoc animal ex omnibus aliis animantibus absque jugulatione comedunt.*

πιὼν] Lege πιῶν. Mox pro ἀναταραξάσδ, Phasianini Codex ἀνορύασδ: interpretatur enim, *labiis defodiens.*

Cap. 51. μῦαν] τὸ θεοκούταλον ἢ πῖλων, ἢ ἀναιδέστων, Philo Lib. 1. de Mose. Ælian. Lib. 2. de Animal. Cap. 29. Ἐ Lib. 7. C. 19.

Ἥτε ἢ ἐργασμένη μαλαὰ περὶ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ἰαχανά δακίειν —

Homerus *Iliad. ρ.*

*Cap. 52. μύρμηκα] De formicæ industria, Proverb. 6. 30. Basil. M. Homil. 9. in Hexaëm. Aristot. 9. Hist. Anim. 38. Ælian. Lib. 4. Cap. 43. de Animal. πολεμιστὸς εἶ; ἀλλὰ ἔ μύρμηκα ἔ σπυλίπη: inquit D. Chrysofost: χρυσοφορεῖς; ἀπὸ ἐκ ἕτως, ὡς οἱ Ἰνδοὶ μύρμηκες. De his, idem Aelian. *Lib. 16. de Anim. C. 15. & Dio Chrysofost. Orat. 35.**

*Cap. 53. χλωαλώπεκα] Aelian. Lib. 11. Cap. 38. vulpanferem φιλότενον & ipse appellat, atque in tuendis pullis eandem, quam perdix (de qua Basil. *Homil. in S. Baptisma*) operam ponere, ac, ut illi elabantur, se venatoribus capiendam præbere, scribit.*

Cap. 54. Πελεκῆνα] De hac ave Physiologus Epiphaniū Cap.

Cap. 8. Mich. Glycas *Annal. Lib. I.*

Cap. 55. κικυφάν] Hanc ciconiam esse volunt, de qua Philo in *Expositione Decalogi. Basil. Homil. 8. in Hexaëm.* Physiologus Epiphaniï *Cap. 25.* Aristot. 9. *Hist. Animal. 13.* Aelian. 3. *de Animal. 23.* Illam coluerunt Theslali, Clem. Alex. *Protrept.* quod serpentibus esset infesta, eosque occideret; Plut. *Lib. de Iside. Steph. de Urb.*

μόνον] Sunt qui meropes idem facere confirmant. Arist. *Ibid.* Aelian. 9. *de Animal. 30.* Plin. *Lib. 10. Cap. 10.* Legendum & apud Suidam arbitror τὰς μέροπας, pro ἀερόπασδας, in Dictione ἀντιπελαργεῖν.

πίδα αὐτῶν τὰ πτεροῖ] τοῖς οἰκείοις πτεροῖς διαθάλλει, Basil.

Cap. 56. ἵπποποτάμυς] Plut. *Lib. de Solert. Anim. Ciconie,* patres suos alunt: equi fluviales, ut cum matribus coire possint, eos necant. Symbolice Hippopotamus eidem Plutar. *Lib. de Iside* notat impudentiam. Vide Aristot. *Lib. 2. Cap. 7. de Animal. Hist.* Aelian. *Lib. 7. Cap. 19* Strabonem *Lib. 15.* & Nonn. *Dionys. Lib. 26.* cujus adeo versus subijciam, propter consensum cum aliis Scriptoribus:

— — — ἐὼιϞ Ἰνδὸς Ἰθάσπης ·
 Κεῖθι μελαμψήφιδι διαζύων ῥόνον ὄπλη
 ΝήχεϞ ὕδατόεισι ποταμῆιϞ ἵππαϞ ἀλήτης,
 ΟἱϞ ἐμῆ Νείλοιο φερειχνὲς οἶδμα χαράσων,
 Ναιετάδ βυθίοιο δι' ὕδατϞ ὑγρὸς ὀδίτης,
 Μηκεδαναῖς χλύεσιν · ἐπ' αἰγιαλοῖο ἢ βαίνῃ,
 Αἰχιμῆ καρχαρόδοντι διασχίζων ῥάχην ὕλης ·
 Καὶ διεπλῆ ἀχάροκτον ἔχων χλύν ἀρωαγα καρῶων,
 Μιμηλῆ δρεπῶνῃ σαχυηφόρα λήια πέμνει,
 Αμνητῆρ ἀσίδηρϞ ἀμαλλοφόρε τοκετοῖο.

One-

Onesficatus apud Strabon. etiam in India nasci perhibet. junge etiam Aristot. 8. *Hist. Animal.* & Ælian. *Lib. 5. de Animal. Cap. 54.* Plin. *Lib. 8. Cap. 25.*

εἰς τὸ κατώτατον] Phasianinus, *Itaque non ab re Egyptii iidem ad inferiores sceptri divini partes Hippopotami ungulas duas pingunt; ut videatur legisse; ὡσεύ ἐκ ἀπο σκόπε οἱ αὐτοὶ Αἰγυπτῖοι εἰς τὸ κατώτατον μέρῳ τῆ θείης σκήπτρου γράφουσιν ὄνυχας* &c. de quo, Suidæ locum habes *Supra Pag. 187.*

Cap. 57. πελιδνῶν] De columbis, Aristot. 9. *Hist. Anim. 7.* Ælian. *Lib. 3. de Animal. Cap. 44.* Epiphan. contra *Ophitas.* Columbas tanquam deos coluerunt Assyrii, Lucian.

εἰ χολῶν ἐχθρῶν] Alas columbæ sibi contingere, David ille Vates exorat *Psal. 54.* Ita enim solenne est sacris effatis obscure Spiritus Sancti virtutem nominare: sive quod ea avis felle careat, sed quod pectoris inimica sit, ut testantur qui id observarunt; Greg. Nyss. *de Virg. Basil. M. Expos. Psal. 33.*

Cap. 58. ἐν Ἰδαλί περπατῆντας] τῆ κυράτων πεζόβουτας, Naz. Unde Apostoli Christum in mari ambulantem conspicati, spectrum esse dixerunt, *Matth. 14.*

Cap. 59. κἀνίσον] Ita & M. S. & Phasianinus.

Cap. 61. ὁ γὰρ βασιλεῖα] *Siquidem domus regia in ipso terrarum orbe unica existit*, Phasianinus.

Cap. 62. μέλισσαν] De apum natura, *Proverb. 6. Basil. M. Hom. 8. in Hexaem. Theodoret. Lib. 5. de Providentia. Aristot. 5. Hist. Animal. 22. & Lib. 9. Cap. 40. Ælian. Lib. 1. Cap. 59. 60. & Lib. 5. Cap. 10. 11. de Animal. Plin. Lib. 11. Cap. 5. &c. Virg. 4. Georg.*

μόνον] Animantes aliæ sub duce degunt, ut grues, apes: alia

aliæ nulli subditæ imperio sunt, ut formicæ, & alia innumera pene genera. Arist. 1. *Hist. Anim.* 1.

ἐκ τῆς μέλιτος] ἐργασίας: Phasianinus, ex illius itidem apis mellificatione atque opere assiduo, nec non ex aculeo, operationem variarum rerum, quæ ad usum humanum necessariæ sunt, atque potentiam inprimis præparandam esse, statuerunt. Quæ duo ad gubernationem civitatis maxime pertinere, & cæteris rebus conducibilia esse judicaverunt. Ammian. Marcell. *Lib.* 17. per speciem apis mella conficientis indicant regem: moderatori cum jucunditate aculeos quoque innasci debere, his signis ostendentes.

ὄπτονον εἶναι πρὸς] τὴν πόλεως διοίκησιν, secundum interpretationem Phasianini.

Cap. 65. ἐργῶ] ἐργα, id est, operæ, legendum; monet Pierius *Lib.* 35. *Hieroglyph.*

Cap. 66. καθὸ ἢ πρὸς] Cap. 4. Hic locus obscurior est, quia Autor vocibus *ortus* & *occasus* non utitur in eadem significatione, qua Astronomi. Sensus Amico nostro videtur esse: Luna singulis mensibus viginti octo dies ἐν πλάτει sumptos conspicua est, reliquos vero dies (nam spacium unius mensis integri, cum vulgo, triginta dierum esse statuit) sub radijs solaribus occultatur. Solet enim in regionibus Australibus, qualis est Alexandria Ægypti, ubi hic Autor vixit, altera fere post novilunium die Luna rursus conspicui. Quando igitur mensem exprimit ea figura, qua Luna apparet, dum viginti octo dies complectitur; numerationis initium a primo apparitionis die facit, signumque mensis Hieroglyphicum eam vult esse figuram, quam Luna die apparitionis suæ ultima repræsentat.

E c

Cap.

Cap. 67. πολύγονον] Ova sexaginta ut plurimum parit, Aristot. 5. *Hist. Animal.* 33.

N O T Æ

DAVID. HOESCHEL. AD II. LIBRUM HIEROGLYPH. HORAPOLLINIS.

Cap. 1. Εὐὸν] Sydera enim pro Diis olim habita, Philo *Lib. I. de Monarchia & Expos. Decalogi*; quæ qui coluerint, eos peccasse quidem ait, sed minus, quam qui lapides & ligna, metallum, atque id genus alia, adorarint.

χρόνον] De Sole & Luna, ἔσωσαν (inquit) εἰς σημεῖα ἢ εἰς καρπὸς, ἢ εἰς ἡμέρας ἢ εἰς ἐνιαυτὸς, *Genes.* 1.

νόστα] Quod tum Stellæ maxime sint conspicuæ.

Cap. 3. χειμερίαις] χειμεριναῖς, M. S.

Cap. 4. καρδία φάρυγγος] Secus iis, οἱ τ' δὲ μὴ βάζεσι, κακῶς δ' ὀπίθεν φρονέουσιν, Hom. ἡ γλῶττιαν τῆ καρδίας πλατύνεις ἀντίφθογγον, *Nicetas.*

Cap. 5. ὄμμα] *Principium & finem*, Phasianinus.

Cap. 7. αἰδοῖον χειρὶ] ἢ ἀνάχαρσιν ἢ ἡ Σιδῶνι τοσούτον ὁ τ' σωφροσύνης ἢ τ' ἀσκήσεως ἕως κατέχευεν, ὡς καὶ κοιμώμενον τὰ χεῖρα αὐτῆ καὶ τὰ αἰδοῖα κρατεῖν δι' οἰκείων χειρῶν. Ἐμῶν ἢ γρηγορῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπνώτων ἐδείκνυε, πόσης ἀσφαλείας δέον τὰ τοιαῦτα, M. Glyc. *Annal. Lib. 3.* Clem. Alex. *Ser. 5.* Plut. *Lib. de Garrulitate.* Ἐπιγράφετ' καὶ αὐτῆ εἰκόσι, Γλώσσης, γαστρὸς, αἰδοῖων κρατεῖν, Laërt.

Cap. 8. νόσον ἀνθρώπου] *Ob hujusmodi herbæ asperum scilicet tetrumque odorem, quem vix homines ferre possunt*, Phasianinus. Cap.

Cap. 9. *νωλιαῖον*] Semen enim labi per spinam e cerebro videtur, Arist. *Problem.* 56. *Seff.* 10. Autor *Libelli* *ἡλι γο- νῆς* apud Hippocratem, *χωρὲς γὰρ τὸ πλεῖστον ἔχει γόνος ἀπὸ τῆς κε- φαλῆς ἀπὸ τὰ ἔσχατα εἰς τὴν νωλιαῖον μυελόν.* Idem, semen facit *ἀπόσπασμα ὄλης ἔσώμαλ*.

Cap. 10. *Ὀρτύλ*] Forfan hoc etiam loco, *ὄρυγ* legendum.

Cap. 11. *δεξιόμενοι*] *dextras jungentes*; hoc e M. S. Aug. reposuimus. Phasianinus, *qui sese circumplexi dextris excipiant.* Apud Aldum *ἀξιόμενοι* legitur, quod Mercerus expressit.

Cap. 13. *ἀναμέτρῃσιν σημαίν*] *Illis enim numerum comprehendere facilius homines consueverunt*, Phasianinus.

Cap. 15. *ἰέραξ*] ἔσηκεν ἰέραξ ἀναπέλασας τὰς πτέρυγας, ἀκίνη- τ *καθορῶν τὰ πρὸς νότον*, *Jobi* 39.

ἔλι ἢ ἄλλως] πῶς τὸ αὐτὸ, M. S. sensu eodem.

ἀνεμον σημαίν] *Ita enim velox in volando, sicut ventus, accipiter perhibetur*, Phasianinus.

Cap. 19. *Προτομή*] *Ulcus*, Phasianinus.

Cap. 23. *Ἀκοή ζωραφειμένη*] Phasian: *Audientem quippiam hominem arrectis auribus, seu auditum ipsum pingentes; opus quod futurum est, declaratur. Postquam enim, quae facturi sumus, audivimus; ad futurum opus nos ipsos accingimus.*

Cap. 24. *Σφῆξ ἀεροπετής*] Phasian: *Ex Crocodilo vespa per aërem volitans quum picta fuerit, nocentem sanguinem vel cadem significat.* Quam lectionem agnoscit Pierius quod *Lib.* 26. *Hieroglyph.* sed *Infra Cap.* 44. Autor vespam ex equino cadavere nasci ait: velut etiam *Ælian.* 1. *de Animal.* 28. Versus apud Suidam,

Ec 2

Ια-

Ἰππων ἢ σφῆκες γυνή, ταύρων ἢ μέλισσαι.

Cap. 25. Νυκλήκοραξ] νυκτὸς κόραξ, Apolin. *Pfal.* 101. De hoc, Basil. M. *Homil.* 8. *Hexaëm.* Aristotel. 8. *Hist. Animal.* Cap. 3.

Cap. 26. Παγίς ἔρωτα] Phasian. *Laqueus pectus amorem significat, in quo quædam veluti venatio existit: ubi pedicis Cupidineis & laqueo amantes irretiti, quodammodo detinentur.*

Cap. 27. Λόγοι ἢ φύλλα] *Descripta folia, codicillique, Pierius Lib.* 47. Cap. 36.

παλαιότατον] παλαιότιη, Idem ex M. S.

Cap. 30. γραμμὴ ὀρθή] Vide eundem Joan. Pierium, *Lib.* 37. *Hieroglyph.*

Cap. 31. χελιδόνα] De hac, Aristot. 9. *Hist. Animal.* 7. *Ælian.* 3. *de Animal.* 25. Plut. *de Solertia Animal.* Plin. *Lib.* 10. Cap. 33.

Cap. 32. περσερὰν μέλαιναν] αἱ πελειάδες καὶ αἱ φάσσαι καὶ τὸ τρυγίνων γένος, καὶ ὅσα τέτοις παραπλήσια, ἢ ὀπμιξίαν οὐ ποιεῖ πρὸς ποικὰ ἢ ἀναίδλω, ἀλλὰ πρὸς ἓν ἢ ὁμόφυλον, Cl. *Al. Str.* 2.

Cap. 33. ἰχνόμονα] Idem scribit Aristot. 9. *Hist. Animal.* Cap. 6.

Cap. 35. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ] *uterque enim necat, exitium affert. Crocodilo autem insidiari non scorpionem (quod ex hoc Autoris Commatio volunt eruere: nisi locus Æliani huc sit arcessendus, Lib. 2. Cap. 33. de Animal.) legimus, sed ichneumonem: Plut. Lib. de Solert. Animal. Strabo Lib. 17. Oppian. Lib. 3. de Venat. Diod. Sicul. Lib. 1. Plin. Lib. 8. Cap. 27. secundum quem ἢ ὁ δελφιν ἔκροκα δέησ καλαγωνισής.*

Cap.

Cap. 36. ὄσαλον] ἢ ρδ ἢ γαλή ὄσεν ἔχθρ τὸ αἰδοῖον, 2. de *Hist. An.* 1. *Aristotel.*

Cap. 37. χοῖρον] Naz. — ἐλομύωντε σὺν ῥόϑ — & *Carm. ad Episcopos*, V. 41.

Πῶς δέ τε σὺς μονόφορβϑ ἐμὴ δηλήσαθ' ἀλωαί.

Vide legem contra fues, apud Ælian. 5. de *Animal.* 45.

Cap. 38. λέοντα] Crebrior enim iracundia ejus, *Plin. Lib. 8. Cap. 16.* συναπεχρήθη ὁ θυμὸς τῷ λέοντι, *Basil. 9. ἡρ, ἀδμασι βρυχαλέοισι χολέμϑ*, Naz.

ἐκσοῖζοντα] Phasian. *discerpentem*. Sed e ratione, quæ Symboli redditur, conjicio legendum ἐξοσεῖζοντα : & mox ἐξοσεῖζομύων. ἐξοσεῖζειν proprie significat exollare, ἐξαερῶν deartuare.

Cap. 39. κύκνον] *Qlorum morte narratur flebilis cantus, falso (ut arbitror) aliquot experimentis*, ait *Plin. Lib. 10. Cap. 23.* negat Ælianus quoque se de eo quicquam affirmare posse, *Lib. 2. Cap. 32.* Naz. *Orat. 2. de Theologia*, & *Carmine ad Nemesium*, V. 309. cantilenam illam cygnum expansis ad auras alis efficere, scribit; quod ore modulari videri possit. *Ἐφωνίαν* eidem tribuit D. Chrysof. *Comm. in 2. Cap. Epist. ad Philipp.* Plato *Phædone*, *Arist. 9. Hist. Animal. 12.* Cic. 1. *Tuscul.* Dio Chrysof. *Corinthiaca.* Lucian. *Timone*, & *de Elethro.*

Cap. 41. ἀνδρα.] Phasian. *Virum, qui radio solari visum hebetaverit, caligantibusque oculis febrem contraxerit, & exinde mortuus tandem sit, significantes; cantharum, hæc est, scarabæum cæcum pingunt: hic enim radiis solaribus obcæcatus nonnunquam perimitur.*

Cap. 42. ἡμίονον] *Genes. 36. οἱ ἱαμείν*, id est, *muli*, dicun-

Et 3

cuntur ab Onan primo inventi, in Eremo. Idem, ὄρεψ
 Philoni. Vide Aristot. *Lib. 2. de Generat. Animal. Cap. 8.*
 Ælian. *Lib. 12. Cap. 16.* Plin. *Lib. 8. Cap. 44.*

Cap. 43. *Quæ puellios fæmineos*] Phasian. *quæ fæminas primo, mox mares.*

ἄρρεν ἵκτε)] Dicunt Physiologi, εἶναι τὸ μὲν ἄρρεν ἐκ τῶν δεξιῶν, τὸ δὲ θήλυ ἐκ τῶν ἀριστερῶν, Aristot. 4. *de Generat. Animal. 1.*

Cap. 44. ἐκ γὰρ τέτρα] Ovid. 15. *Metamorph.*

Pressus humo bellator equus, crabronis origo est.

Cap. 45. ἐπιτρῶσκη] καὶ ἐκβάλλει δὲ ἵππου κῆρα, ἐὰν ὀσφρήσῃ ὀσμὴν λύχνης ὑποσενομηδία, Aristot. 8. *Hist. Animal. Cap. 24.* Ælian. *Lib. 9. Cap. 54.* ἢ ψηλαφῆθεισα, Plin. *Lib. 28. Cap. 7.*

Cap. 46. φύλλον δάφνης] ὀρίγανον, Ælian. *Lib. 5. Cap. 46. de Animal.*

Cap. 47. ἐκ τέτρων] Aristot. 5. *Hist. Animal. 19.*

Cap. 48. τὴν χολὴν ἔχει] Idem 2. *Hist. Anim. 15.* πρὸς τοῖς ἐντέροις. Vide Supra Notas ad *Lib. 1. Cap. 57.* Galen. *Tomo 3. Lib. πρὸς μελαίνης χολῆς Extremo*, flavam bilem, ξανθὴν χολὴν illis tribuere videtur.

Cap. 49. λίθον] αἰέτιον, Ælian. *Lib. 1. Cap. 35.*

Cap. 50. ὠλίδα] Avem tardam, asionem: Plin. *Lib. 10. C. 22. 23.* Ælianus contra φίλιππον. asseverat, *Lib. 2. Cap. 28. de Animal.* sed solam ex avibus metuere canes, *Lib. 5. Cap. 24.*

Cap. 52. μὴ ἔχουσα πτερὰ] Ideo Aristoteli δερμόπτερον dicitur, 1. *Hist. Animal. 5.*

Cap. 53. ὀδόντας] *Volucrum nulli dentes, præter vespertilionem,*

nem, Plin. Lib. 11. Cap. 37.

μασδς] Idem Lib. eod. Cap. 39.

Cap. 55. δὲ ἔ σόματ⊙ ε̄ λαλεῖ] ἀσομ⊙ ς : Plin. Lib. 11. Cap. 26. Arist. 4. Hist. Animal. 7.

Cap. 56. νεοσίων] ἐπὶ ἀετῶν, Aristot. 9. Hist. Animal. 32. Plin. Lib. 10. Cap. 3.

ὑψηλότερ⊙] ἴοβι 39.

Cap. 57. Φοίνικα] Ovid. 15. Metamorph. Laetantius Carm. de Phœnice. Vide Supra Notas ad 34. Cap. Lib. 1.

ὁ νεοσὸς πάλιν ἐπὶ ἡ ἰδίων πατερίδα] De sepultura Phœnicis, Herodotus Euterpe.

Cap. 59. ἔχιν] De coitu & partu viperarum, Basil. M. Homil. contra Foeneratores, de Invidia, ἔ 9. Hexaëm. Ælian. L. 1. C. 24. de Animal.

Cap. 60. ἐν τῇ] deest forte ὠδῖνι. Phasianinus, partus tempore.

Cap. 62. σαλαυάνδραν] ἡ ἔδὲ πρὸς λωβήσαλα λιγνὸς, Nicand. Alexiph. ζῶν ἐν πυρὶ σκαῖρον, ᾧ τὰ πάντα ἀλίσκει : animal in igne, quo omnia consumuntur, saliens. Naz. in Vita Basil. M. ἔ Parænesi ad Virg. V. 580. Aristot. 5. Hist. Animal. 19. Ælian. L. 2. C. 31.

ἐκατέρω] Phasian. Ipsa enim quum in igne fuerit, ab utroque capite quos attigerit flammis conficit, ignemque etiam tactum extinguit. ζῶν αὐτὴν πυρὸς ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, quæ in igne vivunt, inde exempta moriantur, meminerunt Philo Lib. de Noha, deque Gigantibus. Macar. Homil. 14.

Cap. 63. ἀσπάλακα] De talpa, Epiphan. contra Adami-anos. Galen. Lib. 2. ἐπὶ σπέρματ⊙. Cl. Alex. Protrep. Aristot. 1. Hist. Animal. 9. Oppian. 1. de Venat.

Cap. 64. ἀπρόσιτον] Phasian. aditu difficilem, atque inac-
cessi-

cessibilem, ἀπρόσιτον.

Cap. 65. ἐξωλείας] ἐξορίας videtur legisse Phasianinus; quum ita reddiderit; *Hominem, cui fraus propria perniciosam relegationem attulerit, cuique fuga sua noceat, significare volentes, &c.*

κάτοχος] De hoc, Ælian. *Lib. 6. Cap. 34. de Animal.*

Cap. 68. τὸ μᾶλλον ἀκούει] Plut. *Lib. 4. Sympos. Q. 5. ὀξύκοιτα ἢ δοκεῖ διαφέρειν ὁ λαγὼς· ἢ Αἰγύπτιοι θαυμάσαντες, ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἀκούει σημαίνει, τὸς λαγῶδες γράφοντες, id est, Celeritate autem exaudiendi lepus aliis videtur antere. Cujus admiratione ducti Ægyptii, in suis Sacris Literis, πῖστο lepore, auditum significant.*

τῶν ὠτῶν] Capras auribus spirare, autor est Archelaus (Plin. *Lib. 8. Cap. 50.*) & Alcmaeon; negat Aristot. 1. *Hist. Animal. 11.*

Cap. 70. ὑαίνης] De hyæna, Cl. Alex. *Lib. 2. Ped. Cap. 10.* & Aristot. 6. *Hist. Animal. 32.* hyænam sexum annua vice permutare, negant. Pro Autore nostro faciunt Ovid. 15. *Metamorph.* Ælian. *Lib. 1. Cap. 25. de Animal.* Oppian. *Lib. 3. de Venat.*

Θαῦμα ἢ ἢ τὸ δ' ἄκιστα πᾶσι εἰκτῆσον ὑαίνης,
Ἀρσένα καὶ θήλειαν ἀμείβεσθαι λυκάεσσι,

Id est, ut Joan. Bodinus;

Majus eo referunt etiam miraculum, Hyenas Alternis annis naturæ jura novare, ut Ambiguus fiat modo mas, modo fœmina fœta.

ἄεσμαλα] *Mirum dictu, si pelles utriusque contrarie suspendantur, decidere pilos pantheræ, Plin. Lib. 28. Cap. 8.*

Cap. 71. αὐτὴ γὰρ διωκομένη] Plin. *Ibid.*

Cap.

Cap. 73. διαβένθα] Phasian. qui detineatur, quique perexigua jactura ab eorum manibus sese liberet.

τὸ ἀγρον τῆς ἐρύας] De quo Plin. *Lib. 8. C. 22.*

Cap. 75. ἐδὲν γδ ἀλλο] Idem confirmat Aristot. 9. *Hist. Animal. 44.* autoritate Homeri *Iliad. λ'*. Quibus præterea Leo terretrur; vide apud Plin. *Lib. 8. Cap. 16.*

Cap. 76. φαγὼν πύθηνον] Plin. *Ibid.*

Cap. 77. ἀνθρώπων ὑπὸ ἐξωλείας] Phasian. hominem, qui ad bonam frugem ob primam relegationem a patria, quam passus fuerit, demum redierit, morigeratusque inde factus sit. ut rursus ἐξοείας in ejus Codice scriptum fuisse, existimem.

Cap. 80. ἔτϙ γὰρ] Phasianinus, Codicis beneficio, lacunam sic explet: *Hic enim ab aqua quum exierit, os hians prominentibus dentibus, hirudinibus refertum, gerit: intra quod trochilus, quum voluerit, penetrans ultro citroque libere commeat.* De quo, Herodot. *Euterpe*, Aristot. 9. *Hist. Animal. 6.* ἔ *Lib. θαυμασ. ἀνεσμάτων*, Plut. *Lib. de Solert. Animal. Ælian. Lib. 3. Cap. 11.* ἔ *Lib. 8. C. 27. de Animal. Plin. Lib. 8. Cap. 25.*

Cap. 81. ἰβείως πλερῶ] Serpentes quosvis Ibidum pennas timere, Ægyptii asserunt: Ælian. *Lib. 1. Cap. 38.*

Cap. 82. δὲς ἔ κτύσκη] Idem Ælian. *Lexenam* quinquies parere inquit, *Lib. 4. Cap. 34.* nec non Oppian. *Lib. 3. Cyneget.* Sed Basil. M. *Homil. 9. Hexaëmeri*, τὰ ἧ φθαρίκῃ ἔ ἄλλων, ὀλιγοτόκα. ἔθεν λέοντϙ ἐνὸς μόλις ἢ λέαινας μήτηρ γίνετϙ. ἔ γὰρ ἀκμαῖς ἔ ὀνύχων διασπαρξίξας ἔ μήτερον, ἔτω πρεῖσειν, ὡς φασι: idque ex Herodoti *Thalia*. Quod ipsius experientiae testimonio refutatur.

F f

Cap.

Cap. 83. ἀρκλον]

*Nec catulus, partu quem reddidit urfa recenti,
Sed male viva caro est: lambendo mater in artus
Fingit; & in formam, quantam capit ipsa, reducit.*

Ovid. 15. *Metamorph.* Plut. *Lib. de Amore Proles*, Arist. 6. *Hist. Animal.* 30. Oppian. 3. *Cyneget.* Plin. *Lib.* 10. C. 63. Fertur etiam Virgilius dixisse; *parere se versus more atque ritu ursino.* Gell. *Lib.* 17. C. 10. Aliter J. Scalig. *Exoter. Exer.* 6.

Cap. 84. ὡροσκιδα] ὡρομαίαν, Basil. M. *Homil.* 9. *Hexaem.*

ταύτη] Aristot. 2. *de Part. Animal.* 16.

Cap. 85. ἄ κελόν] Arietem cornutum, & suis grunnitum, horret Elephas. Hoc modo Romani elephantos Pyrrhi, Epirotarum regis, in fugam vertisse, victoriamque ab illo reportasse dicuntur, Ælian. *L.* 1. C. 38. *de Anim.*

Cap. 86. χοίρα] Idem Aelian. *L.* 16. C. 36. Plut. *L. de Solertia Animal.*

Cap. 87. ἐνείνη ἢ ὀρώσα] Malim legere, ἐνείνω ἢ ὀρώσα ἢ ἐχθρα, φάγῃ, hæc siquidem, illo conspecto, in fugam vertitur. Theophrast. *L.* 4. *de Caus. Plantarum*, C. 11. εἰ πᾶσι ταύτῃς ὡροσκιδα καὶ τὰς ἰδίας φύσεις. ὅπερ ἐν παιδοῖς μὲν φανερόν, ἐν πλείυσι δ' ἄσποράσεως, ὡς εἰπὲν ἢ γὰρ γνωσμένων τὰ πρὸς τὰς ἐλάφους, αἱ τὰς ἐχθρας ἐθίσκωσι, ὑφ' ὧν τὰ ἄλλα θνήσκουσι. Vide Basil. M. *Expof. Psalmi* 28. Lucret. *Lib.* 6. qui initium verborum Theophrasti interpretatus est;

Et magis esse aliis alias animantibus aptas

Res ad vitæ rationem —

ἐλαφον] Hanc Plutarchus dictam existimat non a cursu; sed

sed serpentes attrahendi facilitate, & πῶς ἢ εὐαφρότητα, ἀλλὰ πῶς ἢ ἔλξιν ἔσφραως. De qua cervorum natura, præter jam dictos, Ælian. *L. 2. C. 9. L. 8. C. 6.* Plin. *L. 8. C. 32. L. 28. C. 8.* Oppian. *Lib. 2. de Venatione.*

Cap. 88. τῆς ἰδίας τραφῆς] Ita M. S. Aug. Phasianinus & Pierius *L. 2. Hieroglyph.* id est, *de victus ratione sollicitum* &c. κατορύσσοντα τὰς ἰδίας ὀδόντας] Dentes, deciduos casu aliquo vel senecta, defodiunt, Plin. *L. 8. C. 3.*

τῆς ὀρύττης] Hactenus M. S. omisiss iis, quæ sequuntur, sensus ejusdem.

Cap. 89. κορώνων] De cujus vivacitate Plut. 4. *Sympos.* 1. & Hesiodus apud Eundem *Lib. de Oraculorum Defectu*, Plin. *L. 7. C. 48.* Synes. *Epist.* 110. κορώνης ἐπιαυτὲς ἀρξαι.

Cap. 90. πάρδαλιν] Aristot. 9. *Hist. Animal.* 6. Ælian. *L. 5. Cap. 40.* Plin. *Lib. 8. C. 17.*

ὀρμῶ] ὀρμῶ, *odorem*, rectius cum M. S. Augustano (ut ex iisdem Autoribus patet) legeris; quam ὀρμῶ, id est, *impetum*, cum Aldo & Phasianino, cæterisque Interpretibus. Ad pantheram ajunt plerasque quadrupedes accedere, suavitate odoris illectas, maxime simias, Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Ælian. *L. 5. C. 40. 53. & L. 8. C. 6.*

Cap. 91. αὐλητῆς] Mulcentur fistula pastoralis & cantu, Aristot. 9. *Hist. Animal.* 5. Plin. *Lib. 8. C. 32.* Ælian. *Lib. 12. C. 46.*

Cap. 92. ἔποπα] ὃν δὴ φασὶ δὲ λίπῳ θρῆσκόντα ἄδειν, Plato *Phædone.* Theocr. *Eidyll.* 5.

οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀνδρῶνα κίσας ἐείσδεν,

οὐδ' ἔποπας κύννοισι —

Cap. 93. ἀδιάντων] Ælian. *L. 1. C. 35. de Animal.* Plin. *Lib. 2.*

Lib. 22. Cap. 21. Uterque adiantum, Callitrichon etiam dici, scribit.

Cap. 94. γέρονον γρηγορέσαν] De gruum excubiis, Basil. M. *Homil. 8. Hexaëm. Plut. de Solert. Animal. Aristot. 9. Hist. Animal. 10. Ælian. L. 3. C. 13. Plin. L. 10. C. 23.* De earundem volatu, Naz. *Orat. 2. de Theologia*, Max. Tyrius λόγῳ μ'. Cic. 2. *de Nat. Deor.*

κατ' ὄρδιον] ἐκ πελτροπῆς, Basil.

Cap. 95. πέρδικας] De harum intemperantia libidinis, Plin. *L. 10. C. 33. Athen. Lib. 9. Ælian. L. 3. C. 16. Aristot. 9. Hist. Animal. 8. qui 2. de Generat. Animal. 5. cum diversi etiam generis avibus illas coire, autor est.*

Cap. 96. λιμῶ λποθήσας] Aristot. 9. *Hist. Animal. 32. Plin. L. 10. C. 3.*

Cap. 97. τρέφει τὰς νεοσῶς] Basil. *Homil. 8. Hexaëm. ex Aristotele.*

Cap. 98. εἰδῶτα τὰ μετέωρα] μετεωρολόγιον, Philo.

μὴ ἄρα χειμάζῃ] Basil. M. *Epist. 140. M. S. ad Meletium Archiatrum*, ἡμῖν ἧ εἶδ' ὅσον τῷ γεράνοισ ὑπάρχει, τὰ διακερῆ δ χειμῶν διαφυγεῖν, ἀλλ' ἕνεκα μὲν δ περιδέσθαι τὸ μέλλον, εἰδὲν ἴσως τῷ γεράνων χεῖρας ἐσμὲν, τῷ ἧ κτ' τῷ βίον ἀντεξασίω τοσῶτον τ' ὀρνιθῶν σπολιμπανόμεθα, ὅσον κ' δ πέτεσθαι δύνασθαι μικρὰ δεῖν. Nautas quoque observato avis hujus volatu, tempestatem prævisam effugere, testatur Ælian. *L. 3. C. 14.*

Cap. 99. τελία] Duo, ut plurimum, autore Aristot. 9. *Hist. Animal. 11.*

τὰς ὄνουχας σπολλύειν] Similia de aquilis, Plin. *Lib. 10.*

Cap. 3.

Cap. 100. τῷ μηρὸν κάμπη] ἐν τῷ καθέξεισθαι, Etymolog.

διὸ κ' κάμηλ] οἷον κάμηρ ἢ κάμμηρ, ut illa marginis lectio

lectio fit Scholion.

Cap. 101. ἀναυδέϊς] Oculos, animi esse indices; dictum jam supra. De quo Arist. 1. *Hist. Animal.* 10. Plin. *L.* 11. C. 37. Neque ulla ex parte majora animi indicia cunctis animalibus, sed homini maxime, id est, moderationis, clementiæ, misericordiæ, odii, amoris, (ὀφθαλμὸς περιελεύθῃ ἐγίνετο πομπὸς ἐρώτων, Non. Dionys. *L.* 5.) tristitiæ, lætitiæ. Contuitu quoque multiformes, truces, torvi, flagrantes, graves, transversi, limi, summissi, blandi. Perfecto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, nictant, convident. Hinc illæ misericordiæ (Terent. *Andr. Act.* 1. Sc. 1.) lachrymæ. Hos quum osculamur, animum ipsum videmur attingere.

Cap. 102. βάτραχον] Rana Græcis βάτραχον, quasi ὁ τῆ βροχῆ τραχὺς, Schol. Theoc. — τὸ ᾧ μέλῃ εἰ καλὸν ἄδῃ, Mosch. *Idyll.* 3. V. 115. Illa ranarum coaxatio, pluvix imminentis signum Arato; Plut. *Quest. Natural.* 2. § *Lib. de Solert. Animal.* Aelian. *L.* 9. C. 13. De ranarum vero (neque enim illæ sunt unius generis) in aëre generatione, Diod. *Sicul. Lib.* 3.

ἐκείνῃ ᾧ ᾧ ἡμῶν ἀπὸς] Ovidius, 15. *Metamor.*

*Semina limus habet virides generantia ranas,
Et generant truncas pedibus: mox apta natando
Crura dat; utque eadem sint longis saltibus apta,
Posterior superat partes mensura priores.*

Cap. 103. ἐγγέλιον] Basil. M. *Homil.* 9. *Hexaëm.* τὰς ἡ ἐγγέλεις εἰδὲ ἀπὸς ὀρεῶν, ἢ ἐκ τῆ ἰαυῆ συνισαμένης. Hanc nominis Etymologiam e Versibus Aristophanis colligit Athenæus *Lib.* 7. *Dipnosoph.* Unde corrigendus Etymologus, Ff 3 apud

apud quem ἔρχεται, πρὸς τὸ ἔχειν ἐν τῇ ὕλῃ, legitur; pro, ἐν τῇ ἰλύϊ. Simile mendum (ut hoc corrigam παρέρως) *Pfalm. ξή. V. 2. Apollinarii;*

Βύσσου ἐν ὑλήνῃ παγαίς, βίοτοιο χαλίῳ.

Pro, ἰλύσειν. Nam Septuaginta, ἐνεπάγλω εἰς ἰλὸν βυβῶ, καὶ ἐν ἔσῃ ὑπόστασις. Cæterum anguillas, non nisi turbata aqua capi; scribit Clem. Al. *Strom. 7.* Eisdem seorsim a cæteris piscibus degere, neque unquam in eorum esse comitatu, Ælianus.

Cap 104. νάρκη] *Torpedo pisciculos sibi ad pabulum venatur, quosque attingit, torpore immobiles efficit; θηροδαι δ' εἰς τροφῶν ἑαυτῆς τὰ ἰχθύδια, περσαπιορδύη, καὶ ναρκῶν καὶ ἀκινήσειν ποῖσσα: Athen. Lib. eod. ex Aristot. 9. Hist. Animal. 37. De hac torpedinis solertia, Plin. L. 9. C. 42. Plut. Lib. de Solert. Animal.*

Cap. 105. τὰ χρήσιμα] *Aristot. 9. Hist. Animal. 37. ὁ πολυπύς, ἀνόητος μὲν ἐστὶ (καὶ γὰρ πρὸς τὰ χεῖρα βαδίσει ἔτι ἀνθρώπου καθεμῆλιν) οικονομικὸς δ' ἐστὶ. πάντα γὰρ συνέγει μὲν εἰς τὰ θαλάσσιον καὶ τυγχάνει κατοικῶν. ὅταν ἡ καταναλώσῃ τὰ χρησιμώτατα, ἐμβαίνει τὰ ὄσρακα, καὶ τὰ κελύφια τῶν καρύνων καὶ κορχυλίων, καὶ τὰς ἀκάνθους τῶν ἰχθύδιων. id est, ut Plin. Lib. 9. C. 39. Quum polyopus alioqui brutum habeatur animal, ut quod ad manum hominis adnata; in re quodammodo familiari callet. Omnia in domum comportat; dein putamina, erosa carne (ἐξαίρων τὰ σαρκία, Aristotel. de Hist. Anim. Lib. 8. Cap. 2.) egerit. Polypum, ad similitudinem loci colorem mutare; cum iidem scribunt, tum Plut. Quæst. Nat. 19. Philo πρὸς μέθης, Basil. M. Homil. 7. Hexæm. Naz. Homil. 8. Carm. εἰς ἑαυτὸν, Clem. Alex. L. 3. Pedag. C. 11. Lucian. de Saltat. 8. Dialogo Menelei ac Protei.*

Cap.

Cap. 106. κάραρον] *Cancrorum genera, carabi, astaci, &c.* Plin. L. 9. C. 31. καράρες διμεγέθεις ait Synes. *Epist.* 4. Lucian. *Dialogo Dorionis & Myrtales*, ἀναφανακίαι, ἢ τινὶ χροῖαν οἶον κάραρον.

Cap. 107. πίννας] *Concharum generis & pinna est*, Plin. L. 9. C. 42. Basil. M. *Homil. contra Divites*, τὰ ἢ ἐν θαλάττης ἀνθη, ἢ κόχλω, ἢ πίννα, ὑπὲρ τὸ ἐν τῷ περὶ αἰσθητῶν ἔριον. & *Hom.* 7. *Hexaem.* πόθεν τὸ χρυσοῦν ἔριον αἱ πίνναι τρέφουσιν, ὅπερ ἐδίδει τῷ ἀνδοβάφω ἐμιμήσατο;

Cap. 108. πιννοφύλαξ] Aristot. 5. *Hist. Animal.* 15. Athen. L. 3. *Ælian.* L. 3. C. 29. Oppian. 2. *de Piscibus.* Cic. 2. *de Nat. Deor.* & 3. *de Finib.* ubi custos ille pinnæ, *Pinnoteres* vocatur: ut & apud Plin. L. 9. C. 30. & 42. Scholiastem Aristoph. in *Vespis*: sed apud Plut. ὁ πιννοθήρας, *Lib. de Solert. Animal.* nisi & ibi πιννοτήρης fit legendum, quum mox dicat, πωλεῖ τινὶ κόχλω &c.

Cap. 109. λάμια] ἡ λάμια, nomen piscis, sic dicti ὁδοῖ ἔχειν μέγαν λαμόν, a gulæ magnitudine: unde hoc loco pro ingluvie, seu gulæ insatiata libidine accipitur. Aliquando significat φάσμα (legendum forte & apud Etymolog. φάσμα τι vel φάσματα pro χάσματα, P. 555. V. 55.) seu eam, cui exemptiles oculos (ἀφαιρέτες ὀφθαλμούς) fuisset fabulantur: Philostr. L. 4. *Vite Apollonii.* Strabo *Lib.* 1. Plut. *Lib. de Curiositate.* Lucian. *Philopseude*, & Aristoph. Scholiastes. Est & nomen proprium Tibicinæ Demetrii, Plut. *Vit. Clem. Alex. Protrept.* Athen. *Lib.* 4. 14. *Ælian.* *Var. Hist.* L. 12. C. 17. Urbis denique nomen, Strabo, L. 9. De Lamia pisce, Plin. L. 9. C. 24. Oppiano λάμνη, *Lib.* 1. *Halieut.*

σκάρον] ὁδοῖ ἔσκαρειν, dictus, Athen. *Lib.* 7.

μα-

μαρτυρεῖται) Arist. 2. *Hist. Anim.* 17. & L. 8. C. 2. item 3. de *Part. Animal.* 14. Plin. L. 9. C. 17. *Solus piscium dicitur ruminare, herbisque vesci, non aliis piscibus, mari Carpathio maxime frequens.* Vide Ælian. L. 1. C. 2. L. 2. C. 54. L. 12. C. 42. de *Animal.* Oppian. 1. de *Piscib.*

Cap. 110. γαλεόν] Mustelium ore parere, foetumque denuo absorbere, scribit etiam Ælian. L. 2. C. 55. ideoque ab illius, tanquam impuri, esu abstinere sacerdotes, L. 9. C. 65. & Aristot. οἱ μὲν ἔν ἄλλοι γαλεοὶ ἢ ἐξαφιαῖσι, ἢ δίσχονται εἰς ἑαυτοὺς, τὰς νεοττὰς, 6. *Hist. Animal.* 10.

Cap. 111. τοῖς ἔχουσι μίγνυ] de muranæ cum vipera coitu, Ælian. L. 1. C. 50. L. 9. C. 66. de *Animal.* Plin. L. 9. C. 23. L. 32. C. 2.

Cap. 112. τυρρόνα] De turture, dum quid pro Autoris sententia tuenda sese offerat, notetur interea: illum sapientiae divinae, columbam humanae Symbolum; atque inter volucra illis solis locum in Hebraeorum sacrificiis fuisse, Philo *Lib. Us ὁ τῶν θεῶν κληρονομία*, P. 338. ubi V. a fine 2. πρὸ διαίτητῆ & ἀπεικάρισα, legendum, διαίτη τῆ μὲν θνητῶν ἀσμφύρισα, περισερᾶ ταύτην ἀπεικάρισι &c. Dignum etiam notatu, Resurrectionis Typum quibusdam turturam esse; quum Aristoteles illum hyeme latere, plumasque amittere (φωλεῖν τὴν ἢ περορρῦεῖν ἐν τῇ φωλείᾳ) scribat, 8. *Hist. Animal.* 16. Quæ ibidem de palumbis Interpres subjicit; in Græco non extant, pugnantque cum eo, quod in Epiphaniū *Ancyroto* legitur, P. 505.

περιπεπλεγμένη ἀγκίστρι] ἀγκίστριθεῖσα, Philo. τὸ ἀγκίστρον, hamus. αἱ ἀγκίστροι, ἢ τὰ ἀγκίστρα, Bas. M. *Hom.* 10. *Hexaem.*

Cap. 113. τὰς ἰδίας πλεκτάναις ἐσθίει] Ælian. L. 1. C. 27. & L. 14. C. 26. Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Sed Po-

Polypum brachia sua rodere, falsum est, inquit Plin. L. 9. C. 29. & Aristot. 8. *Hist. Animal.* 2.

ἐὰν ἀπορήσῃ] εἴ τις αὐτῷ γένη] ἀθηεῖα, Ælian.

Cap. 114. τὸ μέλαν] Cic. 2. de *Nat. Deor. Alia fuga se, alia occultatione tutantur: atramenti effusione, sepia.* Similia apud Naz. *Orat. ad Cl. Episcopos*, & *Carm.* 1. V. 500. Arist. 4. de *Partib. Animal.* Ælian. L. 1. C. 34. Athen. L. 7. Plin. L. 9. C. 29. Plutarchus *Lib. de Solert. Animal.* atrum illum sepiae colorem, θόλον Græce dici ait.

Cap. 115. σερβίον πυργίτιον] Paul. Ægin. L. 1. C. 82. hunc inter aves concoctu difficiliores numerat, ἢ τῶν μικρῶν σερβίων τροφή, ἐν οἷς εἰσὶ ἢ οἱ πυργίται, σκληροτέρως τυγχάνει.

ὄργης] Malim legere ὄρμης, impetu: nisi vocabulum ὄργης pro coeundi appetitu hic accipiendum sit; ὡς τὸ ὄρεγεσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖν.

Cap. 118. λύραν] De Lyræ Symphonia, Philo *Lib. ὅτι ἀτρεπλον τὸ θεῖον.* Eodem instrumento Musico Pythagorei ante somnum utebantur, Plut. *Lib. de Iside.* Differt a Psalterio, Basil. M. *Hom. in I. Psalm.* Terpander Lesbicus Lyræ ante quatuor contentam fidibus, septem nervis primus instruxit, Strabo L. 13. Quod e Versibus in eum scriptis intelligitur;

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετραγῆρον ἀποσπρέψαντες αἰοιδῶ,
Ἐπιπλόνω φέρομεν νεῦς κελἀδήσομεν ὕμνος.

Clem. Alex. *Str.* 6. nisi quod prior Versus ibi desideratur. Numerum chordarum auxit postea Timotheus Milesius, Plut. de *Musica.*

Cap. 117. σὺλεῖγα] Cic. 1. de *Divinat.* Multis rebus inflammantur tales animi, qui corporibus non inhaerent: ut hi, qui

Gg

qui sono quodam vocum, & Phrygiis cantibus, incitantur. Servum Gracchus cum eburneola solitus est habere fistula, qui staret occulte post ipsum, quum concionaretur, peritum; qui inflaret celeriter eum sonum, quo illum aut remissum excitaret, aut a contentione revocaret, *Lib. 3. de Oratore. Naz.*

— — — — — ἰὸς δὲ τε ἀνδρὶ μέριμνα,
Βαῖν ἢ χρονον ἔσκον ἐμοῖς μελέεσιν ἀρήγων,
Ποιμνικῶ σύριγγα βοηθῶον ἐσθλὸν ὀπάσων.

Cap. 118. *σραθοκαμήλις*] De quo Diod. Sicul. L. 2. & 3. Oppian. 3. *Cyneget.* Is est Aristoreli ὁ *σραθὸς ὁ λυθικός*, 4. *de Part. Animal.* 14. *Æliano L. 14. C. 7.* ἡ *σραθὸς ἡ μεγάλη.* Synes. *Epist.* 134. *σραθὸς μεγάλας ἀπὸ τῶ ἐν εἰλίῃ κυνηγεσίῳν εἰχομένου, Struthiocamelos ex venatione, dum pax erat, habebamus.*

Cap. 119. *χεῖρα ἀνθρώπου*] Plutarch. *Lib. de Fraternali Amore:* αὐτὰς τε τὰς χεῖρας εἰς πολλὰς ἢ ἀνίσως δακτύλους ῥήσασα (scil. ἢ φύσις) πάντων ὀργάνων ἐμμελέεστα ἢ τεχνικώτατα παρέχεν· ὡς ἂν Ἀναξαγόραν τῆ παλαιῶν ἐν τῇ χερσὶ τῆ αἰλίαν ἡθεῶς τῆ ἀνθρωπίνης σοφίας ἢ συνέσεως, ἀλλὰ τὴν μὲν ἔοικεν ἀληθὲς εἶναι τιτανίον. & ἴδ., ὅτι χεῖρας ἔσχεν ἀνθρωπῶ, σοφώτατον, ἀλλ' ὅτι φύσις λογικὸν ἢ τεχνικὸν, ὀργάνων φύσις τοιούτων ἔτυχεν, id est, *Xyl. Interprete, Ipsas manus, in multos atque inæquales scissas digitos, Natura omnium instrumentorum accuratissime & artificiosissime paravit: adeo ut Anaxagoras ille priscus humanæ sapientiæ causam manibus imputaverit. falso quidem hoc: non enim propter manus homo est sapientissimus; sed quia natura cum ratione & arte prædiderat, instrumenta quoque talia est nactus.* Eadem Galeni sententia, *Lib. 1. de Usu Partium Corporis Humani.* Vide etiam Plut. *Politic. Præcept.* & Aristot. 4. *de Part. Animal.* 10.

NICO-

NICOLAI CAUSSINI
OBSERVATIONES
ET NOTÆ SELECTÆ
I N
HORAPOLLINEM.

NICOLAI CAUSSINI
OBSERVATIONES
ET NOTAE SELECTAE
IN
HORAPOLLINEM

237

NICOLAI CAUSSINI
OBSERVATIONES
ET NOTÆ SELECTÆ
I N
HORAPOLLINEM.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Auctor hujus Libri vulgo Horus Apollo Niliacus appellatur. Suspecta mihi semper fuit hæc vox Horus Apollo. Siquidem Horus apud Ægyptios idem est ac Apollo. Itaque existimarim nomen Apollinis ad interpretationem dictionis Hori prius tanquam glossēma additum, tandem in ipsum nomen irrepsisse. Nam apud Photium & Suidam Ωραπόλλωνα quoque scriptum reperio. Sed quis hic Horus sive Horapollo, valde ambiguum est. Parum certe viderunt, qui huic auctori Suidæ præfixere, Ωρος, Αλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνῃ πόλει. ἔγραψε καὶ διχρόνων. ὅπως τὰ ἐθνικὰ λεκτέον. λύσεις προτάσεων τῶν Ἡρωδιανῶν. πίνακα τῶν αὐτῶν. καὶ ἐγκλιτικῶν μορίων. ὀρθογραφίαν καὶ σοιχεῖον. καὶ τὸ εἶ διφθόγγων. ὀρθογραφίαν καὶ τὸ αἶ διφθόγγων, καὶ Φρυγίχου, καὶ σοιχεῖον. ἀνθολόγιον περὶ γλωσσῶν. Hæc inquam Horo nostro non conveniunt, primum quia Niliacus est, non Alexandrinus; deinde quia Aegyptiace scripsit, ut author est Philippus, non Græce; Tertio quia Suidas, qui hujus Grammatici Alexandrini Opera tam accurate numerat, ut ne Tractatum quidem de Ei diphtongo omittat, hujus Operis Ἱερογλυφικῶν

G g 3
nuf

nusquam meminerit. Eadem de causa puto falli Coelium Rhodiginum, qui putat hunc auctorem fuisse Horapollinem, Grammaticum ex Ægypto nobilem, arte clarissimum, nec ullo veterum tempestate Theodosii gloria inferiorem. Nam is *ἠραπόλων*, ut discimus ex Suida, Panopolitanus fuit, & Græcorum Commentariorum scriptor, idem opinor ac ille, cujus *Πατρικὰ Ἀλεξανδρείας* se cum Helladii Befantinoi & Andronici Hermopolitani Codice conjuncta vidisse refert Photius in *Biblioth. pag. 1597. Edit. Paul Stephani*. Restat igitur ut dicamus, Horum alium esse ab istis auctoribus Græcis, Horo & Horapolline, atque ut conjicere licet, longe antiquiorem. Dicitur porro Niliacus, non communi nomine quasi idem esset ac Ægyptius, (ut nonnulli voluerunt) sed a Nilo urbe Ægypti, cujus meminit Hecateus apud Stephanum de *Urbibus*. Nilus enim tria significat, fluvium, urbem, & templum. *Νεῖλος, πόλις Αἰγύπτου, ἢ ἱερὸν Νεῖλου*. Hic cum de Sacris Literis suæ gentis scripsisset, Philippus Græcus auctor, ejus libellum Ægyptium in Græcam linguam vertit, ut in operis limine comperimus: Is autem Hori Niliaci Interpretes posterioribus fuisse temporibus, quibus jam se mundissimis Græcorum elegantis Barbaries illeverat, facile comprobatur ex stylo; nam *ὄρδιον* pro *ordine*, *πάτρωνα* pro *patrono* usurpat, & similia, quæ non nisi apud recentiores Græcos invenias.

Cap. 1. Libr. 1. *τῆτο ὃ μόνον ἀθάνατον*] Philo Byblius non dicit immortale, quod Ægyptiorum narrant Fabulæ, sed vix naturali nece confici.

Cap. 3. *Σώθις*] Sothis apud Ægyptios sidus magni nominis, quod idem est cum Canicula. Ab ejus ortu *Helico*

liaco Ægyptii Neomeniam Thoth primi magnæ Periodi Canicularis putabant : ab hac ipsa mundi statuebant primordium : quod Porphyrius in *Libello*, quem *de Nympharum Antro* composuit, docet his verbis : Αἰγυπτίαις ἡ ἀρχὴ ἔτρε, ἔχ' Ἰδιοχόου ὡς Ρωμαίοις, ἀπὸ Καρκίνου. πρὸς γὰρ τῷ Καρκίνῳ ἡ Σώθις, ἣν Κυνὸς ἀστὲρα Ἑλληνέες φασί. Νεμηνία δὲ αὐτοῖς ἡ Σώθεις ἀνατολή, γενέσεως κατάρχουσα τῆς εἰς τὸ κόσμον. *Ægyptiis principium anni est, non Aquarius, ut Romanis, sed Cancer. in Cancro enim est Sothis (quam Canis sidus Græci dicunt) Neomenia autem est ipsis Sothis ortus, quæ generationis mundi ducit initium.* Hæc autem Sothis, a rege Petosiride apud Vettium Valentem vocatur Σήθ, idque genere masculino, cum dicit ἔ Σήθ ἀνατολή. Eadem quoque Ασροκύνων dicta ; ubi insigne mendum irrepserat Ασρομύων pro Ασροκύνων, quam lectionem aperte indicat Porphyrius *de Antro*. Notat porro Caniculam præcipue habere duas stellas, unam in capite, quæ Isis vocatur, & alteram in lingua, quæ Sirius proprie & Canis nuncupatur. Unde apud Diodorum inter titulos Ifidis hic legitur :

Εγὼ εἰμι ἐν τῷ ἀστρῷ τῷ Κυνὶ ἐπιτέλλουσα.

Ego sum in astro Canis refulgens.

Hæc docte simul & acute vidit Hadrianus Junius. Sed in eo dissentire cogor ab homine erudito, quod eandem stellam neget appellari *Mæram*, & *Nearam* apud Hyginum reponat. Ego *Mera* verissimam lectionem puto, & ex Nonno Dionysiacōn scriptore comprobo ; sic enim *Lib.* 12. scribit,

— πυρῶνιδου ἀστὲρα Μαίρης.

— igneæ astrum *Merae*.

Ubi

Ubi *Neera* nomen convenire non potest. Et certe Etymologia congruit; nam *μαίρειν* est lucere. Porro de hujus fideris fulgore & signis præclare cecinit Homerus *Ιλιάδ. X.*

Δαμπρότατ' ἄ μὴ ὄγ' ἐστὶ, κακὸν δ' ἢ τε σῆμα τέτυκται,
Καί' τε φέροι πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

At Manil. *Astronom. Lib. 5.*

*Exoriturque Canis, latratque Canicula flammæ,
Et rabit igne suo, geminatque incendia Solis.*

Quod autem dicit in hujus fideris exortu Ægyptios *σημειῶσθαι* ὡς ἐν πάντων τῶ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ μελλόντων, id est, *Prognosticon facere de iis, quæ toto anno futura sunt*, alludit ad *Καλανδολόγια*, quæ nos vulgo *Almanachs* nominamus. Mos iste, ut apparet, ab Ægyptiis manavit ad Græcos; qui cum sæpe iis divinationibus abuterentur, minime mirandum est, si perstringantur à Patribus, ut *judiciariæ Astrologiæ Commentarii*. Nicephorus Homologeta in *Canon. Τῶν Ἀποκαλύψεων Ἐ Παύλου*, ἢ τὰ λεγόμενα *Χρονολόγια*, ἢ *σεληνοδρομία*, ἢ *Καλανδολόγια*, ἢ *χρηθὲς* δέξασθαι βέβηλα γὰρ πάντα. id est, *Revelationem Pauli*, ἔ commentarios de fulminibus, de prædictionibus mensium, ἔ auspiciis Calendarum, admittere non oportet: sunt enim profani omnes.

Cap. 5. *Ετ' &c.*] Pleraque sunt in hoc Capite subobscura, quæ liquidius mihi videntur explicanda. Primum enim quis est ille *annus Dei*? pro quo fœda imprimis nota apud Censorinum legitur *annus diei*. Sed Græca totam illam fuliginem facile detergunt, cum dicunt, *ἔτ' ἔ δεξ' τελαοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν, annum Dei trecentis*

centis & sexaginta quinque diebus absolvi. Ex quo apparet annum esse civilem, & hic Solem, κατ' ἐξοχὴν θεὸν nominari. Non ob eam rationem, quam Ludovicus Carrion *Libro Secundo Emendationum* annotavit, quod primi homines existimarint Deos Solem, Lunam, Terram, Astra, eosque primum nominarint θεῶς, quia perpetuo cursu viderent ferri; unde & Apollo, ὁ θεός. Hæc ratio (inquam) non evincit; quia ad Græcos potius pertinet quam Ægyptios: deinde θεῶν nomen omnibus stellis volventibus facit esse commune. Longe aptior mihi videtur ratio illa, quæ colligitur ex Plutarcho in *Libro de Iside & Osiride*: ubi notat ipsius Osiridis, per quem Solem intelligebant, Natali auditam fuisse vocem, quæ significaret natum esse μέγαν θεόν; ex quo hæc appellatio placuit, & ad ipsius postea numinis honorem usurpata est. Accedit quod Isin & Osirin, Solem videlicet & Lunam, supra cæteros omnes Deos colerent Ægyptii, eisque omnes honores deferrent. Unde & Apion Plistonices Osiridis five Serapidis simulachrum, ex novem cubitorum smaragdo conflatum, stupendo apud eos miraculo commemorat. Mos erat autem omnibus gentibus, ut Deos Patrios, Tutelares, & quos Theodoretus in *Oratione de Martyribus* πολιούχους nominat, sine additamento Deos vocitarent. Sic Attici Minervam, τὴν θεόν, & Lacedæmonii Castores, τῶν σιῶν, & Ægyptii Osirin, ὁ θεόν, Isin, τὴν θεόν. Jam quod gravioris est difficultatis, cur annum communem per quartam arvi partem, quæ centum duntaxat cubitos complectebatur, expresserunt, & eundem annum τέταρτον, quasi quadrantem diceret, nominarunt? Observo ex Censorino *Libro de die Natali*, duplicem Ægyptiorum

H h

rum

rum annum fuisse, unum quidem minorem trecentorum & sexaginta quinque dierum: Alterum Κανικόν, Canicularum, qui quatuor Solis annos complectebatur, uno insuper die intercalari addito, ut Horus definit, si non ex civili ratione, saltem ex arcana Sacerdotum observatione: Nam primis temporibus nulla fuit apud Ægyptios intercalandi consuetudo. Hunc annum ex ortu Caniculæ quater repetito definiebant; Atque ut trecentis & sexaginta quinque diebus absolutis, sex præterea horæ ad cursum, qui ex motu Solis definitur, singulis annis redduntur; illæ vero post quatuor annorum conversionem diem solidum efficiunt; Ægyptii (inquit) quarto demum ortu Sothidis, sive Caniculæ, intercalabant, & solidum annum tunc absolutum putabant; quod inerat re vera quadriennium civili quadriennio, uno die majus propter hanc intercalationem. Hæc ex Censorini verbis colliges, quæ ita se habent. *Ad Ægyptiorum verum annum magnum Luna non pertinet, quem Græce κανικόν, Latine Canicularem vocamus, propterea quod initium illius sumitur, cum primo die ejus mensis, quem vocant Ægyptii Θωθ, caniculæ sidus exoritur. Nam eorum annus civilis solos habet dies trecentos sexaginta quinque, sine ullo intercalari: itaque quadriennium apud eos uno circiter die minus est, quam naturale quadriennium; eoque fit, ut anno millesimo quadringentesimo sexagesimo primo, ad idem revolvatur principium: hic annus etiam ηλιακός a plerisque dicitur, & ab aliis ὁ θεῶν ἐνιαυτός. Hæc ille; ex quibus jam facile est Hori symbolum interpretari: Annum vertentem, hoc est civilem, significantes quartam arvi partem pingunt, & annum volentes dicere, Τέταρτον, quadrantem, dicunt. Quorsum? nisi quia*

civi-

civilis annus est quarta pars anni magni; & præterea in unoquoque anno quarta diei pars redundat, quam rationem subintexit, cum dicit, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆ ἀστὴρ τῆς Σώφειας μέχρη τῆς ἀλλῆς ἀνατολῆς τέταρτον ἡμέρας περιείθεθῃ, *ab uno Sothidis ortu ad alterum (præter annum) quartam diei partem apponi*; ex quo, inquit, quarto quoque anno supervacuum diem computant.

Cap. 8. μέχρη νῦν οἱ Ἑλληνας ἐν τοῖς γάμοις &c.] Scopulus est hic locus, ad quem multi offenderunt. Nil opus est omnium commemorare sententias. Cælius Rhodiginus, & Gesnerus, qui in grandem illam voluminum molem omnia pene congesserunt, hunc antiquitatis ritum non omisere, sed verbis adeo corruptis expresserunt, ut nihil minus videantur, quam hujus Auctoris sententiam intellexisse. Arripuerunt enim ex communi Interprete hæc verba, ἐκκορὴ nimirum κορὴ cornicem appellantes; quibus nihil distortius. Pierius paulo liquidior sententiis, in hac tamen verborum interpretatione, quæ maxime desiderabatur, filum abrumpit: *Græci (inquit) ut Hori Interpres observavit, nuptialibus festis ἐκκορὴ κορώνη clamitare consueverant, cum tamen ignorarent Cornicem in nuptiis omine auspiciatissimo nominari solitam.* Tum suspicatur mendum, & aliter apud Æschylum in *Danaidibus* scribi fatetur, sed quod affert non plus habet perspicuitatis. Nam ut rem accuratius inspiciamus, Tragœdia Æschyli, quæ laudatur, non extat, licet tantum nobis rivulos ex hoc fonte in Pindari Scholiaste consecrari, qui ad *Pythiorum Oden Tertiam* pag. 217. sub finem explicans illud Poëtæ,

H h 2

243

— ἄλλως

Οἷα παρθένοι Φιλῶσιν ἑταῖροι;

Ἐσπερίαις ὑποκ-

εἰζέσθ' αἰοδαῖς.

Coetaneæ ut Virgines sociæ solent in vespertinis cantibus dicere juvenilibus jocis. Interpres (inquam) ad hoc verbum quærit, quid sit ὑποκβεῖζέσθ'; respondet idem esse ac juvenilius animi causâ lascivire, & ludere, νεωτερεῖζέσθ' τῷ ψυχῶ τε ἢ παίξειν. Alii censent puellas ὑποκβεῖζέσθ' dictas fuisse, ἀντι ἔ ἀμφοτέρως κόρης ὑμνεῖν, νυμφίον, ἢ τῷ νύμφῳ; *Quod sponsum ἔ sponfam celebrarent.* Tertiam subinfert rationem, quod canentes bene ominatis vocibus inclament, σὺν κόροις τε ἢ κόραις, *Cum pueris ἔ puellis;* quod initium cantilenæ nuptialis esse liquidum est. Hic proferuntur Æschyli verba ex *Tragædia Danaïdum*, mire à Pierio truncata, atque depravata:

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἠλὶς φάσ,

Ἐως ἐγείρω πρευμενεῖς τὰς νυμφίους,

Νομοῖσι θέντων, σὺν κόροις τε ἢ κόραις.

Horum sensus est: *Deinde vero prodit lucidum solis jubar, interim excito benevolos conjuges, Legibus eorum qui statuerunt* (hanc cantilenam) σὺν κόροις τε ἢ κόραις. Hæc Æschylus; nam quæ sequuntur, κἄν τῷ βίῳ ἀπορεῖ ἀντι ἔ κόρας κορώνας, non jam videntur Æschyli, sed ex alio capite ducta sunt, & tam foedè discerpta, ac mutila, ut nihil ad hujus loci interpretationem inde deduci possit. Hadrianus Junius, vir eruditissimus, longe sagacius locum illum pervidit *Animadversorum Lib. 1. Cap. 1.* ubi Cælii Rhodigini, qui hæc

hæc ipsa Hori verba citavit, mentionem faciens, *Disperream* (inquit) *si se ipſus intellexerit, tantum abest ut Hori ſententiam pervidiſſe illum putem.* Tum emendans contextum proculdubio depravatam, legit, ἐκκόρη κόρη κορώνη, & interpretatur, *Everre Virgo cornicem, atque elimina.* Jubetur autem (inquit) Virgo Cornicem everrere, quod ſiniſter eſſet ſolitariae Cornicis occurſus, velut viduam portendentis vitam. Hæc laudatus Criticus fatiſ appoſite, quæ prima quidem ſpecie, probabilitate ſenſum percellunt; ſed tamen accuratius ſpectata aliquid relinquunt dubitationiſ. Nam primum vox ἐκκορῆν, *everrere*, proprie eſt fordibus purgare, ac emundare, & non niſi durius ſignificat eliminare. Deinde cur jubetur everri & eliminari cornix, cum potius ad nuptias poſt Hymenæum invocaretur? nec dicas invocatas fuiſſe duas cornices, non ſingularem. Ælianuſ enim *Libro tertio de Animalibus Capite nono*, ubi de hac invocatione Cornicis ſcribit, non aliter, quam Horuſ, ſingulari numero uſurpavit; cum ait conſueviſſe Veteres, ἐν τοῖς γάμοις μὲν τὴν Τυρῆαιον κορώνην καλεῖν. Cum igitur conſtet invocatam fuiſſe cornicem, non poteſt dici everri & eliminari, ſiquidem invocare, & eliminare, plane repugnant. Et cum fateatur Horuſ, ὁμοιοῦτα χάριν celebra- ri illud ἐκκόρη κόρη κορώνη, plene invocatam potius, quam expulſam Cornicem ſignificat, nec jam uniuſ numero Cornicis rationem habet in hoc Adagio, quæ ſolitaria credebatur infauſta, ſed κορώνη dixit nomen ſpeciei, non numeri; ab omni enim numero abſtrahit. Dicam ego, quod ſentio; cum verbum κορῆν frequen- tiuſ ſaturare ſignificet, ita hæc Hori verba interpretanda exiſtimo, ἐκκόρη κόρη κορώνη, *Exſatura ô puella Cornicem.*

H h 3

Neque

Neque hoc levi conjectura adductus effutio; nam puellæ nubiles ut ominatas consequerentur nuptias, jubebantur opimum prandium dare Cornici; quod ex Phœnice Colophonio, qui citatur ab Athenæo *Libro octavo* colligere licet, ubi Coronistæ, hoc est Circulatores, Cornici loquutulejæ, quam circumferebant, emendicant stipem, & prandium ad fores patrisfamilias: Accedit autem virgo nubilis, & ficus affert pro prandio Cornicis; ex quo æruscatores illi precantur, ut illustrem & locupletem maritum nanciscatur; quod Cornicem conjugii Hieroglyphicum tam impense colat. Versus autem Phœnicis sunt, ubi diu Metragyrtae illi rogarunt,

Ω παῖ θύραν ἀγυλινε· πλῆτ' ἦνεσε,

καὶ τῇ Κορώνῃ παρθένη Φέρε σύκα.

Θεοί, χλοῖτο μετὰπεμπ' ἢ κόρη,

Κάφρειδὸν ἄνδρα κώνομασὸν ἐξόβροι·

καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κῆρον εἰς χεῖρας,

καὶ μητρὶ κέβλι εἰς τὰ γένα κὰτθεῖν.

O puella fores aperi. Plutus audivit,

Et Cornici Virgo affert ficus.

O Dii, fiat multis procis expetita puella,

Et locupletem virum & celebrem nanciscatur,

Senique patri filiolum in manus,

Et matri filiolum in genua deponat.

Hæc opinor multum ad hujus loci interpretationem faciunt, & simul gravium Auctorum, de Cornice in nuptiis invocata, & de puellarum erga Cornicem cultu, judicia satis confirmant; quibus etiam addi potest, quod habet Pausanias in *Messenicis* de Cornice ænea, in fundamentis

mentis Coronæ urbis inventa, quam licet colligere ibi gentilitio ritu cultam fuisse. Videre est quoque apud Festum hujus superstitionis relicta Romanis vestigia. Nam erat (inquit) *Corniscarum Divarum Lucus trans Tiberim, Cornicibus dicatus, quod in Junonis tutela esse putabantur.* Cujus rei nulla commodior est ratio, quam quæ ab Horo affertur, quod Cornix sit conjugalis amoris Symbolum, Mares enim fœminis connubio juncti nunquam ad alteram divertunt Cornicem, ac ne ipsa quidem fœmina quoad vivit ad alterum marem; quod si mors divortium fecerit, qui superstes est e conjugibus, perpetuum sibi indicit cœlibatum.

Cap. II. *ἔραναν ᾗ, ἢ ἢ δὲ ἔρανα &c.*] Noli existimare Uraniam Ægyptium esse vocabulum, sed ne Græcum quidem, hoc præsertim sensu. Nam præter nomen Musæ proprium, *ἔρανα* nihil significat, nisi forte ludum pilæ, cujus meminit Julius Pollux: *Ἡ δὲ ἔρανα, ὁ μὲν ἀνακλάσας αὐτὸν, ἀπαρίπλη τὴν σφαῖραν εἰς τὸν ἔρανον. τοῖς δ' ἢ ἀπομύθους φιλομύθια, πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν ἐμπεσεῖν, ἀρπάσσει. Urania est ludi pile genus, cum hic quidem reclinans sese, pilam in cælum projicit: illis vero assistentibus cura est, priusquam terram contingat, arripere. Quem ludum invenias descriptum ab Homero. Horus igitur ἔραναν dixit pro cælo, ad imitationem alicujus verbi Ægyptii generis foeminini. Sed ne longius inquiramus, Pindarus certe *Olymp. Od. 1.* si non ἔρανον, saltem αἰθέρα foeminino genere protulit, ἐρήμας δὲ αἰθέρος. Mox subobscura sunt hæc verba: *δραχμὰς ᾗ δύο, διότι παρ' Αἰγυπτίους μονὰς ἐστὶν αἱ δύο δραχμαί. μονὰς ᾗ πάντων δὲ ἔρανα γένεσις. διότι γὰρ ἐν δύο δραχμῶν ἐκλήθησι δηλώσαι, γῆνα γεσίφασιν, ἐπεὶ μήτηρ δοκεῖ, ἢ γένεσις εἶναι, καθάπερ ἢ ἢ μο-**

ἢ μονάς. Quæ Pierius ita reddit: *Si drachmas duas ostendere voluissent, Vulturem ponebant. Causam nonnulli commenti sunt: quia unitas apud Ægyptios duarum drachmarum instar æstimatur, unitas vero cum binario totius est numeri generatio. Merito itaque si drachmas duas indicare vellent, Vulturem pingebant, quandoquidem & generationis & matris prerogativa polleat, perinde ac unitas ipsa una cum binario numeros omnes generat.* Hæc *ἡ φερεσιμῶς* & parum fideliter: nam cum Horus dixisset Monadem esse generationem & principium numerorum, hic semper addit, *Unitas cum binario*; sed binarii nusquam Horus meminit: non enim binarius principium dicitur numerorum, sed ipsa unitas. Deinde multum laborat in explicandis illis duabus drachmis, per quas putat cor significari, cum tamen hic de ea re nulla sit questio. Ego sic existimo, *δραχμῶς* pro *γραμμῶς* in hunc locum irrepisse; nam quod de lineis, non de drachmis sit sermo, declarat quod statim sequitur, *παρ' Αἰγυπτίους μονάς ἔστιν αἱ δύο γραμμάι*, apud Ægyptios duæ lineæ unitatem significant. Cur autem hoc binario linearum unitatem significarent, hic nodus est, qui ut facilius solvatur, primum statuendum, quod ex Pythagora, Damascio, Synesio & cæteris notum est, Deum appellari *Μονάδα*, Unitatem: Signum autem Dei, & magni mysterii, apud Ægyptios fuit duplex linea, quarum altera alteri in perpendiculari modum ductæ substerneretur. Cujus rei cum ab iis ratio quaeretur, nulla alia suppetebat, nisi quod hæc divini cujusdam mysterii significatio esset. Quamobrem & per easdem lineas in crucis modum compositas, quas ita reverebantur, & *Magnæ Unitatis*, hoc est, Dei Hieroglyphicum ducebant, incerti quid pingerent, Crucis sacrosanctum

Etum mysterium apud hanc gentem adumbratum graves Auctores tradunt. Isidorus *Lib. 1.* Origenes *Cap. 3.* Rufinus *Lib. 11. Cap. 29.* Socrates *Lib. 5. Cap. 17.* Sozom. *Lib. 7. Cap. 15.* Niceph. *Lib. 21. Cap. 16.* adduntque sub Theodosio Imperatore cum solo requirentur templa, in Serapidis Sacratio Hieroglyphicas compertas esse Literas, quæ Crucis præferrent formam.

Cap. 12. ΗΦαιστον ἢ γράφοντες, κένταρον &c.] Non possunt ista congruere: Nam quomodo uni duo Symbola inter se opposita responderent? Scribe, ΗΦαιστον ἢ γράφοντες, κένταρον ζωγεφῶσι, Αθηνᾶν ἢ κῆ ΗΦαιστον γῦπα κῆ κένταρον. *Vulcanum indicantes, Scarabæum pingunt, Minervam vero simul cum Vulcano, Vulturem & Scarabæum.*

Cap. 13. Θεὸν ἢ ἐγκόσμιον] Mercuri versio, *Deum pulchre ornatum: Repono, Deum mundo inhabitantem.* Divinam enim providentiam significat per Universum commentem. Quinque autem illæ Stellæ sunt, opinor, reliqui Planetæ, excepto Sole & Luna; Nam Stellæ nomine censeferi non solent.

Cap. 14. ἰχθυώμενον ἄρρον] ἰχθυώμενον ἄρρον hic aliquis verterat, *panem ex piscibus: Imo intellige panem jusculo piscis intinctum.* Nam quod ait Clitarchus, Oritas panem ex piscibus fecisse, hoc perrarum est, nec Ægyptiis consuetum.

Cap. 15 βασιλείον τε ἔπῃ τῆ κεφαλῆς &c.] Videre est hic in picturis (editionis scilicet Mercuri) cynocephalum cum regia corona, & Interpres quidem pingit, *regium insigne capite gestantem: quam sententiam secutus est quoque Pierius: Ad cynocephali, inquit, speciem addebant, ut manus in cælum sublatas haberet, & diadema regium capite gestaret.* Nusquam tamen hoc apud Horum invenies, a
Ii
quo

quo hoc Symbolum depromptum est : fefellit Eruditos Viros hic textus, *Βασίλειον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχοντα*, itaque statim arripuerunt, quod occurrebat, & *Βασίλειον* coronam interpretati sunt; sed nunquam cynocephalos coronatos Horus Apollo constituit. Quid igitur dicendum? τὸ βασίλειον nomen, & *Βασίλειον*, regium vel regale proprium significat. Itaque non modo ad coronam significandam traducitur, sed ad illud omne, quod regem spectat: unde *Βασίλειον*, & *Βασίλειον* dicitur, quod in quaqua re obtinet principatum; & est veluti aliorum principium, atque exemplar. Igitur Hieroglyphicorum Scriptores Prototypa Imaginum & Symbolorum, quorum primaria & uberior est significatio, appellant *Βασίλειος*. Ut enim rex vivus & spirans longe præstantior est imagine, quæ ad ejus speciem expressa est, (Nam quidquid perfectionis est in imagine, longe excitatius lucet in exemplari tanquam in fonte & origine) ita fit, ut Luna appelletur *Βασίλειον*, hoc est exemplar, & *ἀρχέτυπον*, Cynocephalus vero fit τὸ *Βασιλευόμηνον*. Et ita Cynocephalus dicitur habere *Βασίλειον* in capite; quia Prototypum suum, Lunam scilicet, in imagine suo capiti imminentem defixis intuetur oculis. Et ne videar illud gratis assumere, ex ipso Auctore comprobo, ubi ad *Hieroglyphicum* 11. lib. 1. cum dixisset, vultures omnes esse fœminas, itaque ad significandum quidquid est muliebri, recte assumi vulturem, quia in eo genere præstantissimum est, & quasi regula cæterorum, utitur eodem nomine *Βασίλειος*: sic enim habet; καὶ τὸ γυναικῶν ὅ (ὡς προεῖπον) γένος, θηλειῶν ἐστὶν γένος μόνον, διὸ ἢν αἰλιαν ἢ παντὶ θηλυκῷ ζῳδίῳ, Αἰγύπτιοι γύναιος ὡς Βασίλειον ἐπιτιθέασιν. *quoniam igitur vulturum genus, ut jam exposui, fœminas*

tantum complectitur. Quam ob causam & cuiusvis scæminei sexus animanti Aegyptii vulturem ut in eo sexu principem ac primum apponunt. Nemo hic Κασίλειον Coronam & Diadema, nisi absurde, interpretatus fuerit.

Cap. 16. ἐν τοῖς ὕδρολογίαις αὐτῶν Αἰγύπτιοι κωνοκέφαλον) Aegyptiorum Horologii siue Clepsydris insculptum fuisse constat Cynocephalum, e cuius natura guttatim aqua deflueret, sed miræ his in verbis ambages, ἕως τῆς ἑξῆς τρίχα διείραντες. Interpretes sic reddunt: *Remedium hoc excogitarunt, ut quicquid pilorum est ad caudam usque abradentes, pro hujus crassitudine ferream quandam fistulam ad aquam excernendam fabricentur. Quæso, quid hic faciunt pili, & quorsum abradi dicuntur? Existimarunt credo in clepsydris vivum animal statui, non effigiem animalis insculpti, cum de abradendis pilis ad emissionem aquæ loquantur. Num tota hæc versio magnas ineptias admittit? Si licet in re valde perplexa conijcere, ubi illi legunt τρίχα διείραντες, & perperam vertunt pilos abradentes, nam διεῖρειν nunquam radere significat, existimo restituendum τρίπα vel τρίμα διείραντες. Errore Librariorum forte scriptum est κ pro π, ut sæpe fit, & τρίμα positum pro τρίπα: Hic aliquis Tyro in Græcis pulchram emendationem facere se existimavit, si τρίχα pro τρίπα reponeret, & ita latam errandi ansam dedit. Nomen autem τρίπα Græcis recentioribus idem est, ac τρίμα siue ὀπή foramen. Et eo quidem utitur Corona Pretiosa, Liber Græcus, qui sæpe citatur in Mearsii Lexico. Nemini porro mirum videbitur, si Philippus Hori interpres, Græcus recentior, hoc vocabulum usurparit, cum ὄρδινον pro ordine, πάτερνα pro paterno, & similia habeat. Existimo igitur germanam vocem esse τρίπα, & ita lego, ἕως τῆς οὐράς τρίπα*

τρίπα διείραντες πρὸς τὸ ταύτης πᾶχος σίδηρον κατασκευάζουσι
 πρὸς τὴν πεποιημένην χρείαν. Cynocephali effigiem, vel po-
 tius vasculum in ejusdem animalis formam edolatum, ad
 caudam usque, vel ad membrum & naturam, quæ per
 caudam significatur, perforant, per foramen autem fer-
 ream fistulam seu canalem trajiciunt, quo æquabilior fiat
 per ferreum sive æreum Epistomium, aquæ defluentis
 emissio: διείρειν autem τρίπα recte dicitur, quasi insubulare
 vel subula facere foramen. De ista Clepsydræ fabricatio-
 ne & foramine, sic scribit Aristoph. Scholiastes in Vespis,
 κλεψύδρα ἀγγεῖον τετραμήνον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον ἢ εἶων ῥεῖν ἄλλο
 ἢ ὀπῆς. *Clepsydra vas perforatum, in quod aquam effundebant,
 & sinebant fluere usque ad foramen.* Et rursus ab eo appel-
 latur ἀγγεῖον ἔχον μικροτάτω ὀπῆν, πρὸς πυθμένα. Apuleius
 quoque formam ejus attigit, cum sic describit: *Hic rur-
 sus præconis amplo boatu citatus accusator quidam senior exur-
 git, & ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colli gra-
 ciliter fistulato, ac per hoc guttatim defluo, infusa aqua popu-
 lum sic adorat.* Porro de usu Clepsydrarum in foro super-
 vacaneum arbitror hic pluribus inculcare. Lege ibidem,
 ἵνα μὴ ἐυρύτερον τὸ κατασκευάσμα ὑπάρχη, & Latine redde; *ne
 vero latior sit machina: ubi Interpres cum sua Periphrasi
 sensum non assequitur, Ne foramen illud acute artificioseque
 confectum.* Non enim de foramine intelligendum, sed
 πρὸς μοῖσιν, de illa animalis parte sculpta in Horologio &
 in modum tubi fistulata, vel de vasculo in Cynocephali
 formam artificiose dolato. Cæterum de hac divisione
 horarum ex Cynocephali observatione mentionem fecit
 Victorinus in Commentariis ad Rhetoricos Ciceronis.

Cap. 21. ὅν καλεῖσιν Αἰγυπτίσι νῆν] Congruentia dicit He-
 sychio

fychio, qui in Dictione νεξ, ait eam significare ψυχὴν, ποταμὸν, & μονάδα. Hic igitur fluvius est Nilus.

Cap. 34. πλημμύραν] Mercerus hic interpretatur *inundationem*: ex qua certe interpretatione ratio, quæ affertur ab Oro, inepta limato saltem Lectori videbitur, & ridicula. Nota ex Hesychio, πλημμύραν duo significare, ρεῦσιν ὕδατος, & πληθῶ. In hoc loco designat *multitudinem*, non *inundationem*. Unde manifesta ratio est, cur Phœnix πληθῶ significet, quia Solis Hieroglyphicum est, qui πολὺς nominatur. Possent quidem inundationem significare, sed in alium sensum torquenda esset hujus Symboli ratio.

Cap. 35. διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παρεγγίναί] De hac Phœnicis ætate non consentiunt Auctores. Mille annos eidem tribuit Nonnus. Septem millia Chæremon Ægyptius, ut est apud Joannem Tzetzem. Trecentos & quadraginta Albertus. *Cum Phœnicis vita magni anni fieri conversionem rara fides est inter auctores* (inquit Solinus) *quamvis eorum plurimi magnum annum non quingentis & quadraginta, sed duodecim milibus nongentis quinquaginta quatuor annis constare dicant*. Difficile est in re tam fabulosa aliquid certum statuere. Quod autem ait, *fertur siquidem Sole, &c.* id Ægyptiis, non Phœnici tribuendum. Itaque, quod inconcinne hic Author dixit, λέγεται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν ὑπὸ Αἰγύπτιον, corrigendum, λέγονται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν Αἰγύπτιοι.

Cap. 38. ἐστὶ ἡ ἀφ' ἧς τοῖς ἱερογραμματεῦσι] Cave *hierogrammatibus* confundas cum Arpedonaptis, quorum meminit Clemens Alexandrinus *Stromatum Libro Primo* cum luculento Democriti testimonio, qui suam eruditionem intemperantius prædicans scribit: καὶ λογίων ἀνθρώπων πλείων ἐσήκασα.

ἢ γραμμῶν συνθέσει ἢ ἀποδείξει εἰς με παρήλαξεν, εἰς οἱ Αἰγυπτίων καλεόμενοι Ἀρπεδονάπται. *Et homines doctos audiivi plurimos, & in componendis cum demonstratione lineis nemo me adhuc superavit, nec qui Ægyptiorum quidem vocantur Arpedonaptæ.* Ubi Arpedonaptas colligas esse Ægyptiorum Mathematicos. At ἱερογραμματεῖς de genere erant Sacerdotum; & iidem qui apud Assyrios ἱερῶν λόγων ἐρμηνευταί, ut author est Lucianus in Macrobiis. Siquidem Ægyptiorum sacris & doctrinis præfecti nunc ἱερόφοροι & ἱεροσόλοι appellantur, ὅτι τὸν ἱερόν λόγον περὶ θεῶν, πάσης καθαρόντα δεισιδαιμονίας, καὶ περιεργίας, ἐκ τῆ ψυχῆ φέροντες, ὡς περ ἐν κίσῃ, ἢ περισέλλοντες, *Quod sacram doctrinam ab omni superstitione & curiositate puram, in animo suo, tanquam in cista, gestant, atque continent, ut diserte notavit Plutarchus: nunc ἱερογραμματεῖς, qui non tantum Sacrarum Literarum Notarii fuerunt, ut quidam apud Diodorum interpretati sunt, sed Sacræ Doctrinæ Interpretes: eosdem vates fuisse innuit Suidas, cum ait, οὗτοι παρ Αἰγυπτίους ἦσαν δεινοί, ἢ ὡς τὸ μελλόντων τιῶ ἀλήθειαν εἰπεῖν, additque unum ex iis Regi Ægyptiorum prædixisse, futurum Israelitam virtute & gloria clarissimum, qui Ægyptiorum imperium deprimeret: Moysem scilicet innuebat. Iidem etiam erant Phylacteriorum scientissimi; quorum author pervetustus fertur Jachim in ea gente περιάπτων ἢ ἐπαοιδῶν ἔμπειρος.* At vero cum Horus describat, ἱερογραμματέα τέλειον, πολλὰ μελετῶντα, ὑλακτῆντα τε συνεχῶς, ἢ ἀσηγηριώμενον, μηδενὶ χαριζόμενον, facile ostendit sacros illos Scribas, legibus & disciplinæ præfectos fuisse. Tales enim erant antiquitus Ægyptiorum Sacerdotes. Hī namque, ut Senatus Principes, Regi præsto semper aderant,

rant, qua opera, qua consilio, qua doctrina ipsum adjuvantes; tum ex Astrologia & Astrorum inspectione futura divinando, tum ex Sacrorum Librorum annotatis res gestas cum utilitate interpretando. Unde a cunctis oneribus erant immunes, & primas a Rege honoris & potestatis obtinebant: πάντων ἀτελεῖς, ἢ δευτεροβόντες μετὰ τὸν βασιλέα, ταῖς δόξαις ἢ τῶν ἑξουσιῶν. Præterea sceptrum commune cum Regibus habebant, quod ad honorem agriculturæ, sicut & Æthiopes, in formam aratri effingebant, ut licet ex Diodoro colligere. Et illi quidem primis temporibus Ægyptiorum Sacerdotes hanc dignitatem obtinuerunt. Nam postquam sub Romanorum imperio Ægyptus esse cœpit, nihil his hominibus contemptius; quippe qui ex sacrificis, in viles Chaldæos, haruspices, & aliptas degenerarunt; quod licet ex Hadriani Epist. apud Phlegontem colligere, quæ refertur a Flavio Vopisco in *Saturnino*, statim a principio. Ubi præcautione opus est, ad diluendam Hadriani Imperatoris calumniam, qui perverse & malitiose Christianos cum Isiacis Sacerdotibus confundit, & iisdem Serapidis cultum imponit his verbis: *Ægyptum, quam mihi laudabas Serviane charissime, totam didici levem, pendulam, & ad omnia fame momenta volitantem. Illi qui Serapim colunt Christiani sunt; & devoti sunt Serapi, qui se Christi Episcopos dicunt.* Hæc admodum perfidiose, nisi velis hac ratione excusare, quod de Apostatis loquatur; qui, ut est in Actis Epimachi Ægyptii Martyris, apud Græcum Martyrologum, τῶν Χριστιανισμοῦ κηρύττοντες τὴν ἀσέβειαν ὑπεκρίνοντο, *testo Christianismo impietatem simularunt. Pergit Hadrianus, Nemo illic Archisynagogus Judeorum, nemo Samarites, nemo Christianorum*

rum Presbyter, (quod de hæreticis Christianæ pietatis simulato-
ribus intelligendum) *non Mathematicus, non Aruspex, non Alistes*. Ex quibus intelligere licet, ad quas fordes impiorum sacrificorum natio devenerit. Hoc ipsum plenius ostendit Divus Cyprianus, ubi Senatorem a Christiana fide Apostatam, atque ad Serapidis & Ifidis cultum nefarie abreptum infectatur, simul Ægyptios Sacerdotes, in quorum Collegium cooptatus fuerat, describit his verbis:

*Namque Sacerdotes tunicis muliebribus idem
Interiorum ritum cultu interiore fatentur,
Idque licere putant quod non licet: unde per orbem
Leviter incedunt, mollita voce loquentes,
Lapsatosque tenent extenso pollice lumbos,
Et proprium mutant vulgato crimine sexum:
Cumque suos celebrant ritus, his esse diebus
Se castos memorant; At si tantummodo tunc sunt
Ut perhibent casti, reliquo jam tempore qui sunt?
Sed quia coguntur saltem semel esse pudici,
Mente fremunt, lacerant corpus, funduntque cruorem.*

Quæ illic Cyprianus de vestibus, & flagitiosissimis moribus profequutus est, copiose describit Apuleius, ubi nominat indusia, mitellas, crocotas, virgatas vestes, cœnosa pigmenta, & cætera: *Die sequenti, inquit, variis coloribus indusiati, & deformiter quisque formari, faciem cœnoso pigmento obliti, & oculis obunctis graphice prodeunt, mitellis, & crocotis, & carbasinis, & bombycinis linteis. Quidam tunicas albas in modum lanciolarum quoquoersum fluyente purpura depictas, cingulo subligati, pedes luteis indu-*
ti

ti caleamentis. Mox de eorum phanaticis furoribus differit plenius: Quorum rituum pleraque etiam primis temporibus in usu fuisse, declarat Herodotus, ubi animadvertit eos de-
 rafos fuisse, circumcisos, veste linea, & calceis papyraceis indutos, frigida interdium ter, noctu bis lotos, & in Deorum suppliciis frequenti diverberatione sua sponte caesos. Proximi erant Sacerdotibus *ἐνταφιασαὶ* & *ταρχεύται*, qui cadavera maxime Sacrorum Animalium curabant, quos, ut ait Diodorus, *πάσης μὲν ἡμῆς ἢ πολυωρίας ἀξιῶνται, τοὶ τε ἱεροῦσι συνόντες, ἢ τὰς εἰς ἱερὸν εἰσόδους ἀκωλύτως, ὡς ἱεροὶ ποιῶν*. *Omni honore atque cultu dignantur: Nam sacerdotibus familiares sunt, & in sacrarium ut qui sacri sunt, libere ingrediuntur.* Tanta autem superstitione & apparatu sacra animalia funerant, ut Curatorem funeris unius animalis, totas facultates suas fatis luculentas impendisse, & insuper quinquaginta talenta a Ptolemæo foeneratum memoret Diodorus. Verum quoniam inter officia Sacerdotum est aliquod discrimen, operæ pretium est, de hac re audire Clementem Alexandrinum, qui totam hanc Sapientum & Sacerdotum Ægyptiorum seriem disertissime tradit *Stromatum libro sexto p. 465.* Primus, inquit, procedit is, qui vulgo *ὠδὸς* nominatur, unum aliquid afferens ex Symbolis Musicæ. Eum dicunt oportere duos Libros tenere ex Libris Mercurii, ex quibus unus quidem continet hymnos Deorum, alter vero rationes vitæ regiæ. Post Cantorem vero procedit, ὁ *Ὠροσκόπος*, ὠρολόγιον τε μέτα χεῖρα ἢ φοῖνικα Αστρολογίας ἔχων σύμβολα. *Horoscopus gestans in manu Horologium & palmam Astrologiæ Symbola.* Eum quatuor Libros Mercurii de Astrologia oportet semper promptos in ore habere. Deinceps autem ὁ *ἱερογραμματοεὺς*, ἔχων πλεεστὴν τὴν κεφαλῆς, βιβλίον ἐν

Kk

χρῆσ

χειρὶ, ἢ κανίνα, ἐν ᾧ πότε γραφικὸν μέλαν, ἢ χροῖνος, ἢ γραφασί. *Pro-*
dit, inquit, Scriba Sacrorum alas habens in capite, & li-
brum in manibus, & regulam, atramentum præterea ad scri-
bendum, & stylum junceum, quo scribunt. Hunc oportet
 scire ea, quæ vocantur Hieroglyphica, & Mundi Descr-
 iptionem, & Geographiam, & ordinem Solis & Lunæ, &
 quinque Errantium Stellarum, Aegyptique Chorographiam,
 & Nili descriptionem, tum instrumentorum, ornameto-
 rumque sacrorum, tum locorum consecratorum, mensuras
 præterea, & quæcumque ad templa & res sacras attinent.
 Deinde sequitur, Στολιστὴς ἔχων τε τὸ δικαιοσύνης πῆχυον, ἢ τὸ
 σπονδεῖον, *Stolistes seu Ornator, qui justitiæ cubitum & calicem*
ad libandum gestat. Is scit omnia, quæ ad disciplinam &
 sacrificia, primitias, hymnos, preces, pompas denique &
 dies festos spectant. Post omnes exit Propheta, *προφανὲς*
τὸ ὑδρεῖον ἐγκρατολισμῶ, ᾧ ἔπον) οἱ τὸ ἔκπεμψιν τὸ ἄγτων εὐασά-
ζοντες. *Qui spectabilem in sinu gestat hydriam, quem sequun-*
tur, qui emissos panes portant. Is, ut qui sit Sacrorum Præ-
 fectus, ediscit Libros decem, qui vocantur Sacerdotales,
 de Diis & legibus, & universa Sacerdotum disciplina.
 Meminit quoque eo loco Πασαφόρων, qui sex Mercurii Li-
 bros de Medicina ediscunt, hoc est, de Anatomia, &
 morbis, instrumentisque Medicis, tum de medicamentis,
 oculis, & mulieribus. Eos autem esse ex ordine Sacer-
 dotum declarat hic locus *Libri Tertii Pædagog. Cap. 2.* ubi
 describens eum, qui idola ostendit, *πασαφόρ) ἢ ἡ τὸ ἀλ-*
λ) τὸ ἱεροποιούντων: ex quo apparet fuisse quemdam Ædi-
 tium, de quo dico ad *Symbolum 41. Lib. 1.* Ex eo Cle-
 mentis loco facile confutes eos, qui existimantur omnes
 Ægyptiorum Sacerdotes communiter vocari Prophetas;
 quod

quod sensisse videtur Diogenes Laertius, cujus auctoritate adductus Criticorum aliquis, in hoc Antinoi monumento, ANTINOΩ ΣΥΝΘΡΟΝΩ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ, *προφήτης*, hic dicit esse *ιερέα*, abusus communi nomine proprii loco, nec satis ea discriminans, quæ apud Ægyptios (ut doctissime ostendit Clemens) inter se distincta erant.

Cap. 39. *ἢ ἀνατεταμμένα θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῆ κηδεύματα εἶδωλα*] Turbatum est in hoc loco, & puto restituendum *ἀνατεταμμένα*. Quam enim ridiculum est, hæc verba de Pollinctore accipere, & cum Interpretibus dicere, *Quod nuda & resecta, quibus iusta facit, simulachra contemplatur?* Et ubi Pollinctor iusta facit, hoc est, sepelit simulachra? & simulachra in partes concisa? Esto, Pollinctores funerarent sacra animalia, prius dissecta unguentisque oblita, non tamen hoc simulachris aureis & marmoreis unquam factum legitur; quod per se ineptum est. Hæc igitur verba de Cane intelligenda sunt, *γυμνὰ ἢ ἀνατεταμμένα θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῆ κηδεύματα εἶδωλα*, *nuda & explicata spectat, quæ custodit, Deorum simulachra*. Nam *κηδεύειν* non semper funerare, sed curare & servare significat. Quod autem canes custodiæ Templorum & Simulachrorum adhiberentur, ne quid auri argenteive ex iis abraderetur, aut etiam gemmæ, quibus parietes sacri apud Ægyptios collucebant, furto subducerentur, ex Horo colligere licet, & Æliano de *Animalibus*. Porro quos hic *ἐνταφιασὰς* seu Libitinarios designari vides ab Horo, publici funeris Curatores, eorundem cætum apud Christianos in Orientali Imperio *ἀσκητήριον* dictum fuisse notat Vir Eruditus; non tamen evincit iis, quas affert, rationibus. Nam quod ex

Novella Justiniani 59. citat, ἐκάσῃ κλίνῃ ἀσκητήριον δίδοσθαι ἀσκήτας aliquot exequiis mortuorum fuisse deputatos confirmat, non tamen inde recte colligit, ἀσκητήριον fuisse proprie quod funera curabat, quasi definire vellet, ἀσκητῶν esse ἐνταφιασῆν; quod minime dici potest, ubi propria verbi significatio quæritur. Neque enim si Apelles sit pictor & orator, ideo pictorem definiens, dicam, *Pictor est orator.*

Cap. 40. προσιδέασαι τῶ κυνὶ ἢ βασιλικῶ σολῶ &c.] Recte hic animadvertit Vir de nostra Societate Eruditus, unam copulativam ἢ pervertere sensum. Depingenda est ut Regis statua veste ad pedes strata, quam canis custodiat, & restituendum, προσιδέασαι τῶ κυνὶ βασιλικῶ σολῶ παρερημένῳ ἢ ἄλλῳ γυμνῶν.

Cap. 41. Πασοφόρον ἢ σημαίνοντες] Interpres vertit, *sacrum pallium gestantem*, perperam meo quidem iudicio. Nam si verbi significatio spectanda est, D. Hieronymus in *Isaiam* pastoforium interpretatur thalamum, in quo habitat præpositus templi; in quo πασοφόρον æditius est aliquis potius, quam *sacrum pallium gestans*; quæ verba nimis generalia sunt & obscura. Fefellit Interpretem, quod apud Julium Pollucem πασός dicitur, ὡς ἐκ τῆς δυνῆς ἀεπέτασμα, *velum quod thalamo obtenditur*; ubi cum aliqui Codices Latini *pallium* reddiderint, hic de veste communi accepit: sed debebat animadvertere quod habet Etymologicum Magnum, πασός, ἢ ἐκ πετασμάτων ποικίλων κατεσκευασμένη σκηνή. Ubi pastos non pallium tantum, sed thalamus ipse nominatur, quo sensu etiam pastoforium dicitur. Verum hic aliud latet, quod neque Clementis Alexandrini Interpretes pervidere: πασοφόρον, ut constat ex eodem Clemente, cft

est ex Sacerdotibus Ægyptiorum, & ut facile intelligi potest, Ædituus aliquis; nam dicitur advenas in templum introducere & idola monstrare, *σεμνὸν δεδρακῶς, ἢ παῖτανα τῆ Αἰγυπτίων ἄδων γλώσση*. Nunc Docti Viri quærunt, quorsum dicatur *πασοφόρο*; neque enim Deorum thalamos & ædes portat, sed custodit: Manuscriptus aliquis Codex apud Clementem Alexandrinum habet, *πλασοφόρο*, distortius quidem, sed apparet ex eo locum esse depravatum: Ego legendum existimo *πασόφερρο*, *templi custos*; quo nihil aptius ad Clementis & Hori mentem video: nam ὑπὸ τέττε φυλάττει τὸ ἱερόν.

Cap. 49. *Ακαθαρσίαν ἢ γράφοντες, ὄρυγα ζωογραφῶσιν &c.*] Magna in hoc Hierolyphico enodando Interpretum est dissensio. Alii siquidem de Oryge, alii de Coturnice intelligunt. Multum refert utrum de quadrupede, an de ave sermo sit; quod tamen unius litteræ ambiguitate decepti homines, alioqui non imperiti, confundere. Codex Italus, qui Romæ prodiit excusus anno 1599, nomen ὄρυγο de textu expunxit; reliquit tamen illi locum ad marginem, ne plane abrasum videretur: Deinde reposuit ὄρτυγο, Coturnicem pro Oryge. Qua in sententia fuit quoque Pierius *Lib. 27.* haud ita diligens in Hori mente perscrutanda. Mihi vero mirari contigit, quomodo Viris Doctis hæc interpretatio exciderit, quæ ut alia omittam, vel hoc uno argumento refelli quam facillime potest, quod id ipsum animal, de quo hic sermo est, Horus dicat *ἐμπροσθίαις σκέλεσιν ἀνορεύσασιν πλὴν γῆν, anterioribus cruribus, sine pedibus, terram effodere*. Quæso, cur anteriores hic pedes nominantur, nisi quia sunt & posteriores? at si anteriores sunt & posteriores, apparet animal esse quadrupes, quod

K k 3

quod in avem tam cito efformavit Pierius. Deinde si avis est, & Coturnix, quomodo huic, tanquam equo, insidentes facit Reges? quod absurdum est. Omnino de Oryge totum Symbolum intelligendum; Primum, quia id omnium pene Codicum fides postulat, & ὄρυγιος nomen, ut apparet, non nisi timide in alienam sedem irrepfit. Secundum, quia quæ hic Orygi tribuuntur ab Horo, eadem quoque comprobatur Ælianus de *Animalibus*. Neque enim tantum Orygem dicit, Solem Orientem averfari, sed etiam adversus ejus exortum alvum dejicere; quo fit, ut Serapidis cultores tam præposterum animal male oderint. Bene igitur in hac parte Mercerus, qui Aldi Codicem sequutus nihil mutavit. Sed hic postea laudatus Interpres postquam ad hunc textum devenit, καὶ οἱ ἱερεῖς τῆτο μόνον τῶ πτηνῶν ἀσφραγίσσον ἐσθίουσιν, hoc est (ut ipse interpretatur) *Quare & sacerdotes unam hanc inter volucres non signatam comedunt*: tum idem Mercerus in hunc locum annotat; *Mirum sane est, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine quod sciam, est proditum*. Putavit ita Vir minime malus, Oryges alatos ab Horo conferi, nec mirum est, si hoc tantopere demiratur, sed non minus mirandum, quomodo Vir tam emunctæ naris, & in tot Authorum commentationibus volutatus, tam facilem locum suo nitori restituere non potuerit. Itaque totum hunc locum (inquit) *corruptum existimarem, nec qua ratione possit restitui, succurrit, nisi forte pro τῶ πτηνῶν, legimus τῶ εἰσῶν*. Si tam audacter in Auctoribus mutare licet, *omnia* (fateor) *erunt protinus alba*. Sed ubi prudentium Criticorum in dictionum mutationibus hæc audacia? Ego existimo, unius & admodum affinis literulæ mutatione pos-

posse totam hanc plagam fanari, si dicamus *πληθῶν* positum pro *κληθῶν*, quæ germana est lectio. Sed reclamabit aliquis ex Grammaticorum natione, τὸ κτηνῶν dici de pecudibus; quod in Orygem ferum animal cadere non potest. Hic quisquis ita objecerit, satisfactum sibi abunde existimet, si Orygem inter pecudes esui aptas videat annumerari a Columella, ubi sic scribit: *Feræ pecudes, ut capreoli, damæque, nec minus Orygum cervorumque genera, & aprorum, modo lautitiis & voluptatibus Dominorum servantur, modo questui ac reeditibus.* Unde etiam Juvenalis: *Et Getulus Oryx hebeti lautissima cæna Cæditur.* Est enim Oryx de genere caprearum sylvestrium, bisulcus, & unicornis, ut ex Aristotele & Plinio licet colligere. Oppianus tamen non unum duntaxat cornu, sed plura videtur illi tribuere, dum canit: *Ὀξείαι κεργῶν ἢ μετήροισι ἀντέλλουσιν αἰχμαῖ.* Nunc quod reliquum est difficultatis, expediemus: *διόπερ οἱ ἄρχαῖοι βασιλεῖς, & ὠροκόπε σηµάνοντες αὐτοῖς ἢ ἀνατολὴν, ἐπικαθίσαντες τῷ τῷ ζῶνι, δὲ μέσος αὐτῆ ὡς ἰσθμῶν γωµόνων πρὸς τὴν ἀνατολῆς ἀνελεύθειαν ἐγνώριζον.* Quapropter antiqui Reges cum sibi ortum nunciaret horarum observator, huic insidentes animali, per medium ipsum velut gnomones quosdam ortus rationem ac tempus accurate certoque cognoscebant. Primum malim καθίξιν active sumere, & de Horoscopo intelligere, quem Reges jubent Orygem conscendere, ut certius Solis ortum dignoscat. Quod autem habet δὲ μέσος αὐτῆ, τὸ per medium ipsum subobscurum est; nescio enim, quid sibi cogitatione pinxit Mercerus, quasi per medium hoc animal, cui insident intuentes Reges, ortus speculentur: Hic μέσον accipiendum est, pro re interiecta & interposita ad aliquid efficiendum, vel certe uno verbo cla-

clarius dicendum διαμέσθ αὐτῆ, hoc est, *ipso interventu, ipso mediante*. Nam διάμεσθ dicitur antiquis, ut recentioribus μεσίτης, qui ad negotium aliquod conciliandum intervenit, & sic ὄρυξ hic διάμεσθ nominatur, quod beneficio hujus naturalis propensionis, qua Solis primas faces prævidet, tempora discernant Horoscopi. Jam quod ad interpretationem eorum verborum attinet, διὸ οἱ ἱερεῖς τῶτο μόνον τῶ κτηνῶν ἀσφράγιον ἐδίδοσαν, *Sacerdotes unam hanc inter volucres non signatam comedunt*: Visa est Interpreti suspecta vox ἀσφράγις, & forte (inquit) legendum ἀσφάγις; sed omnino retinenda vetus lectio ἀσφράγιος. Declarat Herodotus, ubi ostendit, vetitum esse Sacerdotibus sub pæna capitis, ne victimam aliquam immolent, quam prius sigillari annulo non signarint, ἀσύμαντον ἢ θύσαντι θάνατον ζῆμνι ἐπιτίεται. Horus hic Orygem solum excipit, eam opinor ob causam, quod quæ Deorum sigillo essent impressa, in Deorum possessionem transcribi viderentur: at nefas erat, Orygem execratum animal Dei, maxime Solis, nota inurere, & quasi ejusdem peculium facere.

Cap. 59. Βασιλέα ἢ κάκιστον] Si recte expendatur Hieroglyphicum, nomen κάκιστον sensui repugnat. Itaque Pierius legit κάλιστον: Mallem tamen κελίστον, cum potentissimum regem designari dicat, qui universo terrarum orbi imperitet.

Cap. 69. αὐτότοκον γὰρ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον] Quid facit hic αὐτότοκον, quod Mercerus vertit *ad partum facile & maxime proclive*; at Trebatius, *est hoc animal rotundum & promiscue parit*? Nugæ: Lege, αὐτόκνυτον καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον, *suapte natura cernuum & inflexum animal*: quo nihil ad sensum accommodatius.

Cap.

Cap. 2. Lib. 2. Καὶ αἰεὶς νεοσσὸν &c.] Hoc Hieroglyphicum ut breve, ita difficile est: Primum Mercerus emendat αἰεὶς νεοσσὸς pro νεοσσὸν. Ego veterem lectionem retineo, cum bis in Horo constanti Veterum Codicum fide ita legatur. Non advertit Mercerus, quod doctiores Grammatici notant, recentiores Græcos (ex quorum numero est hic Auctor Hori μεταφραστῆς) nonnunquam accusativis nominativorum loco abusos. Sic Nicetas in *Alexio Angelo* θυλατέρα dixit pro θυλάτηρ: τῷ βασιλεῖ δὲ τῷδε καὶ τρίτῃ θυλατέρα ἦν εὐδοκία τῶνομα. Sic Corona Pretiosa, Græcus Liber, θυλάδα in nominandi casu pro θυλάς habet. ἀρρενογόνος autem non tantum masculus est, sed mares generans. Vox κυκλοηδὸν omnino depravata est: Mercerus reponit κυκλοειδής, & interpretatur orbiculatum: Sed quis tales sensus probare possit? Quod *aquilæ pullus orbiculatum quid significet*. Vide num legendum sit τυλοειδής: τυλοειδής est calli speciem habens, & per Metaphoram robustus: sic autem Aquilæ pullus innuet masculum, fortem, & robustum, qui ex diuturno labore callum contraxerit. Non occurrit, quomodo aliter hanc cicatricem obducamus.

Cap. 3. Δύο πόδες] Hoc Hieroglyphico ubi legitur, Δύο πόδες συνηγμένοι ἢ βεβηκότες δρόμον ἤλις ἢ ἐν ταῖς χειμέρναῖς τροπαῖς σημαίνουσι, Gemini pedes simul compacti & progredientes, solis cursum cum in solstitio est hyberno, significant, varix sunt lectiones. Et primum quidem Manuscriptus liber, pro δύο πόδες habet δύο πολύποδες. Pierius *Hieroglyphicwn Lib. 27. Cap. 29.* non est admodum pugnax, quo minus duo Polypi ad hibernum solstitium denotandum simul colligati exprimentur: *Impressorum*, inquit, *Codicum lectio, quæ est δύο πόδες, nequaquam displicet:*

LI

ect:

cet: sed si progressum exprimere volueris, videndum est, si pedes illigatos pinxeris, qua ratione id tuearis. Hæc ille, quorum nullam auctoritatem, nullam affert rationem. Et certe nullus opinor Veterum invenietur, qui ullam partem Polypi ad Solem significandum unquam usurparit; quamquam ut nihil est in istis Symbolis tam alienum, quod non aliquo cultu orationis, & rationis specie splendescat, posset illud fortasse dici, Polypum recte Solis in hyberno solstitio tarditatem significare, quod fit, ut ait Ovidius,

— *crinali corpore segnis.*

Vel ut canit Oppianus :

*Παλίσιας σροφάλλυγας ὑπὸ σκολιοῖσιν ἰμάσι
Τεχνάζων.*

Verum quid opus esset geminos Polypos ad hoc Symbolum pingere? & si sua natura tardi sunt, cur vincula, quæ ad frænandam celeritatem expressa sunt, injicerentur? Puto probabilius esse, si pro δύο πολύποδες, legatur δύο πολλῆ πόδες, id est, duo Solis pedes, pro duobus Polypis; nam Sol πολὺς appellatur, ut constat ex eodem Horo. Quid est autem aptius ad Solem in solstitio hyberno tarde progredientem significandum, quam Hori sive Apollinis statuam, cujus pedes inter se vincti sint & impliciti, depingere? At urget Pierius, & quærit, quomodo si pedes vincti sint, progredientur? Difficilius quidem, sed tamen progredi possunt; quod cernitur in ergastulariis, qui ita vincuntur compedibus, ut aliqua ex parte movere se, & progredi possint; & recte quidem hoc pacto cursus Solis significatur, qui non est omnino nullus, sed

tar-

tardior, ut stare quodammodo loco videatur. Quamobrem puto legitimam esse lectionem, δύο πολλῆ πόδες συνεργόμενοι, pro συνηγομῆνοι, ἢ βεβηκότες.

Cap. 20. Ἰπποπόταμοι] Quomodo Hippopotamus horas significet quærit Pierius *Hieroglyph. Lib. 29.* Et multum quidem laborat, ut explicet, conjecturæ vero, quas affert, paulo videntur debiliores. Quia depascit segetes, inquit, ante determinatas in diem, vel quod interdum in imis aquis latet, noctu in terram egreditur. Hæc, inquam, rem acrius perpendenti non satisfaciunt. Primum nota, in Græco esse ἄραν, non ἄρας: ἄρα autem κατ' ἔξοχῶν, ut constat, sæpe vernum tempus significat. Et ita ἄρας, hoc est, veris Hippopotamus Symbolum esse dicitur, quia vère, ubi primum herbæ pubescunt, incipit e Nilo egredi & pabulari, ut habet Nicander in *Theriacis*,

Χιλοὶ ὅτε χλοῶσιν, νέην δ' ἀπεχέυατο ποίην.

Pabula ubi virescunt, & novam fundunt herbam.

Dixit autem ἀπεχέυατο pro ἀπεχεύαντο per Enallagen. Ali- ter etiam explicari potest, si dicas ἄραν irrepsisse pro ἄραν, ut Hippopotamus execrationem significet, quo nullum animal execrabilius; nam Patrem interficit, & Matrem comprimit.

Cap. 29. Γεσμίματα ἐπὶ τὰ ἐν δυοὶ δακτύλοις παρεχόμενα] Pa- rum accurate hoc Philippus expressit, cum nullam ratio- nem subjiciat, nec quos digitos quasve literas intelligat designet; itaque vix conjecturæ ansam relinquit.

Cap. 30. Γραμμὴ ὀρθὴ μία ἅμα γραμμῇ &c.] Hoc & hu- jusmodi signa, sunt ex hominum impositione levissimo plerumque fundamento, haud dissimilia iis, quæ Nicolaus Smyr-

Smyrnæus Aftabafdas collegit de signis numerorum.

Cap. 37. Οτε Ἑβραίων ἀνθρώπων ἐξώλη σημήναι, χαίρον ζωγραφῶσι] *Ægyptiis* igitur, *Judæis*, & *Perfis* execrationi fuit, contra *Samiis* honori, qui suam pro tutela navium sumptulerunt: τὰ Σάμια πλοῖα σὺς τύπον ἔχον ἐν ταῖς πρώραις, *Hefychius*. Inde explicatur obscurum Proverbium, quod est in *Stromateo*, *Ναὺς δὲ τις ἀκύρωσθαι Σαμὴν ὕς εἶδθαι ἔχουσα*.

Cap. 38. ἐκσίζοντα τὲς ἰδίης σκύμνας] *Hic* ἐκσίζειν *Mercerus* dicit esse ἐκ σοῦς ἐκβάλλειν; sed hoc sine ullo testimonio: *Lege* potius ἐκσίζειν, quod est etiam flagellare.

Cap. 51. Ἀνθρώπων περσοβύγωνα τῷ ἰδίῳ πάτρωνι] *Πάτρωνος* nomen recentioribus *Græcis* usurpatum, ut apud *Latinos*. *Scholiast.* *Eurip.* Πάτρων, ἐλευθερώσας τὸν ἀργυρώνηλον. *Hefychius* putat quoque centum primos *Romuli* *Senatores* πάτρωνας nominatos.

Cap. 53. Γυναῖκα θηλάζουσαν — τρυγῶνα ζωγραφῶσι] *Gravis* hic *Merceri* hallucinatio, & ubi turtures visi cum mammis & dentibus? Omnino vel nomen τεργῶν positum est pro *vespertilione*, quod unum inter volatilia proprie dicitur τεργῆν, ut author est *Julius Pollux*, vel *Turturis* & *Vespertilionis* *Symbola* sibi invicem proxima, in hac imagine ita fuerunt confusa, ut τρυγῶν ἀντὶ νυκτερίδθαι poneretur: *Soli* enim inter volatilia *Vespertiloni* dentes & *mammæ* tribuuntur ab *Auctoribus*.

Cap. 57. γενᾶται ἢ τοῖστω τρόπω· ὅταν μέλλῃ τελευτᾶν &c.] *Quod* ait hic, *Phœnicem* se in terram summo impetu projicere, unde & vulnus accipit; ex sanie vero vulneris defluente aliam gigni, qui simul cum patre moribundo *Heliopolin* proficiscitur; hoc neque *Chæremon Ægyptius*, qui

qui citatur à Tzetze, neque Philostratus & Herodotus, aut ex Latinis Solinus, Lactantius, Manilius, Ovidius & cæteri, qui Phænicis meminerunt, tradidere: Patrem tamen eundem orbiculari myrrhæ ligno veluti ovo includere, & ad aram Solis deferre meminit Herodotus; sed melius Lactantius de cineribus & reliquiis patris accipit his verbis,

Unguine balsameo myrrhaque & thure soluto

Condit, & in formam conglobat ore pio:

Quam pedibus gestans contendit Solis ad ortum,

Atque aræ residens ponit in æde sacra.

Licitum cuique fuit, in re tam ignota pro arbitrio fingere; itaque pluribus discutiendum non puto.

Cap. 62. αὐτὴ γὰρ ἑκατέρω τῆ κεφαλῆ ἀναίει] Miratur Gernerus, vir multæ lectionis, Salamandras hic dici bicipites, & merito: plagam vidit, non tamen sanavit. Existimarem ego sic legendum, αὐτὴ γὰρ ἑκατέρω τῆ κεφαλῆ ἀναίει. *Ignem utrimque*, hoc est, ab utroque latere cingentem, *extinguunt*, & id capite, a quo maxime frigidus humor instillatur, quo Scholiastes Nicandri ignem extingui voluit. Porro, quando audis hominem *πυρὶ καίμενον* exhiberi per Salamandram, intellige flammis obsessum, non consumptum.

Cap. 78. καρποδέσμιον παρεκλογεθέντα ἐνέσεις] *Juncturam pedis consequi deprehendes*, inquit Mercerus: valde obscurum est quid velit. Significat potius vinculum & (ut ait Vetus Glossarium) fasciolam aut funem articularium, quam juncturam pedis: Innuitque bovem ita religatum, suum trahere vinculum, nec recte coërceri.

L1 3

Cap.

Cap. 94. αὐται γὰρ ἑαυτὰς φυλάσσειν γρηγορῆσαι κατ' ὄρδινον]
 Vox Romana, Græca civitate donata, qua usus est etiam
 Macarius Xinus adversus Sarracenos, & Constantinus in
 Ταβιτίς, λοχαγὸς ἢ λέγεῖ ὁ πρῶτος ἢ εἶχε, ἤγεν ἢ ὄρδινον.

Cap. 104. Ανθρωπον σώζοντα πολλὰς — νάρκωτον τὸν ἐχθρὸν
 ζωογενῶσιν &c.] Aliorum quidem Auctorum hoc nemo
 tradit, sed uno omnes ore contradicunt: Itaque hic Au-
 ctor Ori Interpres νάρκωτον fortasse posuit pro Nautilo seu
 Nauta pisce, cujus mira in natando industria, de qua
 vide Aristotelem Lib. 9. de Animal. Cap. 37. & Oppian.
 Lib. 1. Αλιευτικῶν.

Cap. 109. Ανθρωπον λάμειαν ἔχοντα] Vide, num λαμῶν
 ἔχοντα sit legendum; λαμῶς est gula: vel certo παροιμιαικῶς
 Lamiam habere dicuntur, qui gulam habent aut ventrem
 infatiabilem. Nam λάμια apud Hesychium est bellua, vel
 mulier insigni voracitate. Quod autem hic tradit de Sca-
 ro, id ipsum habet Aristoteles: Scarus diversa omnino ven-
 tris species est, & ruminare solus piscium quadrupedum ritu
 creditur.

Cap. 112. αὐτὴ γὰρ καταγεθῆσα, ῥίπτει τὴν ἐν τῇ ἐξῆ ἀκάν-
 θαν] Non de turture ave, sed de pastinaca pisce intelli-
 git, quem Græci τρυγόναι nominant: Spina autem caudæ,
 est radius sive stimulus, quem hic piscis habet insignem.
 Dioscor. Lib. 2. Cap. 22. τὸ κέντρον τῆς ἐξῆς nominat: βέλ-
 ῖσιον Oppianus, qui ejus venenum diserte describit L. 2.
 de Piscatu. Legeigitur, hamo, ἀγκίστρον, non laqueo, ut red-
 dit Mercerus, implicatam Pastinacam.

JOAN-

JOANNIS CORNELII
 DE PAUV
 OBSERVATIONES
 I N
 HORAPOLLINEM.

IOANNIS CORNELII
DE PAUW
OBSERVATIONES
IN
HORAEOLINEM

JOANNIS CORNELII DE PAUW

OBSERVATIONES

I N

HORAPOLLINIS

LIBRUM PRIMUM.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Ita efferendum est hoc nomen cum M. S. Augustano, Suida, Photio & Eustathio. Errant, qui ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ scribunt divisim. Nam ista Ifodynamia, quæ conjuncta bene sonant, disjuncta sonant male. Patet ex Linguæ Analogia & exemplis ubique obviis, quæ convasare nolo. Unum est, quod silentio præterire non possum, quia plane gemellum est huic Nostro: Ut ΩΡΩ Ægyptiæ est ΑΠόλλων, ita ΑΝΘΩ Ægyptiæ est ΕΡΜΗΣ: Ex istis duobus unum Ερμάνθω si militer factum est; quod si separet, & contra ipsos Græcos insurgis, & Linguæ Genio impingis colaphum. Hoc certum & perspicuum. Quare ineptum est ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, & redonandum Nasutulis, a quibus profectum est primum. *Horapulus*, quod ex Poghini Libro M. S. adducit Hæschelius, longe tamen pejus. Nam id nihil significat, & Amanuensium meras exhibet inanias. Quod autem Viri Eruditi de Recentiorum ΜοχόπελΩ pro ΜόχΩ, ΑεμύόπελΩ pro ΑρμύΩ, ΞανδόπελΩ pro ΞάνθΩ &c, notant, intelligendum est caute. Nam nomina illa voces non sunt singulæ, sed binæ. Græcis scilicet Recentioribus πέλΩ est Latinorum *pullus*, ut scimus ex Glossis Græco-

Mm bar;

BIBΛΙΟΘΗΚΗ
ΖΑΓΟΡΑΣ

barbaris: Ista vox cum aliis vocibus ab illis conjuncta sæpe; atque hinc Μοχρόπουλος idem, quod Μόχρος πῆλος , Αρμύροπουλος idem, quod Αρμύρος πῆλος , & sic in cæteris. Unde apparet, quid ad ipsum *Horum* faciat *Horapulus*; pro quo, si nomen fuisset usu receptum, scribendum esset saltem *Horopulus*, ut ab Aliis jam observatum. Sed ut dixi, nugax est omnis ista scriptio & abjicienda prorsus.

Cap. 1. $\text{πῶς αἰῶνα σημαίνουσι}$;] Verum est, quod Mercerus notat de his Inscriptiunculis: Recentiores sunt, & ratio earum habenda est nulla.

$\text{τὴν ἐρεὴν ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπτομένην}$] *Caudam sub reliquo corpore latentem.* Interpres male. Basiliscus serpens est magnitudine duodecim digitorum, qui incedit medio erectus: Vide Plin. *Lib. 8. Cap. 21.* Hic ita pingebatur ab Ægyptiis æternitatem designare volentibus, ut sub corpore erecto lateret cauda, ne finis æternitati contrarius appareret scilicet. Apage flexus multiplices, & quicquid eo pertinere posset.

ἑραῖον] Mercerus ex Libro Morellii ἑραῖον : quod mihi impense placet. Nam sic vocem habemus peregrinam. Junge Bochartum in *Hierozöic. Part. 1. P. 22. & Part. 2. P. 402.*

$\text{θεοῖς περιτιθέασιν}$] Interpres, *diis circumponunt.* Utrumque pravum est; quia nimis exiguus est Basiliscus, quam ut Diis circumponi possit. Scribe παρὰ θεάσιν : Sic quod verum est, dicitur. Mox in fine Capituli recte scriptum, $\text{ἢ ἢ κεφαλῆς ἢ θεῶν ἢ περιτιθέασιν}$.

$\text{τέτο ἢ μόνον ἀθάνατον}$] Hoc nullibi scriptum, sed contra apud Plinium & Ælium scripta, quæ mortalitatem ejus evincunt subitam: Sciunt omnes. De Ibide notat Ælianus
Lib.

Lib. 10. Cap. 29. de Animal. Ως μὲν ἐν μακροβιωτάτων ἐστὶ τὸ ζῶον ἢ δὴ εἶπον· λέγει ἢ Ἀπίων, ἢ ἐπάγεται τὰς ἐν Ἑρμῆ πόλιν ἱερέας μάρτυρας δεικνύοντας οἰεῖν ἀθάνατον. τῆτο μὲν ἐν ἢ ἐκείνω δοκεῖ τὸ ἀληθείας ἀφεσάναι πάμπολυ· ἢ ἐμοὶ ἢ πάντως ἂν ἢ κατεφάνετο ψευδὲς, εἰ ἢ ἐκείνω δοκεῖ. An simile quid de Basilisco cum suis Ægyptiis confinxit Horapollo? Haud puto; quia *Cap. 34.* hujus Libri, ubi de Phœnice agitur, legimus disertè, ψυχὴν μὲν, ἐπειδὴ πάντων τῶ ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον ὑπάρχει τῆτο τὸ ζῶον. Quod certe scribere non potuisset Autor, si Basiliscum fecisset immortalem. Quid igitur? Locum corruptum auguror & Amanuensium fidem habeo suspectam: Scribi potest perbene ad mentem Philippi & ipsius Horapollinis, τῆτο ἢ μόνον εἰ ἀθάνατον. Alia genera Serpentum sunt satis longæva; hoc unum præ cæteris adeo longævum est, ut videatur fere immortale: Vocula omiſſa taxat, & tollit quod nimium est. Hoc certe non displicet: Et sic optime etiam quadrat, quod de Basilisco ex Philone Byblio notant Viri Eruditi.

ὃ ἢ προσφουήσαν ἐτέρῳ παντὶ ζῶῳ δίχα ἢ τῷ δακύν, ἀνακρί]
Signate Ælianus Lib. 2. Cap. 5. de Animal. ἢ μῦθοι ἢ θεασάμενοι ὃ τῷ ὄφειν μήκιστον αὐτὸν, ἐν εἰς ἀναβολὰς, ἀπὸ ἤδη ἐκ τῷ τῷ φυσίματι προσεολῆς αὐτῷ ἐστίν. Nam Emphaticum est illud αὐτῷ ἐστίν, & ex Atticorum loculis petitum, ut sciunt, qui Linguam callent. Bochartus in *Hierozoic. Part. 2. P. 401.* depravate citat αὐτός ἐστιν, idque in καυτός vel καυσός mutat parum perite.

Cap. 2. ταῦτα πάλιν ἢ τῷ μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν] *Interpres, ea rursus in eundem referri, & tanquam imminutionem sumere.* Neutrum placet; quia Articulo αὐτὸν relato ad vocem κόσμῳ, non dicitur, quod dicendum erat. Omnia,
 Mm 2 quæ

quæ in Mundo generantur, non redeunt dissoluta in Mundum; nam inde non exierant; sed in se ipsa & genera sua, unde processerant, & quorum partem ab æterno constituebant: Quare generatio & diminutio illa expressa Serpente, qui caudam ore comprimens, in se redit. Notissimum est hoc Philosophorum Dogma, & ab Hæschelio etiam commemoratum in Notis: Id autem hic expressum sine dubio, antequam Amanuenses mutaverant, quod ipse Philippus scripserat. Lege igitur, ταῦτα πάλιν ἢ μείωσιν εἰς ἑαυτὰ λαμβάνειν: Sic illud ipsum habebimus denuo. Pro εἰσὸ Græci etiam dicunt αὐτὸ: Quare & αὐτὰ pro εἰσὸ λέγεται, si velis.

Cap. 3. ἴσιν, τετέσι γυναῖκα] Illud τετέσι γυναῖκα aperte probat, ἴσιν vel ἴσιν Ægyptiis denotasse *fœminam*. Nam alias inepta est interpretatio, & nugas agit Philippus.

Σωθῆς] Σωθῆς Viri Eruditi *canem* denotare aiunt apud Coptos. Sit ita, per me licet: Aliter tamen Veteres Ægyptii, si Plutarchum audiamus, qui in Libro de *Isid.* & *Osirid.* scribit, Σωθὶ σημαίνει κύνειν ἢ τὸ κύειν: in quo nihil est, quod ad vocem κύων pertineat proprie & jure suo. Quod subjicit ibi Autor, διὸ ἢ παρατροπῆς ἡρομῆδης ἢ ὀνόματι, Ἐλληνιστὶ κύων κέκληται τὸ ἄστρον, ὅπερ ἴδιον τῆς Ἰσιδος νομίζουσι, lusus ingenii est, quo rem ipsam tangit, non vocabuli indolem. Nihil apertius; nihil indubitatus.

διόπερ ἐκ ἀλόγως ἢ ἐνιαυτὸν.] Malim διόπερ ἐκ ἀλόγως καὶ τὸν ἐνιαυτὸν, ἴσιν λέγουσιν. *Qua de causa non absque ratione annum etiam vocant isin.* Isis multa significabat apud Ægyptios: *mulierem; Deam; sidus, in quo anima Deæ; annum.* Attende; videbis particulam requiri, ut oratio recte procedat.

ἑσέσιν

βαίειν] Cur Aldinum βαίειν aspernantur Viri Eruditi? id ego certe non assequor, ubi βαίειν præcessit, & hoc usu tritum est, illud non item. Vide etiam sequentia.

Cap. 4. πεντεκάδεκα μοῖραι ὑπάρχουσι] Haud dubie legendum πεντεκάδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσαν: id ipsa verborum συνέχεια probat. μοῖραι sunt gradus, non dies: id certum quodque.

πληρώσασαν] Præfens hic, & idem, quod πληρώσαν, completentem: Mercerus pessime completis. Nam id falsum est, ut quisque animadvertit statim.

εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασι νεύειν] Ex his & superioribus commode illustrari potest illud Plinii de Simiis *Lib. 8. Cap. 54. Luna cava tristes esse, quibus in eo genere cava sit, novam exultatione adorare.* Cum Luna deorsum cornua inflectit, cava est, & suum illud inane nobis ostendit: Similiter Cælum dicitur cavum apud Varronem *Lib. 4. de Ling. Lat. Cælum dictum scribit Aelius Gallus, quod est cælatum; aut a contrario nomine, quod apertum est: Non male. Quod post, verior Aelius; multo potius cælare a cælo, quam cælum a cælando. Sed non minus illud alterum de cælando, ab eo potuit dici, quod interdiu cælatur, quam quod noctu non cælatur omnino. Ego magis puto a chaos cavum; & hinc cælum, κοῖλον: quoniam ut dixi, hoc circum supraque, quod complexu continet terram, cavum, κοῖλον. Itaque dicit Andromeda, Nox tu, quæ cava cæli signitentibus conficis bigeis. Et Agamemnon, In altifono cæli clypeo. Cavum enim clypeum. Et Ennius item ad cavationem, Cæli ingentes fornices. Ita legendus est ille locus: de quo Nos alibi accuratius. Salmasius ad Solinum de istis Plinii mira: videbimus loco suo.*

Mm 3

Cap:

Cap. 5. Εἰς τὸ ἐνιαύσιον] *Annum ineuntem & inceptum.*
 Interpres non bene, *instantem annum.* Sciunt Græce docti.
 ἢ ἀρχαί, πηχῶν ἑκατόν] Ita Ægyptii: aliter Græci. Vide
 Suidam in V. Ἀρχαία μάντις, & Leopardum *Lib. 5. Cap. 22.*
Emendat.

τελακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν] Hæc mutila sunt, & Au-
 torem reddunt sibi aduersum. Scribendum absque dubio,
 τελακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν καὶ τετάρτη. Unoquoque an-
 no quartum diei accedit; & sic annus Solaris proprie &
 accurate loquendo non est dierum 365, sed 365 & qua-
 drantis diei. Hoc Autor dixit; hoc sequentia aperte sibi
 requirunt. Numeris indicati erant dies: id vitium ex-
 cludit; Nota scilicet, qua indicata erat pars quarta diei,
 ab imperitis neglecta fuit, tanquam calami ductus super-
 vacaneus & fortuitus. Nihil manifestius: Et sic, ut nunc
 video, locum hunc etiam constituit Salmasius ad Solinum
pag. 389.

ὁθεν καὶ διὰ τετραετηρίδου πελοσὴν ἡμέραν ἀεθμοῖσι Αἰγύ-
 πτιοι] Quarto quoque anno igitur Ægyptii pro quinque
 diebus ἐπαγόμενοι computabant sex dies ἐπαγόμενοι, ut sic
 quatuor illos quadrantes colligerent. Quadrantis ratio sin-
 gulis annis haberi non poterat in computando, quia an-
 nus dies, non dierum requirit partes: Expectandum igitur,
 donec quatuor quadrantes diem efficerent unum;
 quem non intercalabant Ægyptii, sed suis ἐπαγόμενοι ἀρ-
 ponebant. Hoc aperte docet hic locus Horapollinis. Mi-
 nus perite Diodorus Siculus *Lib. 1. Biblioth. τὰς ἡμέρας*
ἐκ ἀρχαίᾳ καὶ ἡ σελήνην, αἰπὰ καὶ τὸν ἥλιον, τελακοθυμέρες μὲν τι-
θέμενοι τὰς μῆνας, πέντε ἢ ἡμέρας καὶ τέταρτον τοῖς δώδεκα μηνῶν
ἐπαγασιν, καὶ τέτρω τῶ τρόπῳ τὸν ἐνιαύσιον κύκλον ἀναπληροῦσι.
 Nam

Nam ita currebat tempus, sed non computabatur. Ab uno ortu Caniculæ ad alterum Caniculæ ortum sunt dies trecenti sexaginta quinque cum unius diei quadrante: Hoc tempus quotannis sibi observabant Astronomi, sed Ægyptii in vita communi non computabant quotannis; quia, ut modo dixi, annus civibus computatus dies integros, non diei particulas desiderat. Hoc perspicuum est, & illud Diodori, πέντε ἢ ἡμέρας ἢ τέταρτον τοῖς δώδεκα μηνὶ ἐπαύρουσιν, minus accuratum esse probat. Atque hinc constat etiam, quam recte scriptum sit apud Plinium *Lib. 2. Cap.*

47. *Omniū quidem, si libeat observare minimos ambitus, redire easdem vices quadriennio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustri ejus semper intercalari anno Caniculæ ortu.* Annus quartus istius Periodi minoris, annus intercalaris est, in quo quadrantium fieri debet collectio: Hoc quarto anno, statim a lustro quadriennale completo incipit lustrum quadriennale novum, ipso Caniculæ ortu. Nihil apertius, aut facilius. Salmasius ad Solinum multus est suo more in redarguenda loci Pliniani scriptura: quo jure nunc omnes & singuli vident. Taceo, quod de Eudoxo ibi verba fiant, qui intercalationem certe non metuebat, aut annum illum quartum *intercalarem* dicere recusasset. Sed hoc in transitu: Plura alias.

Cap. 6. ἢ Ἀρεῶ, ἢ Ἀφροδίτην] Hæc ocium agunt hic, & tutius abessent. Nam aliis interjectis de Marte & Venere demum agitur *Cap. 8.* In Antiqua Editione, qua usus est Mercerus, antequam Aldinam nactus fuerat, non comparebant ista, ut colligere possumus ex Nota ejus.

πλαγίως περιφέρεθ] Elegans est περιφέρεθ, & rem Graphice

phice demonstrat: Videmus quotidie.

πρὸς τῆτο] τῆτο respicit accipitrem, & sibi requirit ζω-
ον, quot latet in ζωα; πρὸς autem comparat, & alia ani-
mantia cum accipitre confert: Veritas igitur, cum hoc col-
lata. Interpres habet eadem ratione; quod Græca non pro-
munt, & minus exercitatos inducere posset in errorem.

ἐν τῷ ἄνω ἐξημαλίθῃ] Hoc minus exasciatum est, & le-
viter corruptum: Scribe, ἐς τὸ ἄνω ἐξημαλίθῃ. Sic apte se-
quitur ἐς τὸ κάτω, quod gemellum illud satis aperte desi-
derat: Et sic εἰς etiam nitet magis, quam ἐς. Aldinum
autem Exemplar sequor, cum τὸ κάτω tibi commendo. Nam
id singulum recte jungit singulo. Si τὰ κάτω malles, etiam
τὰ ἄνω scripserim: tu fac, quod velis. Supra Cap. 4. εἰς τὸ
κάτω βλεῖν & πρὸς τὸ ἄνω ἐξημαλίθῃ similiter habuimus.

Cap. 7. Εἰ γε μὴν] Hoc Caput Mercerus in secunda E-
ditione sua perperam connectit cum Capite præcedenti.
Nam ibi post νῆκιν statim in principio nulla ψυχῆς fit men-
tio: Methodum nosti.

ἐστὶ γὰρ τὸ μὴ βᾶν, ψυχῆ] Aliter Bochartus ex Lexico
Coptico: Vide ejus Hierozoicon Part. 1. Pag. 115.

ψυχὴν ἐκαρδίαν] Animam in corde habitantem. Merceri
animam cordatam ambiguum est.

ἢ τὸ καὶ πρὸς ἢ ψυχὴν συμπαθεῖν] Ita Codex Augusta-
nus cum Codice Morelliano, si particulam καὶ excipias,
quæ a Morelliano aberat: utrumque satis aptum est, quan-
quam καὶ tutius certe omitteretur. Aldinum, τὸ πρὸς ἢ ψυ-
χὴν συμπαθεῖς, haud dubie diversa lectio est, quæ in Libris
diversis olim reperta fuit: τὸ sæpe idem, quod ὀ, ut ne-
mo nescit; Eo sensu accipiendum est in verbis istis, quæ
sic satis commoda sunt: unde Ἔ accipiter, quod plane cum
anima

anima consentit, aquam &c.

Cap. 8. βασιανίζουμένη] Verbum honestum: *examinata, explorata.* Apud Hesychium est, Βασιανικός. ὁ θάσσον συ-
νσειάζων ὡς ἰωπώναντι. Ubi scribendum forte Βασιανικός.
Sed hæc alias & loco suo.

ἐπειδὴν ἢ γυνήση, ὅπερ σπανίως γίνετο, δύο δρσενικὰ, ἢ δύο θη-
λυκὰ] Hæc depravata sunt. Nam qui jungi possunt duo
mascula, vel duo fæminea? Negatio excidit haud dubie,
& scribendum, ἐπειδὴν ἢ γυνήση, ἐκ, ὅπερ σπανίως γίνετο, δύο
δρσενικὰ, ἢ δύο θηλυκὰ. Ut quisque videt, γυνήση præce-
dentia respicit primo & principaliter.

ἔδδὲ μὴν ἢ θήλεια ἐτέρα κορώνη] Ita Hæschelius ex Codice
Augustano, cui Morellianus suffragabatur. Aldus in suis
Membranis repperat, ἢ θήλεια κορώνη ἐτέρα. Legere opti-
mum sit, ἔδδὲ μὴν ἢ θήλεια κορώνη ἐτέρα.

ἐκκοελ, κοελ, κορώνην λέγεισι ἀγνοῶντες] Quid? an Græci
ignorabant, quid acclamatio ista sibi vellet, & ea uteban-
tur nihilominus? Credat Judæus apella, non ego: Sic
omnium bipedum stupidissimi fuissent Græci, qui rem
omnem ab Ægyptiis addiscere potuissent millies. Locus
haud dubie est corruptus, quem diu emendare debuissent
Viri Eruditi, ne adeo insulta viderentur calculo suo pro-
basse. Faciamus, quod decet. ἐκκοελ, κοελ, κορώνην Græ-
cum est, & voces exhibet, quas ipsi pueri in Græcia intel-
ligebant. Scribe, ἐκκόρει κόρε κορώνην. κορέω & κορεύω est de-
virgino, ut διακορέω & διακορεύω: pro illis ἐκκορέω & ἐκ-
κορεύω dixerunt etiam multi. In Dicto certe Vulgari,
quod hic habemus, ἐκκόρη nihil aliud est, quam διακόρη:
de virgine puer cornicem. κόρος sponsus est juvenculus, cui ac-
clamatio Cornicem optat, id est, uxorem fidissimam &

N n

ab

ab omni impudicitia plane alienam. Nihil suavius, nihil apertius; inprimis si Æliani locum notissimum jungas. Et quid igitur? Istane ignorarunt Græci Græcis innutriti? Apage ineptias plus quam ineptas. Ut ipsa acclamatio corrupta fuit, ita corruptum quoque est illud ἀγνοῦντες: Scribe meo periculo absque mora, λέγεται εὐνοῦντες. Quod dicebant, animo benevolo dicebant, & fausta precantes benevolis: Hoc certius certo. Cum Amanuensium errore solenni Græca leviter deformata essent, Critici Diobolares pro Ægyptiis & peregrinis ista habentes, εὐνοῦντες bono animo mutarunt in ἀγνοῦντες: Hoc quisque sentit statim. Et sic locus hic facilis est & manifestus. Addamus ei alterum similem, qui apud Pindari Commentatores extat, & elegantissimus certe est, si legatur, ut primum calamo exit. Versus Æschyli ex Danaïdibus, tres Senarii sunt puri puti,

Κάπειτα δ' ἔσι λαμπρὸν ἠλὶς φάσθ',
 Ἐως ἐγείρω πνευμῶεις τὸς νυμφίους
 Νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Νόμοισι θέντων, more eorum, qui eos posuerunt prius: θέντες intelliguntur illi, qui ad thorum deduxerant novos nuptos, ut illic primo cubarent una: Hi eos posuerant & deposuerant ibi: Et hoc τιθέναι pulchre opponitur alteri ἐγείρειν. Nihil simplicius, aut venustius. In illa deducentium turba semper erant pueri & puellæ: Eo pertinet Æschyli σὺν κόροις τε καὶ κόραις, & illud Commentatorum antecedens, ἢ τὸ ὑποκουέσθαι αἰδαῖς ἔπεν, διὰ τὸ τὸς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζόμενους λέγειν σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Res est indubitata. Quæ sequuntur post Tragici Versus, verba sunt
 In-

Interpretis Græci: Lege, *κᾶν τῷ ἔλω; ἀκορεῖ ἀντὶ τῆ κόρης κορώναν.* Quod *ἐκκόρειν* est in Dicto præcedenti, *ἀκόρειν* est in Dicto illo: α, ut notum, centies auget, non privat; hinc *ἀκορεῖν* plus est, quam *κορεῖν*, & Emphatice accipi debet ibi: Sciunt Græce docti, & præter imperitos ea de re dubitabit nemo: *Strenue devirginat (Talassius) pro puella cornicem.* Hoc Dictum autem in vita communi erat frequens: Quo spectat Scholiastæ *ἢ ἐν τῷ ἔλω.* Vita sæpe mores communes denotat: Comici *ἔλον μιμνήσκουσι* sunt apud Hephæstionem Nostrom: Alia prætereo. Eodem pertinent frequentia; quæ ita constituenda sunt, *παροτρύνοντες ἢ ἐνίοι φασιν, Ἐκκόρει κόρε κορώναν.* Et hoc est ipsum illud Dictum, quod hic habemus. Nunc omnia clarent etiam in Scholiis. Nam illud *αἰχρύνην ἐξευτελίζων* recte constituit Hæschelius: *αἰχρύνων* sequitur apud ipsum Pindarum. Quæ Alii de his conscribillarunt, non sunt unius assis, & eo ablegari debent, quo alia inepta quævis. Cur autem Nicolaus Caussinus ex Phænice Colophonio adducit ea, quæ nihil ad rem pertinent, neglectis illis,

Δὲ ὦ γὰθοὶ ἐπορέξαθ', ὦν μυχὸς πλετῆ,
 Δὸς ὄναξ ἢ σὺ πολλὰ μοι νύμφη,
 Νόμῳ Κορώνη· χεῖρα δ' ἔν' ἐπαιτέση,
 Τοιαῦτα εἰδὼς δὲς ἢ ἢ καταχρήσθ.

quæ eo pertinent plane? An quia in istis etiam post Eru-
 ditissimi Casauboni industriam videbat nihil? Fallor, aut
 ita est. Et, quæso, quid *ὄναξ* ibi? quid alia perplexa &
 male coagmentata? absque ullo dubio Versus insigniter
 sunt corrupti, qui nunc in transitu conjectura, nisi fal-
 lor, insigni faciam, ut iterum sint syncerissimi. Lege,

N n 2

ΔΔΔ

Ἄλλ' ὦ γὰθοι 'πορέξασθ', ὡν μυχὸς πλετεῖ·

Δος ὦ νεᾶνις ἢ σὺ πολλά μοι νύμφη·

Νόμῳ Κορώνη χεῖρα δὲν' ἐπαίτση·

Τοιαῦτα γ' εἰδὼς, δὸς τι ἢ καθὰ χερὶ σέ.

νεᾶνις νύμφη, *sponsa juvencula*; hoc aptum est, & ipse Phænix, si revivisceret, pro suo agnosceret lubens: Cum scriptum esset compendiarie, ὦ νεᾶνις vel ὦ ναις, ex eo prodiit statim Rex ille infaustus obstetricante Amanuensium imperitia. δὲν' ἐπαίτση scriptum pro δέναι ἐπαίτση ob Verbum. Alia aperta sunt, & morari non possunt quemquam. Sed hoc in transitu, ut dixi: Reliqua, quæ in fragmento illo minus expedita sunt, tentabimus suo loco.

Cap. 10. Μονογενὲς] *Ab uno genitum, ab uno ortum*. Interpretis *unigenitum* non dicit, quod debet.

μόνη ἢ ἅρσεις αὐτῆ] *Ita legendum. Una enim & simplex generatio ejus, talis est*. Cum ἅρσεις arcte cohæret μόνη, & unum illud ac *μονογενὲς* explicat. μόνης diversa lectio est, quæ ita non convenit certe.

πλάσσει σφαιροειδὲς παραπλήσιον τῷ κόσμῳ χεῖμα] *Sic etiam Alii, ut notum: Et quid igitur est, quod apud Aristotelem legimus Lib. 5. Cap. 19. de Histor. Animal. οἱ δὲ κύνθαιοι κὼ κυλίσει κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλδύσει τε τὸν χειμῶνα, ἢ ἐνλίπσει σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαιοι? An in pilulis latere & hyemem transigere possunt scarabæi? Id ego certe non capio, nec alius etiam capiet. Nam quod orbiculatum est, ipsa forma sua latebras excludit. Hoc omnes sentiunt statim. Locus Philosophi depravatus est: Visne suspicionem? Legendum forte, ἐν ταύτῃ φωλδύσει τε τὰ γόνιμα, ἢ ἐνλίπσει σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαιοι. τὰ γόνιμα sunt*

funt femina, ex quibus generantur vermes, scarabæorum initia. *φωλδύσει* est *abscondunt*, *occultant*: agendi notionem verbum sæpe habet. Hesychius in Lexico: *φωλδύς. κρύπτης*. Suidas: *Φωλέσει. κρύπσει*. Noster *Lib. 2. Cap. 90. Ανθρακων ἐμφωλδύσει αὐτῶ κακίαν*. Alia adscribere nolo. In pilula igitur, quamvolvunt, femina abscondunt, vermesque ingenerant scarabæi: Hoc aptum & bonum. Facilis autem est conjectura nostra: Nam ex *γόνιμα* statim fieri potest *χειμῶνα* vel *χιμῶνα*, ut vulgo scriptum, transpositis modo literis.

ἐνάτη ἢ καὶ ὀγδόη] *εἰκοστῇ* pro *ὀγδόη* requiritur haud dubie: Ex notis numeralibus error. Junge *Ælianum Lib. 10. Cap. 15. de Animal.* Ubi *τῇ δὲ ταύταις* est *die sequenti*, non *deinde*, ut imperite vertit Interpres.

ταύτῃ ἢ τῷ ἡμέραν] Subaudiendum est *κατὰ*, ut ipsi pueri sciunt. Mercerus *ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ* impensius probans, nescio, quid sibi velit.

ἤρξεν κόσμος] *Mundi ortum*. Die vigesimo nono, quo Luna Solis congressum appetit, Mundus hic visibilis & *ὄλικός* ortus est secundum *Ægyptios*. Scis, quid de Mundi ortu fabulantur illi: hujus tota machina producta fuit die vigesimo nono, cum dies viginti octo latuerat, & ipso illo puncto diei vigesimi noni, quo Sol cum Luna congregitur, se visendam præbuit nativitatique habuit horam. Plura forte alias. Mercerus, qui *Mundi generationem explicat rerum, quæ in Mundo gignuntur, ortum ac productionem*, immane quantum a vero abest, ut nunc omnes vident.

ἀκλινωτῇ] De radiis accipiendum suspicor, quibus cutis earum distincta: radios quasi exhibet corporis pictura.

N n 3

ἀμάν

ἀμανώτεροι] Minores & ita exiguæ, ut evanescant fere: ἀμανών & ἀμανώσθ' eleganter etiam de illis dicitur, quæ rediguntur quasi ad nihilum. Interpres pessime, ut nemo nescit, qui feles & eorum oculos nôrit.

ἐχθ' ἢ πᾶς κάνθαρος ἢ δακτύλις τελαόνοια] Hoc falsissimum est, ut sciunt ipsi pueri: Non dubito, quin Amanuenses hic iterum egerunt res suas. Aut vocula excidit, & legendum est, ἐχθ' ἢ πᾶς ἔτ' κάνθαρος &c, aut literarum compendia male expressa sunt, & scribendum, ἐχθ' ἢ ἔτ' κάνθαρος &c. Nihil apertius.

ἢ μονόκερος ἢ ιδιόμορφος] Quid hoc? an duò alia Scarabæorum genera non erant etiam ιδιόμορφα? De eo dubitet nemo. Nam inde discrimen, & accurata distinctio. Et quid igitur, rogo iterum, ιδιόμορφος de tertio genere? an quia unum illorum αἰλέρω, alterum ταύρω erat simile, hoc vero animantium nulli, vox separatim de eo usurpata? Hoc aliquid est, sed quod longius arcessitum non satisfacit mihi. Et sit tamen ita; quid, quæso, sequens Ibidis mentio ad hoc præcedens? eane vicina sunt, & apte connecti possunt? Cras credam, non hodie. Quid plura? Locum leviter corruptum puto, & mutata unica literula scribendum, ἢ μονόκερος ἢ ἰβιόμορφος, unicornis est & Ibidem refert. Sic pulchre Ibidis memoria succedit, & in unoquoque genere similitudo est apta: Primum αἰλέρον refert, & quia αἰλέρος Solis Symbolum est, dicatur Soli: Alterum refert taurum, & quia taurus Lunæ est vehiculum, dicatur Lunæ: Tertium Ibidem refert, & quia Ibis Mercurio sacra est, Mercurio etiam censetur sacrum. Vides? Certa est conjectura mea, & de qua dubitabit nemo.

Cap.

Cap. 11. ὅταν ὀργώσῃ] Novum hoc ab ὀργώ, pro quo ὀργάω usu tritum est. Pierius Valerianus *Hieroglyph. Lib. 18. Cap. 4.* ὀργάζῃ legit; quod ego non sumam mihi, ubi duo Cod. M. S. pro hoc nostro stant. Aldinum ὀργύσῃ non est unius assis, & natum forte ex ὀργήσῃ.

πρὸς βορέαν ἀνεμον] Ita perbene Cod. Aug. & Morell. ἀνέλκων Aldi ipso inepto ineptius est. Sed an forte in Libris quibusdam scriptum, πλὴ φύσιν ἐαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν, ἀνέλκασα ὑπὸ τῆς ὀχθρῆς, *naturam suam pandens Eo-rea, ab eo attrahens comprimitur?* Sane ἀνέλκασα non illepidè adumbraret conceptionis mirificæ blanditias & modum: ἀνέλκων sæpe est attrahere, & ita accipi posset hic: Hoc certum. Cum autem ita scriptum esset, facile ex eo fieri potuit ἀνέλκασ' & ἀνέλκων: Quare fortasse vera est hæc mea suspicio; quæ tamen alterum ἀνεμον, quo nihil certe facilius, nequaquam proscribit, aut proscribere potest. Pro ἑπὶ ἡμέραις mox Cod. Aug. paulo emaculatus ἑπὶ ἡμέραις: ipsi Tyrones sciunt.

ποθῆσα παιδοποιίαν] Hæc iterum Cod. Aug. & Morell. lectio est. Aldus ediderat, ποιῆσα παιδοποιίαν: quod certe flaccescit, & a Sciolis profectum est, quibus γάμον γαμῆν, νόσον νοσεῖν, & alia id genus, placebant vehementius. Veritas, *fætus procreandi desiderio*: ipsum illud desiderium facit, ut & potus & cibi fiat immemor. Sentisne? hoc ποθῆσα hic statuminat plane.

ἄλλα γένη γυπῶν] Perbene uterque Liber M. S. ὀρνέων habet pro γυπῶν: Vide modo sequentia, & si dubites, ad Pyrrhonis Scholam extemplo te confer, ut semper & de omnibus dubites posthac.

γυπῶν ἢ ὑπνέμιον ποικιλιῶν] His omnes Vultures distin-

stinguit Autor ab omnibus aliis alitibus: nihil apertius, ut dixi.

ἐξ ἰκανῆ διασήματι.] Copula adesset peropportune: ἢ ἐξ ἰκανῆ διασήματι. Vide modo.

ποσειδωνικήν τὰ πρὸς χερῶν αὐτῆ βρώσιμα] ποσειδωνικήν vox est suspecta mihi; quia hic agitur de visu vulturis, quo victui necessaria destinat sibi e longinquo: Nihil apertius. Interpres, atque e satis longo intervallo quæ sibi usui sint, comparet edulia: Quod certo certius ineptum est. Nam id faciunt omnes volucres, ut nihil de aliis animantibus dicam. ποσειδωνικήν aliquando est invenire & querere excogitando: An istam σημασίαν inflexit Philippus, & de vulture, qui oculis edulia sibi destinat, eo sensu τὸ ποσειδωνικήν adhibuit? Non puto, nec putabunt, qui Græca callent. Quid igitur? Fallor, aut vox leviter corrupta est, & ipse Philippus scripsit, χωσειδωνικήν τὰ πρὸς χερῶν αὐτῆ βρώσιμα: sibi secernens ad victum necessaria. Oculis secernit e longinquo edulia mox petenda: Nihil naturalius, nihil facilius. Victum quærens, e longinquo discernit, quæ victui esse possunt.

ἐκατὸν γὰρ εἰκοσι ἡμέρας ἔγκυος μήνη &c.] Ælianus Lib. 2. Cap. 46. de Animal. γῦπα δὲ ἄρρενα ἔφασι γινέσθαι ποτε, ἀλλὰ θηλείας ἀπάσας. ὅπερ ὀπισθὰ τὰ ζῶα, ἢ ἐρημίαν τέκνων δεδιότα, εἰς ὀπισθονίω τέκνων τοιαῦτα δρᾷ. ἀνίπρωροι τῶ νότω πέτονται· εἰ δὲ μὴ ἦ νότιοι, τῶ εὐρω κεχῆνασι, ἢ τὸ πνεῦμα εἰσρέον πληροῖ αὐτάς, ἢ κύσει τελευτῶν ἐτῶν. Quorum postrema non vertit Interpres. An quia incredibile videbatur ei, tam diu uterum gestare vultures? Ita videtur certe. Scis, quid de Elephanto scribat Ælianus, scribant alii: Id incredulitatem ejus auxit. Ego tamen Græca ideo non negli-

gligam, aut Æliani Codicibus mox omnem sic denegavero fidem: Aliud est, quod facit ut dubitem, an Autor unquam scripserit, quod nunc in Libris scripssisse dicitur. Quæ de subventanea vulturum conceptione narrat, ex Ægyptiorum scriniis petita sunt, ut constat ex hoc ipso loco, & Plutarcho in *Quæst. Roman.* Hoc certum & exploratum. Jam autem diserte hic notat Noster, vulturem non diutius, quam centum & viginti dies uterum gestare: A quo cum istud Æliani abeat immensum, fors Amanuenses dederunt, quod ipse Autor non dederat. Visne conjecturam? Legendum forte, *ἢ κύσει τρίτον ἔτος, ἔ τριτημηνίαν τὸ πνεῦμα, ἢ τέττα χρόνος*, Sic elegantissime conspirant ista Æliani cum his Horapollinis, & vultures non onerantur nimio uteri labore: Facillimus autem est error, ut quisque videt statim. Inquies apud Philen legimus ex Æliano, quem ubique sequitur,

Θῆλος ἢ πᾶς γύψ, ἢ σπορᾶς ἀνευ κύψ.
 Χαίνων ἢ ἀνίπρωρ ἢ ὑψὲς πρὸς νότον,
 Συλλαμβάνει τὸ πνεῦμα, ἢ τέττα χρόνος,
 Στραβὸς πλεωλὶς ἀρ' ἀπὸ μητρὸς ἐξάγει.

Fateor: Sed quid obstat, quominus ille in Libros incidit, qui eundem errorem præferebant, quem nunc præferunt Nostri. Nihil certe, nihil. Nam & Philleti, & Aliis omnibus, qui Antiquiora describebant, id contigit sæpe: De Plinio notissima res est, & cujus exemplum insigne adferemus in his ipsis Observatiunculis. Quo recentiores autem sunt Autores, & propius ad tempora nostra accedunt, eo probabilior est errorum consensus & gemina Librorum depravatio: Hoc certum & dubii

Oo

cx,

pers. Quare illud Philetis apud me certe ponderis est perexigui, nec scripturam Æliani suspectam statuminare potest. Et sane ut dicam, quod sentio, non modo Philen, sed plerisque etiam alios, qui ea tempestate vivebant, depravato Æliani loco inductos fuisse puto, ut de vulturum uteri gestatione scripserint, quæ Antiquis plane ignota fuerant. Nam hinc etiam est meo iudicio illud Glycæ in *Annalibus*: οἱ δὲ γε τὰς φύσεις τῶν ζῴων διασκευάμενοι, τελειῆν χρόνον τῆς γῦπας ἐγκυμονεῖν τετραλέον). ἢ πῶς, ἀκουε' ἐκ ἐστίν ἀρρένα γῦπα θεάσαοθι. ἀσυνδυάσως ἢ αὐτὸς ἵκτειν νόμοι φύσεως παρεκλεῦον). ἔθεν ἢ πᾶν τὸ γένος αὐτῶν ἢ τὸ θήλειος φύσις ἡνέγκματο. ὅπερ ἑπταμέτροι γῦπες, ἢ τὴν ἐρημίαν δεδιότες τὴν τέκναν, εἰς ἑπιγονὴν ἅπαν τὸ γένος στρατεύει), ἢ δεῶσι ἢ σίφισμα ἀεῖσον. τῶ νότω ἢ ἢ ἀνὴπρωροι πέτανται· εἰ δὲ μὴ νότω εἴη, τῶ συγχεῖ εἴρω ἀπλῆσι τὰς πλεονγας, ἄτα κεχίναςι, ἢ τὸ ἀνεύματ' ἐμφορένται εἰσρέοντ', ἢ τίκτεσι ζῶα, μὴ μὴ τοι γε ὡς ὑπὴνεμια. διὸ πλείους χρόνος δαῖται ἢ φύσις πρὸς ζῶα τελεσιουργίαν. χαλεπὸν ἢ, ἢ λίαν ἐργῶδες τῆ φύσις ἐσιῶσαι τὸ πνεῦμα, ἢ πρὸς ζῶον πλασουργεῖν τὸ λεπτόταλον. Locum Æliani aperte respicit, & τετραλεῶν ἰσταν uteri gestationem censens, nihilo minus excogitat bonus, quæ eam probabilem efficiant & naturæ legibus consentaneam. Basilii Magnus, quem in verbis præcedentibus secutus est fide, de istis ne γε: Vide *Homiliam* ejus 8. in *Hexaëmer*. Quod certe notandum. In *Geoponicis*, illo bonorum & malorum cumulo, legimus *Lib. 14. Cap. 26.* tanquam ex Aristotele; ἀεισοτέλης φησί, γῦπας μύρε ὁσμῆ ἀπόλυοθι, πανθάρης ἢ τῆ ὁσμῆ τὴν ῥόδιαν· εἶναε ἢ τέτοις σωθήσαι τὴν δυσωδιαν. γῦπας ἢ μὴ συγγινεοθι, ἀλλὰ ἀντιπρώρης τῶ νότω πετομέτρος ἐγκυμονεῖν, ἢ δὲ τριῶν ἐτῶν τίκτειν. Quæ ejusdem sunt notæ, & eandem erroris habent scaturiginem.

nem. Nam falsissimum est, quod de Aristotele dicitur, qui priora, non posteriora scripsit in Libris suis. Ipse Philosophus de vulture *Lib. 6. Cap. 5. de Animal.* τίττει ἢ δύο ἢ αὐτοὶ οἱ γῦπερ. τὰ μὲν ἔν ἀλλὰ ὅσα σαργοφάγα, ἐκ ὧν πλεονάκις ἢ ἀπαξ ἵκτονται· ἢ ἢ χελιδῶν δις νεοττεύει, μόνον ἢ σαργοφάγων, id est, ut recte vertit Interpres, *Pariunt vultures ova bina: Cætera quæ carne vescuntur, non plus quam semel anno parere exploratum est; Hirundo una bis anno nidificat.* Nihil apertius est; pessimeque nugæ suas Philosopho adscripsit homo ineptus. Interpres ibi *διὰ τριῶν ἐτῶν τίττειν* Latine reddidit *per tres annos parere*: quod nimis infultum est hercule, & ineptiarum alit ineptias. Nam sic vultures deterioris fuissent conditionis, quam ipsa Latona, cui partus fuit longe difficillimus propter negatum, in quo pareret, terræ angulum. Veritas missis nugis, *sed facie Austro obversa volare, atque sic prægnantes fieri, & post tres annos parere.* Annos tres uterum gestant, & illis exactis pariunt: Usum præpositionis tenent Græce docti. Et sic igitur Recentiores, Æliani Codicibus decepti, ut firmiter mihimet ipse persuadeo; sed plerique, ut antea dixi, non omnes. Nam meliora certe edoctus fuit Joannes Tzetzes ex Scriptore huic Nostro affini, ut constat ex *Chiliad. 12. Cap. 439.* ubi inter alia hæc leguntur,

Πέντε δ' ἡμέραις πρὸς πυγὴν πετόμενοι ἀνέμοις,
 Κυέλις συζαμβάουσι γονὴν ὑπηνεμίαν,
 Ἐν ἑκατὸν ἢ εἴκοσι ἡμέραις ἢ χιλιάσι
 Τὰ ὑπηνέμια ὡς ἐν ἢ ποσάτοις ἄλλαις
 Ἐκ ἢ ὧν ἐκλέπται, ἢ νεοσῆς ποιῶσιν;

O O 2

E

Ἐν ἑκατὸν ἡμέραις ἢ καὶ εἴκοσι ἐτέραις,
Μέχρι καὶ πτήσεως αὐτῶν, ἐκλήρευσιν ἐκείνας.

Ἐπὶ πυχρῶ πετόμενοι ἀνέμοις, *volantes ventis, qui ad nates flant.* ἀνεμοὶ πρὸς πυχρῶ sunt venti averſi & poſtici, qui vulgo dicuntur ζῆροι. Moneo, quia Interpres πρὸς πυχρῶ perperam ſeparavit ab ἀνέμοις, vertens, *Quinque autem diebus natibus volantes contra ventos.* Nam ſic Græca non poſſunt eſſe bona. Periti vident.

Θηλυκῶς μὲν τοι ἢ ἔρανον] Hæc tuto abeſſe poſſunt, & minus certe conveniunt, quia pro τῶν ἔρανον Philippo placuit τῶν ἔραναν: Fors a manu recentiori acceſſerunt, ideoque in Aldi Membranis non comparebant.

Ἐσπτελεῖται] Recte Interpres *perfecta ſit*: Nam Præſens non quadraret, & ipſum Præteritum hic in Præſenti latet. Alias legendum ſit Ἐσπτελέσθη vel ἀπετελέσθη.

Βασιλείον] Regium inſigne ita dicitur, ut nemo neſcit: Hic vox latius accipitur, & quodvis inſigne denotat, quod res a rebus principaliter diſtinguuntur. Ut ſexuſ fæminæ inſigne, quo ab altero virili apertius diſtinguatur, Vultur apponitur cuius fæminæ: Hoc appoſitiſſimum eſt.

μηκύνω ἢ λόγον —] Hæc mutila cenſent Viri Eruditi, & in Libris M. S. ut mutila repræſentantur: Male, niſi fallor. Nam cui bono repetitio illa, *μητέρα ἐν θέλοντες ſιμῆσαι, γῦπα ζωγραφῶσι?* Nonne Philippus id omne enarraverat antea, & quidem accurate? De eo dubitat nemo. Et cur igitur, rogo adhuc ſemel, id repetitum hic, & quidem ita jejunè? Hoc ego non aſſequor, & alii etiam non aſſequentur, quibus ingenium eſt paulo felicius. Dicam, quod ſuſpicio. Menda leviffima obſidet locum,

locum, quam Critici insulsi non potuerunt deprehendere; quo factum, ut verba male distinxerint, & sic magis adhuc corruerint, mutilaque censuerint tandem: Si scripseris, ἀφ' ἑ καὶ πᾶσαν θεῶν, ἵνα μὴ πᾶσι ἐκάστης γέφυρον μηκύνω τὸν λόγον, Αἰγύπτιοι μητέρες ἔσαν θέλοντες σημήναι, γῦπα ζωγεφῶσι, sententia erit apta numerosque habebit suos, nec quicquam aderit, quod putide repetitum videatur cuiquam. Quid autem facilius hac conjectura nostra? Ex ἔν implicito scripto facimus ἔσαν explicite scriptum: Imo hoc placet. Hæschelius ad Marginem Editionis suæ ita supplebat lacunam, — τὸν λόγον, σημαίνοντες, τὴν γῦπα ζωγεφῶσιν Αἰγύπτιοι.

μήτηρ γὰρ ἐστὶ θηλυκὴ ζῷον] Ad vulturem hoc referendum; non modo mater est vultur, sed etiam mater matrum; quia mares non sunt in isto genere. Nihil signatius. Quod de matre sexus feminei addit Mercerus, ineptum est & Græca non ferunt: Nam sic scribendum fuisset, μήτηρ γὰρ ἐστὶ θηλυκὸν ζῷον. Pueri vident, & sentiunt etiam, quam marcidum sit illud ipsum.

ἐπεὶ τῶν ἢ ἡμεῖς ἐκείθεν ἐστὶ] Quo respicit τῶν? An ad superiora illa, διότι καὶ ἡ ἡμεῖς ἡλὶς καὶ σελλίως καὶ ἄλοιπτῶν ἀσέρον, ἐν αὐτῶν ὑποτελεῖται? Nihil aliud restat, & nisi eo respiciat vocula, misere inter verba sociata relinquatur sibi. Hoc ipsum tamen durum, & vix tolerabile. Nisi fallor, locus male habet: An forte legendum, ἐπεὶ τοσούτων ἢ ἡμεῖς ἐκείθεν ἐστὶ, quoniam tot ἔ ταντοῦν γενεῶν ἵνα ἐστὶ? Sic vocula apte ad præcedentia illa referri potest, & orationis structura non est prava. Scriptura compendiaria vitio originem dedit.

δραχμῶν ἢ δύο &c.] Hæc ego non intelligo: Quid
 O o 3 drachmæ

drachmæ ad Ægyptios? quid drachmæ ad unitatem? Ego in his talpa sum, nec juvant Viri Eruditi: Nam Nicolaum Caussinum, qui vocem δραχμᾶς ter mutat, ipsa scripturæ pervicacia refellit. Visne conjecturam? Dabo, sed ea conditione, ut meliora proferas, si hora benignior tibi obtigerit. Græci drachmam una quadam linea videntur representasse; & duas proinde drachmas lineis duabus: Hæ autem duæ lineæ erant nota unitatis apud Ægyptios; de qua hic verba faciens Philippus, non Interpretem, sed Periphrastem egit, & ut Græcis suis rem perspicue exponeret, signum illud unitatis vocavit duas drachmas, earumque lineolis unitatis lineolas designavit. Sic omnes intelligebant statim, quid Symbolum sibi vellet, & duæ Ægyptiorum lineolæ duabus Græcorum lineolis designatæ, non poterant cuiquam e Græcia esse ignoratæ. Sentisne? Certe vel hoc verum est & locus subindicat certo, vel aliud quiddam subest, cujus notitiam Amanuensium ignavia mihi invidit. Quæ de ipso Monadis signo apud Ægyptios notat Caussinus, Mystica sunt, & ego non curo, quia auctoritate carent.

Cap. 12. κώνθαρρον ἢ γύπα] Ordinem nota: in Vulcano masculinum præcedit, in Minerva fæmineum. Nihil decentius.

ἔκτε δρασηνικῆ ἢ θυλικῆ] Ita perbene legitur ex Libris melioribus: ὑπάρχοντες, quod Morellianus præterea exhibebat, sententia non requirit. Hactenus nihil evidentius. Sed quid sequens, Ἐπὶ ᾧ τῆς ἀθωᾶς πλὴν γύπα γράφεται? An id probabat naturam masculinam Deæ? Nihil insulsius. Nam omnia in vulturibus fæminea, ut jam audivimus sæpe. Et sic apparet, ipsos illos Libros meliores eodem vitio

tio laborare, quo alii deterioris notæ, & vel temporis injuria, vel descriptorum ignavia fecisse etiam vocum aliquot jacturam. Legendum saltem, ut scias, quid Autor voluerit, ὅτι ἡ τῆς Ἀθιωᾶς τὸν κἀνθάρον, ἢ ὅτι ἡ Ηφαίστη τὴν γῦπα γράφουσιν. ἔτσι γὰρ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς ἄρσενόδηλοι ὑπάρχουσι. Hoc ego video, hoc tu vides: Sic mares junguntur fæminis, & naturæ communio indicatur certa. Caussinus de his pessime: Aperta res est.

μόνοι θεῶν] Interpres, *hi soli ex Diis*: quod falsum est. Nam præter Minervam & Vulcanum plures fuerunt Dei ἄρσενόδηλοι in Ægypto. De Luna ipse Horapollo *Cap. præced.* ἦτις (scilicet κἀνθάρων δδότερα γυνεά) ἢ τῇ Σελωῖη κἀθιερωθή, ἀφ' ἧς ἢ τὸν ἐν ἐρανῶ ταῦρον, ὕψωμα τῆς θεῆς ταύτης λέγουσιν εἶναι παῖδες Αἰγυπτίων. Quæ aperte naturam masculam vindicant Lunæ: Nam quo pertinebunt cæterorum tauri vires? Alia Autorum loca de Luna mare sciens prætereo: Notissima enim sunt: Neque cumulo, quæ de aliis Ægyptiorum Diis masculo-fæmineis aliunde afferri possent: Nam ea etiam satis nota sunt in hac literarum luce. Sufficit, quod sic constet de Interpretis ineptiis; qui cum aliis Viris Eruditis non intellexit vocem μόνου, cujus σημασία hic non excludit, sed eximit, & aliquid præstans notat & egregium. Vulcanus & Minerva Dei ἄρσενόδηλοι non sunt soli, sed inter Deos ἄρσενόδηλοι primarii sunt ac præcipui; pro Diis masculo-fæmineis habentur κατ' ἐξοχῶν: Hoc aptum & ad Ægyptiorum Dogmata accommodatum est. Sic autem vox illa etiam alibi accipienda est: Adscribamus ex Hymnis, qui Orpheo tribuuntur vulgo, exempla quædam: In Hymno Νεμέσεως est,

αἰδία,

Αἰδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρεσα δικαίσις.

In Hymno Νόμυ,

Αὐτὸς γὰρ μὲν ἔστω ζῶων οἴκη κρατύνη.

In Hymno Λαοκοθέας,

Μένη ἢ θνητῶν οἰκτρὸν μέρος ἐν αἰλί λυεῖς.

In sequenti Παλαίμονι,

Φαινόμενον σωτῆρ μὲν θνητοῖς ἀναφαίνη.

In Hymno Περσεφόνης,

Εὐφροσύνης, κερύεσσα, μὲν θνητοῖσι ποθεινὴ.

Alia omitto, & ipse quærere potes: Sunt enim plura. In omnibus autem istis aliquid eximium indicatur voce, & de uno ac solo minime cogitandum est: Nam cæterotquin improba & inepta essent, quæ ibi dicuntur ab initiatis: Id omnes ac singuli vident. Et sic etiam in aliis Autoribus ad τὸ ὑποκείμενον accommodanda est vocis significatio, quam nunc primus, nisi memoria fallat, tibi aperio. Unum exemplum adhuc afferam ex ipso Horapolline nostro: Ubi de Cucupha sermo est, gratum animum eo indicatum fuisse legimus, διότι τῆτο μόνον ἔστω ἀλόγων ζῶων ἐπειδὴν ὑπὸ τῆ γονέων ἐπιτροπῆ, γηρεῖσασιν αὐτοῖς πλεὶς αὐτῶν ἀνταποδίδωσι χάριν. Quod falsum est, si Interpretes sequaris, sed verum, si sequaris me: Inter aves scilicet piæ, maxime pia est illa, ideoque excellentiæ nota non immerito ei tribuitur. Videsne?

Cap. 13. Θεὸν ἢ ἐγκόσμιον] Recte vertunt, *Deum qui in mundo est; Deum mundo inhabitantem*: ψυχῶ ἐγκαρδιαν similiter habuimus supra Cap. 7.

πλεὶς νικῶν πνεύμασιν, ἢ &c.] Hæc notes: Totum hoc Univerfum Circus est, in quo immensa Corpora Cælestia cum

cum omnibus aliis inter se cursu certant: Huic certamini præest Deus ἐγκόσμιος, qui victores declarare & victoriæ præmia distribuere potest solus: Illa ipsa autem spes victoriæ est, quæ facit, ut sidera & Orbis universus in partibus suis, celerrime & absque ulla intermissione se continuo moveant. Hoc sibi volunt illa, de quibus Alii, quantum memoria repeto, ne hilum: Quare notandum est, ut dixi, hoc Ægyptiorum Dogma singulare,

πέντε μόνοι &c.] Saturnum & Martem numero septenario eximit Mercurus: quod ego probare non possum. Haud dubie Solem & Lunam supra Planetarum conditionem extulerunt Ægyptii, & inde factum est, ut quinque remanserint numero. Et sic etiam Caussinus perbene.

Cap. 14. πρὸς τὴν θεῶν συνόδον] Mercurus, cum Dea congressu: Recte. Nam de Dea sermo est, non de Deo. Scribe igitur in Græcis, πρὸς τὴν θεῶν σύνοδον, ne dissona sint, quæ consona esse debent. ἡ σελήνη συνοδεύουσα ἡλίῳ sic sequitur etiam apte. Nihil evidentius. Mox ἐν τῷ μέρει τῆς ὥρας significat partem horæ: Interpres nimis dilute, aliquanto tempore.

ἐπι τῆς ἐν τῷ] τῆς non est apud Aldum, & abundat certe, vel potius in γὰρ mutandum est: ἡ δὲ præcessit, ut vides.

τάτες δὲ τεφορμύς — ἔτω ἢ τάτες] Mira constructio, quæ Tautologiam exhibet manifestam: Nam ἔτω ἢ τάτες ingrate repetitur, ubi τάτες τεφορμύς præcedit. Dicam, quod suspicor: Aliquando pro genitivis absolutis adhibentur nominativi absoluti, & oratio eos paulo liberius
Pp asciscit

asciscit arbitrio suo : Res est Eruditis nota, & quæ sæpe imperitis Amanuensibus obfuit. Simile hic observasse videor mihi. Legas enim, Ἔτοι ἡ τρεφομένη ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ θημελείας τυγχάνοντες, εἰ, καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελευτᾷ, ἔτω ἢ τέτυς, ἀλλὰ &c, videbis statim orationem satis bene procedere & nihil in ea apparere superfluum. Nominandi enim casus sunt pro casibus gignendi, & præponuntur apte, ut mox quarto sit locus. Nihil apertius. Et sic manifestum est, quo Aldinum τυγχάνοντες pertinuerit : In eo scilicet veræ lectionis sunt vestigia, quæ penitus Amanuensium socordia non potuit delere. Si casus accusandi adhibuisset Philippus statim in principio Pericopæ, haud dubie scripsisset uno ac simplici ductu, τέτυς ἢ τρεφομένης ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ θημελείας τυγχάνοντας εἰ καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελευτᾷ, ἀλλὰ &c. Hoc certum & perspicuum est : Potes autem jungere cum his nostris verba Eustathii ad *Iliad. B. V. 353*. Ut jam monuimus, Amanuenses insulsi hanc constructionem paulo secretiorem interpolaverunt sæpe. Supra *Cap. 10*. habuimus, ἵφ' ἡὲ Σφαιρῶν, ζωογονεῖται τὸ ἴ κανθάρων γένος : Ubi dubito, an simile non irrepsit mendum : Nam de ipsa Sphæra ibi adhuc sermo est præcipuus; ideoque longe signatius & convenientius certe legeretur, ἵφ' ἢ Σφαιρῶν, ζωογονεῖται τὸ ἴ κανθάρων γένος, eadem structura, quam hic enodavimus tibi. Locum perpende, quæso; videbis.

τότε ὄλον Σποθνήσκῃ] Legendum potius, τότε ὄλον Σποθνήσκων. Nam a præcedentibus pendent.

Αἰγυπία θησαυρῶν] Malim Αἰγυπῖοις : De literis Ægyptiis nihil præcessit, sed de literis simpliciter; & mox etiam θησαυρῶν χειρῶν similiter sequitur : Quare abunde

dat & nimium est Αιγύπτια. Alterum Αιγύπτιοις contra ap-
tum est & Emphasin habet; quia illa Cynocephalorum
familia, quæ eo erat ingenio, ut literas addiscere posset
quascunque, apud Ægyptios inveniebatur solos, aut in-
veniri credebatur saltem. Recte igitur Aldus cum Li-
bris suis: Junge Ælianum *Lib. 6. Cap. 10. de Animal.*

ἢ εἰ γράφει] Ita legendum est absque ullo dubio: Nam
ideo atramentum & stylus Cynocephalo apposita.

ἰχθυώμενον ἄρον] Codex Augustanus perbene ἰχθυώμενον
ἄρον: quod Caussinus verissime explicuit. Nam quæ de
Ichthyophagis Oritis scribuntur, non conveniunt Ægyp-
tius: Dein ἄρον ἰχθυώμενον non est panis ex piscibus con-
fectus, sed panis, cui aliquid de piscibus accedit: Atten-
de modo; ipsa locutio Caussinum juvat.

οἱ ἱερεῖς ἐντός] Interpres *externi Sacerdotes*: Qui sunt il-
li, & cur de illis hic sermo? Ineptiæ & ineptiæ meræ.
Post ἱερεῖς collocandum est punctum, & ἐντός cum sequen-
tibus connectendum. Quid autem vocula ista? An *pre-
terea?* an *extra illud, quod jam dixerat?* Sic certe sententia
esset apta: Sed usus obstat, quo non probata est signifi-
catio illa. Quare legendum suspicor, αὐτὸς ἑκάστος τε πε-
πεπλεγμένον &c. quod perspicuum est, & omnes intel-
ligunt statim: Ex ductibus literarum implicitis error.

τῶ ῥύτω παρραφερόμενον] Quid illud παρραφερόμενον ad ῥύ-
τω? Interpres, *nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut
inquinatur sordibus*: Vide, quo circuitu utatur, ut παρρα-
φερόμενον accommodet ad sententiæ normam. Id omne ta-
men ineptum & jejenum: Nam nunquam ita locuti sunt
Græci. Sed esto; ita locuti sint sæpe: quid tota illa sen-
tentia ad natationis industriam? An qui in natando non

contrahunt fordes, doctius & melius natant, quam qui eas contrahunt? Ne ita sentias, si cachinnos non expectes. Et quid igitur verborum murmur ad rem ipsam? Nihil plane, nihil. Non dubito, quin locus egregie depravatus sit ab Amanuensium fursure: Scribe, ut ipse Philippus scripserat olim, *διότι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα κολύμβια χρώματα, ἢ παραφέρεται, μόνον ἢ τέτο, εἰς ὃν τόπον περιβῆναι, κολυμβῶ, & μηδὲν τῷ ἢ παραφερόμενον.* Recta via natat, quo velit, nec unquam ab aquarum fluxu agitur transversus: Hoc egregium est; hoc dicit, quod debet. *ῥῶ* pro *ρύπω* scribebant Veteres, & in Libris Antiquis *αι* & *ε* confunduntur millies: Inde prima depravationis causa.

Cap. 15. *χῆματι τοιῶδε*] In aliis Libris *τρόπω τοιῶδε*: Ex qua lectionis diversitate, ad Marginem annotata, haud dubie ortum est illud *χῆματι*, quod ad finem Capituli præcedentis, paulo remotius a voce *παραφερόμενον*, apparebat in Libris Aldinis: Augustanus & Morellianus id non habebant. Vide Merceri Notas.

Βασιλείον τε ὄπι κεφαλῆς ἔχοντα] *Βασιλείον* hic sumitur pro regio insigni; de quo non incondite Laurentius Pignorius ad *Mensam Isiacam*: Quamquam mihi, ubi hunc locum Horapollinis jungo cum figura Cercopithecii & Cynocephali, qui in dicta Mensa Isiaca visuntur, fit probabilius, insigne regium apud Ægyptios fuisse Lunæ exorientis signum, quod ipsum orbem Lunarem complectebatur, tanquam ex eo egredientem: Nam sic Schemata illa intelligo. De Luna nova habuimus supra, eam *ἐν τῇ ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μισίων ὑπάρχουσαν, πρὸς τὸ ἄνω τοῖς κέρασιν ἐχημακίδος*: Talis autem figura est, quæ orbem continet.

tinēt totum, vel ex qua orbis exsurgit totus. Et sic Lunam habemus, quæ primo exilis, tandem continuo crescens ad orbem redigitur plenum ac perfectum: In quo certe aliquid est, quod quævis læta promittebat regi, & proinde efficere potuit, ut illud pro insigni regio habitum fuerit perquam accommode & perquam venuste. Sic locus hic apposuissimus est, de quo Caussinus adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari possit: Neque juvat bonum locus ille superior de Vulture. Nam ibi ad vocem βασιλειον accedit γῆπα, & longe alia est locutionis indoles: Pueri vident, & in re clara verbis parco lubens.

τὸ αἴμα ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς, ὁ κυνοκέφαλος &c.] Distinctio male habet: Scribe, τῆτο γράφει τὸ αἴμα, ἐπὶ τῆ ἀνατολῆς ὁ κυνοκέφαλος ποιῆται, ὡς εἰπεῖν περσοδόχου τῆ θεᾶ. Articulus ὁ ἀρτε cohæret cum τὸ αἴμα, & ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς ita accipiendum, ac si post ὁ collocatum esset. Interpres locum fortasse non intellexit satis: Nam ideo a verbis singulis discessionem fecit, nisi fallor. Vide modo.

ἐπειδὴ ἀμφοτέρω φωτὸς μετέληφαι] Locus suspectus: Nam quid ἀμφοτέρω hic? Idne præcedentia nos exspectare jubent? Nequaquam certe, quicquid Interpres comminiscatur sibi. Dicam suspicionem meam: Legendum autumo, ἐπειδὴ ἀμφοτέρω φωτὸς μετέληφε. Sic apte dicitur, cur Lunam orientem adoret Cynocephalus: Quia scilicet ortu ejus particeps fit utriusque luminis. Sole occidente mox Lunam videt orientem, & sic pro uno lumine luminibus fruitur duobus. Emphaticum est ἀμφοτέρω & venustum: Hoc quisque videt statim. Cum autem id mutatum esset in ἀμφοτέρω, mox μετέληφε transire debuit in μετέληφαι volens nolens: Nihil apertius.

Pp 3

Cap.

Cap. 16. *Ισημερίας δύο πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον &c.*] Illud πάλιν leviter transpositum est. Nam ad latus Cynocephali incidere debet, de quo antea fuit sermo, non de *Æquinoctiis, Legc, Ισημερίας δύο σημαίνοντες, πάλιν κυνοκέφαλον &c.*

[*ζωγραφεῖσι ζῶον*] Sententiam male onerat ζῶον: Distinguendum puto, *κυνοκέφαλον καθήμερον ζωγραφεῖσι. ζῶον ἐν ταῖς δυσὶ ἢ ἰσημερίας &c.*

[*ἢ αἰ ἢ μὴ δριύτερον τὸ ὕδωρ &c.*] De his & sequentibus, quæ difficillima sunt, ita sentio. Legendum est primo, ἵνα ἢ μὴ δριύτερον τὸ κατασκευάσμα ὑπάρχη, δι' ἃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ἀραλίγιον ἀποκρίνεῖ, μὴ ἢ πάλιν σενώτερον, ἀμφοτέρων ἢ χρεία, τὸ μὴ ἢ δριύτερον, ταχέως ἐκφέρειν τὸ ὕδωρ, ἐχ' ὑγιᾶς ἢ ἀναμέτρησιν ἢ ἄρας ἀποτελεῖ, τὸ ἢ σενώτερον, κατ' ὀλίγον ἢ βραδέως ἀπολύον ἢ κρενόν, ὁμοίως. Hoc certum & perspicuum: Sic εὔριτερον & σενώτερον dicuntur recte de isto Catafceuasmate, quæ de ipsa aqua certe dicuntur perperam. τὸ ὕδωρ male repetitum has tenebras induxit: Nam sic locus visus est mutilus, & omnia confusa fuerunt & turbata. ἀπολύον ἢ κρενόν est *aquam emittens*: quod scilicet ἐκφέρειν τὸ ὕδωρ dixit paulo ante, hic ἀπολύον ἢ κρενόν dicit eodem sensu. Interpres minus bene & ambigue. ὁμοίως præcedentia respicit, ἐχ' ὑγιᾶς τὴν ἀναμέτρησιν τῆς ἄρας ἀποτελεῖ, quæ hic repetenda sunt ἀπὸ κοινῆ: Id autem ex corrupto ἕως protraximus, in quod transferat Amanuensium imperitia, qui scripturæ compendia & literarum ductus implicitos non intelligebant. Nihil pronius aut facilius, ut sciunt periti. Dein scribendum, ἢ ἐρηδρας τρύπαν διεύξαντες, πρὸς τὸ ταύτης πάχους, σιδήρον κατασκευάζουσι πρὸς ἢ περιουμῶν χρείαν. *Meatus urinarii scissuram perforantes, pro hujus crassitie ferream*

ream fistulam fabricantur in usum modo dictum. Οὐρήθρα
 meatus urinarius est a vesica ad caulis caput, cujus aper-
 turam τρύπαν vocat Autor: Hanc ad vivum expressam per-
 forabant, & ad facti foraminis magnitudinem redigebant
 magnitudinem fistulæ ferreæ, quæ aquam per caulem de-
 duceret, ut sic deducta cursum teneret certum. Jam ni-
 hil apertius. Pro ὑρήθρας compendiarie exaratum erat
 οὐρας: hoc imperiti Scribæ descripserunt imperite. τρύπα
 autem & τρύπαν, si literæ copulentur, a τεύχεα non mul-
 tum abludit, & facile etiam seducere potuit ignavos. E-
 runt, qui scripturi sunt, τῆς ὑρήθρας τρήμα: Quod certe
 non displicet etiam mihi, si pro ταύτης πάχῳ legatur τέ-
 τς πάχῳ: Nam articulus nominis conditionem & sexum
 debet sequi. Tu fac, quod velis; utrumque bonum est,
 & rem exprimit apte. διείρειν est trajicere & perforare, pul-
 chreque dicitur de ipsa τρύπη in imagine expressa: Hoc
 certum. In Aldino Exemplari erat διάφραγτες; quod eo-
 dem pertinuit: Nam haud dubie detortum est ex διαπεί-
 ραντες, quod non diversum est a διείραντες. Nunc omnia
 elarent, quæ hæctenus fuerunt obscurissima, nec alii Viri
 Eruditi potuerunt ope ingenii illustrare: Præter Merce-
 rum, Hæschelium & Cauffinum, videndi sunt Gesnerus
 in *Historia Animalium*, & Salmasius in *Exercitat. ad So-
 linum* pag. 454. Qui omnes a veritatis scopo aberrarunt
 longe. Apage, apage illud τεύχεα, quod abblandiri potuit
 Cauffino: Nam ea barbaries non est in his Philippi. Dein
 ὑρήθρας de Cynocephali pene ineptissimum est; quia ipse cau-
 dam habet proprie dictam: Vide Pignorii *Mensam Isia-
 cam*, ut alia præteream. Homo cauda caret; & ideo pars
 illa, quæ caudam refert, quanquam pro cauda minime sit,
 ita

ita dicitur non invenuste. Nihil certius. Quid autem Polyhistoris illud, ἐκ τῆς ἐξῆς τεύχη δέραντες, πρὸς τὸ τάν-
της πάχ^θ σίδηρον καλασθεύαζοντι? An τρίχα δέρειν apte dici-
tur? An fistula, quæ crassitiem habebat unius pili, aquam
commode transmittere poterat, & cum præcedenti ^{σειώ-}
τερον omnique cohærentia loci convenit suspicio illa? Di-
cam libere; nihil anilius, nihil exoletius. Alia prætereo,
& cum nugis diutius conflictari nolo. Cæterum in Co-
dice Morelliano post *δριύτερον* scriptum erat τὸ ὕδωρ μύμα:
quod ego ignoro, quid sibi velit. Visne conjecturam?
Fors Lector diligens ad τὸ ὕδωρ adscripserat in Margine
vocem μύμα, qua indicabat vocabulum illud spernen-
dum & inducendum esse ibi: τὸ ὕδωρ μύμα, *illud ὕδωρ sper-*
ne ac ride. μωμεύειν, μωμέειν & μωμάειν in usu promiscuo
fuerunt olim. Et hoc satis probabile est profecto: Nam
tales annotatiuncule & *ἑπιπέσεις* millies in contextum in-
finuarunt sese, & eo ipso Autorum loca misere deturpa-
runt: Eruditiores sciunt, & Nos ea de re suo loco plura.

ὡς ἢ ἐδὲ] Quantivis pretii est illud ὡς, quod ex Codi-
ce Augustano promisit Hæschelius: Nam absque eo sen-
tentia est imperfecta.

Cap. 17. *Θυμὸν*] *Animi præstantiam; animi magnitudinem:*
Interpretes male. De Leonis iracundia agitur Cap. 38.
Lib. 2.

κεφαλὴν ᾗ ἔχει μεγάλην] Paulo aliter Aristoteles in *Phy-*
siognom. Cap. 5. φαίνεται ἢ ζῶων ἀπάντων λέων τελευτώτατα μετα-
ληφέναι τὸ ἔσπρην^θ ιδέας. ἐστὶ ᾗ ἔχων σῶμα ὀμεγέδες· τὸ δὲ
πρῶτον τετραγωνώτερον, ὅτι ἄγαν ὀσῶδες, ἢ ἄνω τε ῥῖνον ἔσπρ-
εξερμηῖαν, ἀλλὰ ἰσορροῶσαν τῇ κάτω· ῥίνα δὲ παχυτέραν, ἢ λε-
πιωτέραν· καρσπεὶς ὀφθαλμοῦς, ἐγκοιλῆς, ἔσφόδρα περιφερεῖς, ἔ-
τε

NAAMEN VAN DE ...

Schout.

Mr. Willem Gerrie Dodel Schoutens.

Burgemeesteren.

Mr. Teunis de Vrij ...

Mr. Francois de Wilt.

Mr. Pieter de la Court.

Henrik Hoof Daniella.

Schepenen.

Mr. Martin Adriaan Boels.

Jan Hoop.

Mr. Pieter Hartink.

Mr. Jan ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

Mr. ...

NAAMEN VAN DE TEGEN

Schout.

M^r. Willem Gerrit Dedel Salomonfz.

Burgermeesteren.

M^r. Egbert de Vry Temminck.

M^r. François de Witt.

M^r. Pieter de la Court.

Henrik Hooft Danielfz.

Schepenen.

M^r. Marten Adriaan Beels.

Jan Hope.

M^r. Pieter Hartfinck.

M^r. Jan Six, *Vryheer van Wimmenum, Heere van
Hillegom, Vromade &c.*

Bartholomeus van den Sandheuvel Junior.

M^r. Willem Cornelis Backer.

M^r. Bauduin Jan Hulft.

Jan Albert Clifford.

M^r. Adolf Willem Terfmiten.

Thefaurieren Ordinaris.

M^r. Daniel Deutz.

Jan Clifford.

M^r. Willem Huyg

coop, & Clifford.

Oud B^l
meester

Heer van Hon-

M: gbert de Vry Temminck.
Harman van Ghel.
M: Gualterus Petrus Bouda
M: François de Witt.
M: Pieter de la Court.
M: Elias Schelling.
M: Daniel Deutz.

AMST
De Heer

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 12:20:12 UTC from Psifidag Sathrinob Dinosias Terilas Nivliothikis
Restrictions apply.

M: B...
M: B...
M: S...
M: S...

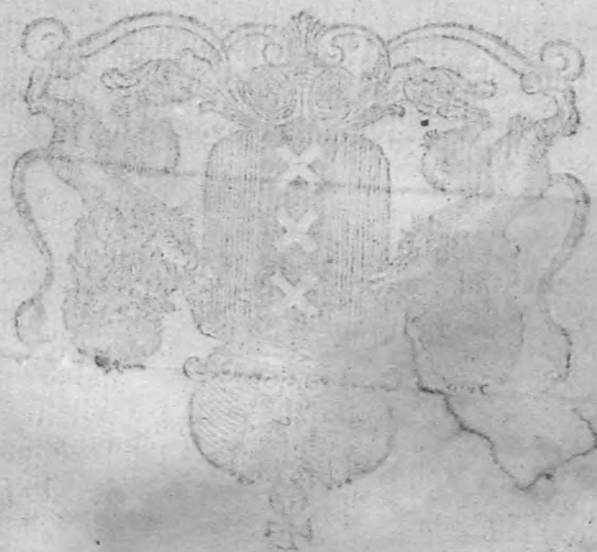
VMSL
DE HEE

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ
ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ
ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΣ
ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ

Ε Γ Β Ε Δ V W

ΣΕΣ-ΕΝ-ΘΕΙ.ΩΣ. ΚΑΘΕΝ ΘΕΙ.

WOORDIGE REGEERENDE HEEREN

Reeken Meesters.

Mr. Egidius Willem Tolling.
Mr. Haac Ernst de Peterfen.
Mr. Willem Munter.

Assurantie Meesters.

Mr. Jacob Hop.
Nicolaas Warin.
Mr. Nicolaas Faas.

} Oud-Sche-
penen.

Commissarissen van de Wisselbank.

Harman van Ghesel.
Quiryen Willem van Hoorn.
Abraham Dedel.
Egidius van de Poll.
Diderik Grommée.

} Oud-Sche-
penen.

Mr. Willem Huydecoper, Heer van Nigtevegt &c.

Commissarissen van de Klyne Zaaken.

Mr. Jan van de Poll Pieterfz.
S. J. B. Barchman Wuytiers.
Mr. Pieter van Loon.
Mr. Maarten Weveringh Antz.
Mr. Gerard Munter.
Mr. Jan Bernd Bicker Henricksz.
Mr. Theodore Boendermaker.

} Oud-Sche-
penen.

Commissarissen
reële 100

Mr. Guilielmo
Arnout N
Anthony
Mr. Leonard
Jan Karffe
Pieter Cl

Mr. Ernst Gr
Mr. Engelber
Mr. Carel W

Joan Thi
Duyne, &
Nicolaas
Antony J

Mr. Jan van I
Mr. Cornelis
Daniel H
Mr. Diderik
Mr. Aelbrech
Mr. Pieter C
Mr. Willem
Mr. Johan M
Mr. Jan de
Jacob I

Commissarissen van de Bank van Leening

Mr. Jan van Ghesel.
Pieter Elias.

NAAMEN VAN DE TEG

Schout.

M^r. Willem Gerrit Dedel Salomonfz.

Burgermeesteren.

M^r. Egbert de Vry Temminck.
M^r. François de Witt.
M^r. Pieter de la Court.
Henrik Hooft Danielfz.

Schepenen.

M^r. Marten Adriaan Beels.
Jan Hope.
M^r. Pieter Hartfinck.
M^r. Jan Six, *Vrybeer van Wimmenum, Heere van Hillegom, Vromade &c.*
Bartholomeus van den Sandheugel Junior.
M^r. Willem Cornelis Backer.
M^r. Bauduin Jan Hulft.
Jan Albert Clifford.
M^r. Adolf Willem Terfsmitten.

Thefaurieren Ordinaris.

M^r. Daniel Deutz.
Jan Clifford.
M^r. Willem Huyg.
*coop, nader van
syn, Tienbofollen, Heer van Gun-*
M^r. Gerard Nicolaafz. Hafelaer.
M^r. Joan Hendrik Kerckrinck.
Dirk Farret.
Bartholomé Muilman.
M^r. Jan Wouter Valckenier, *Heer van Bruchem,*
Gillersboek &c.

Commissarissen van de Huwelykze Zaken.

M^r. Fredrick Alewyn.
M^r. Quiry van Bambeek van Stryen.
M^r. Cornelis Deutz van Aftendelft, *Vrybeer van Assendelft en Assumburgh, Heer van Hechtskerk, &c.*
Daniel Hooft Gerritsz., *Vrybeer van Vreeland, &c.*
M^r. Adriaan Matthys Temminck.
M^r. Pieter de la Court de Jonge.

Thefaurieren Extraordinaris.

George Clifford.
M^r. Johan Ortt, *Heer van Nyenroode, Breukelen, &c.*
M^r. Gerrit Corver Hooft.
Pieter Nicolaas van Hoorn.

Jacob van Loon.
Pieter Nicolaas van Loon.

Commissarissen van de Zee-zaken.

M^r. Willem Backer.
M^r. Zacharias Henric Alewyn, *Heer van Mynden, Loosdrecht, &c.*
M^r. Jacob Hooft.
M^r. Gerbrand Pancras Clifford.
M^r. Jean Deutz.

Commissarissen van de Desolate Boedels.

Jan Wynantz.
Nicolaas Geelvinck, *Heer van Stabroek &c.*
Adriaan Pompeus van Leyden, *Heer van Hardinxveld.*
Joan Fredrik d'Orville.
M^r. Augustinus van Son.

Excys-Meesters.

Carel Lynslager.
M^r. Johannes Cyprianus van Ewyck, *Heer van den Engb en Themaat, &c.*
Simon vander Stel.
M^r. Pieter Testas Janfz.
M^r. Gerrit de Graeff, *Vrybeer van Zuidpolsbroek, Purmerland en Ilpendam.*

Amsteldam, by PETRUS SCHOUTEN, Ordinaris Drucker van de Naamwyzer der Magistraats in de Kalverstraat. Met Privilegie.

oos- en Eigenpandingen,
op den Ed. Agtb. Gerechte der
rende den Jaare 1769.

*Groote Vacantie begint den 15 Junij
en eindigt den 19 Augustus.*

1	Loospand	- - 21	} Augustus.
1	Vierschaar	- - 22	
2	Loospand	- - 4	} Septemb.
2	Vierschaar	- - 5	

*Vacantie van Kermis begint den
9. September, en eindigt
30 dito.*

3	Loospand	- - 2	} October.
3	Vierschaar	- - 3	
Groote Loospand	9		
Eigenpand	- - 23		} Novemb.
1	Loospand	- - 6	
1	Vierschaar	- - 7	
2	Loospand	- - 20	
2	Vierschaar	- - 21	
3	Loospand	- - 4	} Decemb.
3	Vierschaar	- - 5	
Groote Loospand	11		

*den 16 December, en eindigt
vrijdag Anno 1770.*

op Koppertjes Maandag. 1770.

*en ter Vierschaar, moet het zelve
Vierschaar, en daar benevens
gescheyden, waar op den
die wil fundeeren.*

nen,

AAR 1769.

Ontfang van den
ningen der Huizen &c.

esen.

arissen.

1747

Berckel.

1762

1769

arissen.

Wyk op Zee, Wyk aan

1717

1735

t van Cruyningen.

1739

1741

nelisz.

1745

1746

gendorp.

1756

ndt.

1759

t.

1761

1764

1769

1749

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded from 224.122.248.1739 UTC from Psifako Apothetirio Dimosias Istorikis
Reservations apply.

van de *Assurantie-kamer*
Zee-zaken

Boedels

na van
 Slyn, Tienhollen, Heer van Gun-
 M. Gerard Nicolz Haffelaer.
 M. Joan Hendrik Kerckrinck.
 Dirk Farret.
 Bartholomé Muilman.
 M. Jan Wouter Valckenier, Heer van Bruchem,
 Gillershoek &c.

Oud Schepenen

Commissarissen van de Huwelykze Zaken.

M. Fredrick Alewyn.
 M. Quiry van Bambeek van Stryen.
 M. Cornelis Deutz van Assendelft, Vrybeer van
 Assendelft en Assumburgh, Heer van Heems-
 kerk, &c.
 Daniel Hooft Gerritsz., Vrybeer van Vree-
 land, &c.
 M. Adriaan Matthys Temminck.
 M. Pieter de la Court de Jonge.

Oud Schepenen.
 Raaden.

Thesaurieren Extraordinaris.

George Clifford.
 M. Johan Ortt, Heer van Nyenroode, Breukelen, &c.
 M. Gerrit Corver Hooft.
 Pieter Nicolaas van Hoorn.

Oud Schepenen.

Jacob van Loon.
 Pieter Nicolaas

Commissarissen van de Zee-zaaken.

M. Willem Backer.
 M. Zacharias Henric Alewyn, Heer van
 Mynden, Loosdrecht, &c.
 M. Jacob Hooft.
 M. Gerbrand Pancras Clifford.
 M. Jean Deutz.

Oud-Schepenen.

Commissarissen van de Desolate Boedels.

Jan Wynantz.
 Nicolaas Geelvinck, Heer van Stabroek &c.
 Adriaan Pompeus van Leyden, Heer van
 Hardinxveld.
 Joan Fredrik d'Orville.
 M. Augustinus van Son.

Oud Schepenen.

Excys-Meesters.

Carel Lynslager.
 M. Johannes Cyprianus van Ewyck, Heer
 van den Engh en Themaat, &c.
 Simon vander Stel.
 M. Pieter Testas Janz.
 M. Gerrit de Graeff, Vrybeer van Zuidpolsbroek,
 Purmerland en Ilpendam.

Oud-Schepenen.

Amsteldam, by PETRUS SCHOUTEN, Ordinaris Drucker van de Naamwyzer der Magistraats
 in de Kalverstraat. Met Privilegie.

an de
 mitsge
 Stad A
 1 Loos
 1 Vierf
 2 Loosp
 2 Vierf
 3 Loosp
 3 Vierf
 Groote Lo
 Vacantie van
 Maart, en
 Eigenpand
 May Avonds
 April, 's Mo
 1 Loospand
 1 Vierfchaat
 Vacantie van
 13 May, en
 2 Loospand
 2 Vierfchaat
 3 Loospand
 3 Vierfchaat
 Groote Loos
 Eigenpand
 Vacant
 Eigenpand
 Nota. D
 doen d

E.

blomé Muilman.

ten Hove.

Hop.

ck Alewyn.

Dedel Salomonfz.

as Faas.

ope.

Hooft Gerritsz.

} 1766.

1767.

} 1768.

Downloaded on 23/11/2024 12:20:12 UTC from Psifiako Apothetrio Dimosias - Istoriki

Restrictions apply. ΑΠΟΦΩΤΟΓΡΑΦΗ ΔΙΕΥΧΟΛΙΝΗ ΖΑΥΕΡΑ

τε ἄγαν παρμήκεις, μέγεθος δὲ μέτριον· ὄφρυν ἐμμεγέθη, μέτωπον τε-
 τράγωνον, ἐν μέσῃ ὑποκοιλότερον, πρὸς δὲ τὰς ὄφρυνς ἢ ἢ ῥίνα ὑπὸ δὲ
 μετώπῃ οἷον νέφος ἐπανεστηκός, ἀνωθεν δὲ δὲ μετώπῃς ἢ ἢ ῥίνα ἔχει τείχας
 ἐκκλιναῖς, οἷον ἀνάσιλον. Ita legendus est ille locus. ἀνάσιλον crines
 sunt a vertice in frontem reflexi: Autor Etymologici Magni:
 Ἀνάσιλον. τρίχωμα, τὸ δὲ τῆς κορυφῆς ἐπὶ μέτωπον ἀνεστραμμέ-
 νον. Ita scribendum est: Nunc ordine contrario legitur
 pessime, τὸ δὲ μετώπῃς ἐπὶ ἢ κορυφῆν ἀνεστραμμένον. Hesy-
 chius suo loco: Ἀνάσιμον. τρίχωμα, τὸ δὲ δὲ μετώπῃς ἐπὶ κο-
 ρυφῆν ἐστραμμένον. Ubi idem mendum est, & vox capita-
 lis præterea male exprimitur: Nam ἀνάσιλον vel ἀνάσιλον
 haud dubie scribendum. Paulo ante in eodem Lexico
 legitur: Ἀνασεσιλαῖδ. ἐστραμμένας ἔχειν τὰς τρίχας ἀνάσιλλοι
 σέφανοι. Ubi reponendum ἀνασεσιλαῖδ vel ἀνασεσιλλῶδ:
 Nam ab ἀνάσιλλοι verbum deducitur. Nihil apertius. Il-
 lud ἐστραμμένας quantivis pretii est, & totum ἀνάσιλον pulchre
 repræsentat nobis: Unum scilicet capillitium, quod a
 vertice in frontem retrahitur, ἀνάσιλον proprie dictum non
 efficit, sed crines in orbem omnes ita dispositi, ut coro-
 nam quasi referant ipsa æqualitate sua orbiculari: Eo per-
 tinet illud ἐστραμμένας; Circulus crinium coronæ circulum
 imitatur, ipsique crines sunt coronarii. Et sic intelligen-
 dum etiam est sequens ἀνάσιλλοι σέφανοι: Pro ἀνάσιλον di-
 ctum etiam ἀνάσιλλοι, quod σέφανοι redditur propter ip-
 sas τρίχας ἐστραμμένας. Dubito tamen, an non legendum sit,
 ἀνάσιλλον, σέφάνη: Nam & ἀνάσιλλον pro ipso capillitio syn-
 cerius certe est, & σέφάνη, non σέφανοι, de ista capillo-
 rum structura usurpari solet: Vide modo Pollucem *Lib.*
4. Segm. 144. & 146. Quicquid sit, elegans est Hesychi
 Glossula, quæ omnem ἀνάσιλλοι structuram aperit nobis:

Qq

Quare

Quare pessime egerunt, qui in istis Grammatici pro ἔσεμα
 μένας reposuerunt ἔσραμμένας. Nam sic ἀνάσιλις pars maxi-
 ma perit, & ejus dimidia vix remanet, quæ non nisi per
 Metonymiam ita dicta: Crines scilicet a vertice in fron-
 tem deducti præcipue efficiunt, ut totum capillitium co-
 ronæ similitudinem referat: hinc nomen totius datum est
 parti. Nihil vulgatius. Quid autem ἔσραμμένας est posi-
 tum nude? Nugæ, nugæ, & nihil aliud. Quare pessima
 est mutatio illa, & longe ableganda ad ipsos corvos.
 Apud Plutarchum & Appianum de Surena legimus: μέ-
 γιστ' ἢ ὁ Σαρκήνας ἢ κάλλις, αὐτὸς ἢ τῇ κατ' ἀνδρείαν δόξῃ ἢ
 θηλύτητα ἢ καίλλ' ἐκ τοιαύτως, ἀλλὰ Μηδικώτερον ἐσκεύασμην ἐν-
 τριμμασι περσώπων, ἢ κόμης διακρίσει, ἢ ἄλλων Πάρθων ἐπι Σκυ-
 θικῶς ἔπ' τὸ φοβερόν ἢ ἀνασίλλων κομώντων. Ubi haud dubie
 legendum est τὸ ἀνάσιλλον κομώντων: Quod Appiani Inter-
 pres verissime ita reddidit, *quum alii Parthi ad terrorem
 capillitium in frontem reflectere soleant*. Nam id ἀνάσιλον exi-
 git, & crines in frontem retorti præstant revera; ut con-
 stat inter alia aperte ex eo ipso, quod hic de Leone scri-
 bit Philosophus adhibita eadem voce: Capilli a vertice
 in frontem reclinati, & ad ipsam superciliorum nubem
 accedentes, faciem Leonis terribilem efficiunt & ejus ἀν-
 δρείαν quasi repræsentant inter alia. Nihil certius. Salma-
 sius in Epistola ad Colvium de *Virorum Casarie* ista Ap-
 pianum & Plutarchi ita Latine reddidit pessime, *cum ceteri
 Parthi Scythicum in morem ad terrorem restuo retro crine co-
 marent*. Nam sic omnis ille horror abest, & omnia inver-
 tuntur plane. Sed ille in ἀνάσιλω prorsus cæcutiit cum aliis
 Viris Doctis, qui Aristotelis locum rectissime emendan-
 tes, explicuerunt tamen pessime, depravatis Hesychii &
 Ety-

Etymologi Annotatiunculis decepti. Quid, quæso, ἀνάσιλον
 erit in loco Philosphi, si crines denotet a fronte in verticem
 adductos? Idne verbis convenit? idne convenit rei? Nugæ,
 nugæ, quæ sese subvertunt ipsæ: Hoc apertissimum est, &
 probat, quam vere correximus Grammaticorum loca. De
 Salmasio plura alias: Nunc ista non agimus. Pergamus: Qui
 recalvaster est, nudo vertice crines residuos habere solet circa
 verticis ambitum; qui cum coronam quasi efficiant, & in or-
 bem tanquam corona cingant caput, hinc factum est, ut re-
 calvaster dictus sit ἀνάσιλον vel ἀνάσιλον: Suidas in V.
 ἀναφαλανθίαν: ἀναφαλανθίαν, ὅτι ἀναφαλανθίαν λέγουσι. ἢ ἀνά-
 σιλλον, τὸ αὐτὸ. Et in V. ἀνάσιλον: ἀνάσιλον. ἀναφαλαν-
 θίας, ἀκοσμοῦ ἢ κεφαλῆν. Ubi Salmasius perperam rescri-
 bit ἀκομῶ ἢ κεφαλῆν: Nam sic ipsum ἀνάσιλον tollit, &
 una cum eo significationem vocis. Nihil perspicuum ma-
 gis. Igitur ἀναφαλανθίας dicitur ἀνάσιλον ob ipsam calvi-
 tici coronam, & amissa capillorum parte τὴν κεφαλῆν est
 ἀκοσμοῦ: Hoc sentis jam. Cum Suidæ loco Pollucem
 junge Lib. 2. Segm. 26. De eo nos accuratius aliquando:
 Nam vix dubitamus, quin illud φάλα γὰρ κόσμοῦ ἴς, quod
 longe ineptissimum præcedentibus subjicitur, a secunda
 manu accesserit postea: Lexicorum fata nosti. Apud ip-
 sum Pollucem Lib. 4. Segm. 137. & 138. ubi histrionum
 personas enumerat, pro ἀνάσιμον bis legitur in Libris M.
 S. ἀνάσιλον: Perperam & imperite. ἀνάσιμον ille erat ὑ-
 πέρρομοῦ, id est, fastigium habebat summum in capite
 supra ipsam personam, ut diserte notat Onomastici Au-
 thor: Hinc ἀνάσιλον esse non poterat. Nam ipsa frons &
 vertex sub fastigio & ὄγκῳ latebant plane. Nihil indubita-
 tius. Recte additur ibi, ἐν μέσῳ ἀναπέταν) αἱ τεύχεα, στί-
 nes

Q9 2

nes ex medio capite porrigebantur; quia fastigium, ut dixi, prohibebat quominus a fronte & vertice porrigi poterant: Incipiebant igitur, ubi incipiebat fastigium, & eadem altitudine apparebant, qua apparebat *πρόσωπος* pars suprema. Hoc quisque intelligit, & aperte refellit Eruditissimum Jungermanum, qui admissio *ἀνάσιλλον*, ita constituebat illa, *ἐκ μέσῳ ἀνατέταν* αἱ τεύχες. Nihil tale Polluci in mentem venit, aut venire potuit unquam. *ἀνατένειδε* aliquando est porrigi, & ita accipi debet ibi: Fors tamen melius scriberetur *δοπέταν*; hoc ego dissimulare nolo: Sed de Polluceis suo loco plura. In Glossis Labbæi legimus, *Reburrus*. *ἀνάσιλλον*, *ἀναφάλαντον*. Quid illa? Dicam, quod suspicor. *Burrus* est, qui a cibo & potu rubet: Festus Pompejus disertè, *Burrum dicebant Antiqui, quod nunc dicimus rufum: Unde rustici burram appellant buculam, quæ rostrum habet rufum. Pari modo rubens cibo ac potione ex prandio burrus appellatur. Idem reburrus; ut simus, refimus, calvus, recalvus*, aliaque id genus habemus multa: Hoc certum. Sed quid illud ad *ἀνάσιλλον* & *ἀναφάλαντον*? Fallor, aut vox Latina histrionis personam respicit, & ad Scenam referenda est: Scilicet Momus & irrisor erat ille *reburrus*, qui ideo faciem habebat perquam rubentem, ut sic ipso colore animaret jocos suos ac sales; Ille autem Græce expositus *ἀνάσιλλον* & *ἀναφάλαντον*, quia simul erat recalvaster, & ut res suas melius ageret, ad ruborem faciei accedebat capitis calvities. Quid quæris? Hoc appositissimum est: Et sic Interpretatio Græca ad ipsam personam pertinet, non ad primitivam vocis *σημασίαν*. Persona rubicunda & recalva dicebatur *Reburrus*, eamque *ἀνάσιλος* & *ἀναφάλαντον* designant: Similia
apud

apud Pollucem extant plura, nec alia haud dubie Latinorum fuit conditio, de quibus nos suo loco accuratius. Sic lux etiam nunc Isidoro, apud quem scribitur in Glosfis, *Reburrus*, *hispidus*. Scilicet histrio ille *Reburrus*, & rubens erat, & recalvaster, & barba præterea pilisque horridus: Eo respiciens Isidorus, *reburrum* explicuit *hispidum*, ut Græci respectu simili ἀναφάλαντον. Nihil accommodatius. Quæ Alii de his narrant, inepta sunt, & adversis frontibus inter se pugnant. Vide modo Salmasium ad *Vitam Carini*. Certe eleganter adornata fuit, si verum est, quod suspicor, persona illa Satyrica: Nam & calvities, & facies hispida, & color rubentior, mire conveniunt dicaci & irrisori. Id omnes sentiunt statim. Ad damus tandem illud: ἀνάσιλϙ & ἀνάσιλλϙ promiscue scribitur, ut constat ex jam allatis: Ista vox composita est, & a simplici σιλῶς originem ducit præcipuam; σιλῶς, σιλῶς, ἀνάσιλϙ, ἀνάσιλλϙ, ut φάλαντος, ἀναφάλαντος, aliaque sexcenta: σιλλοι autem dicti Satyri & irrisores ab ipsa calvities, quæ illis propria quasi est: Hesychius in Lexico, Σιλῶς, ἀνάφαλαντϙ, μᾶμϙ, κακολογία, ἢ χλευασμός. Inde verbum σιλλῆν & σιλλῆν pro dicteria fundere: Idem Hesychius, Σιλλοῖ, μωκῆ, ψέγει, κακολογῆ. Ἐτ, Σιλλῆ, ἀναξάνη, λυπεῖ. Qui ab ἱλλϙ deducunt σιλλῶς, ridiculi sunt, & ipsorum σιλλῶν merentur dicteria: Idem autem σιλῶς, quod σιλῶς, ut diximus jam: Et quid igitur? An a σιλῶς fortasse fit Σιληνῶς, qui & dicax, & recalvaster? Certe hoc longe magis arridet mihi, quam alia Aliorum commenta: σιλῶς, σιλῆω, Σιληνῶς. Nihil appositum magis. Sed hæc sufficiant hic; quæ occasione loci Aristotelici paucis exponere, Lector, mihi visum fuit e re tua.

Q9 3

ἱλλϙ

ἤλιος ἢ ὁ Ὠρῶν ὑπὸ τῶν ἑρῶν κρατεῖν] Hæc Philippus de suo adjecit, & Græcorum indolem aperte respirant: Ægyptii Ὠρῶν Etymon nunquam ab ἑρῶν deduxissent.

Cap. 18. λέοντες τὰ ἐμπροσθεν ζωραφῶσι] In quibus non modo vires, sed etiam νάρξ θοή, ut est apud Oppianum *Lib. 3. Cyneget. V. 53. & seq.*

Ἐκλυον αὖ καίκεῖνο λεοντοκόμων αἰζήων,
Δεξιτερὴν ὑπὸ χεῖρα φέρειν αἴθωνα λέοντα
Νάρκα θοήν, τῇ πάντα λύειν ὑπὸ γέναλα θηρῶν.

Sed locus est suspectus: Nam ὑποκλύειν γέναλα θηρῶν de νάρκῃ, ubi nihil aliud accedit, certe perquam ingratum est & durum. Ipse Oppianus *Lib. 2. Halicut. V. 81. & seq.* de Torpedine pisce

Ὅϊον δ' ὀρεφθαιόισιν ἐν εἰδώλοισιν ὀνείρων
Ἀνδρὸς αἰτυζομῆμοιο ἢ ἰεμῆμοιο φέβεσθ,
Θρώσκη μὲν κρεσίδη, τὰ ἢ γένατα παλλομῆμοιο
Ἀσεμφῆς ἄτε δεσμός ἐπειγομῆμοιο βαρύνει.
Τοῖην γυποπέδην τεχνάζει ἰχθῦσι νάρκη.

Alia familia prætereo. Dein, quis præter Oppianum illud prodidit de Leone? Nemo, hercule, nemo. De Hyæna tale quid narratur, ut notum: Sed omnia in isto animali prodigiosa, & tot tantisque deliramentis obsessâ, ut desit ipse finis: Sciunt, qui Animalium Historiam tenent. In Leone nihil tale, & indoles ejus generosa, multumque a fabellis trivialibus abhorrens: In memoriam modo revocâ, quæ de Leonis magnanimitate & vi aperta legisti aliquando apud Aristotelem, Plinium, Alios. Quare ego certe νάρκα probare non possum. Sunt, qui pro eo reponunt

nunt *σάρα*: Sed id minus adhuc probaverim. Quid igitur? Scribendum suspicor plane *ἀλλα*: Sic nihil convenientius, & nihil appositum magis ad hunc ipsum locum. In anticis maximum est Leonis robur, & ea ita a natura comparata sunt, ut dextra adhuc fortiora sint sinistris: Hoc omnes intelligunt; hoc omnes probabunt. *ἀλξ* pro *ἀλική* ipsis Tyronibus notum est ex Homero: Literæ autem Versuum initiales, errores excluderunt infinitos in Libris, ut Eruditi sciunt; Unde factum, ut cum hic *Νάλλα* pro *Αλλα* male appicta litera exaratum esset, mox Criticorum ingenio in locum ejus successerit *Νάρα*: Quid, quaeso, pronius aut facilius?

Cap. 19. *τοῖς κλειθροῖς τῶν ἱερῶν*] *Templorum januis*: quicquid claudit, *κλειθρον* dicitur; hinc *κλειθρον* pro janua, quæ domus est claustrum: Hesy chius in Lexico, *κλειθρα. μαχοι ἀσφαλείας, πύλαι*. Alia omitto. Cuperus in suo *Harprocrate* de fera hic perperam cogitat: Quod Noster vocat *κλειθρον*, Plutarchus vocavit *θύρωμα* in verbis ab Hæschelio adductis: Sed ea etiam infeliciter tentabat Vir Doctus.

Cap. 21. *εἰς λέοντα γενόμενῳ*] Hæschelius ad Marginem Editionis suæ: *λέοντι M. S. ubi præpositio ἐν deest*. Sit ita, per me licet; Alias pro *γενόμενῳ* forte scriptum in Libris quibusdam *συγγενόμενῳ*: Nam sic *λέοντι* præpositionem non requirit.

τὴν ἀνάβασιν ἧ Νείλῳ] Cod. Morell. ἧ *θεῶ* pro ἧ *Νείλῳ*: quod plane ineptum est. Pro *πόταμῳ* olim scribebant *ποτα*: *Ἀη* inde enata est lectio illa? Hoc verum esse posset: Nam & alii errores ex ista contractione. Videbimus suo loco.

ἢ τὰς χολέδρας] Nec χολέδες, nec χολύδες Græcum est: Tu scribe deleta litera, ἢ τὰς χολέεσσι. Hefychius optimus Grammaticorum, χολέεσι. σωλήν, δι' ἣ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κερσίων φέρεται ἐξακοντιζόμενον. Nihil pote expressius. χολὰς & χόλιξ intestinum, ἀπὸ τῆς χολῆς: Qui accurate volebant loqui, χολάδας dicebant τὰ ἔντεσσι, χόλικας vero τὰς τῆς βοῶν κοιλίας: Vide Ammonium περὶ Οἰμ. ἢ Διάφ. Δέξ. Aristophanes ibi in *Babyloniis*, Ἡ βοῖδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεύγος χολίκων ἐπιθυμῶν. Versus est Anapæsticus Tetrameter Catalecticis, qui ab ipso Aristophane dicitur Aristophaneus: Viri Eruditi in Fragmentorum Sylloge inepte ex uno Versu bono duos fecerunt malos. Igitur si non omnes Græci, ita saltem politiores Attici vocabula distinguebant. Fel intestina permeans, ipsis intestinis indidit nomen, & a χολῆς vel χόλιξ dicta sunt χολάδες & χόλικες: Hoc certum. Qui a χόσις & χύειν Etymon deducunt, ridiculi sunt, & ipso literarum sono refelluntur. Ab eodem χολῆ vel χόλιξ quin χολερὸς deductum sit, nullus ego dubito: Nam eo pertinet χολερά νόσος, pro quo nunc absolute dicitur χολέεσι, *morbus biliosus*: Quicquid scilicet ad bilem pertinet, dictum χολερὸν: Unde τὰ χολερά olim etiam absque dubio τὰ ἔντεσσι & intestina: Nam ad τὸν χόλον vel inprimis sese referunt, ut constat ex nominibus, quibus indicantur vulgo. Sic autem pro τὰ χολερά etiam usurpatum αἰ χολέραι, ex voce adjectiva, sicuti moris erat, facta voce substantiva. Vides, quo hæc tendant? Sic tandem scimus, quam apposita sit vox χολέρα pro tubo: Ita scilicet dictus est, & eleganter dici potuit tubus, a similitudine intestinorum, quam aperte refert, & ipsa forma exprimit sua. Nunc & Hefychio & Philippo lux certa.

ΛΕΟΝΤΟ

λεοντομόρφους] Idem illud notatum Plutarcho in *Symposiac. Lib. 4. Quæst. 5.* sed loco insigniter corrupto, quem hic in transitu corrigam. Legitur vulgo: κρήναι ἢ ἢ καταχάσματα ἢ λεοντείων ἐξίασι κρηνῶς, ὅτι Νεῖλ⊙ ἐπάγει νέαν ὕδωρ ἢ Αἰγυπτίων ἀερέαις, ἡλῖς ἢ λέοντα παροδδόν⊙. Quæ vertit Interpres: & quod Leontini fontes & hiatus suos nova aqua repletos inveniunt, Nilo exundante, quando Sol per Leonem transit. Adeo inepte, ut nihil magis. Scribe missis nugis periculo meo, κρήναι ἢ ἢ κῆ χάσματα ἢ λέοντων ἐξίασι κρηνῶς, ὅτι Νεῖλ⊙ &c. per rictus Leonum emittunt latices suos perennes &c. Ex λέοντων errore solenni factum est λεοντείων: χάσμασι λεοντείσι; in altero loco Plutarchi rectum est, ut ipsi decennes vident.

κατ' ὄχρην πλεονασμῶ ὑγρότητος —] Locus mutilus & truncatus, quem ego restituere non possum: πλεονασμῶς hic est benigna humoris copia; aquæ ubertas magna: Hoc certum videtur mihi ac perspicuum, ubi ad verborum coheræntiam attendo. Sententia fuerit: Quapropter in hodiernum usque diem sibi precantes aquæ ubertatem, Symbolo isto utuntur. Et sic Merceri τῶ αὐτῶ σημείω χρῶνται locum habere posset. κατ' ὄχρην πλεονασμῶ ὑγρότητος idem est, quod ὄχρῆμοι πλεονασμὸν ὑγρότητος: Cum Symbolo isto utuntur Ægyptii in Canalibus & Aquæductibus suis, eo ipso aquæ ubertatem sibi exorant. Ita intelligendus est locus. In Codice Morellii post hæc verba scriptum erat, ἢ ἐν χωρίων γέμοντες ἢ οἶνον ζῶον λέοντα: Quæ in suis Membranis etiam repperit Pierius Valerianus. Nam eo referendum est, quod *Lib. 1. Cap. 13 Hieroglyph.* legimus: *Illud non omitam, quod Horus Apollo tradit, in supplicationibus pluvias exposcentibus, plerisque in locis Leonum ora vi-*

Rr

40

no prolii fuisse morem. Sed advertendum est, vulgatos Hori Codices hoc loco depravatos esse. Quid de istis dicemus? Latina Pierii ineptias alere, certum est; quid Græca faciant, incertum, quia scriptura eorum est incerta. Visne conjecturam? Dabo: Autor Græcus, quem Stephanus Le Moyne trivit, apud Cuperum in *Harpocrate* de hac Ægyptiorum superstitione ista scribit hisce gemella: ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἔ Νεῖλος ἀνάχυσις ἢ ὑπέρευσις κατ' ἐκείνον εἰώθει γίνεσθαι τῆ ἐμιαυτῆ ἔ καιρὸν, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἐν τῷ λέοντι ἐστὶ τμημαῦτα γῆν οἱ Αἰγύπτιοι τάτε δημόσια ἢ μεγάλα λατρεῖ ἤναιγον, ἢ τῆς ἀπανλαχόθι κρηνοῦς τῆ ὑδάτων, εἰς σύμβολον τῆ ἑπταμηνῆς λεοντοπροσώπης ἐποίησαν· καθεῖθεν ἐπεκράτησε, ἢ τὸ τῆς ὑποληνίων κρηνῆς λεοντοειδῆς κατασκευάζειν, εἰς μίμησιν τῆ Νειλῶς ὑδατος περὶχύσεως προσκαλεμῶν ἡμῶν οἰνοῦ ἢ τῆ οἴνου δαφιλῆ ἢ ἀφθονον διαρροῆν. Ex quibus colligo, simile quid de vasorum torcularium tubis in isto Codicum additamento fuisse dictum: Nam τ οἶνον, quod eo pertinet, Græca diferte habent. Fallor itaque, aut ista etiam sunt mutila, & partem modo exhibent rei dicendæ: Scribendum enim suspicor, ἢ ἐγχώελοι γὰ νῦν ὄντες τ οἶνον, ζῶον λέοντα — Quæ, ut vides, æque ac verba præcedentia, sunt lacera & accisa: Dicere voluit, qui hæc scripsit; Quare & indigenæ nunc viventes vinum, Leonis imaginem vasorum torcularium tubis affingentes, in dolia excipiunt. Sic sententia est manifesta, & quod Autor ille dixerat, etiam dixerunt ea: Hoc quisque videt. Notandum autem illud περὶκαλεμῶν ἡμῶν cum fociis suis: Nam ex istis apparet, illud κατ' ἐξήν πλεονασμῶ ὑπόθετος recte a nobis expositum esse paulo signatius & exquisitius.

τὸ μὲν ὑδάτων] Ita legendum est absque ullo dubio cum

Li-

Libris M. S. Apage, apage Merceri νέον, quod hic expref-
fit in Verfione fua.

ῥώτεραν τῆ εἶναι] Hæc longe ineptiffima funt, fi Viros
Eruditos audias. Dicam paucis, quod verum est: ἡ εἶναι
referendum est ad præcedens ὑγρῶ, & verba hoc, & ni-
hil aliud, significant; *Linguae vero, quia hanc perpetuo in
humido existentem, etiam genitricem ipsius humidum esse affe-
runt.* Lingua humido gaudet, & facit, ut sibi humidum
perpetuo adfit: ipsius εἶναι τὸ ὑγρὸν genitrix est. τὸ εἶναι
vicem substantivi gerit, & idem est, quod τὸ ὄν: Ni-
hil frequentius apud Græcos: Quare ῥώτεραν ἡ εἶ-
ναι explicari potest ῥώτεραν ἡ ὄν. Nisi forte ipsum ὄν-
τῶ pro εἶναι ex Philippi calamo exierit, & literarum ne-
xus deceperint Amanuenses ignavos. Eruditi videant. Mi-
hi ἡ εἶναι non displicet: Lingua facit, ut fit humidum,
& ut perpetuo id suppetat sibi. Imo hoc accommoda-
tius, ut nunc animadverto, quam alterum: Nam lingua
in ore non est proprie genitrix τῆ ὄντῶ ὑγρῶ, sed τῆ εἶναι
ὑγρὸν. Hoc sciunt, qui linguæ munus norunt. Quare
locutio concisior ita accipienda est, nec de alia lectione
cogitandum.

ὅτι ἡ ῥωνῆ ἢ Αἴγυπτιῶ τὸ ὕδωρ &c.] Hæc potissimum re-
spiciunt illa, εἰσὸν ἢ γῆν ὕδωρ βλάζουσαν: Junctim scilicet
duo ista Symbola, hydriarum trium & cæli terræque a-
quam scaturientium, hisce omnibus explicantur. Quod
moneo, ne male accipias, & quædam deesse putes.

ἐπεὶ μέση τῆ οἰκισμῆς ὑπάρχει] Vitium alit ἐπεὶ, & lo-
cum deturpat: Nam illud ἀντιστοιχὸν hic prorsus insul-
sum est. In re clara verbis parco; & Viri Eruditi certe
culpandi, qui adeo inficeta potuerunt vertere & probare.

R r 2

Tu

Tu scribe absque mora, μόνη ἢ ἡ Αἰγυπτίων γῆ, ἥπερ μέση
 τῆ οἰκουμενῆς ὑπάρχει, καθάπερ ἐν τῷ &c. *sola vero Aegyptio-
 rum terra, quae Orbis media est, sicuti &c.* Sic nihil decen-
 tius: Ex utroque constat juxta Autorem Nostrum, quod
 Aegyptus aquam sibi procuret ipsa, & scaturigines ha-
 beat domesticas: Nam & media aestate ascendit Nilus, &
 Aegyptus in ipso Orbis umbilico sita est. Vident omnes,
 qui aliquam habent rerum naturalium notitiam. Ipse er-
 ror facillimus est & fratres habet longe plurimos: Eru-
 diti sciunt.

Cap. 22. θυμιατήριον καϊόμενον &c.] Ex his Gulielmus
 Xylander Plutarchum emendat in *Libro de Iside & Osiride*
pag. 355. Sed nimis arbitrarie & minus perite: Tu
 scribe mecum, τὸν ἢ οὐρανὸν, ὡς ἀγῆρα διὰ αἰδιότητα, καρδίᾳ
 θυῶν ἐσχάρας ὑποκειμένης. θυῶ & θυῶν idem saepe, quod
 θυμίαμα: hinc θυῶν ἐσχάρα focus, in quo fiunt suffitus &
 adolentur thura; adjectio est elegans, quia ara major, in
 qua victimarum fit oblatio, etiam ἐσχάρα dicitur. ἐσχάρα
 θυῶν igitur ipsum θυμιατήριον est, & acerram denotat ve-
 nuste.

Cap. 23. ὄνοκέφαλον] *Hominem asinino capite*: De Anima-
 li non cogitandum hic cum Interpretibus, nec de solo asi-
 nino capite, ac si ὄνοκέφαλον pro ὄνε κεφαλὴν scriptum esset.
 Ut κυνοκέφαλον, & alia gemella extant, ὄνοκέφαλον hic fi-
 ctum. Asininum caput pro capite humano sumtum loco
 Symboli, ad denotandam hominis stupiditatem: Hoc
 aptum. Alia non sunt unius affis.

Cap. 24. χωρὶς γραμμάτων] ἀποτρόπαιον ἢ μουσικῶν: Ta-
 lia multa. Literas hic a Symbolis debemus accurate di-
 stinguere.

Cap.

Cap. 25. ὡς ἢ ἐκλιπόνῃ τῷ &c.] Dubito, an hæc satis sincera sint: Fortasse scribendum, γεώδῃ τινὶ ἐμφερῆς, οὗ ἢ ἐκλιπόντῃ τῷ ποταμῷ, συνεκλείπει. Vocem γεώδῃ respicit οὗ: Si limus, si terrestre illud fluvio desit, ipsa rana deest simul. Attende, & cum his compara Ælianus in *Animal. Histor. Lib. 2. Cap. 56.*

Cap. 27. ὄφθαλμον ὄφθαλμόν] Non arridet mihi oculus iste subruentus. Nam quid significat hic? Nugæ, nugæ. Scribendum suspicor, γλώσσαν ζωγραφῆσι, ἢ ὑπὸ τὸν ὄφθαλμόν. Infra linguam pingebant oculum, ut sic πρώτη & δευτερεῖα sese proderent. Mox eadem de causa manum habemus sub lingua, γλώσσαν καὶ χεῖρσιν ὑποκάτω. Quid, quæσὸ, convenientius?

οὕτω γὰρ οἱ τε λόγοι τελείως τῷ ψυχῆς &c] Ineptiunt Græca & cum Græcis Latina: Scribe una litera mutata, ἔτσι γὰρ οἱ τε λόγοι &c. Articulus præcedens ὄφθαλμοῦ commodissime respicit: Oculi sunt animi sermones. Nihil certius aut appositum magis.

εἴπερ ἢ ἑτέρα λαλιὰ παρ' Αἰγυπτίους ὀνομάζου] Hæc etiam inepta sunt in utraque Lingua: Scribe, ἢ περ ἢ ἑτέρα λαλιὰ παρ' Αἰγυπτίους ὀνομάζου. Unde ἔ alter sermo apud Ægyptios vocantur. De oculis adhuc sermo, qui ἑτέρα λαλιὰ dicuntur Ægyptiis, quia per illos loquitur ipse animus. Hoc indubitatum est.

Cap. 29. εἰς] Vide Bochartum in *Hierozoic. Part. 1. pag. 866.* Ex sono vox ita videtur facta.

ἀέρῃ φωνήν] Non inelegans hoc: Similiter accipiendus locus ille Euripidis in *Hippolyto Coronato Vers. 1200. εἰ seq.*

Rr 3

Ενθέν

Ενθέν τις ἤχῳ χθόνιⓄ, ὡς φωνὴ Διός,
Βαρὺν βρόμον μεθήκε, Φεμῶδη κλύειν.

Διός φωνὴ *tonitru* est: Interpres ibi perquam dilute, *sicut vox Jovis*. Quanquam revera dubito, an id pro loci istius indole non sit nimis sublime, satisque cum ἤχῳ χθόνιⓄ conveniat: Scis, quid mihi in mentem veniebat aliquando? Scribendum suspicabar, ὡς φωνὴ λιδός, ut *vox Leonis*. Λ & Δ in Libris M. S. millies confunduntur, & minus tritum est λιδός: hinc error leviculus fortasse. Sed ea de re plura ad ipsum locum.

γράφουσι, τὰ τέτι βροντὴν] *Tonitru scilicet pingunt, id est, nubes collisas igneque coruscantes.*

Cap. 30. τὰς πρώτας τροφάς] *Mercerus primam educationem: Ambigue & male. Veritas, primam alimoniam; primum victum.* Ægyptii παπυρόφαγαί satis noti sunt ex Herodoto & Æschyli Scholiaste. Cum Dioscoride aliter tamen Plinius; sed falso, ut a Viris Eruditis jam observatum. Vide *Lib. 13. Cap. 13. Natural. Histor. ἀρχαιογονία* a Mercero recte vertitur *antiqua origo*: quod γενικῶς accipiendum est, & quicquid perquam vetustum est, indicat. Dalecampius ad locum Plinii id εἰδικῶς ad ipsam Ægyptiorum originem refert; *originem suam significantes*: Improvide & nullo judicio. Nam ex papyri esu non poterant Ægyptii antiquitatem suam probare, quia aliæ Gentes sic statim papyro opposuissent glandes suas: Hoc certum & perspicuum.

Cap. 31. ἀρχὴν στόματⓄ] *Primas partes oris, quæ sunt ante fauces & guttur. Mercerus minus apte, oris initium.*

ἐπειδὴ πασὰ γεύσεις τέτοις τελεῖται] *Nihil ineptius, ut ipsa distin-*

distinctio probat, quæ in his adhibetur. Scribendum absque dubio est, ἐπειδὴ παραγεύσις τέτοις τελεῖται. his enim fit gustus primus, & imperfectus. Minus est παραγεύω, quam γεύω; παραγεύσις, quam γεύσις: Sciunt, qui Linguam cal- lent. Illud τέτοις ad præcedens γλώσσαν ἐπὶ ὀδόντων refe- rendum est junctim: Nam solos dentes respicere non potest. Sic locus perspicuus est & aptus.

Cap. 32. ἢ πρὸς τέκνα γένεσως] γένεσις πρὸς τέκνα nova lo- cutio est, quales in hoc Opusculo occurrunt plures: Ni- si locus corruptus sit ab Amanuensis, qui scripturæ compendia non intelligebant, & ipse Philippus scripserit manu sua, ἀρχὴν τὴν πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἢ τὴν τέκνων γένε- σως, οἱ ἄνδρες ἔχουσι. Et hoc certe improbable non est: Nam, ne quid diffimulem, locutio illa nimis nova est, ideoque peccat. Attende, attende modo.

Cap. 33. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν εἴπομεν εἶναι] Inep- tum est ἡδονῶν, & a verbis sequentibus plane abhorret: Scribe, ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῆς εἴπομεν εἶναι. Sic recte subjicitur, ἢ ᾗ συνουσία ἐκ δύο ἡδονῶν &c. De una ἡδονῇ etiam fermo fuerat antea. Mercerus in Codice suo invenerat, ἐπειδὴ γὰρ δεκαεξ ἡδονῶν εἴπομεν εἶναι: Quod appositissimum quoque est. Nam Sexdecim voluptatem voluptatisque esse indicem Capite præcedenti dixerat Noster προηγουμένως. Quare ita legere possumus perbene. Scis, quid censeam? Utraque lectio in Libris olim comparuit jure suo.

ἐκ τε τῆς ἀνδρὸς, ἢ τῆς γυναίκος] Prævum hoc, ubi ἡδο- νῶν præcedit: Hoc quisque videt. An scribendum, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέστηκεν, ἐκ τῆς τῆς ἀνδρὸς, ἢ τῆς γυναίκος? Ita vide- tur: Nam articulus τῆς positus semel, utramque & maris & fæminæ voluptatem respicere potest absque ullo periculo.

Alias

Alias legendum, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέστηκεν, ἕτε ἀνδρὸς ἢ τῆς γυναικὸς. Sic ejecta præpositione, quam literæ præcedentes potuerunt gignere, ἡδονῶν ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς arcte cohærent, & oratio est rotundissima.

Cap. 34. πλημμύραν] Verum est, quod Cauffinus de hac voce scribit : Idem Hesychius in Lexico, Πλημμυρῆ. πέπληθεν. Et, Πλημμυρὸν. μερὸν, πεπληρωμένον. Deducta est hæc significatio ab altera prima. Nam πλημμύρα proprie est inundatio : μύρω, ῥέω ; πλυμμύρω, τῇ πλήμῃ μύρω. Suidæ Lexicon, Πλήμη. ἢ πλυμμύρα τῆς θαλάσσης. Ubi male dubitant de scriptura : Nam πλήμη idem, quod πλήσμη. Hesychius, Πλήμα, πλήρωμα. Et, Πλημοχόν. τῇ ὑπεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς μυστηρίων κοτυλίσκες πληρῶσιν, ἕς καλῶσι πλημοχόας. Utrumque fit a πλέω : Quare in istis vocibus eadem est translatio, quæ in voce πλυμμύρα, & sicuti hæc ab inundatione ad repletionem transfertur, ita illæ a repletionem ad inundationem : Hoc quisque sentit. πλήμη aliter vulgo accipi solet pro rotæ modio : Quare Antiqui Critici in isto Hesiodi Versu, Αὐτὸς δ' ἐν πλήμῃσι διώπετέω ποταμοῖο, non ita improvide pro πλήμῃσι reposuerunt πλήσμησι. Sed ea de re alias : Nunc ista non agimus.

ἢ πάντας ἐξεροῦν ὁ ἥλιος] Codex Morellii πάντα : Ita legendum absque dubio. Genus masculinum non convenit.

εἶδ' οὕτω πολὺς —] Locus lacunofus, etiam apud Aldum : Epithetum haud dubie intercidit, quo Sol propter ipsum illud πλεῖον peculiariter indigitatus est. εἶδ' ἕτω πολὺς ἐστὶ, ὥστε — ὀνομάσθην, dein ita abundans est Sol, ἕς copia exuberat sua, ut — vocatus sit. Vides ? Sic una vox, vel unum Solis Epithetum desideratur, quod ego restituere non possum ; quia incertum est, quodnam ex longe plurimis

nis sumferit Noster: Eruditi sciunt, nec ipsis Tyronibus ignota res est. Mens Autoris patet, & verborum ratio constat: Hoc sufficit, & nunc praestitimus primi: Nam Alii aliena narrant. Pro *ὀνομάζειν* in Libris quibusdam scriptum erat *ὀνομάζει* & *ὀνομάζει*: Quæ discrepantia annotata exclusit ineptissimum illud *ὀνομαδίητε*, vel ut in hac Nostri Editione excudendum fuerat, *ὀνομαδίητε*: Nam ita & Hæschelius & Aldus ediderunt ex Libris suis. Alterum Merceri correctio est, & sese in contextum insinuavit male.

Cap. 35. *ἡ δὲ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνε*] Annorum numerus procul dubio est corruptus: Nam ubi *Lib. 2. Cap. 89.* Cornici tribuuntur anni quadringenti, & *Lib. 1. Cap. 1.* Basiliscus propter longissimum vitæ spatium dicitur *μόνον ἢ ἀδανάστου*, numerus hic annorum nimis certe exiguus est pro Autore Nostro, qui *Cap. præced.* Phænicem dixerat *πάντων ἢ ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον*. Quid igitur? Nullus ego dubito, quin Amanuenses Numerorum notas male expresserint, & ipse Horapollo vel septem annorum millia, vel annos saltem mille quadringentos sexaginta unum, Phænici pro vitæ spatio assignaverit: Videntus est Tacitus loco notissimo, Aliique Viri Eruditi, qui ista examinerunt: Res est satis trita, nec hic explananda mihi.

λέγεται ἢ μάλλον ἢ ἄλλων ἀνθρώπων &c.] Hæc longe ineptissima sunt, & Viri Docti corrigendo non extricarunt, sed intricarunt. Rationem reddit Autor, quare Phænicem post mortem honorent Ægyptii, ut ipsa animalia sacra, eoque pertinent hæcce: Scribe igitur, *λέγεται ἢ μάλλον ἢ ἄλλων ὀρνέων ἡλίω χαίρειν ὑπὸ Αἰγυπτίων*. Sic nihil apertius:

S s

tius: Quia ardentius, quam omnes aliæ volucres, Solem, qui summus est Ægyptiorum Deus, colit Phœnix; eum vel inprimis post mortem honorandum sibi existimarunt Ægyptii: Hoc ipsi pueri capiunt. Pro ἀνθρώπων olim scribebatur ἀνων; Id in ὀρνέων contracto latere credidit Stipes: Critici sciunt, & plusculi inde errores, de quibus nos alias. Sed sequentia etiam laborant & ope indigent nostra: Scribe commate post Αἰγυπτίων collocato, δι' ὃν καὶ ὁ Νεῖλος αὐτοῖς πλημμυρεῖ, ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς ἡμετέρας. Sic ratio beneficii constat, ab ipso Numinis beneficio desumpta: *per quem, Solem, & Nilus illis exundat, calore scilicet istius Dei.* δι' ὃν exponitur sequenti ὑπὸ τῆς &c. Quare subaudiendum est δηλονότι, ut in Versione expressimus: Et sic ipsi politiores sæpe, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc planus & perspicuus est locus.

Ἐπιδοθήσεται] Nihil ineptius iterum: Lege ἀπεδόθη; pro quo in Libris quibusdam scriptum Ἐπιδοδοται, quod ipsa varietate sua produxit vulgatum Ἐπιδοθήσεται, similiter ut de præcedenti ὀνομασθήσεται notavimus.

Cap. 36. τῆ καρδία ἐστὶν ἐμμερής] In M. S. Morellii ἀμερής; quo nihil insulsius. Fors in Libro Antiquiori scriptum fuit ὁμομερής pro ὁμοιομερής: Inde enatum postea ἀμερής. Sed ἐμμερής optimum tamen, nec dimittendum: Æliani locus vice Commentarii esse potest.

Cap. 37. εἰς πάντα τὰ φυτὰ] *In omnia, quæ oriuntur ex hac terra: εἰς πάντα τὰ φυτόμα.* Interpres nimis indige, ut ipsa adjuncta probant.

Cap. 38. διὰ τὸ τέτοις πάντα παρ' Αἰγυπτίους] τέτοις, scilicet atramento & junco: κόσκινον præcedens respicere non potest Articulus. Oratio minus apta est, & quæ hic dicitur
Phi-

Philippus, parum concinne dicit.

ἐπειδὴ ζῶν ἢ θάνατον ἔτ' διακρίνει] Eo pertinet cribrum, quod bona & mala discernit: Sequentia ad χοῖνον & μέλαν pertinent. Nam ἱερογραμματεύς designatus vel atramento & junco, vel cribro. Liber ille Sacer χράμμασι Διωνύσιος consignatus erat: Et eo pertinebant etiam χοῖνον & μέλαν. Sic aperta hæc.

ἢ βίβλ' ἱερῶν καλεσμένη ἀμειβής] Pessima distinctio: ἀμειβής haud dubie vocabulum Ægyptiacum est, quod focium habere nequit peregrinum. Scribe igitur, ἔσι ἢ παρὰ τοῖς ἱερογραμματέυσι ἢ βίβλ' ἱερῶν καλεσμένη ἀμειβής. Liber ille Sacer Ægyptiace dicebatur ἀμειβής. Hesychius in Lexico, ἀμειβεῖν. θερμαθῆεν ἐν τοῖς ἱεροῖς. Sed id plane aliud, nisi fallor, & huc non pertinet.

Cap. 39. εἰς τὰ ἄλλα θεῶν εἶδωλα] Ita edidit Hæschelius: Aldus & Mercerus ἄλλα non habent. Quid vox ista significat hoc loco? Nihil plane, nihil. Dicam, quod suspicor: Scribendum videtur, ἐπειδὴ ὁ κῶν ἀτενίζει πρὸς τὰ ἄλλα ἢ ζῶν εἰς τὰ ἀπλᾶ θεῶν εἶδωλα. Dii proprie videri non possunt, & tamen videntur aliquando: Cum scilicet aliquid assumunt, quod ærium est, & in oculos incurrit, sed ita tenuiter, ut nisi acutissimi sint, delitescat plane. Hoc θεῶν εἶδωλον vocât, & ἀπλᾶν θεῶν εἶδωλον, per oppositionem ἢ ἄλλων εἰδώλων, quæ in templis stant, & propter materiam rudem ac crassam vix pro θεῶν εἰδώλοις haberi possunt: Illa simplicia sunt εἶδωλα, hæc fabrefacta; Illa vera, hæc ficta. Sentisne? Appositum est ἀπλᾶ eo sensu, & dignum Antiquitate credula. Sic autem aliquid dicitur, quod sententiam præstat bonam, & canibus tribuit præcipuum quid: Scimus enim, quid in Hecates Sacris pos-

fit oculus caninus, & unus Theocritus id docet in Pharmaceutria sua. Videt igitur canis, & præ aliis animantibus videt τὰ ἀπλᾶ θεῶν εἶδωλα: Hoc sentit quisque. Ut diximus jam, Aldus & Mercerus absque ἄλλα simpliciter ediderunt εἰς τὰ θεῶν εἶδωλα: quod eodem tamen modo accipiendum est. Nam illa *simulacra Deorum* fabrefacta, de quibus Interpretes Nostri, non magis ad hunc locum pertinent, quam radii textorii pertinent ad Solem.

ἐνταφιασμῷ ὃ ἴ ἱερῶν] ἴ ἱερῶν opportune additur hic: Nam in eo vertitur rei cardo. Plures erant ἐνταφιασμῶ apud Ægyptios, ut notum. Sacra autem Animalia intelliguntur, nec de aliis *Sacris* hic cogitandum est. Nihil apertius.

τὰ ὑπ' αὐτῆ κηδόμενα εἶδωλα] εἶδωλα hic idem, quod præcedens ἱερῶ; Sacra scilicet Animalia pro Deorum, quibus consecrata erant, habebantur simulacris: Sic Canis Anubin repræsentabat, Hircus Panem, alia Animalia alios Deos Deasque. Quare paulo secretius hic locutus est Philippus, vel ipse potius Horapollus, quem Philippus debuit sequi; & ipsa illa voce λόγος ἱερῶς expressit, quæ de Animalibus Sacris circumferebantur: Multa de illis Ægyptii, ut sciunt Eruditi. Cauffinus de his adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari posset: Id omnes vident nunc.

ἐλαφρότερον ἔχει, εἴτε θάνατον &c.] Interpres dicit, quæ Græca non dicunt: Accipe uno verbo, quod verum est. In Græcis post ἔχει copula intercudit, quæ cum Interprete restituenda est; & locus integer ita Latio reddendus: *Splenem vero, quoniam hoc animal maxime præ cæteris bona valetudine gaudet, & sive mors ei, sive rabies acciderit, ex uno*

uno splene id contingit. ελαφρότερον ἔχειν id significat apud Græcos, quod dixi: De canum autem sanitate, & morborum, quibus vexantur, nūmero exiguo, aliquid Ælianus in *Histor. Animal. Lib. 4. Cap. 40.* Alia prætereo; Hinc ελαφρότερον ἔχειν de illis venuste usurpatum. Nunc nihil evidentius. Hæschelius ελαφρότερον etiam ad splenem referebat, & ex Aristotele id exponebat μακρόν: Vix dicam, quam inepte. Nam quid μακρόν ad rem dicendam? Apage, apage nugæ vere nugæ.

οἱ θεωροῦντες ἢ τὸ ζῶον τῆτο] Hic etiam τῶν ἱερῶν ἐνταφιασαί intelliguntur.

ὄσφρησιν ἢ ἢ γέλωτα ἢ πλάρμῶν] Hæc igitur a contrario sumta. Nihil frequentius in vita communi.

Cap. 40. Ἀρχὴν ἢ ἢ διακρίσιν &c.] Hæc male a præcedentibus separantur, cum quibus aperte cohærent: Vide modo initium Capitis.

θεωσιδέασι τῶν κυνῶν ἢ βασιλικῶν σολῶν παρακειμήλιω, γῆμα γυμνῶν] Haud dubie legendum, βασιλικῶν σολῶν παρακειμήλιω γῆμα γυμνῶν: Præpositionis Metathesis non placet hic. Caussinus cum Socio suo copulam male transponit: Nam θεωσιδέασι βασιλικῶν σολῶν παρακειμήλιω mera balbuties est, & duo illa, θεωσιδέασι παρακειμήλιω, ita comparata sunt, ut alterum manifeste evertat alterum. Vident, qui Græca callent.

γυμνῶν εἰδῶν τὸν βασιλέα] Ut videret, an corpore esset integer: Morem nostri. Ut canis videbat Deorum imagines, quas alia animantia videre non poterant; ita Judæus videbat Regem nudum, quem aliorum civium videre poterat nemo; hoc lege, illud natura prohibente. Ista est inter hæc connexio, & ita accipiendum illud, εἰς τὰ θεῶν εἶδω

Ss. 3,

ἄδωλα ὄξυωπεῖ cum aliis eo pertinentibus.

Cap. 41. Πασοφόρον ἢ σημαίνοντες &c.] πασοφόρον hic Sacerdotem *Ædituum* notat: Origo nominis haud dubie a thalamo portatili, qui pro Sacello erat, & de loco in locum ferebatur a Ministris sacris. Hi enim eo ipso thalami Custodes & *Æditui*: Res est aperta. Hinc πασοφόρον pro ferculo, quod sustinebat πασόν, cum portabatur: Hesy chius in Lexico, Πασοφόρον, τὸ τ̄ πασόν φέρον, ἢ οἰκονομία, ἢ συναγωγή, ἢ ναὸς Διανθῆς. Ubi Salmasius imperite scribit, Πασοφόρον, τ̄ πασόν φέροντων ἢ οἰκονομία. Ut πασοφόρον est thalami ferculum, ita σκευοφόρον est vasorum ferculum: Vide Pollucem *Lib. 10. Segm. 17.* Alia non tango in præsentī; hoc sufficit. Reliquæ significationes, quas tradit Hesy chius, faciles sunt & notæ. πασοφόρον & templum, & partem denotat templi: Isidorus in *Glossis, Pastorium, atrium templi.* Ubi recte Viri Eruditi legunt, *Pastophorium, atrium templi.* Idem alibi, *Sabarium, atrium templi.* In quo iidem Viri Eruditi *pastophorium* perperam quærunt: Nam aliud plane est *Sabarium*, & nihil cum *Pastophorio* habet commune. Lege, *Sabatarium, atrium templi.* Sabata & Sabbata ignorat nemo: Inde *Sabatarium & Sabbatarium.* de Martialis *Sabbatariis* taceo, quia notissimi sunt. Addamus tertium: Apud eundem Isidorum legitur, *Safarium, atrium templi.* Id ad *pastophorium* etiam redigere voluerunt Viri Docti: Absque iudicio iterum, & male. Dicam uno verbo: Legendum est, *Sacrificarium, atrium templi.* Ut a sacer *sacrarium*, sic a sacrificus *sacrificarium*, locus, in quo versantur Sacrifici, ipsum atrium templi. Quid ais? Hæc appositissima sunt, & non mutant, sed explicant scripturam vulgatam: Talia

ha scilicet in Glossis sunt ὅσα κόνις, de quibus nos alibi saturantius.

Cap. 42. ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις &c.] Mercerus, *sed quod hominibus cibi statis horis parentur ἔσ' ἄρρονανται.* Quod ineptum est & nullius plane momenti: Nam quid illud ad unum Horoscopus, & unum hominem, qui Horoscopus representat? Eodem tamen pertinent Græca, quæ ad Merceriana quam proxime accedunt, si præcise non sint eadem. Dicam, quod verum est: Una vocula excidit, quæ compendiarie exarata, Articulo τοῖς nimis erat affinis: Lege, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τέτοις τοῖς ἀνθρώποις ὅτι τῶ ὥρων πορίζονται, *quia victus hisce hominibus ab horis quæritur*: Quia horas inspiciendo & denunciando, victum sibi quærun, ut omnes alii artifices eo, quod exercent, artificio: Sic omnia sunt plana. ὅτι τῶ ὥρων elegans est eo sensu, cum cæteroquin inæditum est: Ratio autem & Symbolum, & rem Symbolo designatam pulchre declarat. Quare non est dubitandum. Sed & legere potes, si velis, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τέτοις ἀνθρώποις &c. Nam id minus quidem ornatum est, sed bonum tamen. Philip-pum nosti.

Cap. 44. μῦσθ.] Plutarchus μῦσθ; quod etiam mallet fere hic: Ad ἀλληλοφάγον & κενοποιὸν attende, ipsumque μισεῖσθ.

ἰχθύν] Ita scribendum: ἰχθίων ex correctione natum est. τῶ ἰχθίω scilicet more solenni appositum erat υν, quo syllaba postrema male picta corrigebatur: Id sciolus ignorans, postea ex ἰχθίωνν fecit ἰχθίων. Talia in Libris, quot sunt in littore arenæ.

κενοποιὸν.] Hanc vocem Interpretes non intelligunt. A
Medi-

Medicorum filiis petenda est ejus significatio: habent illi cibos διαχωρητικὸς ἢ τῆς κοιλίας ὑπακτικὸς, qui ventrem solvunt & inaniunt; hos Noster dixisset κενοποιὸς, & eo sensu scripsit hic, ἰχθῦν πάντα εἶναι κενοποιόν: Parum scilicet nutriunt, & alvum solventes multa secum auferunt pisces. Sentisne? Hoc appositum, & μίσος etiam Symbolum. Quæ Hæschelius ad Cap. 14. ex Clemente Alexandrino de piscibus adducit, eodem pertinent: ἡ σὰξ πλαδαρή est caro flaccida & mollis, qualem gignere solent nutrimenta illa. Consule ipsos Medicos & Philosophos.

Cap. 46. ὑγιά φύσιν] *Naturam rigidam*: Sequitur κατὰ μωρίον, & τὴν θήλειαν φύσιν. Interpres inepte.

Cap. 47. ἀνὴρ ᾧ ὁ ταῦρ' ἔσθ' πολλὰ διασῆματ'. συνίεις τὸ ὄργᾶν &c.] Verba sunt male coagmentata: In Aldino Exemplari pro τὸ ὄργᾶν scriptum erat τε ὄργᾶν. Cur Viri Eruditi non sumserunt utrumque, & quæ olim juncta fuerant, junxerunt denuo? Ego certe lego, — ἀπὸ πάντῃ διασῆματ', συνίεις τε τὸ ὄργᾶν, διὰ δρόμου &c. Sic nihil aptius.

παρῆνε? ἐν τῇ συνσίᾳ] Non deterius esset, sed paulo melius, παρῆνεται ἐς τὴν συνσίαν, *ad coitum accurrit. ἐς finem denotat eleganter, ad quem actio tendit, ut sciunt ipsi Tyrones. Mercerus in Versione sua ἐν τῇ συνσίᾳ cum verbis sequentibus junxit; quod etiam non ineptum est.*

Cap. 48. τράγ' ἢ ἑδδοματ' &c.] Junge Gesnerum *Lib. 1. de Quadruped.* ubi male Ælianum pro Horapolline citat. Mira est ista hirci salacitas.

Cap. 49. ἀνάθρασαν] Recte Mercerus, *impurum scelestumque animum*: Hoc convenit Orygi, & quæ de eoarrantur hic: Sic ἀνάθραστ' *improbis, scelestus est Græce*
Quare

Quare longe eliminandum est illud *immunditiam* in Capitulis Epigraphæ.

ὄρυγα ζωγεσφῶσιν] Ægyptium hoc animal, ut non obscure constat, si cum his jungas locum Plinii *Lib. 2. Cap. 40. Histor. Natur.* ubi Caniculam describens, de Oryge notat hæcce: *Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus contra stare & contueri tradit, ac velut adorare, cum sternuerit.* Ita Ægyptii vocabant feram, & ipsum nomen Ægyptium animali domestico haud dubie inditum: Nihil apertius aut signatius. Et sic apparet, quam misere ineptiant Viri Eruditi, qui Orygis nomen ab ὄρυξ & ὀρύττειν deducere volunt, cum sit peregrinum plane, & procul a Græcia sub cælo Ægyptio natum. ὄρυξ instrumentum fossorium est Græce; sed id nihil commune habet cum voce ὄρυξ, quæ feram denotat: Nam ejus origo ex terra Nilotica. Hæc accurate distinguenda sunt, ne diversissima pessime confundantur. Apud Herodotum pro ὄρυγες habemus ὄρυες: Unde illud? Haud dubie ab ambigua pronuntiatione vocis peregrinæ, quam ita efferebant multi, ut non ορυες dicerent, sed ορυς: Nam hinc diversa statim vocis declinatio. Hoc quisque videt, & Etymologos ineptos etiam aperte refellit: Nam ορυς ab ὀρύττειν & ὄρυξ longius certe divertit. In Glossis Labbæi legimus, *Sublones, ὄρυγες, θήλια εργαλίαια.* Quæ manifeste corrupta, ita refingunt Viri Eruditi, *Sublones, ὄρυγες θηλία, εργαλεία τε.* Partim bene, partim male. Illud, ὄρυγες θηλία, bonum est: Nam ὄρυξ utrumque notat, & feram, & instrumentum fossorium, ut vidimus jam: Prior significatio a voce Ægyptia venit; posterior a voce Græca. Recte etiam ita exponitur τὸ *subulones*: Nam a *subula* sic dicuntur feræ, quæ cornua habent instar veruum:

T t

rum:

rum : Jam autem & Oryges unicornes, quorum meminit Aristoteles & Plinius ; & Oryges bicornes, quorum meminit Oppianus, ejusmodi cornua habent : Quare *subulones* haud dubie dicti sunt ea de causa. Hæc bona sunt. Sed quid est sequens illud *εργαλεία* ? An *subulo* *εργαλείον* denotare potest ? Absit, absit : Nam id *subula* dicitur, ut constat luculente ex iisdem Glossis, ne alia commemo- remi. Et hoc igitur ineptum est & pravum. Legendum monco, *Sublones*, *ὄρυγες θηρία*, *εργάται*. Qui *subula* utuntur, & *subulam* ut operarii tractant, dicti *subulones* : Jam aperta sunt Grammatici verba. τῷ *λίᾳ* correctionis loco adscriptum fuerat *ται* : Inde iterum error. Ipsa *subula* & *ὄρυξ* toto cælo differunt : Nam *subula* pungitur, *oryge* foditur. Viri Eruditi utrumque instrumentum pessime confundunt, ut sic ab *oryge* commodius deducant nomen feræ : Sed ea de re alibi plura. Cæterum quod de *Oryge*, Caniculam *in exortu*, *cum sternuerit*, *veluti adorante*, scribit Plinius, referri etiam potest ad animalis malitiam, de qua hic agitur ex professò : Nam, ut ipse Plinius notat, Canicula Solis calores accendit, & sic facit, ut multorum malorum sit autor. Quare Caniculam, quæ ex Sole benigno facit Solem malignum, sternutamento veneratur *Oryx*. Hæc pulchre conspirant, & omnem controversiam tollunt, quæ inter Plinium & Horapollinem exoriri posset. Qui ira correpti sunt, vix sternutare possunt : Hinc sternutamentum in *Oryge*, pro signo animi exultantis & læti accipitur : Quod Salmasius ad Solinum pag. 336. non animadvertit. De sternutamento etiam Alii : Vetus Arati Scholiastes *παλμῶ* tamen adscribit, quod Illi *πταρμῶ* ; Sed corruptus est, & nomen *ὄρυξ* male etiam ibi transformatum

tum in ὄρυγῳ: Quæ utraque menda perbene correxit Vir Eruditus pag. jam citat. Et tamen locus nondum est perpurgatus: Emendemus eum hac occasione in transitu: Legendum, ἢ ἡ κυνὸς ὀπιτολή κῆ ἢ ἐνδεκάτην ὄρειν φαίνε), ἢ ταύτην ἀρχὴν ἔτις Ἰθύν), ἢ τῆ Ἰσιδῳ ἱερὸν εἶναι τῆ κόνα λέγουσι, ἢ ἢ ὀπιτολήν αὐτῆ, ἐφ' ἣν ἢ τῆ ὄρυγα — —, θύσει, τῶ πλασμαῖ ἔ ζωα τέτα σημειόμενοι τὸν καιρὸν τῆ ὀπιτολῆς ἔ ἀσφου. Post ὄρυγα aliquid deest, quo Orygis lætitia exprimebatur & animus bonus exoriente Canc. Nihil apertius. θύσει ἢ ὀπιτολήν gemmula est: Sic γάμον θύειν dixerunt terfiores, ut notum.

κρυυγὴν ποιεῖται] κρυυγὴ hic est clamor, qui animum prodit iratum ac tristem; a κρύζειν deducitur κρυυγὴ, quod est asperius clamitare: Sic commode sequitur, σὺκ δὲ λογῶν αὐτῆν, ἐδὲ εὐφημῶν. Et hic clamor opponitur sternutationi, quæ signum animi expliciti & remissi.

ζωγαφῆ ἑαυτῆ τὰς κόρας] Nihil ineptius aut inficetum magis: Pueri vident. Locus haud dubie est corruptus. An cum Samuele Bocharto in *Hierozoico* legendum est ἀσαφῆ ἑαυτῆ τὰς κόρας, id est, ut ipse interpretatur, *abscondit pupillas suas?* Absit, absit: Nam illud ἀσαφῆ plane inconditum est Græcisque ignotum. Aliud latet: Scribere potes non inepte, *συσκρύπτει ἑαυτῆ τὰς κόρας*. Cum unguis terram effodit, pupillas oculorum abscondit una: Hoc Græcum & bonum. Et cur tamen τὰς κόρας *συσκρύπτει* scripsit Philippus, ubi id, quod locutione illa indicatur, exprimere poterat & melius & facilius? Ne quid dissimulem, hoc facit, ut de ipsa suspicione mea ambigam. Et certe aliquid commendabilius mihi, dum hæc scribo, in mentem venit: Legendum scilicet arbitror plane, *συσκρύπτει ἑαυτῆ*

T t 2

ἑαυτῆ

ἑαυτῆ τὰς κόρας, *contorquet & in gyrum agit pupillas suas*. Sic appositissime sequitur, ὡσπερὶ ἀγανακτικῶν ἢ μὴ βελόμων ἢ ἰδεῖν ἢ τὸ θεῶν ἀνατολήν: Nam certissimum ἀγανακτικῶν indicium est illa pupillarum συστροφῆ, quæ simul impedit omnem videndi actum. Nihil notius aut indubitatus. Et sic pulchre τῷ συστροφῆν opponitur superius ἀτενίζειν: Cum κραυγὴν ποιῆται, εἰς ἢ θεῶν ἀτενίζει: Cum ἢ γῆν ἀνορεύσῃ, τὰς κόρας ἑαυτῆ συστροφῆ. Utrumque accommodatissimum est, & veluti penicillo animal iratum nobis depingit. Quare hoc ratum fit, moneo, accedente ipsius etiam scripturæ depravatæ consensu.

Ἰπποκράτους τῶ ζώῳ] Quid Reges in Oryge? Nonne id indecorum, & regia majestate indignum? Ita visum certe Bocharto in *Hierozoico*, qui ideo Regem cum Horoscopo mutat. Sed quid etiam ille in Oryge? An ut Solis ortum accuratius indicaret fera? Nugæ, nugæ, quas refellere etiam est nugari. Locus manifeste corruptus est, quem ita legere debes totum: διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, ἔως ἄρτι σημαίνοντες αὐτοῖς ἢ ἀνατολήν, Ἰπποκράτους τῶ ζῶον δὲ μέσος, ἀντὶ ὡς ἔστιν γινώσκοντες, ἢ τὸ ἀνατολῆς ἀκρίβειαν ἐγνωρίζον. quare Antiqui Reges, Horoscopo ortum illis nunciante, animal hoc in medium collocantes, eo, veluti gnomone quodam, ortus certitudinem explorabant. Ἰπποκράτους δὲ μέσος, in medium adducere; εἰς μέσον παρῆναι, prodire in medium, ipsi Tyrones tenent. In terminationibus vocum millies errarunt Scribæ; hinc & τῶ ζῶῳ pro τῶ ζῶον, & αὐτῆ ὡς ἔστιν γινώσκοντες perperam scriptum pro αὐτῶ ὡς τινι γινώσκοντες: Numero plurium hic locus est nullus, ut quisque videt. Facillima est correctio, quæ accedente distinctione bona, sententiam verborum efficit apertam ac faci-

facilem. Quæ Nicolaus Cauffinus hic comminifeitur, ejusdem Commatis sunt, cujus reliqua ejus Viri, id est, distorta atque inepta. Salmasius tamen ad Solinum pag. 462. non nominato Cauffino, ad normam eorum callide accommodavit sua. Hominis Eruditi commenta etiam probare non possum: Nam primo *ἄλλ' μέσθ' αὐτῷ* ea notione, qua id cum Cauffino accipit, perquam suspectum est mihi, nec *μεσίτης* & *μεσηγεύειν* statuminare possunt: Vide modo Labbæi Glossas, ut alia nunc præteream, & de ipsa locutionis indole nihil dicam, quæ si *δι' αὐτῷ* sit *per eum*, non amat certe suspectum illud *μέσθ'*. Dein *ἑπικαθίσαντες τῷ τὸ ζῶον* ita nude & simpliciter, nostro *ἑπικαθίσαντες τῷ τὸ ζῶον ἄλλ' μέσθ'*, quod vestitum est & plenum, protinus affurgit lubens: Fateor, Vir Eruditus hanc nuditatem ipse animadvertens, addit, posse etiam legi, *ἑπικαθίσαντες τῷ τὸ ζῶον*, hoc est, ut ipse supplet, *τῷ ἡλίῳ*: Sed id plane absurdum est, & verbis vim infert manifestam. Vox enim *ἡλίῳ* ita non præcessit, ut *τῷ* in hac Pericope ad eam referri possit: Pueri vident, & proximum *ἀναλογίῳ* rem extra dubium collocat. Dein, si *ἡλίῳ* etiam subaudiendi posset, *ἑπικαθίσαντες τῷ* ego certe non probaverim: Quid enim? An Soli apponebatur Oryx, ut Soli esset proximus, & ad latus consisteret ejus? Hoc locutio inuit, & longe ineptissimum est, ut vides. Quare sic alterum *ἀντικαθίσαντες*, quod ipse tamen respuit, advocandum esset sane. Sed cui bono tot ambages, ubi nostrum illud facillimum est & aptum? Apage, apage eas cum ipsis illis ineptiis, quibus nexæ sunt. Aliter de his Gesserus in *Libro de Animal. Vivipar.* quem consulere potes, si velis: Ego post locum recte constitutum Aliorum inaniis

niis diutius immorari nolo. Unum illud adjiciam adhuc: Cum Salmasius vulgatam scripturam etiam propterea aspernatur, quod Oryx animal fit nimis exiguum, quam ut homo ejus dorso insidere possit, non vulgariter certe errat: Nam ut nihil aliud dicam nunc, vide modo, quæ pag. 157. de Orygis magnitudine antea notavit ipse; Sic Virum Grammaticum hic, ut centies alibi, deprehendes sibi adversum planeque dissimilem.

τοῦτο μόνον ἢ πτηνῶν] Verissime Hæschelius κληῶν, quod diu ante jam placuerat Gesnero: Vide *loc. citat.*

ἀσφράγιον ἐθίσσιν] Illud ἀσφράγιον recte explicuit Caussin in *Notis*, & post Caussinum Salmasius in *Exercitat. Plinian. Pag. 157.* Sed quid sequens ἐθίσσιν? An animalia ita explorabantur & signabantur, ut essent esui? Nescio, ubi id didicerit Noster; nescio, unde Viri Eruditi resciverint id moris fuisse olim. Quid multa? Ego nunquam a Philippo profectum puto, quod ab Amanuentibus nunc ei adscribitur: Legendum est, ἀσφράγιον θύσσιν. Sic cum Herodoto consentit Autor, qui animalia sacrificanda ita signata & explorata fuisse scribit, ut pro integris Diisque acceptis haberi possent: Jam autem Oryx non signatus mactabatur Lunæ, quia inimicitæ inter Deam & Orygem erant capitales & perpetuæ; atque adeo signum, quo probari poterat numini acceptus, plane absurdum fuisset & ἀτοπὸν. Hoc aptum est, & illud ipsum, quod Herodotus voluit.

ἐπειδὴ ἀνιδμίας ἴνα] Ita Codex Augustanus & Morellianus: Nam a Libro Aldino aberat vox ἀνιδμίας; quam in suis Membranis etiam repperit Pierius Valerianus, ut apparet ex *Cap. 47. Lib. 24. Hieroglyphic.*

ιδεῖν

ὕδασι γὰρ τὸ πρῶτον] Hæc Libri Aldini lectio est, quam casu secuti sumus, non certo consilio: Nam Hœschelius ex Codice Augustano ediderat ὕδασι γὰρ τὸ πρῶτον; quod verum esse potest, quanquam nunc alibi forte non occurrat.

πιδὼν] Hœschelius legendum ait πιδὼν: Perperam & inepte. Nam ἔχον similiter præcessit, & subaudiendum est ζῶον vel κίβητος: Nihil apertius.

τοῖς χείλεσιν ἀναταραχίσει] Illud χείλεσιν displicet Bocharto, qui in ejus locum substituit χηλαῖς: Non poterat infelicus. Nam sic pessime sequitur, τοῖς ἢ ποσὶν εἰς αὐτὰ ὀπιπέμπει κόνιν, quod aliquid indicare debet a præcedenti diversum: Oryx bibens, antequam os ex aqua educat, labris aquam turbat; mox ore ex aqua educto, pedibus in eam immittit pulverem: Hæc apta sunt; hæc prius χείλεσιν, & posterioris ποσὶν aperte statuminant. Et qua fronte igitur ab ipso ποσὶν auxilium petere potuit Vir Doctus? Id ego mehercule ignoro, & mera socordia factum est.

ἢ μιννύει τῷ ὕδατι τὴν ὕλην] Leve mendum, sed satis inficetum: Nam quid ὕλην hic? Nihil, mihi credas, nihil; nec remota comminiscor, quibus vocem defendam: Scribendum absque dubio, ἢ μιννύει τῷ ὕδατι τὴν ἰλὴν. Ista centies confusa: In aqua est ἰλὴς, in terra κόνις: Hinc mox ἐπιπέμπει κόνιν sequitur appositiflime.

ἔδδ' ἢ ἔδδ' τὸ καὶ θεῶν ἐργάζεται &c.] Mercerus, *Nam ne hoc quidem officium Deæ præstat*: Apage illud Deæ, quod ab his plane alienum est. καὶ θεῶν hic est officium, quod fera debet feræ: Hoc Oryx aquam turbans, pessime temeratur, quum ipsa Dea omnia omnibus præstet luculente. In verbis contiguus animus Deæ beneficis in omnes ani-

man-

mantes, non invenuste opponitur Orygis animo in omnes
feras malefico. Nunc sententia est apta & bona. Ex his
constat autem, Ægyptios Lunam habuisse pro terræ
præfide.

Cap. 53. ὅτε πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ αὐτῶ] Scribendum est αὐ-
τῶν, ubi τέκνα sequuntur & præcedunt.

διασωθῆ] Pierius Valerianus *Lib. 20. Cap. 11. Hiero-
glyphic.* ex Codice M. S. διασωθῆ legit; quod ego, quid
sit, nescio.

ἔδοξε συμβάλλειν] Ita Mercerus etiam ex Libro Morelliano,
& Pierius ex Codice suo: Vide locum citatum. Non im-
probo. Sed cur lectionem Aldinam, quæ ex Libris
quoque petita, sic Viri Eruditi aspernantur adeo fastidio-
se? Idne meretur? Sane συμβάλλειν elegans est, & si non
superet alterum, saltem æquat: De Symbolis hic agitur,
quæ ad res significandas sumpta & electa: Quid igitur
συμβάλλειν? Nonne appositissimum est, & ipsum σύμβολον
fistit nobis? Ita sentient haud dubie omnes, qui Linguae
proprietaem callent.

Cap. 54. ἀφόδευμα ξηρὸν περιθέασιν] *Stercus aridum cir-
cumponunt*, aggerunt: Merceri *circumlinunt* nimis indi-
gum est.

πῦρ ὑποβάλλουσι] Pierius ex Libro M. S. πῦρ ἐμβάλλουσι:
Minus bene. Vide *Lib. 20. Cap. 6. Hieroglyphic.*

κατακαυόμενον τὰ αὐτῶ πλεον] Sic etiam Pierii & Morel-
lii Membranæ: Aldus ex suis ediderat, κατακαυόμενον τὰ
αὐτῶ πλεον: Recte, si casus nominandi pro casibus gigni-
endi positos censeas. Vide quæ supra notavi ad *Cap. 14.*

ποιεῖται τὸ ἀγῶνα] *Certamen instituat*, cum venatoribus
scilicet, qui cum aggrediuntur. Pelicanus animal est in-
no-

no-

nocuum, & hominibus nunquam adversum, nisi quando de sua & pullorum salute agitur: Tunc enim & se & suos atrocius defendit. Atque hinc Sacerdotes Ægyptii eo vesci non debent, & ab animali plane innocuo abstinent. Ita hæc accipienda sunt: Quo posito, Interpretes, qui hæc obscure verterat, superius illud *ευσυλληπότερ* male profecto vertit *facile*, cum ipsa sententia haud dubie requirat *facilius* & *minori molestia*: Diu scilicet se defendit Pelicanus, & aggredientes quovis modo repellere ac eludere studet, sed non obstante isto conatu, tandem capitur adustis alis, cum cæteroquin forte non fuisset captus. Sic certamen habemus, quod Interpretis commentum plane tollit.

ἡ ὄνοιαν] Nihil ineptius: Scribendum est sine dubio, *ἡ ὄνοιαν*, ut habebant Morellii & Pierii Membranæ: Vide cum citato *Hieroglyphicorum* loco. Quod Vulpanser facit, certo iudicio facit; quod Pelicanus, imprudentia sola: Hinc unus commiseratione dignus est, alter indignus. Ad principium modo Capitis recurre: Si *κατὰ ὄνοιαν* Pelicanus ageret prudens, quod agit, non deterior esset, aut esse deberet ejus conditio, quam illa Vulpanseris.

Cap. 55. *κακέφαν*] Quid vox significat? An *Ciconiam*? Absit, absit: Nam de ejus pietate erga parentes agit Noster *Lib. 2. Cap. 58.* ibique *πελαργόν* vocat, quem Græci ita vocarunt omnes. Res est aperta, ut mirer Hœschelium & Mercerum hic potuisse de *Ciconia* cogitare, ubi ista legebant postea in hoc ipso Libello: Nihil insulsius, nihil indignius Virorum Eruditorum ingeniis. Aliud haud dubie quærendum. Laurentius Pignorius in *Notis ad Tabul.*

bul. Ifiac. sola vocis & literarum similitudine ductus, per *κεκέφαν* intelligit *Urupam*, & ipsum illud nomen hic delitescere censet: Amanuenses scilicet *κεκέφαν* scripsisse suspicatur pro *επέφαν*, postquam barbaries Latina miscuerat Græcis. Et eo refert, quæ de upuparum in parentes pietate extant apud Plinium & Ælium. Quam sententiam sequitur etiam Bochartus, sed alia ratione & alio modo: Vocem enim *κεκέφαν* retinet, eamque Ægyptiacam censet auctoritate Vocabularii Coptici, in quo *κεκέφα* Arabice rediditur *Urupa*. Vide eum in *Hierozoic. Part. 2. Pag. 348*. Quid dicemus de istis? Nobis scilicet non probari ea, sed falsa etiam videri & absona. Nam quod de *επέφα* voce Latinogræca suspicatur Pignorius, plane commentitium est, ubi inter Latinogræca nihil tale reperitur ullibi: Quod autem de Coptico *κεκέφα* scribit Bochartus, ab ingenio Autoris Nostri plane abludit; qui cum ubique utitur vocabulis Græcis, cur, quæso, hoc uno loco usus fuisset vocabulo Ægyptiaco? An forte vocem non intelligebat peregrinam, vel domesticam non tenebat, qua peregrinam exprimeret? Ne ita sentiamus: Nam en, ut alia præteream, quæ istam suspiciunculam refellunt, *Lib. 2. Cap. 92.* legimus diserte, *Πρόγνωσιν εὐκαρπίας. οἶνε βελόμνοι σημήναι, ΕΠΟΠΑ ζωγραφῶσιν.* Et *Cap. 93. seq.* *Ἀνδρωπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβέντα ἢ ἑαυτὸν διεσπείοντα βελόμνοι σημήναι, ΕΠΟΠΑ ζωγραφῶσι ἢ ἀδιάντων τὴν βοτάνην.* Quare & *εποψ* ei perquam notus fuit, & vocem, qua Ægyptii *εποπα* exprimebant, intellexit probe: Hæc certa sunt & explorata, nec a quoquam convelli possunt. Quid plura? Dicam tandem, quid videatur mihi: Pro voce Græca Nostri hic vocem Græcobarbaram dedisse suspi-

cor:

cor: *νεκῆα* noctua est Græcis recentioribus, ut omnes scimus ex Lexicis Græcobarbaris; Illud nomen adhibuit Philippus, & *νεκῆαν* hic scriptum pro *νεκῆαν*, ut alibi millies β & φ commutarunt vices suas: Nihil notius, nihil certius. Inquires: Si hic in designanda noctua usus sit vocabulo Græcobarbaro, cur *Lib. 2. Cap. 51.* utitur vocabulo mere Græco? Et hoc rogantem rogabo te vicissim; Cur *eodem Capite* utatur voce *πάτρων*, *Capite* autem 94. *κατ' ὄρδινον*, ubi meliora Græca ei haud dubie erant ad manum? Hæc scilicet ab arbitrio Scriptoris pendent, & certa regula metiri non possunt. Sed regeres forte; nihil de illa noctuarum pietate apud alios Autores occurrere. Largior: Sed quid tum: An inde sequitur, Horapollinem & Interpretem ejus Philippum de ea nihil scripsisse vel scribere potuisse hic? Cave, ita sentias, si a peritioribus irrideri nolis.

νεοστίαν αὐτοῖς ποιήσας] Nota genus masculinum, nisi legendum sit potius, *νεοστίαν αὐτοῖς ποιήσασα.*

ὕλη δ' αὐτῶν τὰ πλεῶν, τροφῆς τε χορηγεῖ, μέγας &c.] Hoc diversum est ab eo, quod vulgo de Ciconia refertur: Nihil certum, aut perspicuum magis. Sed quid superius *γηράσασιν*, ubi ad hæc ipsa attendas? Dicam, & dicam tribus verbis: Aves in senectute difficilius pennas mutare solent, quam in ætate vegeta: Eo respicit Philippus, ideoque parentes commemorat senes; qui scilicet tunc pennas mutantur juvari debent a filiis, cum antea vegetiores eorum auxilio non indigerent, sed sese juvare possent ipsi. Veritas igitur præcedentia illa, *posteaquam a parentibus educatum fuerit*, *ipsis senescentibus parem refert gratiam*, & ipsum *γηράσασιν* cum his arctius junge, ut sic alterum explicet

cet alterum. Interpres pessime *senio confectis*; quod ad Ciconiarum pietatem vacillantes perperam adegit: Hoc quisque videt nunc. Cæterum quod ab Horapolline hic de Noctua narratur, perquam simile est ei, quod ab Æliano in *Historia Animalium* de Merope narratum fuit, si verum est, quod de loco ejus suspicor. Age, adscribamus eum hac occasione, ut sic ab insigni menda, qua laboravit in hunc usque diem, liberetur tandem opera nostra: Ita *Lib. 11. Cap. 30.* legitur vulgo: Ο μέροψ ὄρνις ταύτη τοι δοκεῖ δικαιοτέρῳ εἶναι τῷ πελαργῶν· ἔ γδ ἀναμυῖψ γηράσαντας ἐκτρέφειν τὸς πατέρας, ἀλλὰ ἅμα τῷ φύσαι τὰ ἠκύνπτερα ἔστο ἐργάζεσθαι, ἢ ἔστι δικαιοτέρῳ ἢ εὐσεβέστατῳ ὀρνίδων ἀπάντων. Sed quid illud ἅμα τῷ φύσαι τὰ ἠκύνπτερα, quod ipsum Meropem respicit tenellum & in prima ætate constitutum? An simulac pennæ majores nascuntur ei, parentibus jam præsto est, & præsto esse potest? Mirum. Nam tum pulli alii parentum adhuc indigent ope. Sed esto: Quid illud ad parentum ætatem? Quomodo inde probatur, Meropes filios ante senectam parentibus adesse? Præcessit γηράσαντας; Huic aliquid subjici debet, quod parentum ætatem respicit minime senilem: De eo dubitare potest nemo; Et sic vides, transitum esse ineptum a parentibus ad pullos. Quid multa? Scribendum est minima mutatione, ἅμα τῷ φέουσαι τὰ ἠκύνπτερα, simulac defluant penne. Hoc aptissimum est; hoc pulchre ad hæc Nostra appropinquat: Elegantissime autem ῥέειν de pennis, comis, ac foliis deciduis adhibetur apud Græcos, ut Eruditiores sciunt, & nos alibi videbimus forte pluribus. Et sic igitur ibi legendum est peraccommode & pereleganter. Sed inquires, apud Aristotelem *Lib. 9. Cap. 13. de Animalib.* legimus, πᾶσι μὲν

ἐν τῷ πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφον, θρυλλεῖν παρὰ πολλοῖς, φασὶ
 δὲ ἴνες ἢ τὰς μέροπας ταῦτο ἔστο ποιεῖν, ἢ ἀντεκτρέφειν ὑπὸ τῷ
 σκυῶν, ἢ μόνον γηροσκοτίας, ἀλλὰ ἢ εὐθὺς, ὅταν οἱοί τ' ᾧσι· τ
 ἢ πατέρας, ἢ τῷ μητέρας μένειν ἔνδον. Quæ scripturam vulga-
 tam apud Ælianum tueri possunt. Fateor: Sed ne mul-
 tis te morer, illa etiam depravata sunt, & eodem auxilio
 indigent. Quæro, quid est ὅταν οἱοί τ' ᾧσι post γηροσκοτίας?
 Nonne ineptias alit, & relictis parentibus turpiter etiam
 ad filios properat? De eo iterum dubium est nullum. Quid
 autem sequens, τῷ ἢ πατέρας ἢ τῷ μητέρας μένειν ἔνδον? An ju-
 nior pater & mater, simulac filii eos alere possunt, non
 amplius egrediuntur domo, & reliquum vitæ tempus ibi
 manent sepulti? Hoc verba innuunt, & longe ineptis-
 simum est. Quid igitur? Locus Aristotelis absque dubio
 etiam est corruptus, & scribendum, ut una cum altero
 Æliani resplendescat denuo, ἢ μόνον γηροσκοτίας, ἀλλὰ ἢ εὐ-
 θὺς, ὅταν οἱοί τ' ᾧσι, ὃ ἢ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ μόνον ἔνδον. Hoc
 iterum aptissimum est, ut ipsi Tyrones vident. Diximus
 jam, Amanuenses in terminatione vocum errasse millies:
 Id factum quoque in isto loco. Ratio corrigendi faci-
 lior non est, quam illa ipsa. Pulchre ad rem Plinius *Lib.*
10. Cap. 33. Nec vero iis minor solertia, quæ cunabula in
terra faciunt, corporis gravitate prohibita sublime petere. Me-
rops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus
colore pennarum, superne cyaneo, primori subrutilo. Nidificat
in specu sex pedum defossa altitudine. Recondi Plinio est, quod
ἔνδον μόνον Aristoteli: Alias φωλεῖν Græcis, latere dicitur
Latinis. Locutio est Eruditis nota. Isidorus ex istis Pli-
nius scribit, Meropes parentes suos recondere & alere; quod
ineptum est & hominis ingenio dignum. Sed ea de re a-
 lias.

lias. Nunc omnia clarent in hoc Capite, & apparet etiam, quam recte in Notis ad *Cap. 12.* exposuimus illud *μόνον*, quod sine dubio hic positum est pro *μάλλον*.

Cap. 56. *πρὸς τὴν αὐτὴν μητέρα. Ἐπιγαμὸν ἦκε*] An vox *Ἐπιγαμὸν* accipienda est *παθητικῶς*: ad matrem uxoris loco *τοῦ* habendam accedit? Ita videtur: Nam alias structura verborum non est apta: Id omnes vident, qui Linguam intelligunt. Et tamen, non diffitebor, suspecta est mihi ista patiendi *σημασία*: An forte una litera peccat, & *ἐπιγαμὸν* vel *Ἐπιγαμῶν* scribendum est, quod utrumque filium improbum respiciat? Certe id magis ego probarem: Prius Epithetum, posterius participium est. Mercerus ad Marginem Editionis suæ adscripserat *Ἐπὶ γάμον*: quod adjunctum illud *πρὸς τὴν αὐτὴν μητέρα* vix admittit, ideoque non abblanditur mihi.

εἰς τὴν κατώτατον μέρῳ ὄνυχας δύο &c] τὸ κατώτατον μέρῳ idem est, quod *κάτω* paulo ante: Gradum autem supremum hic sumsit Autor, ut improbitatem Equi Fluvialilis eo ipso magis detestaretur. Quæ bona sunt, extolli solent & superiora occupant, quæ mala, deprimuntur & inferiora petere debent: Eo pertinet Autoris dictum. Ungues Hippopotami *κάτω βλέπεσθαι*, & *εἰς τὸ κατώτατον μέρῳ* vergunt, ut sic discant omnes, quo loco ac numero habenda sit improbitas ejus insignis, cui τὰ *κάτω* & τὸ *κατώτατον* destinata sunt: Hic verus sensus est eorum. Ineptissime Phasianinus, qui ingeniolium suum securus est, non Libri Antiqui ductum: De sceptri parte superiore nihil in præcedenti Sectione: Adhæc, si Suidam sequamur, totus Hippopotamus in sceptro inferiore, ut tota Ciconia in sceptro superiore, non unguis Hippopotami sola. Quare
rifum

rifum debet homo, & Hoeschelius nimia facilitate sua er-
rat etiam lepide: Qui tales Interpretes sequitur in ador-
nandis Græcis, rectæ rationi indicit bellum. Unum ad-
jiciam, quod nunc opportune adhuc mihi in mentem ve-
nit: Fortasse pro κατώτατον scriptum fuit olim κατώτερον li-
teris implicitis; ut τὸ κάτω sic dictum fuerit μέγθ καώτε-
ρον propter rationem jam dictum: Et hoc perquam pro-
babile profecto. Nam, ne quid diffimulem, κατώτατον ni-
mium quid importat. Attende, attende modo.

Cap. 57. περιεργὴν ζωγραφοῦσιν. ὁ γὰρ &c.] Hoc mirum
profecto, ubi Columbarum castitas adeo celebratur: Sed
genera Columbarum sunt plura, ut novimus, & quan-
quam omnes dicantur περιεργαί, in varias tamen familias
sefe dispescunt, quæ suis quæque nominibus gaudent. Pa-
lumbes, Turtures, Columbæ; φάπαι, τεργόνες, περιεργαί,
sunt maxime celebres: Harum diversi mores, & diversa
ingenia: Vide Ælianum de *Animalib. Lib. 3. Cap. 44.* ubi
castum illud ad solas Palumbes, Turtures & Columbas
albas restringitur: Alii aliter; de quibus hic agendi locus
non est, & Nos plura fortasse aliquando. Vulgo enim
non distinguuntur, quæ distinguenda sunt. Hic Noster
haud dubie Autores secutus est suos, & hæc ipsa scri-
bens, de Columbibus sensit, quæ certe non sunt ita pudicæ,
ut Turtures & Palumbi, ipso usu magistro: Et sic
περιεργὴ hic accipiendum est proprie de Columba urbana
& domestica; quam tamen accuratius debuisset indicare,
si colores inter se distinxerit, ut fecit Ælianus cum An-
teambulonibus suis; imprimis ubi *Libro Secundo Cap. 32.*
habemus περιεργὴν μέλαιναν, ut maximum pudicitiae signum:
Sed de ea suo loco.

ΑΡΧΗ ΠΡΩΤΗ
ΤΕΣ

τὸς ἐσθίοντας τῆτο μόνον, ἔ μεταλαμβάνη τῆ τοιαύτης κακίας.]
 Locus aperte corruptus: Nam ita non loquuntur Graeci,
 aut locuti sunt unquam. Scribe, vel τὸς ἐσθίοντας τῆτο
 μόνον, ἔ μεταλαμβάνη ἢ τοιαύτη κακία, vel οἱ ἐσθίοντες τῆτο
 μόνον, ἔ μεταλαμβάνουσι τῆ τοιαύτης κακίας. Periti vident
 statim.

Cap. 59. Βασιλέα ἢ κάκισον.] Pessimum est illud κάκισον,
 & locum tueri non potest. Pierius Valerianus *Lib. 15.*
Cap. 8. Hieroglyphic. in locum ejus substituit κάλλισον:
 Sed id nimis delicatum est, & ipsa pulchritudine sua of-
 ficat sibi. Mercerus in Exemplari, quo usus fuerat ante
 visum Exemplar Aldinum, invenerat κάκισον: ex quo fa-
 ciebat κάλλισον, quia scriptum est in Enarratione, τῆ Βασιλέα
 ἔ κόσμος κραλεῖν: Speciose quidem, sed male, ut mox videbi-
 mus. Ego non dubito, quin legendum sit κάκισον, quod
 Exemplar Merceri totidem literis exhibebat: *Regem opti-
 mum.* In vicinia est ratio.

τῆ Βασιλέα ἔ κόσμος κραλεῖν.] De istis Cosmocratoribus
 postea agitur loco suo, & hic loqui non potuit No-
 ster: Menda delitescit, quam, ut tot alias, non de-
 prehenderunt Viri Eruditi. Dicam tribus verbis: Scri-
 bendum est, ἀνιπτόμῃνοι γράφειν, τὸν Βασιλέα τῶ κόσμῳ κρατεῖν,
volentes eo indicare, Regem decenter imperare. τῶ κόσμῳ idem,
 quod τῆ κόσμον; bono ordine, ratione certa ac honesta.
 Eo pertinet Circulus, & forma orbicularis, cujus tenor
 est certus, & nec sinistrorsum nec dextrorsum deflectens:
 Eo pertinet cauda ore repressa, quæ continentiam & tem-
 perantiam indicat. Sic tandem Symbola habemus ἔ Βασι-
 λέας κάκισον: Hoc nemo negabit. Apage, apage igitur alias
 Aliorum nugas.

παρ

παρ' Διγυπτίοις ἐστὶ μισί] Junge Bochartum in *Hierozoic. Part. 1. pag. 1066. & Part. 2. pag. 764.*

Cap. 60. Βασιλέα φύλακα] Lectio suspecta: Nam *Rex Custos* absolute ineptias alit, & longe diversissima perperam miscet: Alius est Βασιλεὺς, alius φύλαξ, ut nemo nescit. Dein, post Βασιλέα φύλακα, quod rem signatam exhibet, incondite sequitur φύλακα ζωγραφῶσιν de signo: Nam aliter hæc ordinari solent, nec ita idem per idem dici. Non ce- labo, quod suspicor, ut arbitraris Lector: φιλόκαλον si compendiarie & more prisco scribatur, adeo ad φύλακα appropinquat, ut Scribæ cæcutientes facile in eo potue- rint labi: Hinc credo, ipsum Philippum scripsisse pri- mum, Ετέρως ἢ Βασιλέα φιλόκαλον δηλῶντες, τὸν μὲν &c. Sic nihil decentius: Ad ipsum Ετέρως attende, & Symbolum præcedens, quod Βασιλέα ἀριστον repræsentat nobis; spes blanda mihi suboritur, fortasse non displicituram tibi su- spicionem meam.

ὄφιν ἐγγηγοῖτα] Capite scilicet erecto & ore sibilante: Alter caudam ore comprimens dormitabat quasi.

φύλακα ζωγραφῶσιν] ἐν μέσῳ τῶ εἰλιγμαλί: Vide *Caput præcedens*. Ubi nomen Regis in Symbolo isto, ibi Custos in hoc.

φύλαξ ἐστὶ τῷ παντὸς κόσμῳ] *custos est omnis ordinis boni*. In- terpres inepte: Sic iterum omnia pessime confunduntur. κόσμος est ordo bonus, & quidem ille rerum publicarum κατ' ἐξοχήν: Sic φιλόκαλον apprime etiam convenit, ut vi- des. Sequentia cum his cohærent, & mutila sunt, nisi fallor: Scribe, καὶ ἐκάστοτε τὸν Βασιλέα, ἐπεξηγήσορον δὲ εἶναι. Ex *literarum affinitate error.*

Cap. 61. τὸν Βασιλέα κοσμοκράτορα νομίζοντες &c.] Hic de-
X X
mum

num habemus Cosmocratora & totius orbis terrarum quasi dominum. κόσμος hoc loco idem, quod ἡ οἰκουμένη. Res est evidens.

ὁ γὰρ βασιλεὺς οἶκος, παρ' αὐτῆ — ἐν τῷ κόσμῳ] Locus mutilus: Inepta sunt, quæ Mercerus, quæ Phasianinus habent. Fors unum κράτος intercidit, & legendum est, ὁ γὰρ βασιλεὺς οἶκος παρ' αὐτῆ κράτος ἐστὶν ὁ κόσμος, domus enim regia pro modo ejus imperii, totus orbis est habitatus. ἄρα, ut notum, sæpe comparat & pro rei mensura est. Sic nihil aptius: Ut ostendant κοσμοκράτορα verum esse κοσμοκράτορα, in anguis circulo domum ejus regiam pingunt, quæ scilicet est ipse orbis habitatus. Hoc bonum est; hoc omnes intelligunt. Et sic igitur legendum fortasse: Simulacrum ἐστὶν ἐν ἐν transierat, ὁ κόσμος in τῷ κόσμῳ transire debuit una. Facillima est correctio, ut quisque videt.

Cap. 62. ἐν τῷ ἔ μέλῳ — &c.] Sententia est satis aperta: De verbis non laboro incassum. Hœschelius hæc ita supplebat ad Marginem Editionis suæ: ἀνίτην) ἢ ἐν τῷ ἔ μέλῳ γλυκύτητ) ἢ ἐν τῷ ἔ κέντρῳ ἔ ζωῆς δυνάμεως, ὅτι χρὴ τὸν βασιλεῖα χρηστὸν ἅμα ἢ ἄστονον εἶναι πρὸς τὰς πράξεις ἢ διοίκησιν.

Cap. 64. Παντοκράτορα] Omnipotentem: Interpres male. De Deo hic absque dubio agitur, non de hominibus, ut in præcedentibus Sectionibus: Singula in his accurate distinguenda sunt, ne turpiter ineptiant.

αὐτῶ παρ' αὐτοῖς ἔ παντὸς κόσμος τὸ διήκον ἐστὶ πνεῦμα] Ita apud eos anguis Symbolum est spiritus per totum universum sese diffundentis. ἀνοῖς Ægyptios respicit: πνεῦμα autem est spiritus ille vitalis, qui cuncta permeat, & permeando animat: Iste spiritus est anguis, Metaphorice scilicet & Symboli-

bolice. Nam ἐστὶ hic affimilat, & rei signum est, non ipsa res signata. Sic nihil apertius: Viri Eruditi cum Interpretere haud dubie in his cæcutierunt. Unum illud adjiciam: Quia κοσμοκράτωρ & βασιλεὺς τὸ παντὸς κόσμος præcessit, pro τὸ παντὸς κόσμος convenientius fuisset hoc loco τὸ παντὸς absolute: Sic enim totum hoc universum ab orbe terrarum habitato accuratius fuisset distinctum. Sed paulo intricatius in his locutus est Autor, & vocem κόσμος varie adhibuit, ut ex jam dictis liquet.

Cap. 65. ἀπὸ τῶ τῶ ἐργῶ ὁμοιότητι.] Inepta lectio: Haud dubie legendum, ἀπὸ τῆς τῶ ἐργῶ ὁμοιότητι. Puer viderit.

Cap. 66. σελήνης ἄῆμα — ἔχον εἴκοσι ἢ ὀκτώ &c.] De his ita Salmasius ad Solinum pag. 454. *Mirum est hoc Hieroglyphicum, & si quid judico, male descriptum. Dicit Aegyptios, ut mensem exprimant, pingere Lunæ faciem, quæ viginti & octo dies habeat æquinoctiales solos. Hoc ridiculum. Quomodo enim in facie Lunæ tot illi dies pingi potuerunt? Deinde, cur æquinoctiales soli? Præterea, non solus dies æquinoctialis viginti quatuor horis constat, ut ibi dicitur. Verissima emendatione locum inquinatissimum sic emaculo: Μῆνα ἢ γράφοντες, σελήνης ἄῆμα, κατὰ τὴν περὶ τῆς, ἔχον εἴκοσι ἢ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡμέρας σημαίνοντα, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τῶ ἡμέρας ὑπαρχέσσης, ζωγραφῶσι. Ut mensem significarent, pingebant Lunæ faciem habentis viginti ὀκτώ numerum, qui numerus dies designabat, quibus Luna apparet. Addit, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τῆς ἡμέρας ὑπαρχέσσης, ne quis de die naturali caperet, qui ortu & occasu Solis terminatur. Vidistine audacius aut insolentius quid? Sic ex quovis facere licet quidvis, & Veteres olim non scripserunt nobis, sed nos hodie scribimus illis. Apage tam di-
ram corrigendi audaciam: Locus corruptus est procul
X x 2 du-*

dubio, sed remedio adeo insolito ac violento non eget. Viginti octo dies æquinoctiales non habet mensis aut habere potest, five Solis five Lunæ spectemus cursum: Ineptum igitur est, εἰκοσι ἢ ὀκτώ ἡμέρας ἰσημερινῶς: Alia apta sunt & proba. Lege minima mutatione, ἔχον εἰκοσι ἢ ὀκτώ ἡμέρας ἰσημερινῶς μόνως. Sic illa etiam optima evadunt. In Luna cava depicti erant viginti octo dies æquales & ejusdem mensuræ: Singuli enim ex viginti quatuor horis constabant. Et his designabantur dies viginti octo, quibus Luna apparet: Alii duo erant omitti, quia illis Luna non apparet. Hoc apertum & dubii expers: Et sic igitur mirum hoc Hieroglyphicum desinit esse mirum. Nam quod de modo adumbrandi scribit Vir Eruditus, erroneum est & nullius plane momenti: Haud dubie id omne satis venuste adumbratum ab Ægyptiis, quanquam Horapollo non exprimat modum. Nec de eo debemus esse solliciti, ubi certum est, naturam non obstare, quominus dies illi in semicirculo Lunæ cavæ potuerint adumbrari. Visne aliquid, quod satis accommodum est? Totum semicirculum in partes viginti octo dividerint, iisque vel numerum viginti quatuor, vel aliquid, quod pro numero esse poterat, inscripserint; Sic pulchre dies viginti octo æquales horæque similes visentium oculis fuerunt exhibita: Hoc nemo negabit. Sed quaqua ratione id factum, parum mehercule refert, si factum modo fuerit, fierique potuerit, ut extra dubium est certe. De aliis Viri Eruditi ne γὰρ: Inepta enim sunt præ illis, quæ cum Horapollinis Interprete leviter emendato nunc tibi diximus primi: Nihil apertius, nihil indubitatus. Quare & chartæ & tempori parcendum est.

Cap.

Cap. 67. $\delta\zeta$ τὸ, πολύγονον] Sequitur πολύτεκνον, quod eodem pertinet & vocem otiosam efficit: Cur autem duas voces adhibuit Autor, ut unum πολύγονον explicet, & alterum ἀρπαλα ne una voce illustrare dignatus est? Hoc ego certe non assequor. Quid multa? Aut ego egregie memet decipio, aut pro πολύγονον hic olim alia vox comparuit: Legendum suspicor, vel $\delta\zeta$ τὸ, πολύκλονον ἢ πολύτεκνον &c, vel $\delta\zeta$ τὸ, πολύφονον καὶ &c. Crocodilus animal est vere noxium rapinis & cædibus suis: Hinc ἀρπαλα πολύφονον vel πολύτεκνον Crocodilo adumbrarunt. Vides? Sic singula numeros habent suos, & unum contra jus fasque prerogativam non habet præ altero.

Cap. 68. ἐπειδὴ περ παλῶς σώματ' ὥς &c.] Locus manifeste corruptus, quem Conradus Gesnerus in Libro de *Animalib. Vivipar.* verissime ita constituit & vertit: ἐπειδὴ περ παντὸς σώματ' ὥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τῆ βυθῆ ἀναφαίνον), *Quoniam ante reliquum corpus oculi hujus feræ ex profundo aque emicant.* Nihil apertius aut convenientius. Et sic etiam Samuel Bochartus in *Hierozoico Part. 2. pag. 781.* quem consulas, velim.

Cap. 69. αὐτότοκον ἢ ἢ κατωφερὲς τὸ ζῶον] Nihil ineptius est, quam quod Mercerus hoc loco habet, & Græca etiam promunt. Quid enim? An τὸ αὐτότοκον Symbolum est τῆ δύσεως, quæ interitum indicare solet, ut ἢ ἀνατολή ortum? Nugæ, nugæ, quæ non immerito jam displicuerunt Gesnero: Legit ille in Libro de *Animalib. Ovipar.* καλωπὸν ἢ καὶ καλωφερὲς τὸ ζῶον. Non male quidem, sed minus tamen signate, & minus etiam modeste. Rectius Caussinus, αὐτόκυπτον γὰρ καὶ καλωφερὲς τὸ ζῶον. Quod calculo meo probarem, nisi, antequam ejus Animadversiuunculas consulueram,

ram, legere in mentem venisset mihi, *αυτόκυφον γὰρ καὶ κατώφερές τὸ ζῶον*. Id optimum enim est, & alterum haud dubie post se relinquit: Hesy chius in Lexico, *κυφόν, καμπύλον, κυρτόν, διὰ γῆρας ἐπικυρτωμένον*. Hinc *αυτόκυφον*, quod sua natura cernuum est, non senio: Vox est elegantissima, cui similes sunt plusculæ; Vide modo Lexicographos. *αυτόκυπτον* ista formæ lenocinia non habet: Id fatabantur omnes, qui Linguam callent.

Cap. 70. *ἀτοπον παρασκευάσθ*] Ita Hoeschelii Editio, quam male securus sum. Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum, *ἀτονον παρασκευάσθ*, *invalidum reddiderit*. Nota est significatio vocis, & ejus contrarium habuimus supra Cap. 62. Alterum Codici Augustano non adscribo, sed Typothesarum inertia.

AD LIBRUM SECUNDUM.

σοι παραθήσομαι] Ita omnes Libri hic constanter: Ex quo ipsoque hoc Proœmio recte colligunt Viri Docti, *προσφώνησιν* deesse statim in principio Libri Primi. Vide Hoeschelium ibi in Notis. Codex Augustanus & Morellianus Cap. 35. *Lib. 1.* etiam habebant *σοι*; quod ibi certe non quadrat: Nam si in ipso Opere id adhibuisset Philippus, non uno illo loco, sed aliis plusculis occurreret haud dubie.

ὃ δὲ καὶ ἐξ ἄλλων &c.] Hæc recte intelligenda sunt. Præcedit, *περὶ τῶν λοιπῶν τὸν λόγον ὑγιῆ σοι παραθήσομαι*: quod perbene vertitur, *reliquorum tibi veram idoneamque in medium afferam rationem*. *λοιπὰ* sunt Horapollinis reliqua, quæ una cum eorum idonea ratione exponeret Libro hoc Secundo: Nihil perspicuum magis. Istis autem verbis per

mo-

modum oppositionis subjiciuntur hæcce, & ἢ &c: quæ ita Latio reddenda sunt; *Quæ vero & ex aliis Commentariis subjuncti, non continentia aliquam enarrationem, subjunctæ materiæ ratio effecit, ut subjungere debuerim. ἄλλων ἀντίγραφα, vel ἄλλα ἀντίγραφα* hic vocat Aliorum Scripta, in quibus cum de re Hieroglyphica reperisset quædam, non potuit non ea apponere hæc Horapollinis: Argumenti enim id exigebat ratio, cui vulgo obtemperandum est ut alteri ἀνάγκη. Omnia autem ista, Symbola sunt nuda, nec ullam rationem continent, cur rei Symbolicæ inservierint, & ita publice usurpata fuerint: ἐξήγησις vocat rationem illam; quæ particula ἢ ubique exprimitur in istis Horapollinis: Hæc vero nulla, si unum & alterum excipias, in omnibus sequentibus ad Numerum 31 usque: Quare illa haud dubie deprompta sunt ἐξ ἄλλων ἀντίγραφων, & cum Horapollineis nequaquam misceri debent. Nunc apertum est, quid ista sibi velint: Mercerus alienissima confinxit sibi, nec ea intellexit hætenus quisquam.

Cap. 1. ποτὲ ἢ δείλην] Ita Hœschelius ex Libro Augustano; cui accinebant Pierii Valeriani Membranæ: Vide *Lib. 44. Cap. 37. Hieroglyphic.*

Cap. 2. κυκλωδόν] Vox manifeste corrupta: Merceri κυκλοειδές, Caussini τυλοειδῆ non sunt unius affis. Mihi hic tenebræ sunt meræ: Nam quid etiam ἢ statim in principio? Itane incipiunt Sectiunculæ? Fallor, aut Amanuenses strenue hic egerunt, quod solent. An forte ἢ ἀετῆ νεοσάν jungendum est cum verbis præcedentibus, ποτὲ ἢ φυλὴν ἀνθρώπου ἀρρένεον, & reliqua ita scripta, ἀρρένογονον ἢ κύκλω ἢ δὲν σημαίνει σπέρμα ἀνθρώπου, Sectiunculam constituunt separatam? Sic certe ex tenebris lux oriretur mihi.

σπέρμα

σπέρμα ἀνδρώπης denotare potest ἢ ἀρρένογονον: Hoc certum. Dein, id denotare etiam potest τὸν κύκλω ἡδὺν omnibusque acceptum; quia & mares & fœminæ τῷ σπέρματι delectantur. Ut autem animam hominis masculi designare potuit Stella, ita & Aquilæ pullum: Nihil in eo, quod mordet. Ipsa autem Inscriptio non turbat: Nam ea, ut aliæ omnes, a Recentioribus profecta est haud dubie. ἢ ex ipsa illa confusione enasci potuit, & sic in spongiam incumbere debet; nisi forte in τὸ mutandum sit, & ductus literarum impliciti Scribas cæcutientes deciperint. Quid ais? Hæc certe non displicent mihi. Imò displicent: Nam, ut nunc animadverto statim, σπέρμα ἀνδρώπης pro Symbolo haberi non potuit vi sua. Quo modo id adumbratum? qua ratione distinctum ab aliis feminibus vel liquoribus? Ut vides, nihil in eo, quod sese prodat certo, & ipsum semen Symbolo denotandum erat, non pro Symbolo adhiberi poterat. Quare ea de causa suspicionem meam non probo, & nunc plane scribendum esse autumo, vix litera mutata & sola distinctione ejecta, καὶ ἀετὶ νεοσσὸν ἀρρένογονον, καὶ κύκλω ἡδὺν σημαίνῃ, ἢ σπέρμα ἀνδρώπης. Hæc scilicet τὸν ἀετὸρα etiam respiciunt, & enarrant porro, quid ἀετὸς apud Ægyptios significaverit. νεοσσὸς ἀρρένογόνος est pullus masculus: Et hunc designabat Stella, ut ἀνδρώπης ἀρρένογονον designabat animam. De κύκλω ἡδὺν dubitare potest nemo: Stella enim talem adumbrat certo. Postremum ab arbitrio Symbolis utentium pependit, ut alia millena: Sic nihil in his spinosi. Unum illud silentio præterire non possum: Quod Caussinus hic notat de νεοσσὸν pro νεοσσὸς longe ineptissimum est, & cachinnos mereatur solutos. Quid enim? An quia Ætas Recentior

θιν.

Ἐπειδὴ dixit pro *ἑσπέρας*, & in vocibus istius Commatis ex casu quarto fecit casum primum, idem illud obrinuit & obtinere debuit in *νεοσπὸς* similibusque? Fateor, hoc lepidissimum est hominis commentum, & ipsi pueri in hac Literarum luce ridebunt forte.

Cap. 3. *Δύο πόδες συνηγμένοι ἢ ἐβηκότες*] Nimum fere est illud *συνηγμένοι*; pro quo magis etiam arridet mihi *συνεργημένοι* vel *συνεργόμενοι*: Duo pedes inter se vincti & tamen progredientes, repræsentant Solstitium hybernum. Si compedibus vinctos, qui in ergastulis non progrediuntur, sed reptant, proposueris tibi, nihil apertius aut decentius: Quare Viros Eruditos hæsitasse miror. Et hoc recte etiam animadverit Caussin; qui in aliis iterum cæcutivit supra omnes alios: Quis, quæso, Soli unquam tribuit pedes? An qui ludentes ei tribuerunt pectines & radios textorios? Nugæ, nugæ. Sed a Sole ad statuam Apollinis confugit bonus: Credo, ut ibi tutus esset ab ineptiarum & socordiae poena. Nam nihil insulsum magis hoc loco. Dein, quis Solem absolute vocavit *ποδὸν*? Quis per *πόδας πόδας* intellexerit Solis pedes? Nemo hercule, nemo: Phy ineptiæ! Illud *πολύποδες*, quod in quibusdam Libris M. S. fuisse dicitur, longe melius est haud dubie, quam Patris Jesuitæ somnia: Nam ut tarditatem Solis digne exprimerent, non modo sumserunt animal tardum, sed duos ex isto genere copularunt; qui euntes & proserpentes, si copulati fuerint, ita sese brachiis ac flagellis irretiunt, ut vix ire & proserpere possint vel tantillum. Sciunt, qui in vita communi non sunt hospites. Et hoc igitur Symbolum esse poterat solstitii hiemalis. Sume Lector, quod placet: Mihi *δύο πόδες* hæctenus videntur

Yy

tur

tur potius cum plerisque Membranis. Pro πολυποδες olim compendiarie scribebatur ποδες: Hinc statim apparet, unde oriri potuit ista diversitas in Libris; una scilicet virgula male adjecta eam exclusit: Nihil frequentius isto genere erroris, ut sciunt Periti. Certe duplex olim Lectio hoc loco: Nam hinc quoque altera illa diversitas in συνηγμένοι & συνειργμένοι vel συνειργόμενοι: Scilicet συνηγμένοι melius est, si πολυποδες legas, συνειργμένοι autem vel συνειργόμενοι, si πόδες, ut jam monuimus: Et sic vel hoc vel illud sumtum pro utriusque lectionis indole ab Eruditis olim Criticis; quorum vestigia sequi non potuerunt Amanuenses imperiti: Nam, ut vides, utrumque in Libris, quos Hœschelius & Pierius contulerunt, ab illis perperam confusum est.

Cap. 5. Πολέμω σώμα δηλώσειν &c.] Hesy chius, Στόμα, τὸ κατεργαστικώτατον μέρῳ τῆ πολέμω. Appositissime ad hunc locum.

Cap. 6. Ανθρώπου σώμαχον δηλοῖ δάκτυλῳ] An quia se contrahit & explicat ventriculus, ac si digitus esset? Scis, quid de parte, qua viri sumus, dicat Martialis: Ventriculus etiam erigitur & subsidet pro cibi mensura. Alii per σώμαχον intelligunt canalem, cujus ductu cibus in ventriculum delabitur, eumque digito assimilatum putant: Minus bene, si quid in his video.

Cap. 9. Οσφὺν ἢ σάσιν ἀνθρώπου βελόμηνοι &c.] Illud ὀσφὺν mihi perquam suspectum est: Nam cur spinam dorsi sumferunt ad lumbum denotandum? Hoc certe non sapit Symbolorum indolem, & doctrina eorum respuit. Dicam, quod sentio: Scribendum suspicor, ἰσχὺν ἢ σάσιν ἀνθρώπου βελόμηνοι ζωγραφῆν, τὸ νατιαῖον &c. σάσις ἀνθρώπου est

est corporis humani firmitas, qua stabile est sibi: Interpres balbutit enim cum statu constitutioneque sua: Huic *σάσι* perbene jungitur *ισχύς*; Hoc vident omnes: Et sic suspicio sese commendat statim. Literæ initiales postea appingendæ errores pepererunt innumeros: Et sic *οσχύν* pro *ισχύν* pictum aliquando hic.

τινές γδ λέγουσι τὸ σπέρμα &c.] Hæc *ἐξήγησις* est, quæ Horapollinem citat, si mentem suam accurate expressit Philippus in principio hujus Libri, ut certe videtur: Quamquam, ne quid diffimulem, dubium inducere possiet illud *τινές λέγουσι*. Nam ipse Horapollo ita non solet certe.

Cap. 10. *Ορυγῶ ὅστις ζωγραφόμενον, διαμανθίν &c.*] Celebris est Coturnicum pugnacitas? An eo alludit Symbolum, & referendum est τὸ *δυσπαθές*? Haud puto, & cum Hoeschelio hic etiam *ὄρυγῶ* legendum esse aio, quod ita perspicue in M. S. suo repperit Pierius Valerianus, ut constat ex *Lib. 28. Cap. 34. Hieroglyphic.* Ubi lectionem optimam de testudine pessime explicat, quæ scilicet *ἀπὸ τῆς ὀρύθην* sic dicta fuerit: Nihil ineptius, nihil falsius. Tu vide de Orygis cornu ipsum Hoeschelium ad *Cap. 49. Libri Primi*, ut sic de ossè hic melius judices. Eo pertinet etiam, quod apud Ælium Lampridium legimus de Commodò in ejus *Vita: Virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret, & orygis cornu hasta transmiserit.* Ubi Salmasius cum *hasta* suo misere ineptit: Nam id instrumentum non est, quo Orygis cornu aut solidius quicquam transmitti potest. Sed ea de re alias plura.

διότι δυσπαθές ἐστὶ τὸ ὄρυγῶς ὅστις] Hæc Horapolline non indigna est *ἐξήγησις*.

Cap. 11. *δεξιόμενοι*] Ita legendum est absque ullo du-

bio : Apage, apage illud ἀξιόμενοι, quod in Versione Merceri expressum est, ut vides.

Cap. 13. Αἰθρώπης δάκτυλος ἀναμέτρησον σημαίνῃ] Junge *Num. 6.* Et hinc apparet, Philippum ex Diversorum Commentariis hæc nuda Symbola excerpisse, prout sese offerebant : Nam cæteroquin junxisset ea. Sed quid dicendum de Enarratione, quam Phasianinus huic Symbolo apponit ? Eam ego hominis ingenio adscribendam esse puto, donec Libri inveniantur, qui talia exhibeant Græce : Et idem judicium ferendum de illis, quæ Numero 8 & Numero 21 allevit bonus. Indolem Interpretis exempla, quæ Hæschelius attulit in Notis, satis superque probant mihi, neque dubito.

Cap. 14. Γυναῖκα ἔγγυον ἐκλόμενοι &c.] Pro ἔγγυον Hæschelii & Pierii Codices ἔγκυον : Vide *Lib. 44. Cap. 13. Hieroglyphic* : Quæ scriptura non lenocinatur mihi : Nam sic Symbola non quadrant, si quid in his video. Mulier desponsata eleganter Solis Circulo, cui junctus est ἀσηρ cum altero Sole bipartito, indicatur ; quia in matrimonio & familia conjugata unus est Sol, maritus scilicet, cui adhæret ἀσηρ cum Sole bipartito, id est, uxor, quæ omne decus & lumen a marito mutuatur, ita tamen, ut post integrum Solem Sol etiam videatur bipartitus : ἀσηρ est respectu Viri, Sol bipartitus respectu aliorum, qui in eadem familia vivunt. Vides ? Symbola sunt venusta, si ἔγγυον legas ; quæ si ἔγκυον sumseris, plane absurda videntur mihi. Ego certe Aldinam non muto.

μετὰ ἡλίου δίσκος] Ne bis κύκλον diceret Philippus, vocem δίσκος adhibuit : Sunt ista Synonyma, ut nemo nescit. Aldus his stellulam apposuit : Qua de causa perspectum non est mihi.

ση-

σημαίνουσιν] Hoc vitium alit manifestum: Recte Mercerus ζωρεαφῶσιν: Ineptos Amanuenses decepit σημαίνειν identidem repetitum.

Cap. 15. ἐτι ἢ ἀλλως] Codex Augustanus, πῶς τὸ αὐτὸ: Sic Inscriptiunculam habemus, cui Capitulum subjiciendum est novum. Nihil apertius.

οἶον πτέρυγας ἔχων ἄνεμον σημαίνῃ] Cum Mercero scribendum est, οἶον πτέρυγας ἔχοντα ἄνεμον σημαίνῃ. Puer viderit. Bonus Phasianinus ex corrupta lectione ἐξήγησιν adornavit contra mentem Philippi.

Cap. 17. Βοὸς ἄρρεν] Ita etiam Pierius Valerianus ex Codice suo: Vide *Lib. 3. Cap. 21. Hieroglyphic.*

Cap. 18. παιήν σημαίνῃ] Scribitur etiam πονεῖν, ut Hoeschelius notat ad Marginem Editionis suæ: Perperam haud dubie & inepte. Nam sic in hoc & præcedenti Capite bis idem diceretur contra ipsam verborum normam. Res est perspicua.

Cap. 20. Ἰππὸς ποτάμιον γραφόμενον ὦραν δηλοῦ] Hæc dubio procul corrupta sunt. Nam quid ὦρα hic? An *pars diei*? Nihil inficetius, nihil a vero alienius. An igitur *tempus vernum*? Haud puto. Nam id nimis ambiguum est & nimis etiam venustum pro Philippo Nostro, qui ver haud dubie hic vocasset ἔαρ, ut Lectorem non relinqueret incertum. Sciunt, qui Linguam callent. Et esto tamen; ὦραν pro vere usurpaverit: Quid Hippopotamus ad denotandum tempus vernum? Illudne convenit, quod Caussinus comminiscitur? Non credo. Nam sic Hippopotamus non magis, quam quodvis aliud animal, quod herbas pabulatur, pro veris Symbolo fuisset sumtus; ut nunc nihil de noxa dicam, quæ in temporis lætissimi-

plura alias. Ex dictis apparet, non magis vernum, quam æstivum tempus significaturum fuisse Hippopotamum, si pabuli habenda esset ratio. Et sic nihil ad rem facit commentum illud Cauffini; de quo ipse Autor dubitavit provide. Nam hinc est, quod statim ad correctionem accedat, & pro ὄραν legendum suspicetur ἄραν: Longe melius certe & acutius: Quare non repugnabo, si ita cum Cauffino legere velis. Alias dicendum Scribas ignavos vocem decurtasse, & in Libris Antiquioribus pro ὄραν exaratum fuisse φθοράν; quod certe magis adhuc adblanditur mihi propter illud ipsum, quod de Hippopotami noxa omnes Autores scribunt uno ore. Elige Lector, alterutrum haud dubie verum est.

Cap. 24. Σφήξ ἀεροπετής, ἤτοι αἷμα &c.] Hæc certo certius inepta sunt: Nam quid vespa volans ad sanguinem Crocodili & cædem? Nugæ, nugæ. An scribendum mutata distinctione, Σφήξ ἀεροπετής ἤτοι αἷμα κροκοδείλου, βλαπτικὸν ἢ φόνον σημαίνει. *Vespa per aërem volitans vel Crocodili sanguis, noxium vel cædem denotat.* ut sic duo Symbola, & duas res Symbolis denotatas habeamus hic? Non displiceret suspicio, si sanguini Crocodilino non obstaret, quod femini humano obstitisse vidimus: Quomodo scilicet Crocodili sanguis pro Symbolo esse potuit? Estne in eo aliquid, quo statim ab alio quovis sanguine discerni possit? Nihil minus, nihil minus: Sanguis enim Crocodili pictus non magis videbitur sanguis Crocodili, quam alterius cujuscunque animalis. Et hoc iterum ostendit, aliud quid delitescere hoc loco: Scribendum autumo plane, Σφήξ ἀεροπετής ἤτοι λαῖμα κροκοδείλου, βλαπτικὸν ἢ φόνον σημαίνει. Sic nihil evidentius aut appositum magis: σφήξ ἀεροπετής
βλαπ-

βλαπτικόν notat, λαΐμα κροκοδείλῃς φόνον: Hæc pueri intelligunt. Vulgatum αἷμα κροκοδείλῃς βλαπτικόν etiam non convenit, quia Crocodili sanguis inter remedia est apud Medicos: Vide, ut Alios omittam, Plinium *Lib. 28. Cap. 8. Histor. Natural.* Quin & αἷμα κροκοδείλῃς, si pro Symbolo haberi posset, non satis bene adumbraret cædem, quia Crocodili sanguine ea certe non peragitur: Hoc quisque intelligit, & priorem conjecturam nostram quoque premit. In altera nihil tale, & dubium revera nullum: Quare ipso certo mihi videtur certior. λαΐμα καμήλῃς habes apud Aristophanem in *Avibus*; ubi aliquis ex Custeri amicis reponendum existimabat δ' αἷμα: Male absque dubio & nullo jure. Sed de loco isto alias & loco suo. Aldinum, Πῶς Φονέα ἢ αἷμα; Κροκοδείλῃς σφῆξ ἀεροπετής &c, longe inepitissimum est, & ablegandum ad ipsas Crocodili fauces.

Cap. 25. τοῖς νεοσσῶσι τῶν κορωνῶν] An pullos cornicum præcise? Videndum. Fors aliud latet: Apud Plinium *Lib. 10. Cap. 74.* legimus inter alia, *Dissident olores & aquilæ: corvus & chlorio, noctu invicem ova exquirentes.* Quod ibi mirantur Viri Eruditi, quia aves illæ noctu non volant. Quo jure, videbimus alias: Nunc dicam tantum, de corvo dubium superesse nullum, si non omnem, sed nocturnum hunc intelligamus, qui haud dubie a nocturno volatu ita dictus. Similiter accipi potest locus Athenæi *Lib. 8. Cap. 12.* Κορνινί, γλαυκῆς δὲ φησι ἢ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατῆσι ἐλέπειν, διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν &c. Ubi Viri Eruditi contra omnium Librorum auctoritatem νυκτικόρακες nunc reponunt sibi: Plura suo loco. Et hoc satis probabile videtur mihi, quia alterum probabile inde sequitur: Χλωρίων, de quo Ælianus & Alii præter Plinium, est

est fatis quidem notus, sed tamen ignotior, quam cornix: Hinc facile Amanuenses in exaranda voce potuerunt labi, & ex minus nota procudere magis notam. Legamus enim τοῖς νεοασθεῖς ἢ χλωρίωνων, habebimus statim illud diffidium, cujus meminit Plinius, & locus hic plane singularis erit explicando Historico: Sane hoc valde lenocinatur mihi, & multis, nisi fallor, etiam lenocinabitur. Sed videant Eruditi: Mutatio est levissima, qua utimur, & ipsa vocis absentia in Libris quibusdam ex ejus ignorantia potuit originem ducere. Ita scilicet sapiebant sæpe Scribæ, qui κορωνῶν, ut domesticum & familiarissimum, omnibus modis retinuisent sibi.

Cap. 26. ὡς θήγεν θάνατ — &c.] Hæc misere truncata sunt, & nemo restituet sine Libris: De Phasianino quid sentiam, dixi. Ego puto Symbola plura, & res Symbolis denotatas etiam plures, hic fuisse commemorata: παγίς ἔρωτα fit unum; laqueus amorem denotat. Huic ad junctum fuerit alterum, ὡς θήγεθ θάνατον; venatio mortem: Quod multis modis verum esse potest. Tertium forte, πλερὸν ἀέρα; ala aërem. De vento ala indicato habuimus supra: Illud non absimile huic. Nam ipse ventus aër est motus, ut nemo nescit. Quare hæctenus legeretur fatis bene, Παγίς ἔρωτα ὡς θήρα θάνατον, πλερὸν ἀέρα σημαίνε. Reliqua non capio. Vox abest, qua filius Symbolice denotatus: Hanc alii quærant; sic Articulus esset integer. Nam post σημαίνε perbene sequi potuit eodem ordine, — ὄν νόον: Hoc fatis apertum. Sed an forte scribendum ὡδὸν νόον? Id verum esse posset: Nam filius filiam comprehendit, & magis dignum sumtum pro minus digno; Junge

Cap. 53. Lib. 1. Ubi νόος etiam haud dubie est τέκνον. Sed

Zz

Eru-

Eruditi videant : Aberramus fortassè toto cælo, & cum nihil de his dicere constitueramus, omnia de illis dicimus, quæ Critices auxilio possumus. Eo scilicet nos ducit te adjuvandi studium, Lector. Hoeschelius ad marginem Editionis suæ ita supplebat & vertebat Græca, Παιγλις ἔρωτα ὡς θήραυ θανάληφόρον, πλερὸν αἶρα σημαίνη, *Laqueus amorem ut indaginem lethiferam, ala aërem significat*, neglectis reliquis : Id Teias velim. Apud Pierium Valerianum *Lib. 21. Cap. 21. Hieroglyph.* πλερὸν ἄ αἶρα totidem literis est ex Codice M. S.

Cap. 27. Λόγοι ἢ φύλλα] Mercerus recte, *Sermones & folia* : Folia sunt antiquissima, ut sermones etiam. Pierii *descripta folia* hic ego non capio : Sed talia ille multa, quæ sponte prætereo.

Cap. 28. Κλίμαξ, πολιορκίαν, δξ τὸ ἀνώμαλον] Nescio, an hoc satis syncerum & bonum : Peropportune legeretur, κλίμαξ, πολιορκίαν ἢ τὸ ἀνώμαλον : Hoc quisque sentit statim. ἢ & δξ compendiarie & implicite scripta perquam gemella sunt : In istis gemellis cæcutierunt, quibus in ipsis diversissimis id contigit sæpe. Nihil pronius. ἐξήγησις, quam exhibet δξ, hic etiam minus est accommoda.

Cap. 29. Γράμματα ἐπὶ αὐ δισί &c.] In his Viri Eruditi fuerunt talpæ. Dicam tribus verbis, quod debeo : Προδακτύλοις legendum est δακτύλοις. *Septem literæ duobus annulis comprehensæ Musam, aut infinitum, aut fatum denotant.* Pro digitis nunc habemus annulos, qui ita videntur adornati, ut unus per alterum ductus fuerit in modum Sphæræ : His autem inscriptæ non uno loco literæ septem. Numerus septenarius satis celebris est : Et annulus haud dubie infinitum notat, finem non habens ipse. ἀπει-

ε

Ⓞ δαυτύλιⓄ quo sensu dicatur Græce, sciunt omnes. Sunt hæc aperta nunc & bona.

Cap. 30. Γραμμὴ ὄρθῆ μία, ἄμα &c.] Hæc inepta sunt & absque dubio corrupta, sive Hoeschelium, sive Aldum sequamur: An forte legendum, γραμμὴ ὄρθῆ μία ἄμα γραμμῆ ἐπιτεκαμμένη, ἢ δέκα γραμμαὶ θηπέδες σημαίνουσι. Una linea recta cum altera inflexa, vel decem lineæ campestres denotant? Hoc ego tenebo, donec Alii meliora afferant. Qui in plano degunt & campestria inhabitant, dicuntur hic θηπέδοι, illosque designarunt Ægyptii Symbolis istis: Ægyptum nosti & regiones adjacentes. Latinorum campi a καμπὸς & κάμπεν⁹ multis videntur dicti: Eodem pertinere potuit γραμμῆς unius καμπῆ. In Linguis diversis originationes sæpe eadem quod ad res ipsas attinet. Attende autem ad illud σημαίνουσι, quod numerum multitudinis & γραμμαὶ certe requirit sibi: Nihil apertum magis. Pierius Valerianus Lib. 37. Cap. 27. Hieroglyphic. ex Codice M. S. adfert hanc scripturam, γραμμὴ ὄρθῆ μία ἄμα γραμμῆ ἐπιτεκαμμένη, ἢ — ἢ δέκα γραμμαὶς θηπέδας σημαίνουσι. Quæ eodem pertinet, quo illa Codicis Augustani: Nam ἢ δέκα diserte exhibet; quod cum in Libro priori ad marginem adscriptum esset, posterior Librarius recepit in contextum, retenta simul ipsa lectione mutilata: Nam hinc procul dubio est illud, ἢ — ἢ δέκα. Pro ἐπιτεκαμμένη in Libro isto erat ἐπιτεκλιμένη: Perperam & corrupte: Nam scribendum sane ἐπιτεκλιμένη, quod ab ἐπιτεκαμμένη non abludit. Res est aperta. At bonus ille Pierius mendam retinebat bono animo, indeque adscita conficiebat sibi: Quicquamne insulsius?

Cap. 31. μέλλουσα τεθνήσκει] Non tantum morti, sed

Zz 2

etiam

etiam partui proxima, facit hirundo, quod hic dicitur: Vide loca ab Hœschelio citata. Quare cum mica falis hoc accipiendum est: Hirundo paritura pullis construit latebras in ipsum mortis eventum, quem metuit.

Cap. 32. περισερὰν μέλαιναν ζωγραφῆσιν] Si de Columba nigra hoc intelligendum sit, ab Æliano dissentit Noster, & nigris tribuit, quod ille tribuisset albis: Vide quæ ad Cap. 57. Lib. 1. notavimus. Et hoc verum forte. Fallor tamen, aut de φάττα hic egit Autor, & paulo indistinctius locutus est, ut plerique fecerunt sæpe: Sic inter φάττας, primas pudicitiae laudes tribuit nigris, ut Ælianus inter περισερὰς, albis. De turture hic cogitare non possumus, quia turtures nigri non dantur: Nisi forte colorem sumferint nigrum, non ut colorem avis, sed ut colorem tristitiæ adumbrarent; Quod tamen non fit mihi verisimile, & a Symbolorum ingenio abhorret. Quare sequamur illud.

ἕως ἔχρησθη] Interpres, *Hæc enim quamdiu vidua est, alteri viro non miscetur.* Sed ita omnes viduæ, five rationis participes sint, five non: Quare hoc nihil præcipuum notat in columba. Res est aperta, & miror Viros Eruditos hic adeo hebetes. Scribendum, αὐτὴ γὰρ ἔσσυμίνονται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἐξ ἔχρησθη, *hæc enim cum altero viro non consuescit, ex quo vidua facta est.* Hoc dicit, quod dicendum erat. Scriptura implicita errorem iterum perperit.

Cap. 34. Λείψον μυρμηκῶν] Genus neutrum, ut loquuntur, participii λείψων, quod pro substantivo hic adhibuit Philippus, si Editionem Hœschelii sequamur: Sed an forte Τυποθητῆς fuerunt minus diligentes, & pro λείψιν, ut

ut Aldus & Mercerus ediderant, per errorem dederunt
λαΐφον? Id mihi perquam probabile.

Cap. 35. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ] Ita Hoeschelius edidit ex
Libro Augustano: Inepte & absque ullo iudicio. Nam
sic nihil in his boni: Vide modo præcedens, ἀνθρώπων
ἐχθρον ἐτέρω ἴσῳ ἐναντιόμηνον, Vide modo sequens, εἰ δὲ ἐναν-
τίον ἢ ἀναιρεῖν ἢ ἐτέρω, omnemque totius Capituli structu-
ram, res adeo tibi aperta erit, ut nihil apertum magis
excogitari possit. Verissime Aldus ex Libris suis, ἐκάτε-
ρον γὰρ ἐκάτερον ἀναιρεῖ: Quod imperiti mutarunt, quia rudi-
culum videbatur illis, parvum Scorpionem cum Croco-
dilo maximo, ut parem inimicum, componere. Atqui ni-
hil tale necesse est, ut fiat: Nam quod nunc primus ego
monco, & omnes Viri Eruditi ante me monere debuissent
diu, de Crocodilo fluviatili hic non est sermo, sed de Cro-
codilo terrestri, qui ita sæpe dictus ἀπλώς: Vide ne nota
congeram, Salmasium in *Exercitat. Plinian.* pag. 613. &
Bochartum in *Hierozoic. Part. 1.* pag. 1060. Est autem
Crocodilus ille terrestris, Stellio ex lacertarum genere,
cui cum Scorpione bellum perpetuum & internecinum:
Ælianus *Lib. 6. Cap. 22. de Animalib.* ἐχθιστὰ δὲ τῶ μὲν
λέοντι πῦρ ἢ ἀλεκτρῶν, ὕαινα δὲ τῇ παρδαλί, σκορπίῳ δὲ ἀσκα-
λαβῶτι. νάρκη γὰρ τὸ σκορπίον καταλαμβάνει, προσαχθέντῳ οἱ δὲ
ζῷς δὲ προσηρημένως. Et Plinius *Lib. 29. Cap. 4. Scorpionibus*
contrarius maxime invicem stellio traditur, ut visu quoque
pavorem iis afferat, & torporem frigidi sudoris. Itaque in
oleo putrefaciunt eum, & ita ea vulnera perungunt. Hunc Græ-
ci coloten vocant, & ascalaboten, & galeoten. In Italia non na-
scitur. Est enim hic plenus lentigine, stridoris acerbi, & ve-
scitur, quæ omnia a nostris stellionibus aliena sunt. Unde

lux Arabi Pandectario, qui ita de Crocodilo hoc minori, *Dhab est quoddam animal, ut lacerta magna, ventricosum; & Latine vocatur Ballecola. Est species scellionis Arabici.* Hierozoici Scriptor, quid sit *Ballecola*, ingenue fatetur se nescire, vocemque corruptam putat: In quo egregie fallitur & fallit. Nam integerrima est & facilis: *Ballecola* scilicet scriptum pro *Vallecola* vel *Vallicola*; eoque nomine dictus Crocodilus terrestris, quia in amoenissimis convallibus & pratis solet degere: Aperte Plinius *Lib. 28. Cap. 8.* *Alter* (scilicet Crocodilus) *illi similis, multum infra magnitudinem, in terra tantum odoratissimisque floribus vivit. Ob id intestina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore fracta, Crocodileam vocant, oculorum vitiiis utilissimam.* Sed hoc in transitu: De Crocodilo minori nos plura forte alias. Nunc omnia in his sibi constant, & quod caput est rei, inimicos hic habemus pares, qui mutuam sibi afferunt exitium: Id omnes & singuli vident. De inimicitia inter Scorpionem & Crocodilum fluviatilem, in Antiquorum Scriptis nec vola, nec vestigium extat: Nam quod ex loco Æliani colligunt Viri Eruditi, longe ineptissimum est, & falsius ipso falso. Videamus eum hac occasione: Ita habent vulgo verba Græca *Lib. 2. Cap. 33. de Animalib.* κατέγνωσαν ἡ ἀρα ἔ ζωὸς τῆδε (κροκόδειλος) ἤδη τινὲς, ὅτι τικτῆ μὲν τοσαῦτα ὡς ὄσασιν ἀντὶ τῶν ἡμέραις ἐπωάζουσιν ὄρνεις. εἶτα ὅταν γλυφῆ τὰ νεότλια ἤδη δὲ ἐγώγε ἦκασα, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἀν ἀποθανῆ, σκορπίον ἐξ αὐτῆ ἵκτεσθαι. κέντρον δὲ ἀρα ἐρεῖον αὐτὸν ἔχειν λέγασιν ἰσπεπληρωμένον. Quæ Viri Eruditi vertunt: *Hoc etiam aliqui in hoc animante observarunt, totidem ab eo pari ova, quot etiam diebus ovis soleat incubare: ut primum vero catuli fuerint*

vint exclusi, scorpionum e crocodilo nasci audio, cujus caudæ aculeo venenato ille istus intereat. Pessime & Græcis plane neglectis. Dicam paucis: Ab illis, ἤδη δὲ ἐγωγε ἠκυσσα &c, nova sententia incipit, & ὁ κροκόδειλος ὅπως ἀν ἀποθάνη verendum est, *Crocodilus quomocunque mortuus fuerit*, id est, five naturaliter, five violente; five in aqua, five in terra: Sic statim ἐξ αὐτοῦ τίκεσθαι sese aperit, & sensum habet bonum. Ex Crocodilo mortuo nascitur Scorpionus: Antigonus Carystius *Cap. 23. Mirabil.* Φασὶ δὲ ἢ τὸ κροκόδειλον σκορπίος γινῶσθαι, ἢ ἐκ τῶν ἵππων σφῆμαι γινῶσθαι. Archelaus Ægyptius ab eo citatus,

Eis ὑμᾶς κροκόδειλον ἀποφθίμενον διαλύει,
Σκορπίοι, ἢ πάντα ζωογενῆσα φύσις.

Sequentia apta sunt, & satis perspicua per se: Fallor tamen, aut copula excidit, quam restituere debemus. Scorpionus, qui ex Crocodilo nascitur, alius est a Scorpio, qui parentes habet sui generis: Vide ipsum Ælianum *Lib. 6. Cap. 20. de Animalib.* Scribe igitur, κέντρον δὲ ἀεὶ ἐρεξίαν ἢ αὐτὸν ἔχειν λέγουσιν ἰσπεπληρωμένον. Non aliter scilicet, quam verus & proprie dictus Scorpio: Ita accipiendus est ille locus. Qui εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια cum jam explicitis jungunt, misere hallucinantur, & longe absurdissima narrant: Nam primo, quid est, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια, σκορπίος ἐξ αὐτοῦ τίκεται? An simulac pullos excluderit Crocodilus, ex eo nascitur Scorpionus; & novo partu mox animal vivum edit, non ovum vel ova? Hoc novum, hoc mirum, hoc incredibile prorsus & a nemine unquam traditum. Dein illud, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἀν ἀποθάνη, prout ab illis exponitur, quid erit, quæso? An
Scor-

Scorpius ille, simulac Crocodilus pullos excluferit, nascitur, & matri exitium affert? Ita sentiunt; ita accipiunt verba: Sed quis unquam simile vel fando audivit? Quid igitur? An non nisi semel parit Crocodilus, & statim post partum primum a pullo suo interficitur semper? Nihil ineptius, nihil anilius. Omnes uno ore testantur, Crocodilis vitam esse longævam: Hoc falsum, & uno ore a nobis omnibus negandum, si vera sint illa. Apage, apage nugas, quibus diutius inhærere nolo: Jam enim omnes eas nugacissimas esse sentiunt, si quid sentire possunt. Quod nos dicimus de Æliani loco, verissimum est, nec in dubium vocandum. Sed quid est, quod apud Philen legimus, ex loco Æliani depromptum?

Ωὼν δὲ σωρὸν ὁ κροκόδειλος μὲν κύει,
 Μετὰ δὲ γὰρ ἔκλειψιν εὐθύς τῶν τέκνων,
 Ἐγκεντρῶν ἐξέρπει τις αὐτῶν σκορπίος,
 Ὅφ' ἔτελευτᾷ πρὸς φθορὰν πεπληγμένῳ.

Fateor, ex istis sua derivarunt Homines Literati, sed imperite etiam & incondite: Nam quid post ἔκλειψιν εὐθύς τῶν τέκνων est illud ἐξέρπει αὐτῶν? An ex ipsis pullis nascitur Scorpius, & illi, qui vix nati sunt, absque conceptione pariunt statim? Vel postquam ovis exierunt pulli, statim ex iisdem ovis exit Scorpius, qui scilicet in aliquo angello ovi hætenus latuerat? Et sic, sive ex pullis, sive ex ovis exeat fætura nova, tot sunt Scorpii, quot sunt vel pulli vel ova? Certe αὐτῶν non potest aliter accipi, quam vel hoc vel illo modo. Jam autem utrumque adeo ineptum est, ut nihil magis, ipsumque numerum aperte respuit Autor. Dein, Ὅφ' ἔτελευτᾷ

πρὸς

πρὸς Φθορῶν πεπληγμένῳ an præcisè ad Crocodilum pertinet, & Scorpium nobis exhibet parricidam? Nihil minus, nihil minus: Nam homines, quotquot sunt, respicere, & necem, quam omnes & singuli a Scorpio Crocodilino sibi metuerere debent, adumbrare possunt illa: Hoc certum & dubii expers. Quid igitur? Longe aliud latet, quod nunc commode etiam aperiã tibi. Locus Æliani manifeste corruptus est in illis, ὅσαις ἂν ἢ ἡμέραις ἐπωάζουσιν ὄρνεις. εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια. Nam falsissimum est, Crocodilum tot ova parere, quot sunt dies, quibus ovis incubant aves. Sexaginta quippe ova vulgo parit Crocodilus; Et sic aves dies etiam sexaginta ovis incubarent vulgo: Quod omnes aliter habere sciunt: Hoc primum. Dein, εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια aperte pendent, & nihil habent, quo sese referre possunt. Quare certissimum est mendum; cujus correctio vellem, esset æque certa. Sed hic laboramus. Dicam tamen, quod suspicor: Scribendum forte, ὅλι τίποτε μὲν τοσαῦτα ὡς, ὅσαις ἂν ἢ ἡμέραις ἐπωάζει, ὄρνις εἶτα, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια. Crocodilus, ut pulli ex ovis prodeant, facit, quod aves facere solent: Putamen scilicet frangit, & sic exeundi copiam illis præbet. Eo respiciens Autor, post ἐπωάζει subjicit, ὄρνις εἶτα, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια, quod paulo floridius scriptum pro εἶτα ὡς ὄρνις γλύψον τὰ νεόττια: avis dein, cum pullos excludat, id est, quemadmodum avis, ut solent aves, excludens pullos; cum ovi putamen detrahit, avis est, & se pro ave gerit Crocodilus: Nihil fortius aut signatius. Talia habemus infinita in Utraque Lingua, & aliis etiam hodiernis usuque tritis: Quare mihi non displicet, hercule, suspicio. Quicquid sit, vulgata scriptura vitium contraxit, & in

Aaa

istis

istis Codicibus, quibus usus est Phile, jam depravata fuit: Nam inde etiam factum, ut olim Sapiens ille Jamborum Scriptor, similiter ut Viri Eruditi hac tempestate, perperam conjunxerit εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεώτεια cum verbis sequentibus, a quibus accurate separanda sunt; & sic sententiam sibi confinxerit a mente Æliani plane alienam. Non tamen ita imprudens fuit, ut Nostri eum fuisse putant: Illa enim Æliani, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν ἴσσοι θάνη, negligens, hæc sola sibi sumsit adumbranda, εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεώτεια, ἥδη ἢ ἐγώγε ἦνισσα, σκορπίον ἐξ αὐτῆς ἕκτερος· κέντρον δὲ ἄρα ἐραῖον αὐτὸν ἔχει λέγων ἰὸ πεπληρωμένον. Idque fecit hoc modo,

Μετὰ δέ γε ἢ ἐκλεψὶν δίδυς τῶ τόκων,
 Ἐγκεντρῶ ἐξέρπει ἵς αὐτῶ σκορπίῶ,
 Ἰφ' εἰ τελευτᾷ πρὸς φθορῶν πεπληρωμένῶ.

Singula respondent singulis: Æliani εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεώτεια, expriment illa Μετὰ δέ γε ἢ ἐκλεψὶν δίδυς τῶ τόκων: Sequentia ἦνισσα σκορπίον ἐξ αὐτῆς ἕκτερος, hæcce Ἐγκεντρῶ ἐξέρπει ἵς αὐτῶ σκορπίῶ: Posterius denique κέντρον ἢ ἄρα ἐραῖον &c, illud Ἰφ' εἰ τελευτᾷ πρὸς φθορῶν πεπληρωμένῶ: quod sic apposite ad omnes homines pertinet, qui sibi cavere debent a Scorpii Crocodilini aculeo. Sentisne? Id spero: Nihil enim apertius. Erunt, qui Versum postremum ita scribent, Ἰφ' εἰ τελευτᾷ πρὸς φθορῶν πεπληρωμένῶις, ut dubium posthac superfit nullum: Sed id necesse non videtur mihi, ubi verba recte explicata sunt, & Autor credidit, ea neminem de Crocodilo accepturum esse, quia nemo est, qui simile quid de Crocodili nece scripsit unquam. Illud notandum est; quod in ἐξ αὐτῆς ille etiam hærens, pro eo
 am.

ambigüe dederit ἀνίω : Nam sic rem in medio quasi relinquit, & nihil definit certo, ut facere potuisset statim, si ἀντὲ scripssisset, & sic Æliani illud expressisset. Atque hæc in transitu. Misere in illis cæcutierunt omnes, & plane ridiculi sunt, qui ex Philete apud Ælianum pro ἀνίω scripserunt ἀντῶν, ut sic ova intelligerentur scilicet : Phy ineptiæ, quæ ipsas ineptias superant ! Et sic apparet luce meridiana clarius, locum Horapollinis de Crocodilo terrestri non modo accipi posse, sed etiam accipi debere, quia inter Scorpionum & Crocodilum fluviatilem omnis inimicitia plane cessat.

Cap. 36. αὐτῆ γδ ἄρρεν αἰδοῖον ἐχθ, ὡς ὀσάειον] Eo pertinent etiam verba Aristotelis *Lib. 9. Cap. 6. de Histor. Animal.* ἐστὶ γ (ἡ κίλις seu mustela sylvestris) ἣ ὀρνιθοφάγος, ὡσπερ αἱ ἀλκροὶ τὸ δ' αἰδοῖον αὐτ' ἐστὶ μίμ', ὡσπερ εἶρη, ὅσων δοκεῖ δ' εἶναι φάρμακον τετραγγυεῖας τὸ δ' ἄρρεν. Quia scilicet & mas & fœmina illud illud genitale habent, diserte addit τὸ δ' ἄρρεν : Emphasis est in voce.

Cap. 37. ἀνδρωπον ἐξώλη] *Hominem spurcum* : Glossæ Labbæi ita opportune, ut alia præteream. Interpres male, ut vides nunc.

Cap. 38. πυρέτην] De calore accipe ex nimia iracundia, & febris inde orta.

ἐξοσιζόντα] Haud dubie hic & postea legendum est vel ἐξοσιζόντα & ἐξοσιζομένους, vel ἐξοσειζόντα & ἐξοσειζομένους : Prius debetur Pierio Valeriano, quem videre potes *Lib. 1. Hieroglyphic.* Posterius Davidi Hoeschelio. Utrumque scilicet dixerunt Græci, & Linguæ Genius admittit, ut norunt, qui Græce docti sunt, & probare non necesse est mihi : Ipsum autem verbum ita aperte suggerit vox ὀσάειον.

A a a 2

ut

ut mirer fuisse quemquam, qui id non restituerit statim primo oculorum conspectu.

τὰς σκύμνας ἢ ἐξοσιζομήνας] Sententia non est apta, nec verba cohaerent, ut debent: Si legeretur, τὰς σκύμνας δὲ ἐξοσιζομήνας, δὲ πυρετὸν ἐπειδὴ τὰ ὄσα ἔ &c, nihil accommodatius aut convenientius foret. Non modo θυμὸς ἀμετρῶ hoc Symbolo exprimitur, sed etiam ὁ ἐν θυμῷ ἀμετρῶ πυρετὸς: Quare sic recte λέοντα μὲν δὲ θυμὸν praecedit, ut prius adumbretur; commode autem sequitur σκύμνας δὲ ἐξοσιζομήνας, δὲ τὸν πυρετὸν, ut exprimat posterius: Ad quod manifestius declarandum, opportune subjicitur ἐπειδὴ τὰ ὄσα ἔ σκύμων &c. Nam id non scivissent omnes, sed ignorassent plerique. Attende, attende, Lector: Fallor, aut hoc simileve requiritur, ne sententia sit imperfecta.

κοπτόμενα] Si findantur: ut cilices fissi ignem emittunt, ita & catulorum Leoninorum ossa. Interpres male collidantur.

Cap. 39. ἔτ ἢ ἡδύτατον μέλ ἄδει γηέσιων] Novum hoc: Nam moriens ab Aliis dicitur concentum modulatissimum edere. Pueri sciunt, nihilque vulgatius. An forte Philippus scripserat ad mentem Horapollinis, ἔτ ἢ ἡδύτατον μέλ ἄδει θνήσκων? Quia morti proximus cantu excellit Cygnus, eo designarunt Senem Musicum, qui jam cilices cernit, ad Charontis properans cymbam. Hoc verum forte: Nam γέροντα praecedens facile seducere potuit Amanuenses. Nihil tamen affirmo: Judicent Eruditi.

Cap. 40. ὡς μίγνυ ἄνθρωπ ἢ φύσιν] Ut haec intelligas, notanda sunt verba Aeliani Lib. 3. Cap. 9. de Animal. Κορῶνας ἀπὸ πλάκας εἰσι πιστότα, ἢ ὅταν εἰς κοινωνίαν συνέλθω-

σι, πάντο σφόδρα ἀγαπῶσι σφᾶς, ἢ ἐκ ἀν' ἰδοίης μινύμφο ταῦ-
τα τὰ ζῶα ἀνέδην, ἢ ὡς ἔτυχε. Cum pudore peragunt opus
Venereum, & non in omnium oculis palam, sed in se-
creto privatim: Hoc est τῆ φύσιν; hoc reliqua sibi volunt.
Interpres ambigue, & nisi fallor, ridicule: Nam ad mo-
dum operandi respicit, qui nequaquam humanus.

Cap. 41. πυρέξαντα] *Inflammatum, adustum.* Phasianinus
dixit, quod voluit, more suo.

Cap. 42. δὲ τὸ μὴ ἔχειν τὴ μήτραν ἐπ' εὐθείας] Junge Ges-
nerum in *Historia Animalium*, & vide etiam Aristotelem
Lib. 10. Cap. 2. de Animalib.

Cap. 43. ἐκείνῳ ἢ δὲ τὸ δόξαι τὴ ὀχέας καταβαίνων &c.] *Ille enim
ab insensu descendens, si quidem in leva descenderit &c.*
Verba Græca sunt longe signatiora, quam Latina Inter-
pretis: Plinius etiam *Lib. 8. Cap. 45.* minus Emphatice,
*Si post coitum ad dextram partem abeant tauri, generatos ma-
res esse; si in levam, feminas.* Ad ipsum descensum at-
tendendum est, & in quam partem ille fiat: Hoc discas
ex Græcis rite intellectis. Aldi καταβάλλον ineptum est
nude & simpliciter positum: ἐαυτὸν καταβάλλειν, *se demit-
tere*, dicunt Græci. Quare si articulus adesset, lectio illa
etiam foret optima.

Cap. 46. φύλλον Ἰππιθου δάφνης &c.] Id enim a Diis
quoque videtur edocta, & primo rerum humanarum Au-
tore: Quin & ipsa δάφνη Oraculum designat, & vocem
divinam ἐν σερμμάτων δαφνίνων λαχῶσαν: Eruditi sciunt. Sic
Symbolum cum re Symbolo expressa convenit: δὲ χρῆσ-
μῆ ἰατρῶντα ἐαυτὸν habemus hic diserte. Cæterum quod
Hoeschelius hic notat de Origano ex *Libris Æliani*, pla-
nè diversum est, & alio pertinet: Hic morbus, ibi vul-
nus

nus commemoratur; hic lauri folium in nidum imponitur, ibi organum manducatum applicatur vulneri. Moneo, ne minus periti decipiantur ejusmodi Notulis. Ad rem magis Ælianus *Lib. 1. Cap. 35. de Animal. & Plinius Lib. 8. Cap. 27. Palumbes, graculi, merulae, perdices lauri folio annuum fastidium purgant: columbae, turtures & gallinacei herba, quae vocatur helxine. Ubi Viri Eruditi facta transpositione scribunt, Palumbes, graculi; merulae lauri folio annuum fastidium purgant: perdices, columbae &c.* Sed ea de re alibi.

Cap. 47. ἐν τέτων ἦ &c.] Aristoteles *Lib. 5. Cap. 19. de Histor. Animal.* οἱ δὲ κώωπες ἐκ σκωλήκων, οἱ γίνονται ἐκ τῆ περι τὸ ἄξϙ ἰλύϙ. Minus perite Plinius *Lib. 11. Cap. 35. Rursus alia genera culicum acescens natura gignit.* Id, quod natura & indole sua acescit, vocat *acescens natura*: Dalecampius *perperam materia pro natura legit ibi.*

Cap. 48. ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον] Sed ab alio, qui facit, ut ira excandescat, bilem accipiat sibi que succrescere finat: Interpretes male. Potes etiam simpliciter vertere, *sed per alium accipientem*, eo sensu, quo dixi. Erunt, qui ἀφ' ἑτέρου omiſſa persona ad rem transferent, & sic interpretabuntur *aliunde*: Quod appositissimum certe foret, si ita loquerentur Græci; Sed id hactenus non observatum mihi. Videndum. In his Philippi sunt nova quædam & apud Alios imprimis politiores non ita obvia: Hoc certum.

ἔχουσιν τὰ ὀπίσθια ὀρθά] ὀπίσθια hic sunt partes posteriores & novissimæ, quibus opponuntur anteriores & primæ: Notissimus est Versus Hesiodi, Πρόσθε λέων, ὀπίθεν δὲ δράκων, μέσθι δὲ χίμαιρα: Ubi vox similiter accipitur. Et sic sententiam hic habemus novam de Columbarum felle,

felle, & loco, ubi reperitur. Sunt, qui fel Columbis negent; sunt, qui fel Columbis tribuant, sed in intestino: Ita Aristoteles, Plinius, Alii. Hic in partibus extremis & caudæ proximis, Columbarum fel reperiri scribit. Scis, quid de Cervis quibusdam notant Aristoteles & Plinius; eos in cauda fel habere, non alibi: Simile hoc de Columbis. Sic locus est aptus, qui si de ἐντέροις hic cogitemus, ineptias alit longe ineptissimas. De cætero ipsum *ἐπίδωρα* hic perquam Emphaticum est. Hominem, qui ab ipsa natura bilem non habet, sed eam postea accepit, Symbolum hoc designat: Nonne sentis statim, quam pulchre ipsum illud *postea* in ταῖς ἐπίδωροις insit? non ab ipsa *nativitate*, sed *postea*: Hoc observandum, ut Philippum recte intelligas.

Cap. 49. ἡ δὲ τὸ γῆς] Articulus est ex Codice Augustano: Aldus δὲ τὸ γῆς edidit; rotundius, ubi δὲ τὸ θαλάσσης similiter præcedit.

ἢ τὸ ἀσφαλῶς μέλειν] Ut ibi tutus sit a fascino, & degat absque metu: Vide Ælianum *Lib. 1. Cap. 35. de Animalib.* Et sic apparet, quam inepta sint, quæ Claudius Salmasius de his scribit in *Exercitat. ad Solinum pag. 178.* Plinius paulo durius inquit, lapidem ab aquilis *inædificari nido*, id est, in ædificando & construendo nido una cum aliis tignis adhiberi. Apage nugas nugacissimas, de quibus nos plura forte alias.

Cap. 50. ἢ καταδιωκόμενον &c] De amicitia, quæ inter equum & otidem intercedit, omnes uno ore: Vide Aristotelem in *Histor. Animal.* Athenæum *Lib. 9. Conviv.* Plutarchum in *Libro de Solert. Animal.* Ælianum *Lib. 2. Cap. 28. de Animal.* Oppianum *Lib. 2. Cyneget.* Alios. Et quid

quid igitur est, quod hic de eorum inimicitia legimus? An unus Horapollo ab omnibus Aliis dissentit? Cras credam, non hodie. Locus haud dubie est corruptus, & omne illud diffidium ab Amanuensibus, cum prius amica essent omnia. Si καταδικασόμενον mutes in κατοικεῖμενον, & ἵπταται in ἐφίπταται, pro inimicitia iterum habebis amicitiam, & Horapollo dicet cum Philippo suo, quod omnes Alii dicunt. *Hominem debiliorem & in potentioris familiaritatem receptum volentes designare, otidem & equum pingunt. Ea enim ad equum advolat, simulac eum conspexerit. οικεῖσθαι* notissimum est de illis, quos tanquam amicos & familiares nobis adjungimus: Pro eo hic habes κατοικεῖσθαι; quod paulo intricatius scriptum, Amanuenses decepit, & hic omnia in odium convertit. Nam hinc ἵπταται; hinc bella inscriptio illa. Quanquam ἵπταται, ubi verbum amicum præcedit, fortasse non est malum, si recte intelligatur; vel, quod nunc etiam mihi incidit, peropportune scribi posset, αὐτῇ γὰρ ἵπταται, ἔπε ἀν' ἰδὴ ἵππον, ea enim volat, ubicunque viderit equum. Quid ais? Nonne hæc vero simillima sunt & plana? Imo arrident mihi suspiciones meæ.

ὠνίδα] Pessime Hœschelius otidem Latine *astionem* dici notat: Nam in loco Plinii *Lib. 10. Cap. 23.* unde illud desumpsit, pro *Otis* haud dubie legendum est *Otus*. Nomina istarum avium plus semel confusa sunt: Videbimus forte alias.

Cap. 53. νεκρεῖδα πάλιν] Hoc debetur Codici Augusta, no, & in suis Membranis etiam invenit Pierius Valerianus, ut constat ex *Lib. 25. Cap. 12. Hieroglyphic.* Gesnerus *Lib. 3. de Avib.* νεκρεῖδα scripserat ex ingenio: Nihil

hil apertius aut indubitatus. Sequens, ἔχουσιν ἰδόντας ἢ
μασῆς, tutius abesset: Nam sententiam onerat; quæ ro-
tundissima est, si legamus, νυκτερίδα πάλιν ζωγραφεῖσιν. αὐτῇ
ᾧ μόνῃ τῶν ἄλλων πτηνῶν, ἰδόντας ἢ μασῆς ἔχῃ. Pueri vident.
Et sic perbene Aldus: Quare ex Libris deterioribus illud
invectum est in Librum Augustanum aliosque similes.

Cap. 54. τρυγὸνα ζωγραφεῖσιν] Bochartus in *Hierozoic.*
Pari. 2. pag. 57. τρυγὸνα *pastinacam* vertit ex Æliani Libro
17. Cap. 18. de *Animal.* Non improbo. Quanquam Phi-
le in Jambis de turture etiam scribit, quod hic scribitur;
idque omni dubio procul petiit ex ejusdem Æliani Libro
1. Cap. 39. de *Animal.* quod nunc ad *pastinacam* mari-
nam refertur etiam vulgo. Sed cur ista bis scripsit Æ-
lianus in Libris suis? Sane Philen hic sequi possumus,
& de τρυγόνι pisce & τρυγόνι ave illa accipere separa-
tim: Nam avem etiam ostendunt ista Libri Primi, αἱ δὲ
ὑπαναχωρεῖσιν ἡσυρή ἢ βαάδην. ἐνθα δήσας ἢ ὁ δέλτος τῶν δειλαίων
πρόκει, δίκτυα ἐκποσπετασμήα. An Auctor *pastinacam* hor-
rendam omnibusque invisam vocasset *δειλαίαν*? Haud puto:
Turturi convenit Epithetum, & Phileti mehercule favet.
Adde, quod Ælianus, ubi de *pastinaca* loquitur, si ipsum
ἐποκέμενον non inducat distinctionem, semper notam Cha-
racteristicam adjungit, qua avem a pisce distinguat: Vi-
de *Lib. 1. Cap. 56. Lib. 2. Cap. 36. Lib. 8. Cap. 26. & Lib.*
17. Cap. 18. Ea autem *Lib. 1. Cap. 39.* est nulla: Qua-
re de turture ibi egisse videtur certe. Attende, attende
Lector.

Cap. 57. ῥήσῃ ἐαυτὸν ἐπὶ τῆ γῆν] *Se ad terram allidit.* Ele-
gans est ῥήσασθαι eo sensu: Labbæi Glossæ, ῥήσω, *allido.*
Hesychius, ῤῆξε, διέρρηξε, κατέβαλεν. Alia omitto. Qui
Bbb

ρίπιδ & ῥίμματ^ο legunt pro ῥήσας & ῥήγματ^ο, non sunt audiendi, & splendide nugantur: Nam ῥίμματ^ο ne quidem est Græcum, quantum ego scio. Cave igitur mutes.

καὶ ὀπλῶ] Iisdem Criticis κοπλῶ placebat pro ὀπλῶ: quo jure, nunc vident omnes. Mallem, tacuissent boni.

ἄμα τῷ πτεροφυῆσαι] Ita Codex Augustanus: Aldus ἄμα τῇ πτεροφυῆσαι: Quod ego nequiquam aspernor. Nam a πτεροφυῆσαι perbene fieri potest πτεροφυῆσαις.

καὶ παραγνώμην^ο ἐκεῖ, ἄμα &c.] Hæc sana non sunt: Nam si ita legamus, non modo ambiguum est, de patre an filio sit sermo, sed omnes & singuli, qui verborum ductum sequantur, ea de filio accipere debent. Vide modo; deprehendes statim loci ineptias. Scribe igitur, ut verba dicant, quod debent, — ἐν Αἰγύπτῳ, ὅς ἔστι παραγνώμην^ο ἐκεῖ, ἄμα τῇ ἡλίας ἀνατολῇ ἐκεῖσε τελῶταῖ. Nihil apertius. Observes autem ἐκεῖ & ἐκεῖσε, quorum unum sufficere poterat, & quæ utraque adhibuit Philippus, ut styli Characterem proderet, qui minus sæpe elegans est: Nisi forte, quod nunc opportune mihi incidit, alia adhuc lectio sub ista vulgata delitescat, & scribendum sit plane, — ἐν Αἰγύπτῳ καὶ παραγνώμην^ο ἐκεῖν^ο, ἄμα τῇ ἡλίας ἀνατολῇ ἐκεῖσε τελῶταῖ καὶ μή† &c. Tu judices Lector: Alterutrum haud dubie requiritur.

Cap. 59. ἔχιν [ζωγράψων] Hic serpens fœmina dicitur ἔχιν; quo nomine accuratiores designabant marem, ἔχιδναν appellantes fœminam: Tyrones sciunt. Et hanc differentiam, vellem, hic observasset etiam Philippus: Nam sic articulus αὐτῇ fuisset longe emaculior, quia ἔχιν per se masculinum est. An forte ἔχιν ex ἐχίν pro ἔχιδναν, decurtatum

tatum est? Si ita sentire velis, per me licet. Talia in *Libris Nostris*, ὅσα κόνις: Exempla in his ipsis *Annotatiunculis* jam habuimus plura.

σῶμα σῶμα ἐμβαλεῖσα] Inepta lectio & aperte falsa: Nam maritus os suum inserit in os fœmellæ, non contra fœmella os suum in os mariti. Res est notissima ex loco *Plinii* & aliis similibus. Legendum autumo, σῶμα σῶμα ἐπιβαλεῖσα, os ori injiciens, os ore complectens & corripuens. Sic habemus, quod quærimus. ἐπιβάλλειν sæpe dicitur de illis, quæ immissa cingunt, & amplectendo tenent: Id autem est hujus loci, & plane statuminat conjecturam nostram. Scimus, βαλεῖσα & λαβεῖσα centies permutasse fedes, & nihil frequentius esse isto *Amanuensium* errore: Quare suspicari etiam posses, pro ἐπιβαλεῖσα ipsum *Philippum* scripsisse primo ἐπιλαβεῖσα, quod rem aperte & *Graphice* exprimeret: Sed ut ut probabile est illud, alterum ἐπιβαλεῖσα non respuo. Istud addendum: *Aldus* pro participio habet indicandi modum, ἐμβαλεῖσα pro ἐμβαλεῖσα: Rectius haud dubie & syncerius. Nam sic verba sunt apta magis, ut vides statim, si attendas.

καὶ μὴ τὸ συνεζευχθῆναι] Hæc etiam falsa lectio est, & ab *Amanuensibus*, quibus fallere solenne est, absque ullo dubio profecta. Quid? An fœmella maris caput demordet, cum a coitu discesserint, & μετὰ τὸ συνεζευχθῆναι? Nihil falsius aut ineptius: Nam tunc caput jam exemptum est ore. Res ipsa loquitur. An legendum, μετὰ τὸ συνεζευχθῆναι, eodem momento, quo sejunguntur, & a coitu discedunt? Hoc satis aptum & bonum: Fallor tamen, aut *Philippus* scripsit, κατὰ τὸ συνεζευχθῆναι. Nam ita lo-

Bbb 2

quun-

quuntur Græci eo sensu, nihilque obvium magis, quam utriusque vocolæ confusio: Eruditi sciunt. Tu tamen eligas, Lector. Ælianus *Lib. 1. Cap. 24. de Animal.* id factum scribit, ὅταν πρὸς τῷ τέλει τῷ ἀφροδισίων ὄσι: quod pulchre hoc nostrum explicat.

Cap. 60. ἐχιδναν] Vox suspecta & fidei non satis certæ: Nam sic τέκνα non habemus, sed matrem, nihilque adest, quo ætas denotetur, cujus tamen ratio habenda hic imprimis. Si liceret, scriberem lubens, ἐχιδνιον ζωγραφεῖσιν. Catulus viperæ, ut notum, ἐχείδιον & ἐχιδνιον dicitur. Nihil facilius & pronius hoc errore: Qui ubi semel irrepsit, generis mutatio secuta est statim, & pro τῆτο, αὐτη, pro ἐκτερωσκον, ἐκτερωσκουσα scriptum fuit. Hoc sentit quisque, & millies ita factum in Libris. Sed arbitrentur Eruditi. Præcedens certe Symbolum probabilem etiam efficit suspicionem meam: Nam ubi ἐχίς vel ἐχιδνα simpliciter præcessit, non nude ἐχιδναν, sed vestite ἐχιδναν πάλιν dedisset Autor, si vocem illam hic adhibuisset. Nota est ejus scribendi Methodus.

ἐν τῇ —] Locus mutilus, cujus sententia est perspicua: Viri Eruditi eo debuissent esse contenti.

Cap. 61. Βασιλίσκον ζωγραφεῖσιν] Hoc caute accipiendum: Apponunt homini accusato Basiliscum. Unus Basiliscus quod hic dicitur, denotare non poterat: Hoc certum. Βασιλίσκον προσεπιγράφεσι fuisse aptius: προσπεριποιεῖσι ἢ Βασιλικὴν σολὴν habuimus *Lib. 1. Cap. 40.*

Cap. 62. ὑπὸ πυρὸς καιόμενον] Hoc ego non intelligo: Nam si Salamandra non comburatur igne, male profecto hominem igne combustum designes Salamandra. Nihil apertius, nec Caussini ineptias moror. Vitium haud dubie

bie subest, & locus male habet. An scribendum, *Ἀνθρωπον ὑπὸ ἔρωτος καίμηνον*? Hoc conveniret certe: Nam a-
mantem nos etiam hodie solemus Salamandræ assimilare
propter ipsum ignem amoris, in quo vivit. Scriptura
implicita iterum vicio potuit originem dare: Nisi locus
sit mutilus & vox una exciderit, ut legendum sit ea re-
ducta, *Ἀνθρωπον ὑπὸ πυρός ἔρωτος καίμηνον*. Eruditi videant:
Hoc auxilium a me expectent, non aliud. Sed revoco
dictum, & tertium addam: Scribendum forte, quod nunc
subito mihi in mentem venit, *Ἀνθρωπον ὑπὸ κρύου καίμηνον*.
Non tantum ignis, sed etiam frigus dicitur *καίειν*: Eruditi
sciunt, & Scribæ id ignorantes corruperunt locum. Sic e-
nim Salamandra Symbolum erat aptum; quia huic rigor
perpetuus & summus. Sentisne? Hoc postremum & fa-
cillimum & verissimum puto.

αὕτη γὰρ ἑκατέρῃ τῇ κεφαλῇ ἀναίρει] Hæc præcedentibus
juncta nemo intelligit, aut intelligere potest. Phasianinus
nugatur strenue: Quis unquam scripsit, Salamandram
flammis conficere omnes, quotquot attigerit? Quis *ἑκα-
τέρῃ τῇ κεφαλῇ* ita accipiendum putet, ut ab eo accipitur?
Ego ad talia nauseo. Caussinus aliter, sed inepte etiam
& pueriliter. Dicam, quod suspicor: Symbolum hoc
ἐξήγησι caret, & eam amisit temporis injuria: Adfuit enim
absque ullo dubio, cum Libri erant integri, & nondum
acceperant plagas. Hoc primum. Dein aliud Symbolum
adscriptum fuisse puto ordine suo, cui hæc ipsa *ἐξήγησις*,
αὕτη γὰρ ἑκατέρῃ τῇ κεφαλῇ ἀναίρει, conveniebat recteque
subjuncta erat: De animali scilicet bicipite ex reptilium
genere agebat Symbolum, quod intercidit & sui *ἐξήγησιν*
nobis reliquit solam. Videtne? Sic Symbolo alieno ad-
Bbb 3 scripta

scripta est ἐξήγησις aliena, & boni Amanuenses, ne lacera & truncata ad posteritatem transmitterent, utraque ista copularunt arcte: Homines lepidi, mehercule, & festivi, quibus talia concedimus libenter, ut sic sibi delicias faciant ipsi, non nobis, aut elegantiorum cuiquam. Quare moneo, ut nunc separentur denuo, quæ hætenus co hæserunt male.

Cap. 64. εἰς ἀπερχεῖ ἀντὶ τῶν ἡσ] Hoc aperte statuminat præcedens ἀπρόιτον, & Phasianinum cum suis ineptiis plorare jubet: Opportune Suidas, ἀπρόιτ. ὁ τὸ οἰκίας μὴ ἐξερχόμεν.

Cap. 65. διὰ τὴν ἰδίαν ἐξωλείας βλασπόρονον] Perbene Mercerus, qui proprio εἶς a se illato damno lædatur. Nam ἐξωλεία absque dubio hic *damnum* est ἁποκρίτως; quod certe notandum. Phasianinus vocem non intelligens, pro ἐξωλείας confinxit sibi ἐξοείας: Quo nihil revera ineptius. Nam quid *relegatio* hic? Imo relegentur, & quidem ad ipsos Garamantas, tales infictiæ.

Cap. 66. φονεύει] Non invenuste Oppianus *Lib. 2. Vers. 608. Cyneget.* de hac ipsa re,

Κεῖνοι ἢ φίλα τέκνα δυσειδέα δοῖα τέκοντες,
Οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἔην μερίσαντο ποθήϊον·
Ἀλλὰ τὸ μὲν φιλέσαι, τὸ δ' ἐχθαίρεισι πόθοισιν,
Αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσιν ἑῶν ἐκλείνε τοιῶν.

Ubi legendum puto, ἑῶν τέθνηκε τοιῶν: Nam ἐκτεῖνε pro ἐκτείνθη ibi non placet mihi. Inepte Rittershusius, *In ipsisque ulnis suarum interfecit matrum.* Id enim arena est sine calce. Tu vertas, *ipsis vero ulnis interit suorum parentum*, quibus scilicet strangulatur catulus nimium dilectus: Pli-

Plinius *Lib. 8. Cap. 54.* id vocat *complectendo necare.*

Cap. 67. πίδημον ἔρξεντα] Pierius Valerianus *Lib. 14. Cap. 42. Hieroglyphic.* pro πίδημον ex M. S. suo ἀίλαρον legit hoc loco: Quod certe facillimum est, & nemo aspernabitur, qui felem mejentem vidit aliquando: Nihil notius. De Simia id mihi non ita constat: Videndum.

Cap. 68. αὐτὴ γὰρ ἀναπνεῖ δὲ τῶν ῥωθῶνων ἢ &c.] Hæc ἐξηγήσις facit, ut superius ἀκρόναι longe ineptissimum sit: Quid enim? An quia per nares & aures respirat capra, auditu est acerrima? Hoc ego non capio, & nemo capiet, credo. Quod Ælianus scribit *Lib. 1. Cap. 53. de Animal.* Ἐχθὲρ ἡ πλεονέκτημα ἢ αἰξ, ἢ τὸ πνεύματι εἰσεροῖν, ὡς οἱ νομιστικοὶ λόγοι ἢ ποιητικοὶ φασιν ἀναπνεῖ γὰρ καὶ δὲ τῶν ὠτων, καὶ δὲ τῶν μυκτήρων, καὶ αἰσθητικώτατον τῶν διχηλῶν ἐστὶ, aptum est & quisque intelligit; hoc contra ineptum & sensu idoneo destitutum plane. Amanuenses absque dubio hic iterum dederunt, quod Philippus non dederat: Scribendum arbitror, τινὰ δὲ τὸ μᾶλλον ἀναπνεύοντα θέλοντες σημεῖναι, αἰγα &c. Sic nihil manifestius & conveniens magis: Ælianus similiter plane in verbis adscriptis, Ἐχθὲρ ἡ πλεονέκτημα ἢ αἰξ, ἢ τὸ πνεύματι εἰσεροῖν: Hoc vident omnes. Ex scriptura compendiaria iterum error. Lepus auditus acerrimi erat Symbolum; respirationis largioris Capra: Sic Doctrina Hieroglyphica sibi constat, & per picturas loquitur apte. Visne aliud? Quanquam αἰσθητικώτατον apud Ælianum non peccat, quia per se subsistit & longe diversissima non nectit perperam, fors rectius tamen pro eo legeretur ibi αἰσθητικώτατον: Nam sic vox exprimit Capræ πλεονέκτημα, & αἰσθητικώτατον illud largius. Videbimus alias accuratius. Cæterum ab eo, quod hic de Capris domesticis scri-

scribitur, longe diversissimum est, quod Oppianus de sylvestribus scribit *Lib. 2. V. 338. Cynegetic.* Nam ibi per sola cornua spirare dicuntur illæ: Adscribamus locum, ut eum data nunc occasione enodemus tibi. Ita habet.

Αἰγάγραις δὲ τις ἐστὶ δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων
 Δεπταλέης πνοιῆς κερῶν μέσον· ἔνθεν ἔπειτα
 Αὐτὴν εἰς κερθίδην ἢ πνέμονας εὐδὺς ἰκάνει.

Josephus Scaliger ad Varronem de *Re Rustica* per κερῶν μέσον intelligit cornuum interstitium, a quo ad ipsum palatum pertinuerit fistula illa respirationis exiguæ: Et hunc Rittershusius Aliique Viri Eruditi sequuntur. Vix dicam, quam ridicule & inepte: Nam eo admisso, multum ego scire aveo, quo modo suffocari potuerit Capra sylvestris, cornibus cera obductis, ut mox aperte indicant ista,

Εἰ δὲ τις αἰγάγρας κηρὸν κέρεισιν περιχέουσι,
 Ζωῆς ἐξέκλεισεν ὁδὸς, πνοιῆς τε διάλυτος.

Intercluditur spiritus cera cornibus circumfusa, & omnis respirationis meatus sic obstruitur statim: Hoc quo modo verum esse potest, si fistula a palato ad cornuum interstitium pertinuerit tantum, & non processerit ad ipsa cornua & cornuum cava? Id ego non video, nec quisquam videbit unquam: Nam cornuum meatus obstructi nihil ad palatum, nihil ad frontem mediam & cornuum interstitium. Hoc quisque sentit, hoc plus quam ridiculum efficit commentum illud. Aliud haud dubie requiritur. An κερῶν μέσον cornuum meditullium est, ipsorum cornuum pars intima, quæ cava spiritum adducere & educere poterat; & pars hujus
 me

medii erat fistula illa ad dentes procurrens ab ipsis cornibus? Ita certe sententia est bona & Oppianus non ineptit: Sed quid tibi videtur de verbis? An illa sunt satis apta, & tota fistula ad ipsos dentes usque *pars media cornuum* recte dicitur? Haud puto, & revera id inconditum est. Quid igitur? Locum leviter corruptum censeo, & plane scribendum suspicor,

Αιγάγροις δέ τις ἐστὶ δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων
 Λεπταλέης πνοιῆς, κέραων μέρῳ

Fistula illa est pars cornuum & cornuum quasi radix, quæ ab ipsis cornibus ad dentes pertinet, & inde ad cor & pulmones sese extendit porro: Sic nihil facilius, nihil perspicuum magis, omnesque intelligunt statim, cur cornibus cera obductis suffocentur Capræ. Sed hoc in transitu in gratiam Poëtæ, quem diligo.

Cap. 69. *ῥαιναν* [ωγραφεῖσιν] Samuel Bochartus in *Hierozoic. Part. 2. pag. 397.* Gesnerum secutus in hoc loco Horapollinis & altero Æliani, addita voce legendum esse putat *ῥαιναν ὄφιν*: Adi ipsum Virum Eruditum. Mihi, ut brevis sim, id omne videtur somnium Gesneri: Nam ubi extabant Codices illi tum Horapollinis, tum Æliani, qui ὄφιν exhibebant? Dein, ubi *ῥαινα* serpens commemoratur Græcis? *ῥαινα* illis duplex, animal quadrupes & piscis: de tertio genere nihil scriptum aut pictum recorder mihi. Adhæc, quis de serpente mare & fœmina meminit apud Græcos? Ne unus credo. Quid autem in his auctoritatis habet Baal Aruch? Isne Græcis pro Magistello obtrudendus erit? Ineptiæ, ineptiæ. Contra omnes Græci & Latini de quadrupede fœmina & mare memi-
 Ccc
 nec

nerunt passim : Quare etiam si Libri essent, qui ὄφιν præferrent diserte, aliique Autores de serpente sexum mutante loquerentur etiam diserte, hanc certe lectionem, quæ Librorum auctoritate nititur, ea de causa non abjicerem ego. Et sic Virum Eruditum miror scripturæ publicæ adeo adversum. Sed scio, quid accidit ei : Nova & hactenus inaudita oculos ejus effascinarunt ; & ut Magistrum Hebræum obstringeret sibi, Græcis insciis & ignaris testimonium denunciavit pro arbitrio suo. Ita fieri solet, ut Lepidiores sciunt.

αὕτη γὰρ ὅτε μὴ ἀρρῆν &c.] Hoc non injuria negat Aristoteles *Lib. 6. Cap. 32. de Histor. Animal.* loco egregio, sed misere depravato, quem hic in transitu corrigam. Ita constituendus est : *ὡς εἶχει ἀρρῆν ἢ θηλείας, ψευδὸς ἐστίν. ἀλλ' ἔχει ὁ μὴ τὸ εἶ ἀρρῆν, ὁμοίαν τῷ ἀρρῆν ἢ κυνῶν, ἢ τῷ κυνῶν. τὸ δὲ δοκῶν θηλείας εἶναι, ὑποκάτω μὴ ἐστὶ τὸ κέρως, παραπλήσιον δ' ἐστὶ τῷ ἀρρῆν εἶναι. ὅσα ἔχει μὴ τοὶ οὐδένα πόρον. ὑποκάτω δ' ἐστὶν αὐτῷ ὁ περιττώσεως πόρος. ἢ δὲ θηλεία ὕαινα ἔχει μὴ τι ὁμοίον τῷ ἀρρῆν λεγομένῳ ἀιδάϊα. ἔχει δ' ὡσπερ ὁ ἀρρῆν αὐτὸ ὑποκάτω τὸ κέρως, πόρον δὲ οὐδένα ἔχει. μὴ δὲ τῆτο ὁ τῆς περιττώσεως ἐστὶ πόρος. ὑποκάτω δὲ τῆτο, τὸ ἀληθινὸν ἀιδάϊον.* Mas & fœmina contraria habent & plane opposita : Sic nihil facilius & evidentius.

Cap. 70. ὁμῶς τεθῆ] Rectum est τεθῆ, ex quo factum Aldi τιθῆ, cui ego nescio, cur τιθῆται & τεθῆται adscripterit Hoeschelius in ora Editionis suæ : Sed ita Critici sæpe, ut ingenio morem gerant.

Cap. 72. εἰάν γάρ τις τὸ δέρμα τῆτο &c.] De Hyæna multi multa, quæ passim obvia sunt. Unum præterire non possum, ut Oppiano iterum adsum : Pars narium Hyænae, pe-
di-

dibus applicita, canes & eorum latratum cohibet: Ita ille *Lib. 3. Cynaget. V. 273.* ubi Hyænam describit:

Ἡ δὲ τε κυρτᾶται μεσάτην ράχην, ἀμφὶ δὲ πάντη
 Λαχνήεσσα κυρεῖ, καὶ δ' ἔγραπται δέμας αἰνὸν
 Κυανέης ἐκάτερθεν ἑπίτριμα ταινίησι.
 Στενὴ τ' ἐπιλάδιός τε πέλις καὶ νῶτα καὶ ἔρην,
 Ρινός τ' ἀμφοτέρ' οἷσιν ἑπικλείουσιν ὄδδοι
 Ριγεδανὸν· ἃ μὲν τε διαμμήξας πρὸ ποσσῶν
 Εἰ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δέσμα κροταίων;
 Καὶ σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις
 Ἀλλίον ἔχ' ὑλάεσι, παρ' οὗ γε μὴ ὑλακώωτες.

ῥινός ἀμφοτέρα, *nasī utraque*, id est, utramque partem, dextram & sinistram; οἷσιν ὄδδοι, *dentibus suis*; ἑπικλείουσιν ριγεδανὸν, *includunt terribiliter*. Ita legenda & intelligenda sunt ista: Nunc pessime legitur vulgo, ρινόν τ' ἀμφοτέροισιν ἑπικλείουσιν ὄδδοι Ριγεδανόν. Nam ρινός pellis est, & non magis ad nasum, quam ad caudam pertinet. De voce ἑπίτριμα nos plura forte alibi: Non sunt ista hujus loci.

Cap. 73. *Ἀνθρώπων διανθέντα ὑπὸ τῶ ἰδίων &c.*] Quid διανθέντα hic? An *deceptum*, ut Mercerus scribit ex ista Hesychiei Glossula, *διαθένει. διαισπᾶν, ἐξαπατᾶν, παικίλειν?* Haud puto: Nam primo, cum mica falis accipienda est Grammatici expositio, quæ omnes fraudes non designat in genere, sed eas εἰδικῶς, quæ humectando fiunt. Dein ipsa decipiendi notio non conveniens est huic loco: Nam de vi aperta haud dubie loquitur Symbolum, ut μέλιων θηροδέει & alia probant. Mihi suspecta vox est, ut diu ante fuit Conrado Gesnero, qui in Libro de Quadrupedi-
 bus

bus legit, Ανθρωπον διαδεχέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, id est, ut ipse vertit, Eum, qui hostes suos evaserit. Sed ita non loquuntur Græci, quantum ego scio; & si ita loquerentur, id cohærentia loci non probaret: Quare ea conditione non utar. Aliud latet, quod uno verbo tibi aperiam: Scribendum est, Ανθρωπον διαχθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν. Sic nihil facilius aut apertius: Mutatio autem, ut vides, est levissima.

μέλων θηδέει] Inepte Mercerus, a venatoribus indagandus: Tu vertas capiendus; cum venatores instant, & metus est, ne capiatur. Junge, quæ supra habuimus de Castore.

τὰς τεύχας καὶ τὸ ἄκρον τῆς ἐξέως] Hæc arcte copulanda sunt: Nam pili etiam ad caudam & caudæ extremum pertinent. Moneo, ne minus periti errent.

*Cap. 75. Ανθρωπον ὑπὸ πυρὸς σωφρονισθέντα &c.] Ineptit Interpres: Vertas, *Hominem igne flammisque inhibitum, & quidem in media iracundia.* Qui ira excandescunt, subito flammis conspectis, cohibentur percussi, & eo avocantur ab ipsa ira, dum metuunt sibi. Hoc voluit Philippus; Eo respicit Symbolum. Leo signum est excandescentiæ: Hic retinetur in ipsa excandescentiæ ἀκμῇ visis facibus. Nihil apertius aut appositum magis. Unum illud adjiciendum: Ἐπὶ θυμῷ hic est *in iracundia*, & dandi casum habet pro casu gignendi: Quo modo Græci aliquando. Hoc tamen deceptit Interpretem Nostrum, qui si Ἐπὶ θυμῷ scriptum fuisset, fortasse ad verum collimasset. Inquires; scribamus igitur in posterum ita: Per me licet. Levissima enim est mutatio.*

Cap. 77. ὑπὸ ἐξωλείας] ἐξώλεια hic luxuria, intemperantia,

zia, nequitia est: Labbæi Glossæ ad rem opportune, Εξωλεία. luxuria. άνθρωπον ἐξώλη simili sensu habuimus. Supra *Cap. 37.* hujus Libri. Interpres male hoc loco. Quid autem Phasianinus? Ille cum relegatione sua hic iterum adest nobis. Rideas, rideas Lector.

ταῦρον ζωραφῶσιν πεδιδεδεμένον ἀρχαιοσυκία] Junge Plinium *Lib. 23. Cap. 7. Histor. Natur.*

ὅταν ὀργᾶ] *Cum præ libidine ferociat.* Notissimum est ὀργᾶν in Veneris Schola: Et hoc pulchre convenit cum ἐξωλείᾳ rite intellecta. Maxima autem tunc est tauri ferocia: Quare apposite in exemplum adfertur hic.

Cap. 78. καρποδέσιμον παρακολυθῆντα εὐρήσεις] Interpres *3* *juncturam pedis consequi deprehendes.* Non poterat ineptius: Nam primo, quid est *juncturam pedis consequi*? Nonne *καρπὸς* est *junctura pedis*? nonne eam *consequuntur* omnes animantes? De eo certe dubitabit nemo. Jam autem *καρποδέσιμον* habemus hic, non *καρπὸν*: Quod cur neglectum & male habitum? Adhæc, quid *παρακολυθῆν* cum casu quarto? An ita loquuntur Græci? Ut dixi, nihil hisce ineptius, nec quicquam in illis boni. Locum explicabo, in quo præter Mercerum misere etiam cæcutiit Caussinus. *καρποδέσιμον* vinculum est & funis, quo taurus ligatur in dextro genu: *καρπὸς* hominibus tribuitur vulgo; hic tauri habemus *καρπὸν* ex translatione: γόνυ scilicet & *καρπὸς* Synonyma sunt hoc loco, & rem eandem designant. Hactenus nihil planius. Sed quid *καρποδέσιμον παρακολυθῆντα*? Scribendum opinor, τῆτον γῶν ἐὰν δῆσῃς τῷ δεξιῷ γόνυι, καρποδέσιμῳ παρακολυθῆντα εὐρήσεις. hunc enim si ligaveris in dextro genu, fune sequentem habebis. Pro ἐν τῷ δεξιῷ γόνυι scriptum Ellyptice τῷ δεξιῷ γόνυι. *καρποδέσιμῳ* causam sequelæ indi-

cat: Funis scilicet instrumentum est, quod facit, ut sequatur taurus. Per funem igitur, & interventu funis, quo dextrum genu constrictum est, taurum habebis tibi morigerum, & ducere poteris, quocumque velis. Casus tertius a verbo separandus est: Nam inepte taurus diceretur sequi funem, ubi homo adest, qui funem tenet taurumque ducit: Hoc omnes sentiunt statim. Et sic aptum est Symbolum, & apta etiam est Symboli ἐξήγησις. σωφροσύνη scilicet est εὐμεταβλήτη ἢ μὴ σαθροῦ, quæ vinculo indiget, & ab uno funiculo pendet: Nihil accommodatius aut apertius. Cæterum quod hic dicitur, omnes intelligimus: Sed quid tibi videtur de eo, quod Ælianus scribit *Lib. 4. Cap. 48. de Animalib.* Ἰπὸ θυμῷ τεθηγμένον ταυρον ἢ ὑβρίζοντα εἰς κέρας, ἢ σὺν ὄρμῃ ἢ ἀκατασχέτως φερόμενον, οὐχ ὁ βυκόλῳ ἐπέχει, εἰ φέβῳ ἀνατέλλει, οὐκ ἄλλο τοῖστον ἀνθρώπῳ ἢ ἴσησιν αὐτὸν, καὶ πως λύει τῆς ὄρμης, τὸ δεξιὸν αὐτῆς γόνυ διασφιγγῶν ταινίᾳ, καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ? Nonne ineptum id & plane ridiculum? Haud dubie. Nam quid fascia hominis genu alligata, ad ferociam animalis impetuofiffimi cohibendam? Eamne videt statim? Eane in memoriam revocat ei, quid vinculum possit in genu suo? Nugæ, nugæ. Debuisset Autor illud commemorans, Magos in auxilium advocasse sibi.

Cap. 79. φθοροίκον] *Perditorem domesticum.* Vocem invertit Philippus: ὀμοφθόρον Alii dicunt.

Cap. 80. ἔτῳ ᾗ —] *Locus mutilus:* Quæ Phasiannus habet, iterum ex cerebello suo haud dubie promittit, non ex Libro Antiquo. Notissimum est factum illud Trochili, & certo certius commemoratum hic: Sed quid istud ad denotandum hominem vescentem? Id ego non capio.

cipio. Nam alia millena suppetunt, quibus vescens aper-
tius & convenientius adumbrari potest. Dein Crocodi-
lus, qui os aperit, non vescitur, sed Trochilus, quem
os aperiens exspectat. Non dubito, quin mendo etiam in-
quinatus sit locus: Scribe & scribe meo periculo, Αν-
δρωπον τρυφῶντα βελόμβοι σημήναι &c. Sic nihil signatius.
Crocodilus, qui cibo repletus os aperit, & corpore su-
pino Trochilum exspectat, ut ex dentium purgatione
voluptatem sibi percipiat, venuste Symbolum est hominis
luxuriosi & delicate viventis: Hoc sentiunt omnes, &
lectionem illam commendat certo. Notes autem hic Cro-
codilum solum aperto ore: Nam id desiderium exprimit,
quo mox adventurum Trochilum sibi sperat. Et sic τρυ-
φῶν & delicati indoles depingitur etiam belle.

Cap. 81. Αρπαγα ἀνδρωπον ἢ ἀνερέγγητον &c.] *Hominem*
rapacem, cui rapiendi facultas est adempta. Crocodilus rapax
est: Hunc si tetigeris Ibidis ala, torpebit & ut cautes
Marpessia stabit. Ita accipiendum est Symbolum. Quare
ejecta copula rectius legeretur, Αρπαγα ἀνδρωπον ἀνερέγγη-
τον βελόμβοι &c. Attende, videbis statim. Mercerus ineptit.

Cap. 87. ἐκείνη γὰρ ὄρῳσα τὴν ἐχιδναν, φεύγει] ἐκείνην γὰρ ὄρῳσα
ἢ ἐχιδνα, φεύγει, quod Hoeschelius mallet, non mallet
ego, quia longe ineptissimum est. Facile a cervis interfi-
ciuntur serpentes, ut Ælianus & Alii scribunt: Fac igitur,
serpentem conspecto cervo statim fugam sibi capes-
sere; idne ἀσκέπως & ἀνοήτως, an εὐβούλως & εὐνοήτως facit?
Et respondebis, credo, posterius extra omnem dubitatio-
nis aleam positum esse: Nihil apertius, ut mirer Virum
Eruditum ita potuisse labi. Tu nihil igitur mutes, & vul-
gatam tibi retineas: Quia cervi serpentes quærunt, eos-
que

que non difficulter victos manducant, cervorum fuga profuga inconsiderata & stulta habetur: Hoc omnes sentiunt. Inquies, qui fieri potest, ut cervus serpentes capiat, & quidem in ipso latibulorum aditu, ut Ælianus aliique Autores narrant, si viso serpente aufugiat statim? Sed prima illa fuga non prohibet hercule, quominus cervus mox animum resumens, serpentem aggrediatur & capiat: Nam in vita communi talia quotidie fiunt, ut nemo nescit. Quare de captura in locis apertis & planis dubium certe est nullum. Quod de serpentibus in ipsis lustrorum faucibus captis & manducatis scribitur, paulo difficilior est: Nam sic locus non relinquitur fugæ. Sed dicam, quod omnem scrupulum eximet, & Nostrum cum Aliis in concordiam rediget plane: Notissimum est illud Plinii de cervis, *Non vident terras, sed in odorem earum natant*: Simile quid observandum, ubi de lustrorum faucibus agitur. Attractos enim serpentes capiunt & manducant, non visu, sed odoratu perceptos; & quos non vident, sed odorantur, capiunt statim, cum certo certius aufugissent & timentes quasi retrocessissent, si eos vidissent primum: Sic verum est, quod Noster scribit, *ὅρῶσα τὴν ἐχιδνὰν φεύγει*, & omnia sunt in his amicissima. Animal simplex & quavis specie stupefactum, primum conspecto serpente fugit; dein statim ad prædam accurrit resumpto animo: Si serpentem vero non conspexerit, sed odoratus fuerit tantum, omiſſa fuga eum comprehendit & manducat protinus. Sic facit animal, quod naturæ suæ conveniens est: Videtne?

Cap. 88. τῆς ἰδίας τροφῆς] Inepta lectio: Nam quid dicit Symbolum ea admissa? Quid in signo, quod ad rem signa-

signatam appropinquet? Hoc ego non video, & nemo videbit unquam. Apage, apage igitur Amanuensium ineptias longe ineptissimas: Verissimum est τῆς ἰδίας ταφῆς, quod Mercerus in utraque Editione sua expressit & Latine etiam reddidit. Quia Elephanti dentes suos adco folicite sepeliunt, ex eo apparet, quam foliciti sint de ipsa sepultura sua, & quid post mortem de cadavere fieri velint: Hoc Horapollo, hoc Philippus voluit. Junge *Ælianum Lib. 5. Cap. 49. de Animalib.*

ἐκείνῳ γὰρ ὅταν ἴδῃ] Duplex hic scriptura in Libris, ut in *Variis Lectionibus* jam annotavimus: Hæschelius in Editione sua utramque ita copulavit, ἐκείνῳ γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς ἰδίας ὀδόντας πίπτοντας, καταδεξιτέῳ τέτων, ἢ τέτες γὰρ πεσόντας, λαβῶν κατορύττει: Pessime & nullo judicio. Nos Lectionem Augustanam expressimus, quæ bona quidem est, sed Aldinæ tamen cedit: Vident, qui oculos habent iisque uti possunt.

Cap. 90. ἢ ἰδίαν ὄσμήν ἀφιέναι] Absque ullo dubio legendum est ὄσμήν, quod sententia aperte desiderat sibi: Anhelitum autem inhibet Panthera, & sic ipsam inhibet ὄσμήν: Ita intelligendum hoc. Paulo secretior est locutio, & pro ἢ ἰδίαν ὄσμήν apertius hic scripsisset Philippus ἢ ἰδίαν πνοήν: Sed an ita forte exaratum olim in Libris? Alii sumant, quod velint; mihi scriptura vulgata placet rite intellecta. Cæterum quod hic dicitur, referendum est ad factum illud Pantheræ, quod nobis refert *Ælianus Lib. 5. Cap. 54. de Animalib.* Nam alias odoris suavitate ex animalibus prædam sibi comparat, ut notum est: Quare hæc rite distinguenda sunt, ne ab omnibus Aliis videatur dissentire Noster.

Ddd

κατα

καταδιωκτικὴν ἔσαν τῶν ἀλλων ζώων] *Quæ persequitur & ad se trahit alia animantia.* Non illepidum est καταδιωκτικὴν eo sensu, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc elegantissimum est Symbolum ad hominem denotandum, qui nullum ne minimum mali animi indicium prodit: Nam ipsa odoris suavitas, quæ animalibus exitium parat, inhibetur hic inhibita respiratione. Attende; nihil signatius. Et sic δρμὴν certe convenientius est, quam πνοήν: Id vides jam.

Cap. 91. ὡς κατακλιθεὶς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς] Recte: Sic etiam Aristoteles, apud quem Salmasius ad *Solinum pag. 155.* male rescribit κατακλίον], quia ita legitur apud Antigonum: Nam si quid mutandum sit, ego ex hoc Nostro & Aristotele potius Antigonum corrigam. Sed hæc alias. Quod de tibia hic legimus, sine dubio etiam displicuisset Salmasio, qui cervum captum putat solis sibilis, & Plinium ridet cum *pastorali sua fistula*: Et illud tunc examinabimus simul. Tu junge interim *Ælianum Lib. 12. Cap. 46. de Animalib.* ut Virum nasutum, ubi tempus erit, exhibiles digne.

Cap. 93. πῶς ἀνθρώπων ὑπὸ &c.] Mutila Inscriptio: Nam ex contextu addendum fuerat, καὶ ἑαυτὸν διεσπείδοντα. ἀδιάντων σπληθέμελῳ εἰς τὸ ἑαυτῆς σῶμα] Illud σπληθέμελῳ εἰς τὸ ἑαυτῆς σῶμα de Upupa & aliis aviculis inepte dicitur: Nam ipsum os illis pro manu est, eoque gestant & deponunt omnia. Pueri sciunt. Dein σπληθέμελῳ de eo, quod ori immittitur, vix etiam adhiberi potest. Non dubito, quin leve mendum itrepsit in hunc locum, & ipse Philippus exaraverit manu sua, ἀδιάντων σπληθέμελῳ εἰς τὸ ἑαυτῆς πῶμα. *In potionem suam.* Sic nihil facilius aut accommodatius.

πῶμα

ᾠειοδδεται] Medici ᾠειοδδται sunt notissimi in hac literarum luce: Hic ᾠειοδδεται pro θεεργεύεται usurpatur absolute. Vide Salmasium ad *Solinum* pag. 740. Paulo ante etiam ᾠειοδδένοντα pro θεεργεύόντα malim ego ex aliis Libris, ut sic conveniant illa: Interpres ad vocis significationem naturalem nimis anxie adhæsit.

Cap. 97. ἀεί ἐν κινήσει ἢ θυμῷ] Recte Interpres, *in continuo motu & animi intentione*. Locutionem nota.

κορώνης νεοαστὸς ζωγραφεῖσιν] Hoc leviter corruptum est: Scribe, κορώνην νεοαστὸς ζωγραφεῖσιν, *cornicem cum pullis pingunt*. Præpositio abest: Id Amanuenses vel misellos Grammaticos decepit. Ipsa cornix abesse nequit: Nam de ea hic præcipue agitur. Nihil clarius.

ἰπταμένη] Volans, non sedens & quiescens. Eodem pertinent illa Aristotelis *Lib. 6. Cap. 6. de Histor. Animal.* ἢ ἐκάλειψαντες (οἱ πλείστοι τῶν ὀρνίθων) ἐδεμίαν θημίλειαν ποιεῖνται (τῶν νεοτῶν) τὸ λοιπὸν, πλὴν κορώνης. αὐτὴ γὰρ ἐπὶ ἕνα χρόνον ἐπιμελεῖται. ἢ γὰρ ἤδη πετομένη σιτίσθαι παρεπετομένη: Nam illud ἤδη certe pullos, non matrem requirit sibi. Nihil frequentius in Libris, quam illa casuum transpositio.

Cap. 98. μὴ ἄρα χειμάζει] *Nunquid procellas minentur*. Nubes explorat e proximo, ut sciat, num tempestates meditentur. Moneo in gratiam Tyronum, quibus verba Græca possent negotium faceffere. Interpres minus bene. Pro μὴ ἄρα vulgo dicitur ἄρα μὴ eo significatu.

Cap. 99. ἕρακα ἐγκύμονα ζωγραφεῖσιν] Glossæ Labbæi, ἐκνήσασαν. *connixam*. Idem ἐγκύμονα hic: Alias ipsum ἐκνήσασαν reponendum. Nam accipiter prægnans adumbrari non potest.

Ἰππλέγε] *Incubat. λέγεσθαι*, ut omnes sciunt, *cubare* etiam notat. Interpres balbuuit.

Ἰβ' τὸ κατ' ἐκείνον τὸ χρόνον τὰς ὄνυχας ἀπολλύειν] Quid hoc? An ungues amittunt accipitres, ut pennas, & eas, ut pennas, etiam recuperant? Absit, absit: Nam nihil falsius & ab ipsa natura alienius. Aldus ediderat ex Membranis suis, Ἰβ' τὸ κατ' ἐκείνον τὸ χρόνον τὰς ὄνυχας ἀπολλύειν: Quod mire allubescit mihi, & dubio procul exhibet ipsam Philippi manum. *Quia per id tempus ungues solvunt*, id est, ex aduncis fiunt rectæ: *Quia ungues remittunt*, & in rectum sese porrigunt, eoque ad rapiendum fiunt ineptæ. Hoc est ἀπολλύειν hic: *solvere, laxare, remittere*. Aristoteles de Aquilis idem notat *Lib. 6. Cap. 6. de Histor. Animal.* & διασρέφεσθαι dixit, quod Noster dicit ἀπολλύειν. Verba sunt: ἐκβάλλει δ' ἀξαναομίδων τὸν ἕτερον τῶ νεοτῶν, ἀχθόμενον τῇ ἐδαδῇ· ἅμα ἢ λέγεσθαι ἐν τῷ χρόνῳ τῆσθε ἅπασθε γίνεσθαι, ὅπως μὴ ἀρπάζῃ τὰς τῶ θηρίων σκύνους, οἷτε ἐν ὄνυχας αὐτῶ διασρέφονται ὀλίγας ἡμέρας, ἢ τὰ πλεονὸς λυθαίνεσθαι· ὥστε ἢ τοῖς τέκνοις τότε γίνονται χαλεποὶ. διασρέφεσθαι est *detorqueri, reflecti*, & τὸ ἀπολλύειν exprimit plane. Plinius locum Philosophi attulit *Lib. 10. Cap. 3. Histor. Natural.* & illud διασρέφονται Latine reddidit *invertuntur: Alterum expellunt tædio nutriendi. Quippe eo tempore ipsis cibum negavit natura, prospiciens ne omnium ferarum fetus raperentur. Ungues quoque earum invertuntur diebus iis, albescent inedia pennæ, ut merito partus suos oderint. Invertuntur*, & illud aduncum amittunt, in quo unguium est robur. Hæc aperta sunt. Sed quid in Aristotelis loco est, ἅμα ἢ λέγεται ἐν τῷ χρόνῳ τῆσθε ἅπασθε γίνεσθαι? Pessimum haud dubie Amanuensium κάθαγμα. Nam primo, si per totum illud tempus ἅπασθε esset αἰελοσ

ne

ne unum quidem pullum nutrire posset, & ipse miser inedia periret: Hoc sana ratio docet & omnes sentiunt statim. Dein, ipse Philosophus de Aquilis pullos nutriendis diserte scribit *Lib. 9. Cap. 32.* *δοσιθεται ἡ ἢ παλιδῶσαν τροφήν τοῖς νεοττοῖς, ἀλλὰ τὸ μὴ ὑπορον εἶναι καθ' ἐκαστην ἡμέραν αὐτὴν περιζέουσι, ἐνὶ οὗτοι ἔχουσιν ἕξωθεν κομιζεν.* Quare ita ineptire non potuit certe. Quid plura? Legendum est absque dubio, *ἀμα ἡ λέγεται ἐν τῷ χρόνῳ τῆτω ἀπαλὸς γίνεσθαι.* Per id tempus mollescit Aquila, & ita mollescit, ut rapiendis ferarum catulis sit impar, & aviculis aliisque minutoribus sese sustentare debeat. *ἀπαλὸς γίνεσθαι* idem, quod *ἀπαλύνεσθαι*: Similiter *χαλεποὶ γίνονται* sequitur mox, & alia similia occurrunt alibi. Ab ista autem mollitie est ipsa unguium inversio, qui una cum toto corpore mollescunt. Quid ais? Hæc accommodatissima sunt. Scripturæ vitium est perquam antiquum, & quo locus Philosophi laboravit jam ante Plinii tempora: Nam ille, ut vides, in eo misere hæsit. Et sic exemplum hic habemus insigne Pliniani erroris ex antiquissimorum Codicum depravatione. Vide, quæ diximus ad *Cap. 11. Lib. 1.*

Cap. 100. διὸ καὶ κάμηλον λέγεται] Aldus & Mercerus *κάμηλον*; quod Scholion redolet, ut recte Hæschelio observatum. Ipsa Etymologia hic tradita Græciam ciet: Quare Philippus eam absque dubio addidit de suo.

Cap. 101. καὶ ἢ ὄρασιν ὄξυν] *Visu acrem.* Interpretis *visu celerem* non dicit, quod debet.

κυνὸς ὀμματα ἔχων] Hoc supponit, canes in oculis sanguine abundare: Nam cæteroquin connexio est nulla, & plane ineptit *διὸ*. Attende modo, videbis statim. Ipsum illud foras arcessendum satis tamen molestum est hoc loco, &

multis displicere posset: Id ego diffiteri nolo. An forte aliud lateret, quod nunc subito sese offert mihi? Dicam: In Libris Homericis, quos Horapollo trivit, scriptum esse potuit αἰμοβαρές pro οἰνοβαρές; & illud arcte junctum cum κυνὸς ὄμματ' ἔχων, non illepide adduxit forsitan Scriptor Ægyptius, ut eo Symbolum sanguinis appetens illustraret: Sane hoc mihi perquam probabile est, quia sic connexio est certa, & qualis esse debet. διὸ καὶ ὁ Παιήτης: Attende, attende, quæso, ad illud ipsum.

Cap. 102. *περὸ λαμβάνει τὰς ὀπίσθιας πρῶτον*] Quid? An ranis pedes posteriores nascuntur ante priores? Haud putato, ubi ad ea attendo, quæ Ælianus habet *Lib. 2. Cap. 56. de Animal.* & ipsam Naturæ legem confidero, qua partes capiti proximæ formantur ante alias remotiores. Dein, Symbolum etiam posteriores non amat tempore primas: Nam si priores non ederentur, nisi editis jam posterioribus, aut ego egregie fallor, aut ipsos priores desiderasset Symbolum & ratio Symbolica: Nihil apertius, aut perspicuum magis. Quid multa? Ineptissima lectio est, quam ex Codice Augustano hic repræsentavit Hœschelius. Aliter Aldus, qui *περὸ λαμβάνει τὰς ὀπίσθιας πόδας* edidit ex Membranis suis: Longe melius certe & accommodatius. Nam sic nihil adest, quod sententiam efficit pravam: Sed quid de verbis dicemus? An illa integra sunt, & numeros habent suos? Ita profecto sentiet nemo, ubi de pedibus anterioribus nihil, ne minimum præcessit. Quid igitur? Legendum autumo plane, vel *περὸ λαμβάνει τὰς ὀπίσθιας πόδας πρῶτον* vel *περὸ λαμβάνει τὰς ὀπίσθιας πρῶτον. ad priores pedes posteriores assumit.* Præpositio cum verbo ita cohæret, ut separata vim habeat omnem: *τὰς ὀπίσθιας πόδας πρῶτον*

ποιε

φοις λαμβάνει. Nihil notius, & sic ipse Philippus plus semel. Nunc ordine pedes enascuntur, & Symbolum aptum est una cum ipsis verbis. Illud addendum: Duplicem lectionem tibi proposui, quia haud dubie Libri olim variarunt, & in his τὰς ὀπίσθιας πόδας περτέροις plenius, in illis τὰς ὀπίσθιας περτέροις parcius scriptum fuit.

Cap. 104. αὐτὴ γὰρ ὅταν ἴδῃ &c.] Verba male distincta sunt: Scribe, αὐτὴ γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς ποικίλας ἢ ἰχθύων, μὴ δυναμῆδες κολυμβᾶν συλλαμβάνει πρὸς ἑαυτὴν ἢ σώζει, *ubi piscium cæcum viderit, eos, qui natate non possunt, ad se sumit & servat.* Sic aptum est, quod dicitur, & ea, quæ de Torpedine pisciculos in cibum captante narrantur vulgo, non refellunt Philippum cum Horapolline suo: Quod facit Torpedo, solis invalidis facit & qui natate non possunt; alios torpore immobiles efficit, & ita capit, ut escam præbeant sibi. Sentisne? Solos invalidos, si forte conspexerit, servat. Et hoc cum re signata convenit pulchre. Bonus ille Cauffmanus de Nautilo hic cogitabat.

πρὸς ἑαυτὴν] Melius esset πρὸς ἑαυτῆ: quo pertinet Aldi lectio, quam leviter interpolavit Mercerus.

Cap. 105. κακῶς ἀνηλωκότα] Si consideres Aristotelis & Plinii loca notissima de Polypi cura domestica, quid ais? tibine placet illud κακῶς? Haud puto. Dein, quid mali in eo, quod consumtis utilibus inutilia abiciat? Nonne id faciunt omnes & facere debent, qui sibi officere nolunt ipsi? De eo, hercule, dubitabit nemo. Et quid igitur moramur? Pro κακῶς ἀνηλωκότα ipse Philippus scripsit καλῶς ἀνηλωκότα. Sic cum Aristotele & Plinio concinit Noster: Qui decenter, non perdit, omnia consumit, Polypo comparatur recte.

παλ-

παλαιὰ ἢ αἰσώτως ἐσθίων] Celeberrima est Polypi voracitas: Et hæc, credo, Amanuenses decepit, qui ingenii penuria distinguere non poterant accurate distinguenda.

Cap. 106. ἔτϞ Ϟ τὲς πολύποδας κρατεῖ] Hic ab Aliis omnibus dissentit Noster: Vide Aristotelem *Lib. 8. Cap. 2. de Histor. Animal.* Oppianum *Lib. 2. Halieutic.* Ælianum *Lib. 1. Cap. 32. & Lib. 10. Cap. 38. de Animal.* Plinium *Lib. 9. Cap. 62. Histor. Natural.* &c. Quod non ferendum certe. Fallor, aut Amanuenses hic iterum dederunt nobis, quod ipse Philippus non dederat: Scribe, ἔτϞ Ϟ τὲς καρχήβες κρατεῖ, ἢ τὰ πρωτεῖα φέρει. Ita millies nomina confusa sunt ab ineptientibus Scribis, & alterum pro altero pictum. Quid? quod ipsum ἔτϞ Ϟ scripturam hanc desideret sibi: Nam id ad proximum πολύποδα sese refert, & sic nomen male repetitum foras expellit procul. Attende, attende: Certa est conjectura.

Cap. 107. πῶς ἄνδρα συζυγθέντα γυναίκι;] Mutila iterum Inscriptio, ut quisque videt, & a Recentioribus male concepta.

ὃν ἢ ἐτέχθη] *In qua peperit*: Uxor juvencula, quæ in prima ætate sua peperit, cum adhuc videretur immatura: Hæc una cum Viro juvenculo pinna grava expressa fuit. Interpres pessime: Sic signum non convenit rei signatæ, & Horapollo balbutit cum tota Ægyptiorum gente. πίννας ἐγνάς hic habemus diserte: Et ἄνδρας συζυγθέντα γυναίκι: Quis autem mulierem ab ipsa nativitatis hora viro junctam audivit aut cogitando sibi confinxit unquam? Nugæ, nugæ. Desponsatam novimus & μηνῶν δεῖσαν, non alteram. ἡλικίας, ut vides, nunc pretii est quantivis, & qui pro eo scripserunt γήνας, quod Margo Hoc-

Hœschelianus habet, ridiculi sunt & cachinnos merentur solutos. ἐτέχθη idem, quod ἔτεκε : modus patiendi pro modo agendi, qui vix distant in partus negotio : Nam quæ parit, eo ipso revera patitur. Ita Græci sæpe, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc satis aptum est Symbolum; quod longe tamen aptius esset, si minima mutatione legeretur, Ἀνδρὶ συζυγθεῖσαν γυναῖκα δὸν πρῶτης ἡλικίας, ἐν ᾗ ἐτέχθη, βεβλόμηναι σημεῖναι, πίνναν ἔγκυον ζωοσαφῆσιν. αὐται γὰρ &c. Nam sic ipsum Symbolum venuste uni uxori enixæ opponit unam pinnam gravidam, & Symboli ἐξήγησις opportune de pinnis loquitur in genere, quæ juvenes admodum coire solent. Attende, probabis, quod dico : Mihi certe, ne quid diffimulem, lectio ista unice placet. Junge Caput 94. hujus Libri, ubi eadem numerorum est mutatio, ut alia nunc præteream.

Cap. 108. ἢ καλεῖ] πιννοφύλαξ] Hoc Græcum, & a Philippo, ut videtur, additum.

ἀκολούθως τῷ ὀνόματι] Hoc vertendum hic, *nomine convenienti* : Comma post πιννοφύλαξ tutius abesset : Nam καλεῖ] ἀκολούθως πιννοφύλαξ τῷ ὀνόματι cohæret una. Si vera separatio in illis esset, pro ἀκολούθως τῷ ὀνόματι Alii scripsissent ἀκολούθως τῷ πράγματι, & Philippus, quanquam scriptor minus politus, id etiam sumfisset sibi.

Cap. 109. λάμειαν ἐχόντα] Codex Augustanus λάμειαν : Utrumque ineptum est; nec Hœschelium audio. Nam quis λάμειαν pro ingluvie adhibuit unquam, si Etymon Spectri etiam sit certum, quod tamen dixerit nemo? Apage nugas : Sic omnia ex omnibus fieri possunt. Perbene Mercerus λάμειαν legit, quod λαμαργίαν denotare potest vi sua, & Græcia statim agnoverit pro fætu genuino. λαμὸς, λαμῆν, &c

E e e

&

& λαμάζειν notissima sunt : Ex eadem familia est λάμια & λάμια. Nihil planius. De Lamia Spectro nos alias loco suo.

Cap. 110. πῶς ἀνθρώπων ἢ ἐαυτῶ τροφήν ἐμύεντα ;] Dimidiata etiam Inscriptio, ut ipse Contextus probat statim.

ἢ πάλιν ἀπλήσως ἐσθίοντα] Sic ut cibum ingestum denuo reddere cogatur. Ita longe signatius & convenientius est Symbolum : Nam felis aquaticus etiam absorbet fætum, ut mox eum evomat iterum. Apposite Aristoteles, οἱ μὲν γαλοὶ ἢ ἐξαφιάσι, ἢ δέχονται εἰς ἑαυτὰς τὰς νεοτῆς. Sic etiam gulo nes illi.

νηχόμενον ἢ καλαπίνην ἢ γόνον] Natans fætum absorbet, ubi metus est, ne ab aliis piscibus devoretur. Vide Ælianum Lib. 9. Cap. 65. de Animal.

Cap. 112. τρυγόνα] Pastinacam intellige cum Caussino & Pierio Valeriano Lib. 30. Cap. 16. Hieroglyphic. Mercurus & Hœschelius hic misere ineptiunt.

ρίπτει ἢ ἐν τῇ ἔρῳ ἀκανθαν] Emittit spinam, quam in cauda habet. ρίπτειν βέλη notissimum est : Similiter ρίπτειν ἀκανθαν accipiendum hic.

Cap. 113. πῶς ἀνθρώπων ἀφειδῶς &c.] Mutila iterum Inscriptio : Nam addere debuissent boni, ἢ ὕπερον καλανηλακότα τὰ ἴδια. Sed ita sapiebant illi. Cum sequenti Inscriptio-
ne, πῶς ἀνθρώπων θῆλὴ καλῶ ὀρμήσαντα, similiter sese res habet.

Cap. 114. ὡς ἐν τῷ τέττι μινκέλι — ἢ ἔτω διαφύγει] Ubi ad hæc attendo, non video, qui Symbolo hoc depingere potuerint hominem θῆλὴ καλῶ ὀρμήσαντα ἢ ἀντὶ τῷ τέττι φεικτόντα : Nam Sepia incolumis evadit, & atramento suo piscantium oculos eludit. An ad aquæ colorem respicitur hoc Signo, quæ ex pura fit impura, & sic λοιπὸν ἢ καλῶ venit ad τὸ κακόν ? Hoc aliquid est, fateor, sed adeo jejunum

& rancidum, ut merito suo omnibus displicere debeat. Fallor, aut Amanuenses hic iterum loquuntur: Scribe facta transpositione levicula, Ανδρώπον θη' κακῶ ὀρμήσαντα, ἢ ἀνὴ τᾶτε καλῶ περιπέσοντα, βελοόμενοι &c. Sic Symbolum pulchre cum ipsa re conspirat: Piscantes non metuit Sepia, sui ipsius bene conscia: ἐπὶ κακῶ igitur ὀρμῶ αλαcris, & mox ubi periculum urget, atramentum suum emittit, & sic ἀνὴ κακῶ τῶ καλῶ περιπίπτει, salva & incolumis evadens, inimicosque eludens læta. Sentisne? Id spero equidem ac confido. ἀνδρωπῶ θη' κακῶ ὀρμήσας est, qui ριψοκίνδυνος dicitur vulgo.

Cap. 115. περιθίον περιτήν] Ita ex Libro Augustano edidit Hoeschelius, quem secutus sum, sed sequi non debueram: Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum est περιγίτην, quo nomine dictus est passer a turribus, in quibus degit & nidificat. περιθίης nescio, an unquam dictus sit a quoquam: Si tamen id fecerit aliquis jure suo, a πῦρ & igneo calore nomen absque dubio repetierit. Vulgus περιθίτης, cum quo fecit Philippus & facere debuit, ut recte intelligeretur: Hoc certum. Pierius Valerianus in Codice suo etiam περιτήν invenerat: Vide *Lib. 20. Cap. 28. Hieroglyphic.*

ὀργῆς] Perbene Hoeschelius ὀρμῆς, quod diu ante placuit etiam Gesnero in Libro de *Avibus*. Alterum nimis longe petatum est.

ἐπὶ τῆς τρίτης ὀργῆς &c.] Numerus laborat: Nam passeres fœmellas tricies unius horæ spatio osculantes videas sæpe: An forte ipsum illum numerum expresserat Philippus, & legendum est τριακοντάριας τρίτης ὀργῆς &c? Hoc verum esse potest: Nam ut dixi, numerus vulgatus nimis certe exiguus est pro passere bene viro.

Cap. 116. λέγειν ζωνγαφῶσιν] Ad Lyræ harmoniam & numeros Mysticos hic attendendum : Multa de illis Veteres Philosophi, ut notum.

Cap. 117. Ἐκαταθυμίας πεπεραγμένων αὐτῶ] Articulus αὐτῶ respicere debet superius ἀνδρωπον cum comitatu suo : Quod durius certe & coactius. An forte αὐτῶ pro ἀνδρωπῶ excludit αὐτῶ, & hic quoque Philippi mutavit manum? Id mihi non improbabile.

Cap. 118. στρουθοκαμήλης πτερὸν] *Struthiocameli alam.* Mereri pennam non conuenit.

I N D E X

I N

HORAPOLLINEM.

A.

A Cerra conflagrans	38	Anima	10
Accipiter	8, 10, 88, 140	— hominis masculi	82
Accipitres duo	12	— diutissime hic commorans	46
Adiantum herba	136	Animus seu animi præstantia	32
Adulatione deceptus	134	Annus quomodo designetur	4
Aedificandi cupidus	154	— Solis.	8
Aegyptus	38	— Ægyptiacus	134
Aclurus	16	Antiqua origo	44
Aequinoctia duo	30	Apertum ac patens	42
Aërites lapis	106	Apes	74
Aevum	2	Aqua & ignis	56
Ambres, Liber Ægyptiorum,	52	Aquila	110, 138
Amens	66	Aquilæ pullus	82
Amor	92	Armatus homo & jaculans	86
Anguilla	144	Αρρη	6
Anemones flos	86	Aspectus	21
Anguis, in cujus medio domus,	74	Ασποκίον	4
— caudam ore tenens in orbis		Atramentum	51
figuram	72	Auditus	61
Αντιογυλιανός	74, 206	— acutior	119
Αντιογυλιανός	76	Αντίογυλιανός	97
Αντίογυλιανός	76	Auris picta	92
		Ecc 3	81

I N D E X.

B.

B Ai & Bajeth, voces Ægyptiæ,
 Basiliscus 2, 115
 Belli acies 85

C.

CÆcus homo 117
 Cædis admittæ pœnas dans 151
 Cælum & terra aquæ copiam sca-
 turiens 37
 Cælum fundens rorem 51
 Calamitates intrepide ferens 123
 Camelus 141
 Cancer cum ostreo 147
 Canis 55, 57
 Canis averfus 91
 Capita duo 41
 Capite carens ambulans 73
 Capra 119
 Carabus 147
 Castor 117
 Cavens sibi ab inimicorum insidiis 137

Cervus 91, 133
 Cervus cum tибicine 137
 Cibum vomens & avidè iterum vo-
 rans 149
 Cicada 111
 Ciconia 113
 Cognitionis Symbolum 65
 Columba 71, 105
 Columba nigra 95
 Conaerescunt cum alienigenis
 bœnis 149
 Conciliandi sibi alios vi præditus 153

Concordia 87
 Concubitus 47
 Confugiens ad proprium patronum,
 neque adjutus 107
 Conyza 129
 Continuelaborans 139
 Continentia hominis 85
 Cor 11, 51
 — supra acerram 39
 — hominis faucibus appensum 85
 Cornix 135, 139
 Cornices duæ 13, 15, 101
 Coturnicis os 87
 Crepusculum 83
 Cribrum 53
 Crocodilus 79, 81, 129
 Crocodili cauda 81
 Crocodili oculi 79
 Cucupha 69
 Culicum copia & generatio 105
 Custos domus 57, 75
 Cygnus 101
 Cynocephalus 27, 29, 31

D.

Debilis homo, lascivians tamen, 109
 Desponsata mulier 89
 Deus 83
 — Sol 9
 — Mundanus 26
 Dei ἀποτροβήδεις 25
 Dextrarum junctio 86
 Digitus 85, 89
 Doctrina 51
 Domi sine continentia 117
 Dorci spina 117
 D — duæ

I N D E X.

E.

E lephas	131, 133
Equa lupum calcans	103
Equi cadaver	103
Eth Ægyptiace cor	11

F.

F aces accensæ	125
Fatum	27, 95
Febriticans & se ipse curans	125
Felis aquaticus	149
Filius	67
Fistula	155
Fœcundus	61, 79
Folia	93
Formica	65, 117
Formicarum discessus	97
Fortis simul & temperans	59
Fullo	77
Fumus	89
Furens	79
Futurum opus	91

G.

G Ratus animus	69
Grues	137, 141
Gustus	45

H.

H ippopotamus	71, 91
----------------------	--------

— cum asinino capite	41
— lapsus suos occultans	119
— mulieri a prima ætate junctus	147
— multos servans in mari	145
— non habens per se bilem, sed ab alio commotus	105
— peregre nunquam profectus	41
— accusatus & ideo ægrotans	115
— a luxuria resipiscens	127
— ab infania resipiscens	153
— metuens improvisa	123
— saltatione gaudens tibiærumque cantu	109
— primum rudis & informis edi- tus	131
— qui justam ætatem vixit	135
— qui utilia & inutilia male con- sumserit	145
— seipsum curans ex oraculi re- sponso	105
— qui sui curam non habet	147
— sibi ipsi damna dans	117
— suum scelus tegens	135
— tardus in movendis pedibus	141, 143
— tute urbem incolens	107
Hominis sceleris & robur	86
Hora	91
Horarum inspector	57
Horus	35
Humilitas	11
Hyæna	121, 123

Authorized license use limited to: 172.20.244.12

Downloaded on 23/11/2024 12:20:12 UTC by Biblioteca Apostolico Vaticana, Apothetirio Dimosias, Vivliothikis Z

I N D E X.

Vigilans	35	Vox e longinquo veniens	45
Vindemia copiosa	137	Upupa	137
Vipera	115, 135	Ursæ partus	131
Vir	17	Vulcanus	25
Uni ac soli genitus	14	Vulpianus	67
Unitas	25	Uvæ esu offensus	137
Voluptas	47	Vultur	19, 21, 23, 25

F I N I S.

E R R A T A.

In Præfat. p. i. lege pro Φαινοβύθεας, Φαινεβύθεας; in Not. p. 200. pro
 πρισόπαται, πρισόπαλαι, p. 207. pro θημισατήριον, θυμισαλήριον. p. 319. pro ὕδο-
 νῶν, ἕδονῶν, p. 320. pro πλυμμόρα & πλυμμόρα, πλημεύρα & πλημεύρα.

ΕΙΣ ΤΗΝ

TRAJECTI AD RHENUM,

Typis PETRI MUNTENDAM, 1727.

ΚΟΙΝΩΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΖΑΓΟΡΑΣ

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6

Downloaded on 23/11/2024 12:20:12 UTC from Psiliko Apothefio Dimosias Psiliko V. 191619

Restrictions apply.

Αντικείμενο: Βιβλιοθήκη Ζαγοράς

